

சோழ குலாந்தகன்

உதயணன்

கி.பி. 1069-1070

கூல்யாணபுரத்தை தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட மேலைச் சாளுக்கியர்களை பூண்டோடு அழித்துவிட சோழர்கள் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருந்த காலம்; அச் சாளுக்கியர்கள் தொடர்ந்து தோற்றுப் போய்க் கொண்டிருந்த காலம்; சாளுக்கிய மன்னன் ஆகவமல்லனை தொடர்ந்தாற்போல் ஐந்துமுறை தோற்கடித்துவிட்டு சாளுக்கிய எல்லையிலேயே சோழ மன்னர் வீரராஜேந்திரர் முகாமிட்டிருந்த வேளை. அச்சாளுக்கிய மன்னனின் புதல்வர்களான சோமேஸ்வரனுக்கும், ஆறாம் விக்மிர மாதிர்த்தனுக்கும் பூசல் மூண்டிருந்த சமயம். இங்கிருந்து தான் துவங்குகிறது இக்கதை.

அவ்வாறு தொடங்கும் இக்கதை சோழர், குலமானது ஏறக்குறைய அழிந்து விட்டதாகக் கருதத் தகுந்த நிலையில் முடிகிறது. வரலாற்றுச் செய்திகளின்படி இது ஒரு வகையில் உண்மைதான். ஏனென்றால் இக்கதையில் மரணமடையும் சோழவேந்தன் அதிராஜேந்திரனோடு விஜயாலயன் வழிவந்த சோழவம்சம் முடிந்துதான் போகிறது. இவனுக்குப் பின்னால் சோழ-வேங்கி நாட்டுக் கலப்பு வம்சம்தான் சோழ நாட்டை ஆளலாயிற்று. ஆக, சோழ விஜயாலயனின் வம்சம் மேற்கண்ட காலகட்டத்தில்

எவ்வாறு அந்தகம் செய்யப்பட்டது - அதாவது அழிக்கப் பட்டது, யாரால் அழிக்கப்பட்டது என்பவற்றையே விவரிக்கிறது இக்கதை.

அதிராஜேந்திர சோழனின் மரணம் பற்றி வரலாற்றுப் பேரறிஞர்களிடம் கருத்து வேறுபாடுகள் நிரம்பவே இருக்கின்றன. சாளுக்கிய மன்னனால் ஆதரிக்கப்பட்ட வடமொழிப் புலவரான 'பில்ஹணர்' தன் விக்கிர மாங்கதேவ சரிதத்தில் ஒருவிதமான கருத்து சொல்கிறார். வரலாற்று அறிஞரான திரு. சதாசிவ பண்டாரத்தார் அவர்களோ மற்றொரு கருத்தைச் சொல்கிறார். அதிராஜேந்திரனின் மரணத்தைப் பற்றி அசைக்க முடியாத ஆதாரப்பூர்வமான செய்தி எதுவும் நமக்குக் கிடைக்க வில்லை. எனவே அப்போது நிலவிய அரசியல் நிலவரங்களைக் கருத்தில் கொண்டு இது விஷயமாக என் கருத்தை கற்பனையாக்கி முடிவைச் சொல்லியிருக்கிறேன். மற்றபடி வரலாறு என்னும் மூல விருட்சத்திலிருந்து நான் மீறவோ மாறுபடவோ இல்லை.

கதையின் ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திற்கும் கால வரிசைக்கேற்ப, பற்பல இலக்கியங்களிலிருந்து மேற்கோள் காட்டி இந்நாவலுக்குப் பிரத்யேகமான சிறப்பைச் சேர்த்திருக்கிறேன். இது ஒரு புது முயற்சி.

இந்நாவலினை மனம் உவந்து பதிப்பித்த பதிப்பகத்தாருக்கு என் நன்றி என்றுமிருக்கும்.

உதயணன்

சென்னை-61.

அத்தியாயம் ஒன்று

"இழுமென் புள்ளீளீண்டு கிளைத் தொழுதித்
கொழுமென் சிளைய கோளி யுள்ளும்
பழமீக் கூறும் பலா அப் போலப்
புலவிக் கடலெடுத்த வானஞ் சூடிய
மலாதலை உலகத்துள்ளும் பலர் தொழ
விழவு மேம்பட்ட பழவிறல் மூதூர்"

- பெரும்பாணாற்றுப்படை

விடிவெள்ளியெனத் தோன்றி நாளெல்லாம்
வெண்ணொளி பரப்பிக் களைத்துப் போய் கடை
வெள்ளியெனப் பொன்றி மேல் வானில் மங்கி மறைந்து
போய்க் கொண்டிருந்த கதிரவனைக் கண்டு பெரு
மூச்செறிந்து கொண்டான்... அந்த வாலிபன். எங்கிருந்தோ
புறப்பட்டு எந்தெந்த சந்தர்ப்பங்களையோ சந்தித்து
எங்கேயோ சென்று கொண்டிருந்த அந்த வாலிபன்
இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்கவனாய் இருந்தான்.
களைப்பு மிகுதியாலும் மனச்சோர்வினாலும், மனம்
கிழிந்தது போதாதென்று ஆடை அணிகளும் கிழிந்து
கிடந்ததால் அவனது தோற்றம் பைத்தியக்காரனை

ஒத்திருந்தது. அதே சமயம், வாலிபத் திமிரானது அவனை விட்டுப் போகவில்லை. அந்தத் திமிர்தான் அவனிடம் ஒருவிதத் தன்னம்பிக்கையை அளித்திருக்க வேண்டும். இல்லையானால் வழியில் உண்டான சோதனைகளால் அவன் அழிந்தோ அல்லது இழிந்தோ போயிருக்க வேண்டும். வழியில் கிடைத்த இயற்கைச் செல்வங்களையே ஆகாமாக உண்டு வந்திருந்தானாதலால் உடல் தெம்பு அவனிடம் மிகவும் குறைந்திருந்தது. அந்த அரைகுறைத் தெம்புடன்தான் கதிரவனைக் கண்டு பெருமூச்செறிந்து சலிப்பை வெளிப்படுத்திக் கொண்டான். கதிரவனின் தற்போதைய நிலை அவனது நிலையுடன் ஒப்பிடுகிற மாதிரி இருந்தாலும் அதே சமயம் தான் அக்கதிரவனைப் போலத்தான் ஒளி செய்திருக்கிறேனா? என்று எண்ண முற்பட்ட அவ்வாலிபன், “அப்படி இல்லை. நான் யாருக்கும் ஒளி செய்யவில்லை. நான் வேறு. கதிரவன் வேறு. இருவரது பாதைகளும் வேறு வேறு” என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டான். கதிரவன் மறைந்ததும் வரவிருந்த இருள்தான் அப்போது அவனது எதிர்காலமாகவும் இருந்தது. ஆயினும், அக்கதிரவன் அதிக நேரம் மறைந்திருக்க முடியாது என்பதையும், இருள் விலகி ஓர் ஒளி வந்தே தீரவேண்டும் என்பதையும், அவன் நினைவுபடுத்திக் கொண்டானாதலால் ஒளி வரும் வரை தாமரை மொட்டு போல் பொறுமையுடன் இருந்தாக வேண்டும் என்று உணர்ந்து மேலே நடந்தான்.

இரவு முகிழ்த்து கொஞ்ச நேரமும், கடந்தபின் நடந்து செல்ல முடியாத நிலையை எய்திய அவ்வாலிபன் இரவை எங்காவது கழித்தால்தான் உண்டு என்று தீர்மானித்தான். மேற்கொண்டு அவன் நடப்பது அவ்வளவு நல்லதில்லை

என்று உணர்ந்துவது போல் வடக்கு வானில் மின்னல் கீற்றுகள் தோன்றித் தோன்றி மறைந்தன. குளிர் காற்றும், அவனிடம் பேச வந்ததுபோல் வீசலாயிற்று. எனவே கும்மிருட்டில் தடுமாறிய அவ்வாலிபன் மின்னல் ஒளியில் முன்னேறி நடைபாதை மண்டபம் ஒன்றைக் கண்டு அதை அடைந்தான். ஆயாசத்தில் படுத்த அவன் உறக்கத்தைப் பற்றி நினைப்பதற்கு முன்பாகவே உறக்கம் அவனை ஆட்கொண்டது.

நள்ளிரவு நேரமிருக்கலாம். அரைகுறை கனவொன்றைக் கண்டு கண் விழித்தான் அவ்வாலிபன். அவன் உறங்கத் துவங்கின சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் மழையும் பெய்யத் துவங்கியிருந்தது போலும். மண்டபத்தைச் சுற்றி வெள்ளக் காடாகியிருந்தது. சாலையில் ஓடிய நீர் எங்கோ அருகில் பள்ளமொன்றில் வீழ்ந்ததால் ‘சொட சொட’வென இரைச்சல் எழுந்தவாறிருந்தது. இந்த இரைச்சலுக் கிடையில் வினோதமான சத்தமொன்றும் எழவே தன் கண்களைப் பக்கவாட்டில் ஓட்டினான்... அவ்வாலிபன். “ஆகா, இதென்ன பூதங்களா அமர்ந்திருக்கின்றன? இல்லை இல்லை... அதோ மின்னலொளியில் அந்த உருவங்கள் நன்றாகத் தெரிகின்றன. அமர்ந்திருப்பவர்கள் இருவரும் காபாலிகர்கள். பெரும் ஜடைக்கோலமும் மண்டையோட்டு மாலையும் தெரிகின்றன.”

காபாலிகர்கள் தன் கட்டையான குரலில் ஏதோ பேசுகிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அவன் அதிகமாகச் சிரத்தை கொள்ளாமலேயே படுத்திருந்தான். ஆனால், அவர்களது பேச்சில் எழுந்த ஒருசில வார்த்தைகள் அவனை விழித்திருக்க வைத்ததன்றி வியக்கவும் செய்தன. மிகவும் முக்கியமானதோர் அரசியல் விவரம் தன்

செவிகளுக்கு இவ்வாறு கிடைக்குமென அவன் எதிர் பார்க்கவே இல்லை. அந்த மகிழ்ச்சியால் பொறுமையை இழந்த அவன் அக்காபாலிகர்களின் கழுத்தை நெறித்து அனைத்து விவரங்களையும் அறிந்து கொள்ள ஆர்வம் கொண்டு எழுந்தான். ஆனால் எழுந்த பின்புதான் விழுந்து விடும் நிலையில் தானிருப்பது புரிந்தது அவனுக்கு. இதற்கு இடையில் அவனால் உண்டான அரவத்தால் அரண்டு போன அவ்விருவரும் திரும்பித் தங்களுக்குப் பின்னால் மூன்றாவது மனிதன் இருப்பதை உணர்ந்ததும் பாய்ந்துபோய் அவ்வாலிபனை நையப்புடைத்து சாலை நீரில் இழுத்துப் போட்டுவிட்டுப் போனார்கள். அனைத்தும் சில வினாடிகளில் நடந்து முடிந்து விட்டன.

✦

விடியற்காலை நேரம். பறவைகள் உதயராகம் பாடிக் கதிரவனை வரவேற்பன போல் ஆங்காங்கே மரக்கிளை களில் இரைந்து கொண்டிருந்தன. இரவெல்லாம் கூடிக் கும்மாளித்த மழை மேகங்கள் மறைவதற்கு இடம் தேடி ஓடிவிட்டது போல் வானம் தெளிவாயிருந்தது. மேகத் திரையால் இருக்குமிடம் தெரியாமல் மறைக்கப்பட்டிருந்த சந்திரன் மங்கிய நிலையில் வானத்தில் ஓர் ஓரத்தில் பித்தளை அணிகலனொன்று கேட்பாரற்று போடப்பட்டிருந்தாற் போல் தோன்றியது. மழை உண்டாக்கிய பெருவெள்ளம் பற்பல பள்ளங்களைப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டபடியால் சாலைப் பகுதிகள் நிர்மலமாய் விளங்கின. அச்சாலை களொன்றின் ஓரத்தில் இழுத்தெறியப்பட்ட மாலை போல் கிடந்த அவ்வாலிபன் மெதுவாகக் கண் திறந்தான். அவனது ஞானமும் விழித்தது சில வினாடிகளில். தன் நிலை மிகவும்

கேவலமாய் இருப்பதைக் கண்டான் அவன். அதேசமயம் அவன் பெரும் புண்ணியம் செய்தவனாக இருக்க வேண்டும். நள்ளிரவில் காபாலிகர்களால் அடித்துப் போடப்பட்டு வெள்ளத்தில் சிக்கி பெரும் பள்ளத்தில் விழுந்து பிணமாய் மிதந்திருக்க வேண்டிய அவன் நல்ல வேளையாகச் சாலை வெள்ளத்தில் வேரோடு பெயர்ந்திருந்த மரமொன்றினால் தடுக்கப்பட்டிருந்தான். அந்தப் பகுதிக்கு அப்பால் குடியிருந்த ஒருசிலர் மழையின் விளைவுகளைக் காண வந்தபோது மழைக்கு அப்பாற்பட்ட விளைவிற்கு ஆளான அவ்வாலிபனையும் கண்டார் களாதலால் தங்கள் உதவிகளைக் கடமைகளாய்ச் செய்தார்கள். அன்று மாலை மிகவும் மனம் நெகிழ்ந்து அவர்களிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு ஓரளவு தெம்புடன் புறப்பட்டான் அவ்வாலிபன்.

அவனது பயணம் மேலும் இரண்டு நாட்களுக்கு நீடித்தது. அந்த நிலையில் இனியும் திட்டமிடாமலும் திக்கு தெரியாமலும் பயணத்தைத் தொடர்வதில் அர்த்தமில்லை என்று கருதிய அவன் வழிப்போக்கன் எவனையாவது விசாரித்தறிய முற்பட்டான். அவனது தீர்மானத்தை வரவேற்பது போல் இனியதோர் இசைகாற்றிலே எழுந்து அவன் செவிகளில் வந்து பாய்ந்தது. இசைக்குப் பின்னால் வந்த மனிதனைக் கண்ட அவ்வாலிபனுக்குச் சற்றே இதமாக இருந்தது. விரைவிலேயே பாணன் ஒருவன் எதிர்ப்பட்டான். பாணனது தோளில் தொங்கிய மூட்டையிலும் சரி, நாவில் இசைத்த பாட்டிலும் சரி, பொருள் நிறைந்திருந்தது. வழி கேட்பதற்கு அவனைவிடத் தகுந்தவன் வேறு இருக்க முடியாது என்று கருதிய அவ்வாலிபன் அவனை அணுகி வினவினான்.

"ஐயா, காஞ்சிக்கு இன்னும் எவ்வளவு தூரம் இருக்கிறது தெரியுமா?"

பாணன் அவ்வாலிபனை ஏற இறங்கப் பார்த்துவிட்டு "அப்பனே, நீ யார்?" என்று வினவினான்.

ஏதோ யோசித்த அவ்வாலிபன், "நானா...? நானும் ஒரு கவிஞன்தான்" என்றதும் பாணன் கடகடவெனச் சிரிக்க ஆரம்பித்தான். அதைக் கண்டதும் வாலிபனின் கைகள் இயல்பாகவே இடுப்பருகே சென்றன.

இதற்கிடையில், "உன்னைப் பார்த்தால் கவி பாடு பவனாகத் தெரியவில்லையே தம்பி?" என்றான் பாணன்.

"உடையை வைத்து எடை போடலாமா பாணரே..?" கேட்டான் வாலிபன்.

"உடையை மட்டும் வைத்து எடை போட்டதாக யார் சொன்னது? உன் முகக்களையே உன்னை யாரென்று தெரிவிக்கிறது. உன் கூர்மையான கண்கள் கவிதைக் கண்களாய்த் தோன்றவில்லை. போதாத குறைக்கு நீ கைகளை இடுப்பருகே வேறு கொண்டு செல்கிறாய். வானைச் சுற்றக்கூடிய கைகளென நிரூபிக்கும் உன் செய்கை உன்னை வீரனென்றல்லவா பறை சாற்றுகிறது..?"

தன் செய்கையைக் கண்டு பாணன் தன் சொரூபத்தை அவசி விட்டது குறித்து வியந்தான் வாலிபன். ஏற்கனவே காபாலிகர்கள் முன்னால் பொறுமையிழந்து வருத்தப்பட நேர்ந்ததையும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டான். தன்னிடம் விழிப்புணர்ச்சியும் பொறுமையும் வரவேண்டியதை உணர்ந்து கொண்ட அவன் சற்று நிதானித்துவிட்டு, "பாணரே, வீரர்கள் கவிஞர்களாக இருக்கக் கூடாதா? கவிதை பாடக்கூடாதா?" என்று கேட்டான்.

"ஏன் முடியாது? வானாலும் கவிதை பாடலாம். காவியம் இயற்றலாம்" என்று கூறிய பாணன் அவ்வாலிபனின் தோள்களைத் தோழமையுடன் தட்டி, "வீரனே, நீ கவிஞனாகவும் இருந்தால் அது சந்தோஷப் படக்கூடிய விஷயம்தான். ஆனால் வேடம் போட நினைக்கும்போது பிறவிக் குணத்தை மறைத்துக் கொள்வதில்தான் சாமர்த்தியம் இருக்கிறது. அது இல்லாமல் போனால், திறமைக்குப் பயனில்லை" என்று சொல்லி மேலும், "காஞ்சி மாநகர் இன்னும் ஒருநாள் பயணத்தில் இருக்கிறது. ராஜபாட்டையிலேயே செல்வாயானால் உன் பயணமும் பாதுகாப்பாக இருக்கும். வழியெல்லாம் உபசரிப்போர் மிகுந்துள்ளதால் உணவுக்கும் குறைவிருக்காது. உவணர்கள், வம்பலர்கள், எயினர்கள், ஆய்ச்சியர்கள், அந்தணர்கள் எனப் பலதரப்பட்டோரது அன்புள்ளங்களின் அலைகளில் சிக்கி முடிவில் நீ தொண்டைமான் இளந்திரையன் போற்றி வளர்த்த காஞ்சி மாநகரின் தாவற்காட்டை அடைவாய். பகைவர்களைக் கண்காணிக்கும் வீரர்கள் சதா உலவும் அக்காவற் காட்டில் நம் போன்ற கவிஞர்கள் செல்வதற்கு தனிப்பாதை உண்டு. சிரமமின்றி அந்த வழியே சென்று கோட்டை வாயிலை அடையலாம். கலையின் பிறப்பிடமான அந்தகரில் வீணை வித்தகி வானியே நின்று கலைஞர்களை வரவேற்பாள். உள்ளே செல். மயனும், மயங்கும் மாநகரை நீ காண்பாய், என்ன வாயைப் பிளக்கிறாய்? கற்பனை என்று நினைக்கிறாயா? போய் நேரில் பார். நான் சொன்னது கூட குறைவானதாக இருப்பதை நீ உணர்வாய். எப்படித் தன் இனிமையாலும் பருமையாலும் பலாப்பழமானது பறவைகள் வந்து அமரக்கூடிய இதர பழ மரங்களை விட சிறப்பு வாய்ந்ததோ அப்படித்தான் பழம் பெரும் பேரூரான

காஞ்சியும் அனைத்து நகரங்களுக்கிடையில் தனிச்சிறப் புடன் விளங்குகிறது. அத்தகைய அரிய நகரை வலம் வந்து நாயகனின் அரண்மனைக்குப் போ. உடனடியாகவே நீ நாயகனைச் சந்திக்கலாம். அவனைப் புகழ்ந்து பாடு. நீ பாடும் பாடலுக்குப் பாடல் பொன் உன்னைத் தேடி வரும். பைத்தியக்காரனைப் போல் போகிற நீ பெரும் பாக்கியசாலியாய் வரப்போகிறாய் பார்" என்று பிரசங்கமே செய்து தோளில் தொங்கிய மூட்டையைப் பிரித்து அதில் தேங்கிக் கிடந்த உணவுகளைப் பங்கிட்டுத் தந்தான்.

வாலிபனுக்கு அப்பாணன் கூறிய விவரங்கள் பலவிதமான உணர்ச்சிகளை உண்டாக்கியிருந்தன. எனையோ நினைத்து நமட்டுச் சிரிப்பொன்றையும் உதிர்த்தான். காஞ்சியில் நுழையும் தருவாயில் தானொரு கவிஞனாய் காட்சி தருவது நல்லது என்று தீர்மானம் செய்து கொண்ட அவன் அம்மாநகரை அடைவதற்கு முன்னால் உடைகளை கவிஞனுக்கு ஏற்ப மாற்றிக் கொண்டான்.

பாணன் தெரிவித்தது போலவே ஒருநாள் பயணத்தின் முடிவில் காஞ்சி மாநகரின் பிரம்மாண்டமான வடக்குக் கோட்டைச் சுவர் தென்படலாயிற்று அவனுக்கு. அதை நெருங்க நெருங்க கோட்டையின் விஸ்தாரமும், உள்ளே ஆங்காங்கே வானளாவ உயர்ந்திருந்த கொத்தளங்களும், விதானங்களும், ஆலய கோபுரங்களும் கூட அவன் கண்களுக்குப் புலப்பட்டன. விசேஷம் ஏதும் இல்லை யாதலால் கோட்டை வாயிலில் கெடுபிடிகள் எதுவும் இருக்கவில்லை. அதுவும் அவ்வாலிபன் கவிஞனாய் சென்றதனால் கேள்விக்கு வழியேதும் இல்லாது போயிற்று. கலைக்கும், கல்விக்கும் காஞ்சியின் வாயில் என்றும் திறந்தே இருக்கும் என்பது பிரசித்தமாதலால்

நற்போது அதுவே அவ்வாலிபனுக்கும் சௌகரியமாகப் போயிற்று.

உள்ளே நுழைந்த அவன் திருவெஃகா ஆலயத்தைத் தாண்டி ராஜ வீதிகளைக் கடந்தான். அரண்மனையின் பக்கம் அண்டவே இல்லை. ஆனாலும் விதி அவனை விடுவதாக இல்லை. அவன் ஒதுங்கிப்போன திசையி லிருந்தே ஊர்வலமொன்று சகல மங்கல வாத்தியங்களுடன் வந்து கொண்டிருந்தது. பரமேசுர விண்ணகரத்து உற்சவ ஊர்வலம் அது. அவ்வூர்வலத்தருகே செல்ல அவன் விரும்பாத நிலையில் ஊர்வலத்திடையே பெரும் சலசலப்பு உண்டாகி கூட்டம் பலவாறாகக் கலைந்தது. அக்கூட்டத்தில் கலந்துவிட்ட வாலிபனும் ஒருவனாக ஓடினான். "பிடி... பிடி... ஒற்றனைப் பிடி..." என்று கூக்குரல்கள் பல திசைகளில் இருந்தும் எழுந்தன. ஒருசிலர் தன்னைத் துரத்தி வருவதையும் கண்டான் அவ்வாலிபன். ஒருகணம் செய்வதறியாமல் திகைத்தான். தன்னைத் துரத்துவதற்கு நியாயமில்லை. என்றாலும் வீண் வம்புகளில் சிக்கிக் கொள்ள விரும்பாத அவன் ராஜவீதியைக் கடந்து மஞ்சள் நீர் கால்வாய் வழியாக ஓடினான். எந்த இடமென்று புரியாமல் ஓடிய அவனை ஆலய மணியோசை ஒன்று நிமிர வைத்தது. சற்றே எத்தனித்துப் பார்த்தபோது பாண்டவ தூதப் பெருமாள் ஆலயத்தருகே தான் வந்து இருப்பதை உணர்ந்த அவன் எனையோ யோசித்தவனாக ஆலயத்தின் திட்டி வாசல்கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே குதித்தான். இரவு நேரமாதலால் மதிலின் உட்புற இருள் அவனுக்குப் பாதுகாப்பு அளித்தது. சிறிது நேரத்திற்கு இஷ்ட விரோதமாகப் பொறுமையைக் கடைபிடித்த அவன் தன்னைத் துரத்தியவர் இரைச்சல்களேதும் தொடராததைக்

கண்டு இருளைவிட்டு விலகி அதே திட்டிவாசல் வழியாக வெளியே வந்து ஆலயத்தின் இருமருங்கிலும் பார்த்தான். யாருமில்லை என்று துணிந்து வலப்புறமாய் நடந்து சாத்தன் குட்டை வீதியை அவன் அடைந்தபோது, “அதோ... அதோ...” என்ற குரல் கேட்கலாயிற்று. இந்த நிலையில் சிந்திக்க நேரமில்லாமல் போகவே திறந்து கிடந்த மாளிகை ஒன்றினுள் தடாலென நுழைந்து கதவைச் சாத்தித் தானிட்டான். சிறிது நேரத்திற்கு அங்கேயே நின்று வெளி நடவடிக்கைகளைக் கண்காணித்தான். திருப்திக்கு அறிகுறியாக பெருமூச்சையும் வெளிப்படுத்தினான். திரும்பினான் நிதானமாக. அவனை இரண்டு வேல்கள் மறித்து நின்றன. இருபெரும் வேல்களைத் தாங்கிய வீரர்கள் இருவருக்குப் பின்னால் வேல் விழியாளொருத்தி நின்றிருந்தாள்.

“யார் நீ?” என அதட்டலாகக் கேட்கவும் செய்தாள். வாலிபன் சுற்றும் முற்றும் ஒரு முறை பார்த்தான். அதை அவள் வித்தியாசமாகப் புரிந்து கொண்டு, “சாமர்த் தியத்தைக் காட்ட எண்ண வேண்டாம், ஜாக்கிரதை” என்று எச்சரித்து விட்டு, “சொல் சிக்கிரம், யார் நீ?” என்றாள்.

வாலிபன் இதழ்களில் புன்னகையொன்று மின்ன வென இழைந்தோடியது.

“அம்மணி, காஞ்சியில் நான் பேசும் முதல் வார்த்தை உண்மையானதாகவே இருக்கட்டும். பொய்யாக இருக்க வேண்டாம்” என்றான்.

“ம்... ம்... பீடிகைகள் வேண்டியதில்லை. பதில் சொல்.”

சொன்னான் அவன். அதைக்கேட்டு அப்பெண் மட்டுமல்ல, வேல் தாங்கி நின்ற இருவர்கூட பிரமித்துப் போய் நின்றார்கள்.

❖ ❖

அத்தியாயம் இரண்டு

“நெற்றிச் சிவலை நிறையழித்தான் தீள் மாப்பில்
செற்றாள் கண்ணாய யான்சாராது அமைகல்லேன்
பெற்றத்தார் கவ்வை எடுப்ப அதுபெரிது
உற்றீ'யான் ஆயர் மகள்...”

- கலித்தொகை

அடிகள்மார்கள் அனைவரும் செய்வதறியாமல் திகைத்தார்கள். அவிழ்த்துக் கொட்டப்பட்ட பண்டம் கவைக்கப்படாமல் கிடந்ததுபோல் ரசிப்பதற்குப் பெரும் மக்கள் கூட்டம் கூடியிருக்க அரங்க மேடையோ காலியாய் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. அனைவரது கண்களுக்கும் விருந்தாக அமைந்து ஆடவேண்டிய மங்கையான எழில்நங்கை அரங்கத்திற்கு வர மறுத்து ஆட்டத்தை வெறுத்து உருள வேண்டிய பந்து ஓரத்திலேயே நின்று விட்டாற்போல் தன் மாளிகையிலேயே இருந்து விட்டாளாததால் அவளை அரங்கிற்கு அழைக்க ஆயிரமாயிரமுறை முயன்றும் ஒன்றும் முடியாமல் போன அடிகள்மார்கள் இடிவிழுந்த கலசம் போல் மனமுறிந்து போனார்கள். கட்டாயப்படுத்தி அழைப்பதற்குக் கூட ஓர் எல்லை உண்டாதாதலால் அந்த எல்லை வரை வந்து தோற்ற அவர்கள் இனி செவிலியை அழைப்பதை விட

வேறு வழியில்லை என்று தீர்மானித்தார்கள். சில நிமிடங்களில் செவிலி அழைத்து வரப்பட்டாள்.

தன்னைப் போற்றி வளர்த்தவள் என்ற முறையில் செவிலித்தாயிடம் எழில் நங்கைக்குக் கொஞ்சம் அணுதாபம் இருந்தது. தன்னால் மகள் போல் வளர்க்கப்பட்டாள் என்ற விதத்தில் எழில் நங்கையிடம் செவிலிக்குக் கொஞ்சம் உரிமை இருந்தது. ஆனால் அந்த உரிமை கூட கொஞ்ச காலமாக எழில் நங்கையினால் உதாசீனப்படுத்தப்பட்டு வந்ததை செவிலி உணர்ந்தே இருந்தாள். ஆனாலும் தனக்குள்ள உரிமையில் கடமையும் சேர்ந்திருப்பதாக எண்ணிய அவள் தற்போதும் சளைக்காமல் எழில் நங்கையை அணுகினாள்.

எழில் நங்கைக்குத் தற்போது அவளைக் காணவே சிக்கலில்லையாதலால் அவளைக் கண்டதுமே சுருங்கும் பனிபோல் முகத்தை மாற்றிக் கொண்டாள். அதைக் கவனிக்கத் தவறாத செவிலி கவனித்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல் அவளை நெருங்கி, “நேரமாகிவிட்டது பெண்ணே” என்றாள்.

“எதற்கு...?” என்று ஒன்றும் தெரியாதவள் போல் கேட்டாள் எழில் நங்கை.

“நடனத்திற்கு...” என்றாள் செவிலி.

“இல்லை.. இல்லை, நீ என்னை நச்சரிப்பதற்கு நேரமாகி விட்டதென்று சொல்” கடுகடுத்தாள் எழில்நங்கை.

“நச்சரிப்பு செய்து உன்னை நடனமாட அழைப்பது சரியில்லைதான். ஆனால் நீயும் பிடிவாதம் பிடித்தால் நான் வேறென்னதான் செய்ய முடியும்?”

“பிடிவாதமென்ன இருக்கிறது இதில்? நடனமாட எனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் விட்டுவிட வேண்டியது தானே!”

“கலைத்துறையில் இருப்பவர்கள் தங்கள் விருப்பங்களை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாதடி பெண்ணே... தங்களைச் சுற்றியுள்ளோரது விருப்பங்களையும் கவனித்து நடக்க வேண்டும்.”

அவளது போதனையைக் கேட்க எழில்நங்கைக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. “சுற்றியிருப்பவர்களுக்கென்ன...? கையைத் தட்டிவிட்டு ஆட்டம் முடிந்ததும் தரையைத் தட்டிவிட்டு அதோடு அனைத்தையும் மறந்துவிட்டுப் போகிறவர்களைப் பற்றி நான் ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்..?” என்று சாடினாள்.

“அப்படியெல்லாம் பேசாதே... மகளே... பாட்டும் பரதமும் தெய்வீகமானவை. அவற்றைக் கற்றவர்கள் அவற்றுக்குத் தங்களை அர்ப்பணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமே தவிர, அவைகள் அழிந்து போய்விட வழி செய்து விடலாகாது.”

“உன்னிடம் பேச ஆரம்பித்தால் அதற்கு முடிவேது...? உன் வேலையை ஒழுங்காக்கத்தான் செய்கிறாய். உனக்குப் புண்ணியமாகட்டும். போய்ச்சேர். நான் வரமுடியாது. இன்றோடு என் நடனத்தை நான் மூட்டை கட்டிவிட முடிவு செய்து விட்டேன்” நிர்தாட்சண்யமாகச் சொன்னாள் அவள்.

இதற்கிடையில் அரங்கில் கூடியிருந்த மக்கள் கூட்டத்திலிருந்து நானாவிதக் கூச்சல்கள் எழுந்தன. அடிகள்மார்கள் செவிலியிடம் ஓடிவந்து, “அம்மா, கூட்டம்

ரொம்பவும் கூடிவிட்டது. அனைவரையும் அடக்கி வைத்திருக்க முடியவில்லை. இப்போது நம் எழில் நங்கையார் வரவில்லை என்றால் மானிகையை எரியூட்டி விடுவார்கள் போலிருக்கிறது. என்ன செய்யட்டும்?" என்று கேட்டார்கள்.

"செய்வதென்னடி பெண்களா? எழில்நங்கைதான் நடனத்தை மூட்டை கட்டி விட்டாளாமே! நமக்கென்ன இனி வேலை? அரங்கமேடையில் கட்டைகளை அடுக்கிச் சிதையைப் போடுங்கள். நான் வந்து படுத்துக் கொள்கிறேன். எரியூட்டுபவர்கள் நன்றாக எரிக்கட்டும். இவளுக்குக் கலை வளர்த்த என் உடலும், இவள் கலைத்திறன் காட்டிய மேடையும் மானிகையும், இவள் கலையும், எல்லாமாய்ச் சேர்ந்து அழியட்டும்..." என்று கூறி முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு சென்றாள் செவிலி.

செவிலி இதுபோல் இத்தனை வெறுப்புடன் பேசி எழில்நங்கை கண்டதில்லை. எனவே இவ்வளவு நேரமாய் பிடிவாதம் பிடித்த எழில்நங்கைக்கு தற்போது என்னவோ போலிருந்தது. "செவிலி, கலையைப் பற்றிக் கூறிய விஷயங்களெல்லாம் சரியானவைதான்" என்று உணர் முற்பட்டாள் அவள். தன்னைப்போல் கலை நுணுக்கம் தெரிந்தவர்கள் சலிப்புக்கு ஆளாகி கலைத்திறனை மூட்டைக் கட்டி வைத்திருப்பார்களானால் இத்தமிழகம் தற்போது இருப்பது போலவா இருந்திருக்கும்? சோபையற்றுச் சோடைபோன வறண்ட காடாக அல்லவா மாறிப் போயிருக்கும்? கலையின் இருப்பிடம் இக்காஞ்சி என்று இன்றைக்கு அனைவரும் சொல்கிறார்கள் என்றால் அது எதனால்...?

இவ்வாறெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்த எழில் நங்கைக்குத் தன் சலிப்பும் வெறுப்பும் செவிலியிடம் பேசிய பேச்சுக்களும் அர்த்தமற்றவை என்பது சந்தேகமறப் புரிந்தது. அதுவரை சுற்றியிருந்தவர்களையெல்லாம் செய்வதறியாமல் தவிக்க வைத்த அவள் தற்போது செய்வதறியாமல் தனியாகத் தவித்தாள் - அந்த நேரத்தில் மானிகைக்கு அப்பால் பாண்டவர்தூதன் ஆலயத்தையொட்டிச் செல்லும் மாட வீதியில் பெரும் அரவங்கள் கேட்டன. அதையடுத்துக் கட்டியங்காரனின் எச்சரிக்கை ஒலி திக்கெலாம் எதிரொலித்தது.

"பாரதமும், கடல் கடந்து கடாரமும், சமுமும், கொண்ட மாவீரர் - பாண்டியன் பெற்ற தேவேந்திரன் மணிமுடி கவர்ந்த பேரரசர் இராஜராஜசோழத் தேவரின் அருமைச் செல்வர், முதலாம் ராஜேந்திர சோழச் சக்கரவர்த்திகளின் தவப்புதல்வர் - ஆகவமல்லனை ஐம்மடி வெண்கண்ட ராஜசேகரர் - பரமபட்டாரகர் - இரவிசுவ திலகர் - சோழசுவ திலகர் பாண்டிய குலாந்தகர் - இராசாசிரியர் - இரட்டிசுவகாவர் - சோழசாம்ராஜ்யாதிபதி வீரராஜேந்திரர் விஜயமாகிறார்."

கட்டியங்காரனின் குரலையடுத்து காவலர்கள்... "ம், வழியை விடுங்கள், ஒதுங்குங்கள்" என்று அதட்டும் அரவங்கள் எழுந்தன. மன்னரின் வரவை அந்தரங்கமாக அறிவிப்பது போல் அவர் ஏறி அமர்ந்திருந்த யானையின் முதுகில் தொங்கிய மணி முன்னதாகவே ஒலித்தது. மாட வீதியார் மங்கல வாத்தியங்கள் முழங்கினார்கள். இரண்டொரு முறை முரசும் ஒலித்தது.

எழில்நங்கையிடம் செவிலி ஓடோடி வந்தாள். "பெண்ணே... என் சொல்லைத் தட்டாமல் புறப்படு. உன்

நடனத்தைக் காணச் சோழ மன்னரே வந்து கொண்டிருக்கிறாராம். நாளைக்கு வேண்டுமானால் உன் விருப்பப்படி, உன் நாட்டியக் கச்சேரிகளை மூட்டை கட்டிக்கொள் ம்... சீக்கிரம்..." என்று பரபரக்க முறையிட்டாள். எழில் நங்கைக்குச் சம்மதம் தெரிவிப்பதைவிட வேறு வழியில்லாமல் போயிற்று.

நாட்டியக் கோலத்தில் எழில்நங்கையைக் கண்ட வீரராஜேந்திரரின் முகம் தாமரையென மலர்ந்து விகித்தது. அழகிற்கும், அலங்காரத்திற்கும் எல்லையொன்றை வகுத்து அந்த எல்லையில் அப்போது அவ்வரங்கில் நின்றாள் எழில்நங்கை. கலை அவளிடம் பேரன்பு கொண்டு பிணைந்து விட்டதுபோல் அவளது நாட்டிய அலங்காரங்கள் பொருத்தமாயும் சிறப்பாயும் இருந்தன. அவள் மேனி எழில் அவள் கொண்டிருந்த ஆடை அணிகளுடன் போட்டி போடுவது போல் ஆங்காங்கே வெளிப்பட்டு இயற்கையின் ஒப்பாரில்லாத தன்மையை நன்கு பறைசாற்றியது. அதரங்களில் புன்னகை மிளிர, அதை மிஞ்சுவன போல் பொன்னகைகள் ஒளிர்ந்தன. உயிரோவியமாய் இருந்த அவள் நாச்சியார் திருமொழியும் தேவாரப்பண்ணும் பாடினாள். சோழ சாம்ராஜ்யம் என்கிற கனவை நனவாக்கிய விஜயாலய சோழரின் புகழ்பாடி ஆடினாள். நனவாக்கப்பட்ட ஆட்சியை நான்கு திசையிலும் பரப்பிய ஆதித்த சோழரின் பேர் பாடி ஆடினாள். நான்கு திசைகளில் பரவிய சோழ சாம்ராஜ்யத்தை எட்டு திக்கிற்கும் நீட்டிய பராந்தகரின் பேராற்றல்களையும் - எட்டுத் திக்கில் நீண்டிருந்த சாம்ராஜ்யத்தினை திக்கெலாம் வியாபிக்கச் செய்த ராஜராஜ சோழர் தீரத்தையும் - அவைகளுக்கு அப்பாலும் சாதிக்க முடியுமென நிரூபித்துக் காட்டிய சோழ

வரலாற்றைப் பொன்படுத்திய கங்கைகொண்ட சோழரையும், பரந்து பாடி கண் எதிரே வீற்றிருந்த மன்னன் வீரராஜேந்திரரை மௌனத்தால் பாடி ஆடினாள். முடிவில் அகத்திணை நாடகம் நடைபெற்றது.

தான் அடைய விரும்பும் வாலிபனுக்காக ஏங்கும் ஆயர்குலத் தலைவி "ஊர் ஏகமோ?" என்றெண்ணி ஏங்குகிறாள். ஊரார் ஏசாமலிருக்கவும் காதலை அங்கீகரிக்கவும் வேண்டுமானால் தலைவனானவன் பலரது மத்தியில் ஏறு தழுவ வேண்டும். ஆகவே தலைவன் அவ்வாறு பலரது மத்தியில் எருதினை வென்று அதனைத் தழுவவானா? என்று அவள் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் அது நடந்தே விடுகிறது. எருதினை அடக்கி வெல்கிறான் தலைவன். தற்போது தலைவிக்குப் பெருமையாகவும் இருக்கிறது. தோழியிடம் செருக்கோடு சொல்கிறாள். "பேராற்றல், பொருந்திய இந்தெற்றிச் செவலையை அடக்கித் தழுவியவனான என் தலைவனின் மாப்பிலே... முன்பு வம்பு பேசி இகழ்ந்த ஊராரின் கண்கள் சாய்ந்து வெட்கப்படுமாறு தழுவிக்கொள்ளப் போகிறேன். இனி யார் யார் வம்பு பேசுகிறார்கள் என்று பார்ப்போம். இனி அதற்கெல்லாம் இந்த ஆயர் மகள் அஞ்ச மாட்டாள்" என்றாள்.

இக்கருத்தமைந்த கலித்தொகைப் பாடலைப் பாடி விட்டு நடித்தாள் எழில் நங்கை.

அகத்திணைப் பாடலுக்கேற்ற பருவம் கொண்டிருந்தாளாதலால் காதலும், காதல் ஏக்கமும், காதல் வெற்றியும், வெற்றிச் செருக்கும் இயல்பாகவே அவளிடம் அமைந்து நடனத்தை அளப்பறிய அழகாக ஆக்கின.

நடனம் முடிந்து எழில் நங்கை நின்றபோது அனைவரது கைத்தட்டல்களும் தொடங்கின. தன் வாழ்வில் என்றுமே கண்டிராத நடன விருந்தைக் கண்டு என்றுமே பெற்றிராத மகிழ்ச்சியை அடைந்ததாய் பாமாலை சூட்டிய மன்னர் எழில் நங்கைக்கு முத்துமாலை ஒன்றைப் பரிசளித்து போற்றி “இன்று முதல் நங்கை சோழவள நாட்டின் ராஜநர்த்தகியாக அமர்த்தப்படுகிறாள். அவளுக்கு இழைக்கும், சிறு தீங்கும் ராஜத்துரோகமாகக் கருதப்படும்” என்று அறிவித்தபோது அனைவரும் ஆரவாரம் செய்தார்கள். அன்றிலிருந்து அவள் அனைவராலும் மதிக்கப்பட்டாள். அவளுக்கு மன்னப்பிரான் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் செய்தார். பெளர்ணமி நாளிலெல்லாம் அவளது நடனம் மன்னரின் முன்னிலையில் காஞ்சியிலும், மாமல்லபுரத்திலும் மயிலையிலும், பழையாறையிலும், சோழர் தலைநகர் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலும் நடைபெற்றது. செல்வாக்குப் பெற்ற அரசமகள் போல் நடத்தப்பட்டாள் அவள்.

“அடியே, கலையை மூட்டை கட்டிவிடப் போவதாகச் சொன்னாயே... எப்போது செய்யப் போகிறாய்?” என்று அவளைச் செவிலி அடிக்கடி கேண்டுவதுண்டு. நூலிழையில் நவற இருந்த அவளைப் பேரிழையாய்ப் பிணைத்துவிட்ட விந்தையை எண்ணி, எண்ணி அவள் அயர்வாள். மூட்டை கட்டிவிட வேண்டும் என்று முனைந்த நாளில்தான் முழு பாக்கியமும் கிட்டியது அவளுக்கு. சலித்து ஒதுங்கிய தினத்தில்தான் சிறப்பே வந்து சேர்ந்தது.

❖ ❖

“நீ நன்றாக ஓய்வெடுத்துக் கொள் எழில் நங்கை. நான் சென்று வருகிறேன். அநேகமாக நாளை நீ கங்கைகொண்ட

சோழபுரம் செல்ல நேர்ந்தாலும் நேரலாம். வடபாரதத்தின் புலவர் ஒருவர் அங்கே வருகிறாராம் உன் நாட்டியத்தைக் காண...” என்று சொல்லி விடைபெற்றுக் கொண்டு போனாள் செவிலி. அடிகள்மார்களும், வாத்ய வித்யாதாரர்களும் கூட சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அதுவரை இருந்த கலகலப்பு திடீரென ஓய்ந்து மயான அமைதி நிலவியது. ஏதோ கைநிறைய இருந்த வளையல்கள் கழன்று போய் லேசாகி விட்டது போன்றதோர் ஏகாந்தத்தில் தனித்து விடப்பட்ட எழில் நங்கை தன் பொன்னாபரணங்களையும் பீதாம்பரங்களையும் களைந்தாள். பொன் பட்டு முத்து என்னும் பலதரப்பட்ட ஆபரணங்கள் களையப் பட்டாலும் களையப்படாததும் நிரந்தரமானதுமான ஆபரணமாய் இருந்த அவளது புன்னகை மட்டும் அவளை விட்டு அகலாமல் அவளது அந்தரங்கத் தோழியாய் அவளுக்கு அணி செய்தது. மாளிகையின் பின்புறக் கொட்டடியில் இருந்த காவல் வீரர்கள் அவள் பாடுகிற நாட்டியப் பாடல்தனைக் கர்ண கொடூரமாக பாடிக் கொண்டிருந்தது அவளது செவிகளில் லேசாக விழுந்தது. அதை எண்ணிச் சிரித்துக்கொண்டே தன்னை மறந்தும் மறந்ததை நினைத்துமாய் ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டாள். அந்த நேரத்தில்தான் மாளிகைக்கு வெளியே “ஒற்றன்... பிடி... அதோ” என்கிற அதட்டல் வார்த்தைகள் சிரில்லாமலும் சம்பந்தமில்லாமலும் கேட்டன. அதை அடுத்துக் கொட்டடியில் இருந்த காவல் வீரர்களில் இருவர் வேல் தாங்கி முன்கட்டிற்கு வர, அவர்களுடன் மாளிகையின் வாசலுக்குச் சென்றாள் அவள். அங்கே அவள் எதிர்பாராத வகையில் இளைஞன் ஒருவன் வியர்க்க வியர்க்க உள்ளே புகுவதையும், புகுந்து கதவைச் சாத்தித் தாழிட்டதையும் பெருமூச்செறிந்து திரும்பியதையும் கண்டாள்.

உள்ளே நுழைந்த வாலிபன் தன்னை இன்னாளெனச் சொன்னதும் எழில்நங்கை மட்டுமின்றி அவளுக்குப் பின்னால் நின்றிருந்த இரு காவல் வீரர்களும் மிதமிஞ்சிய வியப்படைந்தார்கள். எழில் நங்கையால் அவனது வார்த்தைகளை நம்ப முடியவில்லை. அதைப் புரிந்து கொண்ட அந்த வாலிபன் மீண்டும் புன்னகை செய்து, “ஏன் நம்ப முடியவில்லையா...?” என்று வினாவிலிட்டு, “உண்மையைக்கூட உடனடியாகச் சொல்லி விட்டால் பொய்யாகத்தான் தோன்றும் போலிருக்கிறது. ஆனாலும் நான் என்ன செய்ய முடியும்...? நீங்கள் நம்பவில்லை என்பதால், பொய் சொல்லமுடியுமா...?” என்று கேட்டான்.

அப்போதும் எழில் நங்கை தெளியவில்லை..

“அம்மணி, நான் பொய் சொல்லக்கூடியவன்தான். ஆனாலும் இக்காஞ்சியில் பிரவேசித்த பின் பேசும் முதல் வார்த்தை உண்மையாகவே இருக்கட்டும் என்று விரும்பிப் பேசி இருக்கிறேன். போயும், போயும் ஒரு பெண்ணிடம் பொய் சொல்லி சாதிக்க வேண்டியது எதுவும் எனக்கில்லை” என்று மீண்டும் அறிவுறுத்தினான் அந்த வாலிபன்.

“அப்படியானால் நீங்கள்...” என்று ஏதோ ஆரம் பித்தான் எழில் நங்கை.

“சாளுக்கிய இளவரசன் விக்கிரமாதித்தன்” என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லி வார்த்தையை முடித்தான் அந்த வாலிபன்.

அத்தியாயம் மூன்று

“வெண்தேட்டு அசைத்த ஒண்பூங் குவளையின் வாள் முகம் பொறித்த மாணவரி யாக்கையர் சொல்லுறழ் மறவர்தம் கொல்படைத் தாஇயர் இன்று இனிது நுகர்த்தன மாயின் நாளை மண்புனை இஞ்சிமதில் கடந்து அல்லது உண்குவம் அல்லேம் புகளனைக் கூறித் தண்ணி தண்ணிய வயவச் பெருமகன் பொய்ப்படுபு, அறியா வயங்கு செந்நாவின எயிலெறி வல்லில் ஏலிளங்கு தடக்கை எந்தெழில் ஆகத்துச்சான்றோர் மெய்மறை வான வரம்பின் என்ப...”

- பதிற்றுப்பத்து

சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் பரம்பரை எதிரியும், சோழ சாம்ராஜ்யம் உருவான காலம் தொட்டு மோதியே தன் வாழ்நாளை ஒட்டியவனும், வீரராஜேந்திரர் சோழரால் ஐந்து முறை போரில் புறங்கண்டு ஒடியவனுமான சாளுக்கிய ஆகவமல்லவனின் இளைய புதல்வனும், சாளுக்கிய இளவரசனுமான விக்கிரமாதித்தனைக் கண்ட எழில் நங்கை ஓரளவிற்கு தெளிவடைந்தாலும், வியப்பை விட்டு நீங்கவில்லை. துணிவு என்ற வார்த்தைக்கான அர்த்தத்தை தற்போதுதான் பிரத்யட்சமாகக் காண்பதாய் எண்ணிய அவள் அந்த அர்த்தத்தின் பொருளாய் ஆகி நின்ற அவனை மேலும் இரண்டொரு முறை பார்த்ததும் விக்கிரமாதித்தன் கூறலானான்:

“ஆம்மணி, என் உடைகள் ஒருவேளை உங்களுக்குச் சந்தேகம் தருகிறது போல் தோன்றுகிறது. உண்மைதான். ஆனால் அதைத் தீர்க்க வேண்டுமானால் என் நிலை உங்களுக்குப் புரிய வேண்டும். என் நிலைமையை புரிய வைக்க வேண்டுமானால் என் கதையைச் சொல்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.”

எழில் நங்கைதற்போது பூரணமாகத் தெளிந்திருந்தாள். ஆகவே நிதானமாகப் பேச முற்பட்டு, “வீரரே, நீங்கள் வந்திருக்கிற இடம் எது என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமென்று நினைக்கிறேன்” என்றாள்.

“தெரியும் பெண்ணே... எங்கள் ஜன்மப் பகைவரின் நாட்டில் இருக்கிறேன்” என்று நிதானமாகச் சொன்னான் விக்கிரமாதித்தன்.

“நீங்கள் யார் என்பது எனக்குத் தெரிந்து விட்டது.”

“ஆம்... நானே சொன்னேன்...”

“உங்களை நான் காட்டிக் கொடுத்தால் உங்களுக்கு என்ன கதி நேரும் தெரியுமா,”

“அது தெரியாது. ஆனால் சோழ நீதி என்ன என்பது மட்டும் தெரியும்.”

சகஜமாகச் சொன்னான் அவன்.

“சோழ நீதியா...?”

“ஆம், நான் சோழ நாட்டுப் பகைவனாய் இருக்கலாம். ஆனால் பகைவன் என்ற ஒரு காரணத்திற்காக மட்டும் எல்லா சமயங்களிலுமே தண்டனை அளித்து விடுபவர்களல்லர் சோழர்கள்.”

“சோழ நீதியை இவ்வளவு தெளிவாக அறிந்திருக்கும் நீங்கள் இச்சோழ நாட்டில் திருடன் போல் நுழைய வேண்டிய காரணம் என்னவோ?”

“நான் திருடனாக நுழைய முயன்றதாய் எண்ணிவிட வேண்டாம்.”

“அதெப்படி...? ஒற்றனைப் பிடி... என்று அதட்டல்கள் எழுவதற்கும் நீங்கள் இங்கே நுழைந்து கதவைத் தாளிடுவதற்கும் சரியாக இருக்கும்போது உங்களைத் திருடன் என்று சந்தேகிக்காமல், எப்படி இருப்பது?”

“பெண்ணே... நான் சொல்ல வந்ததை முதலில் கேட்டுக் கொள். பிறகு திருடனென்ற பட்டத்தையும் திருடனுக்குரிய தண்டனையையும் வழங்கலாம்...” என்று சொல்லிய விக்கிரமாதித்தன் தன் சுற்றுப்புறத்தை எல்லாம் அவட்சியம் செய்தவனைப் போல் இங்குமங்குமாய்ச் சிறிது நடந்தான். வேல் பிடித்த காவலர்களைப் பார்த்து, “வீரர்களே, நீங்களோ உங்கள் வேல்களோ தேவையில்லை. இதோ இந்தப் பெண்ணின் இரு வேல்களே என்னைச் சிறை செய்யப் போதுமானவை” என்று உரிமையுடன் ஆணையிடுவதுபோல் கூறினான். அங்கே கூடத்தில் போடப் பட்டிருந்த தனி ஆசனத்தில் யாருடைய அனுமதியையும் கோராமல், பெறாமல் அமர்ந்தான். காலின் மீது கால் போட்டு கைகள் இரண்டையும் மார்பில் இணைத்துக் கட்டி கம்பீரமாய் நிமிர்ந்து அவளை நோக்கிச் பேசலானான்.

“பெண்ணே... எனது தந்தை சாளுக்கியப் பேரரசர் ஆகவமல்லர் இறந்தது குறித்து உங்கள் சோழ நாட்டில் பலவிதமான கதைகள் விரவிக் கிடப்பது உனக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். சோழர்களைப் போரில் சந்திக்க

நாதியற்று தற்கொலை புரிந்து கொண்டதாகவெல்லாம் உங்கள் சோழர்கள் பேசி வருவதாய் அறிந்து வேதனைப்பட்ட நான் வேங்கி நாட்டிலிருந்து சாளுக்கியத் தலைநகர் கல்யாணபுரத்திற்குத் திரும்பினேன். ஆனால் அங்கு சென்றபின் இந்த வேதனையைக் காட்டிலும் பெரிய வேதனை வேறொன்றுக்கு இலக்கானேன். மன்னர் மாண்ட சோகம் ஒருபுறம்... சாளுக்கியர் அடைந்த தோல்வி ஒருபுறம்; தொடர்ச்சியான போர்களினால் உண்டான நாசம் ஒருபுறம், பஞ்சம் ஒருபுறம் - இப்படி சுற்றுப்புற மெல்லாம் சுகமற்றுப் போயிருந்த அந்த நிலையில் பட்டம் கட்டி இருந்த என் மூத்த சகோதரன் சோமேஸ்வரன் நடந்துகொண்ட முறை என்னைப் பரிதவிக்க வைத்தது. புண்பட்ட நெஞ்சங்களுக்கு மருந்திட வேண்டிய அவன் வெந்த புண்ணின் மேல் வேல் பாய்ச்சுவது போல் நடந்து கொண்டான். மக்களுக்கு ஆறுதலும் தேறுதலும் சொல்லி உற்சாகப்படுத்த வேண்டிய அவன் ஆற்றாமையைக் கொடுத்தான். பஞ்ச நிலையைப் போக்காமல் கணிகைகளிடம் தஞ்சமடைந்து மஞ்சங்களை கதியென்றாகி நெஞ்சுக்கு நீதி தர மறுத்து பொறுப்பற்றுக் கிடந்தான். நிலைமை மிஞ்சி விடுமோ என அஞ்சிய நான் அவனை அண்டி வேண்டினேன்.

“அண்ணா, இது உனக்கே நன்றாக இருக்கிறதா? அடிமேல் அடிப்பட்டு ஆடிப்போய் கிடக்கும் மக்கள் நெஞ்சில் இதமளிக்காமல் இடி விழுந்தாற்போல் நீ நடந்து கொள்வது நியாயமா? உன்னை நம்பி ஊரிருக்க நீயோ உனக்கும் ஊருக்கும் உறவில்லை என்பதுபோல் இருக்கிறாயே. இது தவறில்லையா? மாமன்னர்கள் ஸ்தாபித்த பெரும் சாம்ராஜ்யம் சோமேஸ்வரன் காலத்தில் சிறுத்துச் சீரழிந்தது என்ற நிலை நமக்கு உகந்ததா?

நிலைமைகளைத் திருத்தி மக்கள் நல்வாழ்விற்கு வழி செய்...”

“நீயென்ன என் அமைச்சனா?”

“இல்லை.”

“தளபதியா?”

“இல்லை.”

“ராஜகுருவா?”

“இல்லை.”

“அல்லது என் மனம் கவர்ந்த மங்கையா?”

“இல்லை.”

“பின் எதற்காக வந்தாய்? இங்கே அறிவுரை கூற ஆளில்லை என்று எண்ணி விட்டாயா? நீ யார்... என் சிறிய அன்னையின் மகன். உனக்கு இந்நாட்டின் மேல் என்ன உரிமை? நீ இளவரசனாக அமர்த்தப்பட்டதுகூட என் தந்தையின் அனுதாபத்தினால்தான். அவரது மரணத்திற்குப் பின்னால் அந்த அனுதாபத்திற்கும் நீ சம்பந்தமில்லாதவன். ஆகவே, இன்று முதல் அந்தப்பட்டத்திலிருந்தும் விடுதலை அளிக்கிறேன். நீ போகலாம்” என்றான் சோமேஸ்வரன்.

“பெண்ணே... என் தமையனின் பேச்சைக் கேட்டபோது எனக்கு எப்படி இருந்திருக்கும்? பெரும் வேதனையில் மூழ்கி நான் செய்வதறியாமல் திரும்பினேன். கல்யாணபுரத்தை விட்டு நீங்குவதெனத் தீர்மானித்துப் புறப்பட்டேன். வழியில் என் தம்பி ஜெயசிம்மன் என்னைச் சந்தித்தான். நான் தேசத்தைத் துறந்து செல்வது அவனுக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை.

“அண்ணா, உனக்கு உரிமையில்லை என்று பேச சோமேஸ்வரனுக்கு மட்டும் என்ன உரிமை இருக்கிறது? நம் தந்தை அளித்த பதவியைப் பறிக்கவும், நம்மைத் துரத்தவும் இவன் யார்? நாட்டை அலங்கோலப்படுத்தும், அவனை விட்டு நீ நீங்கிவிடுவதென்பது அவனது அலங்கோலத்திற்கு உதவுவதற்குச் சமம். நான் சொல்வதைக் கேள். என்னிடம் இப்போது கணிசமான படைகள் இருக்கின்றன. என்றும் அவைகள் எனக்குப் புறம்பாக இயங்க மாட்டா. அவைகளைக் கொண்டு சோமேஸ்வரனை இந்நாட்டை விட்டே விரட்டுவோம். பிறகு இந்நாட்டைச் சீர்படுத்துவோம். என்ன சொல்கிறாய்?” என்று ஆதங்கத்துடன் கேட்டான் தம்பி.

“என் மனம் போராடத் தொடங்கியது, ஜெயசிம்மன் கூறிய விஷயங்கள் அனைத்தும் சரியானவைகளாகத் தோன்றின. சாளுக்கிய நாட்டின் தென்புறக் காவலுக்கு என்று எனக்கு இளவரசு பட்டம் கட்டி என் தந்தை நியமித்திருக்கும்போது அதைப் பறிக்க இச்சோமேஸ்வரன் யார்? ஆளும் விதத்தினால் தன்னையே தகுதியற்றவனாய் ஆக்கிக் கொண்டிருக்கும் அவனுக்கு என்னைத் துரத்தவும் தூற்றவும் என்ன யோக்கியதை இருக்கிறது. மூத்தவனாய் இருந்து விட்டதாலும், மரபு வழியில் அரியணை ஏறிவிட்டதாலும் அனைத்து அதிகாரங்களும் அவனுக்கு வந்ததாகி விடுமா என்ன என்றெல்லாம் நான் எண்ணிச் சம்மதம் தெரிவித்த பின் ஜெயசிம்மன் தன் படைகளைக் கொண்டு வந்தான். அந்த நிலையில் நாங்கள் வனவாசியை அடைந்திருக்கிறோம்.

படைகளை நோட்டம் விட்ட விக்கிரமாதித்தன் ஜெயசிம்மனிடம் வினவினான்.

“உன் படைகளை நீ நம்புகிறாயா தம்பி? உன் கட்டளைகளுக்கு அவை கட்டுப்பட்டு நடக்குமா? அவைகளை நம்பி காரியத்தில் இறங்கலாமா?”

“என்ன அண்ணா, அப்படி கேட்டுவிட்டாய்? என் படையில் இருப்பவர்கள் வெறும் வீரர்கள் மட்டுமல்லர், தந்திரசாலிகள், அறிவாளிகள், விகவாசம் மிகுந்தவர்கள். என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள்” என்றான் ஜெயசிம்மன்.

“ஒரேயடியாகத் தூக்கிக் கொண்டாடுகிறாயே...” என்று கேட்டான் விக்கிரமாதித்தன்.

“இதற்கே இப்படிச் சொல்கிறாய் என்றால் சேரலாதனின் படைகளைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பதைக் கேட்டால் என்ன சொல்வாயோ?”

“அதென்னகதை?”

“சேரலாதனின் வீரர்களைச் சான்றோர்கள் என்று பாடியிருக்கிறார் அண்ணா ஒரு புலவர். அந்த வீரர்கள் வாக்குத் தவற மாட்டார்களாம். நாளைக்கு இந்த அகழியைக் கடந்து கோட்டைக்குள் நுழைவது எனத் தீர்மானித்தால், உபடியே செய்து முடிப்பார்களாம். சொல் தவறாமல் செய்து முடிக்கும் அவர்கள் சான்றோர்களுக்குச் சமம் என்கிறார் புலவர்.”

இதைக்கேட்டு நமட்டுச் சிரிப்பொன்றை உதிர்ந்த விக்கிரமாதித்தன் தன் திட்டத்தைக் கூற முற்பட்டு, “இந்த வனவாசி கோட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டு நல்ல

படைத்தளமாக அமைத்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன். என்ன சொல்கிறாய் தம்பி...?" என்று கேட்டான்.

அதை ஆமோதித்து ஜெயசிம்மன், "நானும் அதையே தான் நினைத்தேன். முற்றுகையிட்டு பயமுறுத்தி வனவாசி, கோட்டையைக் கைப்பற்றி விடலாம்" என்றான்.

"தேவையில்லை. ஒலையொன்றை எழுதி வனவாசி கோட்டைத் தலைவனுக்கு அனுப்பு போதும். இந்தக் கோட்டையைப் பிடிக்க இப்போது படைச்சேதம் எதுவும் வேண்டாம்" என்று தெரிவித்தான் விக்किரமாதத்தன்.

பிறகு ஒலையொன்று பின்வருமாறு தயாரிக்கப்பட்டது.

"வனவாசி கோட்டைத் தலைவருக்குச் சாளுக்கிய விக்किரமாதத்தன், விடுக்கும் ஓலை... மக்களுக்கும் படைகளுக்கும் சேதம் விளையக்கூடாதென்று கருதினால் உடனடியாகக் கோட்டையை என்னிடம் ஒப்படைத்து விடுவது நல்லது. இல்லையெனில் நாளைக் காலை என் படைகள் கோட்டையின் மீதான தாக்குதலைத் துவக்கும்" என்றான் விக்किரமாதத்தன்.

போர்த் தூதுவன் மூலம் ஒலையானது வனவாசிக் கோட்டைத் தலைவனுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அவனிடமிருந்து பதில் வரும் வரை சாளுக்கிய வீரர்கள் நிம்மதியற்ற அமைதி கொண்டிருந்தார்கள். ஜெயசிம்மன் கூட சற்று அசதியுற்றுக் கிடந்தான். ஆனால், எவ்விதச் சலனமும் அடையாதிருந்த விக்किரமாதத்தன் மட்டும் ஏதோ, கோட்டை தன்வசம் வந்துவிட்டது போல் கருதி பின் நடவடிக்கைகள் பற்றி யோசனையில் இறங்கினான்.

மறுநாள், மாலை மயங்குகிற நேரத்தில் கோட்டையிலிருந்து போர்த் தூதுவன் மட்டுமின்றி கோட்டைத்

தலைவரும் வெளிப்பட்டு சாளுக்கிய பாசறைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அதற்குப் பின்னால் நிகழ்ச்சிகள் துரிதமாய் நடந்தன. சோமேஸ்வரனின் ஆட்சி ககமற்றதென்று ரொம்ப காலமாகவே உணர்ந்து வருவதால் தற்போது அவனை எதிர்த்து நிற்கவே விரும்புவதாகச் சொல்லி விக்किரமாதத்தனுக்குக் கோட்டையை ஒப்படைத்தார் கோட்டைத் தலைவர் சாமுண்டராயர். அதையடுத்து விக்किரமாதத்தனின் படைகள் உள்ளே பிரவேசித்தன.

படைப்பிரவேசம் முடிந்தபின் விக்किரமாதத்தனின் கட்டளைகள் அவ்வப்போது பிறந்தன. வனவாசி கோட்டையில் இருந்த மக்களெல்லாம் வெளியேற்றப்பட்டார்கள். அதுமட்டுமின்றி சாளுக்கிய படைகள் வனவாசியைச் சுற்றியிருந்த கிராமங்களையெல்லாம் குறையாடி அங்கிருந்த மக்களை துன்புறுத்தின, விரட்டியடித்தன. பெரிதும் அல்லலுற்றார்கள். கேள்வி முறையின்றி துவங்கிய அத்துன்பச் சம்பவங்கள் வெகு விரைவில் தலைநகருக்கு எட்டியது. அதற்கான காரணத்தை அறிந்தான் சோமேஸ்வரன். விக்किரமாதத்தனின் பேரில் பெரும் சிற்றம் உண்டாகியது. இனியும் பொறுக்க முடியாது என்று தீர்மானித்துத் தன் படையின் பெரும் பகுதி ஒன்றைப் போரமைச்சரின் தலைமையில் விக்किரமாதத்தனை ஒழித்துக் கட்டி வனவாசிக் கோட்டையை மீட்கும்படி ஆணையிட்டு அனுப்பினான். படையும் புறப்பட்டது.

"சோமேஸ்வரனின் படைகள் கல்யாணபுத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டன" என்று அதிகாரப்பூர்வமாக மந்திராலோசனையில் தெரிவித்தான் ஜெயசிம்மன்.

"நான்கு நாட்களில் அப்படை வனவாசியை நெருங்கி விடும்" என்று தெரிவித்தான் உபதளபதி ஒருவன்.

“படை எண்ணிக்கை அதிகமாதலால் அவர்களிடமிருந்து பலமானத் தாக்குதலை எதிர்பார்க்கலாம்” என்றான் மற்றொரு உபதளபதி.

“பெரும் யானைப் படைகளும் வருவதாகக் கேள்வி. அவைகளுக்குத் தேவையான நீரும் தழைவுணவும் தற்போது வனவாசியைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களில் நிரம்பக் கிடைக்கும். எனவே நன்றாகத் தின்று விட்டு மலைபோல் மொத்தமாக அவை மோதினால் கோட்டைக் கறவுகள் உடைந்துபோக அதிக நேரமாகாது” என்றான் மற்றொருவன்.

“ஆகவே அண்ணா அவன் இங்கு நெருங்கும் முன்பாக நாமாகவே சென்று சந்திப்பது நல்லது. நாம் விரட்டிய மக்கள் கூட்டத்தால் அவனது படைகள் வருவதில் சற்று தாமதமாகலாம், நாமாக முன்னேறிச் சென்று வழியிலேயே முறியடித்து அவனை மீண்டும் தலையெடுக்க முடியாமல் செய்து விடலாம்” என்று சொன்னான் ஜெயசிம்மன்.

“கோட்டைத் தலைவர் ஒன்றும் சொல்லவில்லையே...” என்றான் அதுவரை மௌனமாக இருந்த விக்ரமாதித்தன்.

“இளவரசே... தாங்கள் இக்கோட்டையைப் பெற்ற பின் மக்களைத் தலைநகருக்கு விரட்டிய காரணமே சோமேஸ்வரனை வரவழைக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தான். அதிலிருந்து அவனை முறியடிக்கத் தகுந்த திட்டங்களைத் தாங்கள் வகுத்து விட்டிருக்க வேண்டும். ஆனாலும் இருக்கிற நிலைமைகளைக் கொண்டு என் கருத்துக்களையும் சொல்லி விடுகிறேன். இந்த வனவாசிக் கோட்டை அவ்வளவாகப் பாதுகாப்பிற்குப் பெயர்

போனதல்ல. அத்துடன் பெரும்படை உள்ளேயிருந்து, நெடுங் காலத்திற்கு உண்டு உறங்கக்கூடிய அளவிற்கு வசதிகள் இல்லை. நம்மை நோக்கி வருகிற சோமேஸ்வரனின் படைகளோ நம்மைவிட இரண்டு மடங்கு என்று தெரிகிறது. உபதளபதி சொன்னது போல் வனவாசியின் சுற்றுப்புற கிராமங்களில் செல்வங்களைத் தவிர வேறெதையும் நமது படைகள் கவரவில்லையாதலால் யானைப் படைக்குத் தேவையான நீரும் உணவும் நிரம்ப இருக்கின்றன. எனவே யானைப் படைகளுக்கு வேண்டிய பலம் இதன் மூலம் கிடைத்து விடுகிறது. ஆகவே அவர்களுக்குத் தாக்குதலில் எந்தவிதச் சிரமமும் இருக்காது. முற்றுகையிட்டத் தாக்கி வெகு எளிதில் இக்கோட்டையைப் பிடிக்கிற வாய்ப்பு அவர்களுக்குச் சாதகமாக இருக்கிறது. எனவே தங்கள் சகோதரர் சொன்னது போல் சோமேஸ்வரனின் படைகளை எதிர்கொண்டு போய் வழியிலேயே சந்திப்பது நல்லது. அதற்குச் சம்மதமானால் உரிய இடத்தைச் சொல்லச் சித்தமாய் இருக்கிறேன்” என்றார் கோட்டைத் தலைவர்.

“வேறு எந்த உபாயத்தையாவது யாராவது சொல்ல விரும்புகிறீர்களா?” என்று கேட்டான் விக்ரமாதித்தன்.

அனைவரும் மௌனமே சாதித்தார்கள். அந்த நிலையில் தன் திட்டத்தைச் சொன்னான் விக்ரமாதித்தன். தொடக்கமே அனைவரையும் ஸ்தம்பிக்க வைத்தது.

அத்தியாயம் நான்கு

“தலையோர் நுங்கினதீஞ்சேறு மிசைய
இடையோர் பழத்தின் மாங்கனி மாந்தக்
கடையோர் விடுவாய்ப் பிசிரொடு சுடுகிழங்கு நுகர
நிலைமலர் வையத்து வலமுறை வளைஇ
வேந்து பீடழித்த வேந்துவேல் தானையொடு”

- புறநானூறு

“சோமேஸ்வரனின் படைகளை இக்கோட்டையில்
தான் சந்திக்க வேண்டும்” என்று திட்டவட்டமாகத்
தெரிவித்தான் விக்கிரமாதித்தன்.

அவன் முடிப்பதற்குள் அனைவரும் ஆட்சேபம்
தெரிவிக்கும் வகையில் ஹைங்காரம் செய்தார்கள்.

“ஏன், என்ன ஆகிலிட்டது இப்போது...?” என்று
அமைதியாகவே கேட்டான் விக்கிரமாதித்தன்.

அனைவரும் மௌனமாய் இருக்கையில் ஓர்
உபதளபதி மட்டும் துணிவு வரப்பெற்று, “நல்ல வாய்ப்பை
விட்டுவிட்டு தோல்விக்குரிய நிலைமையை நாமே
தேடிக்கொள்ள வேண்டுமா ஐயா...?” என்றான்.

அவன் பேச்சைக் கேட்டு புன்முறுவல் கொண்ட
விக்கிரமாதித்தன்,

“நண்பர்களே, தற்போது நம்மை நோக்கி வந்து
கொண்டிருப்பது வேற்று நாட்டவரல்ல. வனவாசியைப்
பற்றி நன்கறிந்த சாளுக்கிய போரமைச்சர்தான் வருகிறார்

என்பதை மறந்து விடாதீர்கள். கோட்டையை விட்டு
வெளியேறி போர் புரிவதுதான் நமக்கு நல்லது என்பதை
அவரால் ஊக்க முடியாதா? நாம் அப்படி முயலுவோம்
என்பதை எதிர்பார்த்து கோட்டையை விட்டு நாம் வெளி
யேறிய நிலையில் பின்புறமாகப் படைப்பிரிவொன்றை
அனுப்பி கோட்டையைப் பிடிக்க முயலமாட்டாரா?”
கவலைப்படாதீர்கள். எதிரிகள் வனவாசியை நெருங்கிய
தும் சொல்லுங்கள். பிறகு மற்றதை கவனிக்கலாம்”
என்றான்.

அவையில் கூடிய அனைவரும் பலவாறு குழம்பி
னார்கள். அவனைச் சந்தேகிக்கவும் தலைப்பட்டார்கள்.

விக்கிரமாதித்தனோ அவர்களது மாறுபட்ட
எண்ணங்களைப் பற்றியெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல்
வேறுபட்ட மனதினனாய் கோட்டைக்குள் இருந்தபடி
அதன் அமைப்புகளைக் கவனிப்பதிலும் அது விஷயமாய்
விவாதிப்பதிலும் நேரத்தைக் கழித்தான். கோட்டைக்
கதவுகள் மிகவும் பழமையானவைகளாய் இருந்ததால்
அவை தாக்குதலை அதிக நேரத்திற்குத் தாங்காது என்பதை
உணர்ந்த அவன் சந்துஷ்டியே அடைந்தான். கோட்டைக்கு
வெளியே சமீபத்திலேயே துங்கபத்திரை ஆறு ஓடியதையும்
அவ்வாற்றின் தென் கரையில் மரங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்து
பெரும் மறைவினை அளித்திருந்ததையும் கண்டான்.
கோட்டையின் மேற்குப் புரத்தில் சற்றே தொலைவில்
அத்தகைய காடுகள் இருந்ததையும் அவை சற்று மேடான
இடத்தில் அமைந்திருந்ததையும் அவனது கண்கள் கண்டன.

இதற்கிடையில் அவனிட்ட ஒருசில ஆணைகள்
தளபதிகளை மேலும் குழப்பின.

திடீரென ஒருநாள் தனக்கு நூறு கொல்லர்களும் தச்சர்களும் வேண்டுமெனச் சொன்னான் எதற்கென்று தெரிவிக்காமல். தளபதிகளின் குழப்பம் அதிகரித்தன. அது விபரீதமாக வெடிப்பதற்குள் சோமேஸ்வரனின் படைகள் வனவாசிக்கு அருகில் வந்துவிட்டதாகச் செய்தி கிடைத்தது.

செய்தியை ஜெயசிம்மன் அறிவித்ததும், “படை எண்ணிக்கை எவ்வளவு என்று ஏதாவது அறிய முடிந்ததா தம்பி?” என்று வினவினான் விக்கிரமாதித்தன்.

“எவ்வளவு என்று தெரியாது அண்ணா. ஆனாலும் நலங்கிள்ளியின் படையளவிற்கு இருக்காது என்பது மட்டும் நிச்சயம்” என்றான் ஜெயசிம்மன்.

“அதென்ன நலங்கிள்ளியின் படை?”

“தமிழர்களில் சோழன் நலங்கிள்ளி என்று ஒருவன் இருந்தானாம். அவனது படைகள் மிகவும் பெரியதாம். பனைமரம் ஒன்றில் நுங்கு காய்த்திருப்பதை படையின் முன்னணி வீரர்கள் கண்டார்களென்றால் அப்படையின் பின்னணியினர் வரும்போதோ அந்த நுங்கானது சுட்டுத் தின்னும் அளவிற்குக் கிழங்காகி விட்டிருக்குமாம்.”

“அதாவது...”

“படையானது ஒரு முனையைக் கடக்க அத்தனை நாட்களாகுமாம்.”

“நல்ல கற்பனைதான் தம்பி. யார் உனக்குச் சொன்னார்கள் இதை...?”

“பாடிப் பிழைக்கும் பாணர்கள்தான். பாடிக் காட்டவா அண்ணா?”

“வேண்டியதில்லை. தமிழர்கள் புறத்தையும் அறத்தையும் வெறும் பாடல்களில் மட்டுமே வைத்திருப்பார்கள் போலும்! நமக்கு அது வேண்டியதில்லை. செயலில் வாளால், பாடிக் காட்டுவோம். நமது உபதளபதிகளை அழை” என்றான் விக்கிரமாதித்தன். அவர்கள் வந்ததும், தன் திட்டத்தை அணு அணுவாக விளக்கினான் அவன். அவன் கூறி முடித்தபின் கேட்டவரது முகமெல்லாம் மாறின. திட்டம் மிகவும் கச்சிதமாய் தீட்டப்பட்டிருந்தது கண்டு குழப்பங்களை விட்டுக் குதுகலித்தார்கள்.

✧ ✧

பெரும் எண்ணிக்கையுடன் சோமேஸ்வரனின் படைகள் வனவாசியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன. அந்த வருகையை அறிவிப்பது போல் நீண்டதூரத்திற்குப் புழுதிப் படலம் எழுந்தது. அத்துடன் படைகளின் ஆரவாரமும் பெரிதாக எழுந்தது. பின்விளைவுகளுக்காக முன்னதாகவே கொக்கரிப்பது போல், படை நடத்தும் பொறுப்பேற்றிருந்த சாளுக்கியப் போரமைச்சர் விக்னேஸ்வரர் குரூரத் திட்டங்களைப் போட்டவாறு படைகளின் மத்தியில் தேரில் வந்து கொண்டிருந்தார். அந்த நிலையில் அவரே எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி நடந்தது.

படை வீரர்களில் சிலர் பரட்டைத்தலையன் ஒருவனை கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள். ஓலையொன்றை தீயிட்டு கொளுத்திக் கொண்டிருந்ததால் அவன்மீது சந்தேகம் உண்டாகி அவனைப் பயமுறுத்தி அழைத்து வந்ததாகச் சொன்னார்கள் அவர்கள்.

போரமைச்சர் அந்தப் பேர்விழியை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். பிறகு ஏதோ ஒரு சந்தேகத்துடன் அவனது

வாயைத் திறக்கச் சொல்லிப் பார்த்தார். அவன் ஊமை என்பது புரிந்தது. போர்க் காலங்களில் ஒற்றர்களை அனுப்பும்போது அவர்களது நாவைத் துண்டித்து விடுவது சாளுக்கியர்களுக்கு வழக்கமாக இருந்தது. நாவை அகற்றி அவர்களைப் பேசுவொட்டாமல் செய்து விடுவதால் வழியில் எதிரிகளால் ரகசியச் செய்திகளை அறிந்து கொள்ள முடியாமல் போய்விடும் என்றே அவ்வாறு செய்தார்கள். ஊமைகளைச் சைகைகள் மூலம் விளக்கச் சொல்லி போர் ரகசியங்களைத் தெரிந்து கொள்வதென்பது மிகவும் சிரமமான காரியமாதலால் இவ்வாறு செய்து வந்தார்கள். அதைத் தற்போது புரிந்து கொண்ட போரமைச்சர் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு அதில் “உண்மை விவரங்களை நீ உடனடியாகச் சொல்லா விட்டால் யானையைக் கொண்டு உன் தலை இடரப்படும்” என்று அவனிடம் சைகைகளைச் செய்தார். அவன் மசியவில்லை. ஆனால் நேரம் செல்லச் செல்ல அவனது முகத்தில் மரணத்தின் நிழல் படியலாயிற்று. உடம்பெல்லாம் வியர்த்துக் கொட்டியது. மரணம் நேரப் போகிறதென்று தெரிந்து - உயிரை விடக்கூடிய அளவிற்கு மனப்பக்குவமும் தைரியமும் அவனிடம் இல்லையாதலால் எதிரே அரக்கன்போல் அமர்ந்திருந்த போரமைச்சரையும் அருகே குன்றென நின்றிருந்த யானையையும் இப்புறம் தன் கழுத்தளவு தோண்டப்பட்டிருந்த பள்ளத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்து கதிகலங்கினான். சிறிது நேரம் போனால் அந்தக் கலக்கத்திலேயே தன் உயிர் போய்விடும் போல் தோன்றியது. அவனுக்கு முடிவில் வாழ்வின் பேரிலான ஆசை அவனை வென்றது. முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு போரமைச்சரின் கால்களில் விழுந்தான். தன் அச்சுறுத்தல் வெற்றி பெற்றுவிட்ட பெருமிதம் அமைச்சரின் முகத்தில் விரிந்தது. தன்

மொட்டைத் தலையை நன்றாகத் தடவி விட்டுக் கொண்டார்.

மறுகணமே ஊமை ஒற்றன் பெரும் சிரமத்துடன் தன் இடைக்கச்சையில் கட்டி வைத்திருந்த விக்கிரமாதித்தனின் முத்திரை மோதிரத்தையும், மறைத்து வைத்திருந்த ரகசிய ஓலையையும் எடுத்து போரமைச்சரிடம் கொடுத்து தன் உயிரைக் காக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டான்.

போரமைச்சர் அவனது வேண்டுகோளையெல்லாம் கவனிக்கவே இல்லை. மோதிரத்தைச் சோதித்துப் பார்த்து அதை உறுதி செய்து கொண்டபின் ஓலைச் செய்திகளை படிக்கலானார். அதில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது.

“கதம்பர்குல மன்னர் ஜெயகேசி அவர்களுக்கு விக்கிரமன் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புவதாவது. விளக்கங்களைப் பிறகு நேரில் சொல்கிறேன். தற்போது என் நிலை மிகவும் இக்கட்டாக இருக்கிறது. அசட்டுத் தைரியத்தில் சகோதரன் சோமேஸ்வரனைப் போருக்கு அறைகூவி அழைத்து விட்டேன். அவன் தற்போது பெரும் படையை வனவாசியைப் பிடிக்க அனுப்பி விட்டான். அது இன்னும் ஓரிரு நாட்களில் வனவாசியை அடைந்துவிடும். இந்த வனவாசிக் கோட்டை அவ்வளவாகப் பாதுகாப்பிற்குப் பேர் போனதல்ல. இரண்டே நாட்களில் அதை வீழ்த்திடலாம். என்னிடம், இருப்பதோ சொற்பமான படைகள். ஆனாலும் நிரம்பப் பேர் இருப்பதாக பயமுறுத்திக் கொண்டு வருகிறேன். இதற்குள் நீங்கள் ஒரு படைப்பிரிவை அனுப்பி வைத்தால் மிகவும் உதவியாக இருக்கும். தற்போது உங்கள் படைகள் கல்யாணபுரத்தில் தென்மேற்கு எல்லையில் இருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டேன். எனவே மறுக்காமல் உடனடியாக ஏற்பாடு செய்யவும்.

நீங்கள் சோமேஸ்வரனின் படைகளைப் பின்னால் வளைத்துக் கொண்டால், முன்னால் நான் பார்த்துக் கொள்வேன். எனவே இன்றிரவு புறப்பட்டு நாளையிரவு உங்கள் படைகள் இங்கு வந்து சேருவது உசிதமாக இருக்கும். சோமேஸ்வரனின் படைகள் உணர்ந்து கொள்வதற்கு முன்பின்னால் வளைத்துக் கொள்ளவும் - பிற உடன்படிக்கைகளை வெற்றி விழாவில் பேசிக் கொள்ளலாம்."

ஒலைச் செய்தியைப் படித்தபின் கடகடவெனச் சிரித்தார் போரமைச்சர். "டேய்! இந்த ஊமை ஒற்றன் நமக்குப் பெரும் உதவி செய்கிருக்கிறான். ஆகவே இவனை ஒன்றும் செய்யாதீர்கள். நம்முடன் பாதுகாப்பாக அழைத்து வாருங்கள். கல்யாணபுரத்திற்கு மீண்ட பின்னர் பட்டத்து யானையான சத்ருபயங்கரனை விட்டு இவன் தலையை இடர வைப்போம்" என்று கூறி மேலும் பேயெனச் சிரித்தார். ஊமை ஒற்றனின் அழகையை எவரும் சட்டை செய்யவில்லை.

அதையடுத்த சில நிமிடங்களில் போரமைச்சரின் திட்டங்கள் உருவாயின. "தளபதிகளே... அதிர்ஷ்டவசமாக இந்த முட்டான் ஒற்றனின் மூலம் நமக்கு முக்கிய விவரங்கள் கிடைத்துவிட்டன. சாளுக்கிய போரமைச் சனிடமே தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்ட முற்பட்டு விட்ட விக்கிரமாதித்தனின் முட்டாள்தனத்தை என்னென்பது..? போகட்டும். ஒலைச் செய்தியின்படி சுதம்பர் படை நமக்குப் பின்னால் அருகிலேயே இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அது நமக்குப் பின்னால் வர நேர்ந்தால் நமது கதி அதோகதிதான். எனவே உங்களில் நான்கு தளபதிகள் ஏழாயிரம் படை வீரர்களுடன் நாம் நடந்து வந்த மலைக்காட்டிற்குத்

திரும்பித் தங்கியிருங்கள். கடம்பர் படைகள் நகர முற்பட்டால் அதைச் சமாளிக்க நீங்கள் போதும். அவர்களை நீங்கள் அந்தக் காட்டிலேயே கத்தரித்து முறியடித்து விடுங்கள். விக்கிரமாதித்தனை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன். அதோடு இன்னொரு விஷயம். இன்றிரவு நாம் வனவாசிக் கோட்டையை நெருங்கியதுமே விக்கிரமாதித்தனை அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்த வேண்டும். அதாவது போர் சம்பிரதாயங்களை மூட்டை கட்டிவிட்டு இரவிலேயே தாக்குதலைத் தொடங்கி விடவேண்டும். வனவாசிக் கோட்டை பாதுகாப்பற்றது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகவே விடிவதற்குள் வெற்றியைப் பெற்று விடிந்தபின் கதிரவனைப்போல் சிரித்தபடி திரும்பலாம். ஆகவே யானைகளுக்கும் புரவிகளுக்கும் தேவையான உணவையும் நீரையும் கற்றிலும் உள்ள கிராமங்களிலும் நீர்த்தேக்கங்களிலும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். தேவையானது அனைத்தும் விக்கிரமாதித்தனால் அழிக் படாமல் இருக்கின்றன" என்று கட்டளைகளிட்டு விட்டுச் பிசன்றார் விக்ணேஸ்வரர்.

இரவு நன்றாக முற்றி விட்டிருந்த நேரம். சாளுக்கிய போரமைச்சரின் ஆணைப்படி அவரது படைகள் கரிய ஆமை போல் நகர்ந்து வனவாசிக் கோட்டையை நெருங்கின. கோட்டையின் சமீபத்தில் சென்றும் கோட்டைச் சுவற்றின் நெடுகிலும் தீப்பந்தங்கள் எரிந்த வண்ணமாய் காட்சியளித்ததைக் கண்டார் போரமைச்சர். அவருக்கு அந்த நேரத்தில் சிரிப்பே எழுந்தது. "விக்கிரமாதித்தன் நாடகம் புரிகிறதா? சுவர் நெடுகிலும் பந்தங்களை வைத்து ஏதோ பெரும்படை வீரர்கள் உள்ளே தயாராக இருப்பதாய் பாவனை செய்கிறான்

விக்கிரமராமாதித்தன். பாவம், சரி... சரி... காலம் கடந்த வேண்டாம். எதிர்பாராத வகையில் எதிரிக்குத் தெரியாமல் நாம் மோத வேண்டுமாதலால் நமக்கு முன்னே தெரியும் வடக்கு வாயிலில் மொத்தமாகத் திடீரெனத் தாக்குவோம். கோட்டையின் பக்கங்களில் நாம் ஊர்ந்து வளைப்பதற்கு நேரமில்லை. திடீரெனத் தாக்கிக் கதவை உடைத்து விட்டால் எதிரி கண் விழித்துக் கொள்ளும் முன் நாம் உள்ளே ஊடுருவி விடலாம்" என்று கூறினார் அவர். அவரது தீர்மானம் ஆணைகளாக ஆங்காங்கே தெரியப்படுத்தப் பட்டன.

போரமைச்சரின் படைகள் கூரிய அம்புபோல் அணிவகுத்து எந்தவித அரவமும் இல்லாமல் வடக்குக் கோட்டை வாயிலை நெருங்கியது. குன்று போலிருந்த கரிய யானைகள் மூன்று படையின் முகப்பில் சென்றன. அவற்றின் மேல் அமர்ந்திருந்த வீரர்களும் யானையின் முதுகில் படுத்தவண்ணமாய் முன்னேறினார்கள். யானைகளின் இருமருங்கிலும் சென்றவர்கள் மூன்று பெரும் காட்டு மரங்களைச் சுமந்திருந்தார்கள். அவற்றை யானைகளிடம் கொடுத்து கோட்டைக் கதவுகளைத் தாக்கி உடைப்பதெனத் தீர்மானமாகியிருந்தது.

அவ்வகையில் கோட்டை வாயிலை நெருங்கியதும் காட்டு மரங்கள் யானைகளிடம் தரப்பட்டன. யானைகள் அவற்றைப் பிடித்துத் தூக்கி வாயில் கதவுகளை நோக்கி பயங்கரமாக ஓடி வந்தபோது கொம்பூதினார் போரமைச்சர். அவ்வொலிக்கு ஆதரவு அளிப்பதுபோல் படை வீரர்கள் அனைவரும் முழங்கினார்கள். அமைதியான இரவில் திடீரென எழுந்த அவ்வொலி அப்போது மிகப்

பயங்கரமாய் எதிரொலித்தது. யானைகள் ஒரே சமயத்தில் டனார்டனாரென கதவுகளில் மோதின. அவை கதவுகளை நெருங்கியதுமே மதிற் தளங்களில் மறைவுகளிலிருந்து ஏராளமான அம்புகள் புறப்பட்டுத் தன் படைகளின் மீது விழுவதைக் கண்ட போரமைச்சர் விக்கிரமராமாதித்தனின் சொற்ப வீரர்கள் செயல்படத் தொடங்கி விட்டதை உணர்ந்தார். இதற்கிடையில் கோட்டைக்குள் பேரிகையொலி ஒன்று எழுந்தது. அதைக் கேட்டதும் கோட்டைக்குள் படைகள் விழித்துக்கொண்டு விட்டதை ஊகித்துக் கொண்ட அவர்தாக்குதலை மும்முரமாக்கினார். அவரே எதிர்பாராத வகையில் கோட்டைக் கதவுகள் முறிந்து பிளந்தன. அதற்குப் பின்னால் பெரும் கவரொன்று தடையாய் கட்டப்பட்டிருந்ததைக் கண்ட போரமைச்சர் யானைகளை வெறியூட்டி அதை மோதச் செய்தார். கவர் அதிக நேரத்திற்குத் தாங்காமல் இடிந்து சரிந்தது. படைகள் வேகமாக உள்ளே நுழைந்தன. அப்படி உள்ளே நுழைந்த வேளையில் உட்புறத்தில் விக்கிரமராமாதித்தனின் படைகள் சிறிதும் இல். மது கண்டு குழம்பினார் விக்னேஸ்வரர். ஏதோ சூது நடக்கிறதென ஊகித்தார். தன் படைகளை இரண்டாகப் பிரித்து கோட்டையின் இரண்டு பக்கங்களிலும் நகர்த்துவதற்கு உத்தேசித்து கட்டளையிட முற்பட்டார். ஆனால் அவரது கட்டளைகள் நிறைவேற முடியாத வகையில் அவரே எதிர்பாராத வகையில் நிகழ்ச்சிகள் துரிதமாக நடக்கலாயின.

அத்தியாயம்

ஐந்து

“ஆழல்வாய் ஓரி அஞ்சுவாக் கதிர்ப்பவும்
அமுருரால் கூகையொடு ஆண்டலை விளிப்பவும்
கணங்கொள் கூளியொடு கதர்பு இருந்து அணைஇப்
பிணத்தின் யாக்கைப் பேய்மகன் துவன்றவும்...”

பட்டினப்பாலை

தான் விரித்த வலையில் சாளுக்கிய போரமைச்சர் விழுவார் எனத் திண்ணமாக நம்பிய விக்ரமாதித்தன் திட்டங்களைத் தீட்டிவிருந்தானாதலால் தற்போது வெற்றி அவன் பக்கமே இருந்தது. போரமைச்சரின் குணங்களை அறிந்தவன் அவன். ஆகவேதான் கடம்ப மன்னருக்கு எழுதுவதுபோல் ஓலையொன் று எழுதி அதனை ஊமை ஒற்றன் மூலம் கொடுத்து விக்ிணஸ்வாரிடம் சிக்கவும் சொல்லி அனுப்பி வைத்தான். சிக்கியுரின் எவ்வாறெல் லாம் தடிக்க வேண்டும் என்று அவனுக்குச் சொல்லப் பட்டிருந்தது. அதன் மூலம் ஏமாந்த விக்ணஸ்வரர் தன் படைகள் ஒரு பிரிவைத் திருப்பி அனுப்பினார். விக்ரமாதித்தன் எதிர்பார்த்த மாதிரியே போர் ஒழுக்கத்தை மீறி இரவிலேயே தாக்குதலைத் துவக்கினார்.

கோட்டைக் கதவுகள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதுவும் அவை எவ்வாறு தாக்குதலைச் சமாளிக்க வேண்டும் என்பதுமெல்லாம் அவனால் முன்கூட்டியே தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தன. தச்சர்களையும் கொல்லர் களையும் கொண்டு கோட்டையின் எல்லா வாயிற் கதவுகளுக்கும் முன்னால் யானைகள் மூழ்கும் அளவிற்குப்

பெரும் பள்ளங்களைத் தோண்டி அவற்றின் வாய்களை இரும்பு வலையினால் மூடச் செய்தான் விக்ரமாதித்தன். அந்த வலை மேலே தெரியாதவாறு மண்பூச்சு போடப்பட்டது. அந்த வலையை ஒட்டி பெரும் இரும்புத் தண்டுகள் இணைக்கப்பட்டு உட்புறத்தில் மதில் கவற்றின் மறையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த விற்பொறிகளின் விசையோடு பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. இரும்பு வலைகளின் மீது யானைகளோ அவ்வது வீரர்களோ நின்று அழுத்துவார்களா எனத் அந்த வலையின் கீழுள்ள இரும்புத் தண்டுகள் அழுத்தப்பட்டு அதிர்ந்து விற்பொறிகளின் விசையை அசைக்கும். அதையடுத்து பொறிகளிலிருந்து அம்புகள் புறப்பட்டு வெளியே விழும். இந்த ஏற்பாடு தெரியாத பட்சத்தில் அம்புகளை வீரர்கள் இருந்து கொண்டு எய்வதாகவே எண்ணினார் போரமைச்சர். சந்தேகமெதுவும் உண்டாகவில்லை. இரும்பு வலையின் மீது யானைகள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு வேகமாக மிதித்தனவோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அம்புகளும் வேகமாக வந்து விழுந்தன. இதற்கிடையில் கவரும் பெயர்ந்து படைகள் நுழைந்தன. அவற்றுடன் உள்ளே பிரவேசித்த போரமைச்சர் விக்ரமாதித்தனின் படைகள் சிறிதும் இல்லாமல் போனது மட்டுமின்றி வேறொரு விந்தையையும் கண்டார். மதில் மீது நெடுகத் தெரிந்த பந்தங்களை வீரர்கள் ஏந்தியிருக்கவில்லை. நீண்டத் துளை மாடங்கள் வரிசையாகக் கட்டப்பட்டு அவற்றில் செருகப்பட்டிருந்தன. வெளியிலிருந்து பார்த்தால் வீரர்கள் ஏந்தி இருப்பது போலவே பொய்த் தோற்றம் தரும் அந்த ஏற்பாட்டைக் கண்டபின் தான் மோசம் போய்விட்டதாக உணர்ந்த போரமைச்சர் கோட்டைக்குள் நுழைந்துவிட்ட படைகளை

வெளியேற்ற முற்பட்டார். ஆனால் அதற்குள் விபரீதம் விளைந்தது.

அவர் வாளை உயர்த்தி கொம்பூதிய நேரத்தில் கோட்டைக்கு வெளியே மேற்குப் புறத்தில் சற்றுத் தள்ளியிருந்த காட்டிலிருந்து பேரிகைகள் டமடமவென முழங்கின. வீரர்களின் முழக்கங்கள் பெரிதாக எழுந்தன. போரமைச்சர் இன்னதென விளங்கிக் கொள்வதற்கு முன் காட்டுப் பகுதியில் படைப் பிரிவு ஒன்றுடன் தயாராயிருந்த விக்கிரமாதித்தன் தானாக இயங்கும் விற்பொறிகளை அடுத்தடுத்து ஏவி விட்டான் போரமைச்சரின் வீரர்களை நோக்கி. மேட்டிலிருந்து உருட்டி விடப்பட்டதால் பெரு வேகத்துடன் ஓடிவந்தப் பொறிகள் மழையென அம்புகளைப் பொழிந்தன. அந்தப் பொறிகளின் இருமருங்கிலும் குதிரைப் படைகளை நிறுத்தியிருந்த விக்கிரமாதித்தன் அவற்றை இயக்கவிட்ட கையோடு வாளை உயர்த்திப் புறப்பட்டானாதலால் குதிரைப்படைகள் சீராக அந்த மேட்டில் வளியென இறங்கி போரமைச்சரது படைகளில் வந்து மோதியது. நிதானமாகவும் விவேகத்துடனும் அவனது படைகள் திட்டமிட்டு இயக்கப்பட்டதால் போரமைச்சரின் படைப்பிரிவை நெருங்கியதுமே பறவையின் இறகு விரிவது போல் விரிந்து அப்படைகளுக்குப் பின்னால் அணை கட்டி னாற்போல் அமைந்து நெருங்கின. திடீர் தாக்குதலினால் போரமைச்சரின் படைகள் திணறின. கட்டளையிட வேண்டிய விக்னேஸ்வரர் கோட்டைக்குள் சிக்கிக் கொண்டாராதலால் வெளியே இருந்த படைகள் திட்டமான கட்டளைகள் கிடைக்காத பட்சத்தில் அணி சிதறிப் போரிடத் துவங்கின. இதற்கிடையில் கோட்டைக்குள்ளிருந்து போரமைச்சரும் ஒரு படைப்பிரிவும்

வெளியேற வழியின்றி மேலும் உள்ளே ஊடுருவி தெற்கு வாயிலை நெருங்கியபோது நாசத்தையே சந்திக்க நேர்ந்தது. கோட்டையின் தெற்கு வாயிலுக்குப் பின்னால் ஓடிய துங்கபத்திரை ஆற்றின் தென்கரையில் ஜெயசிம்மனின் தலைமையில் காத்திருந்ததொரு படை வடக்கு வாயிலில் தாக்குதல் தொடங்கி முரசொலித்தபோது ஆற்றில் இறங்கி தெற்கு வாயிலை அடைந்தன. விக்கிரமாதித்தனின் முன்னேற்பாடுகளின்படி கோட்டைக்குள் சாமுண்டராயரின் படை வீரர்கள் சிலர் காத்திருந்தார்கள். ஜெயசிம்மனுக்குக் கதவைத் திறந்துவிட்ட அவர்கள் அவனது படைகள் நுழைந்தபின் அணிவகுத்து நின்றார்கள். அந்த அணிவகுப்பைக் கண்ட போரமைச்சர் தன் நிர்க்கதியை உணர்ந்து வேறு வழியின்றி ஜெயசிம்மனின் படைகளுடன் மோதினார். ஆனால் சிதறிக் கிடந்த நிலையில் இருந்த அவரது படைகள் திட்டவட்டமான நோக்கத்துடன் காத்திருந்த ஜெயசிம்மனின் படைகளின் முன்னால் வெற்றி பெற இயலவில்லை.

விரைவிலேயே ஜெயசிம்மன் தெற்கு வாயிலில் வெற்றிச் சங்கை ஊதினான். அதை ஆமோதிப்பது போல் வடக்கு வாயிலில் விக்கிரமாதித்தன் வெற்றி பெற்று விட்டதற்கான முழக்கங்களும் கேட்டன. ஒற்றனின் பொய்ச் செய்தியின் மூலம் கடம்ப மன்னனை எதிர்க்கத் தன் படைப்பிரிவு ஒன்றினை அனுப்பிவிட்டு வனவாசிக் கோட்டைக்கு உள்ளும் புறமுமாய் இரண்டாகப் பிரிந்து விட்டதால் போரமைச்சரை எளிதில் வென்றான் விக்கிரமாதித்தன். போர் முடிந்த நிலையில் விக்கிரமாதித்தனின் உபதளபதிகள் தோல்வியுற்ற வீரர்களை சிறைப்படுத்துவதிலும் மாண்டுபோன வீரர்களின் உடல்களை

அகற்றுவதிலும் ஈடுபடலானார்கள். சற்று முன்பு வரை அளவுக்கு அதிகமாகவே அமைதியில் ஆழ்ந்து கிடந்த அப்பிராந்தியம் தற்போது பற்பல அரவங்களால் அமைதியை இழந்து விட்டிருந்தது. அரைகுறையாக அடிபட்டு ஆங்காங்கே கிடந்த வீரர்களின் மரணக் கூச்சல்கள் போரின் தன்மைகளைப் பாடும் ஈனராகம் போல் மிகவும் பயங்கரமாக ஒலித்தன. கண்களையும் அவற்றோடு கண்தசைகளையும் இழந்துவிட்ட ஒருசில யானைகள் துடித்துப் புரண்டு அரற்றிய லிதம் கொடூரமானதாய் கோட்டைச் சுவர்களில் எதிரொலித்தன. காலொடிந்த புரவிகள் உடம்பால் உருள முயன்று பெரு வலியின் உபத்திரவம் தாங்காது தரையிலிருந்து எழும்பி விழுந்து துடித்து மாண்டன. வீரர்கள் ஏந்தியிருந்த பந்தங்கள் பல தடங்களில் விழுந்து உயிரற்ற உடல்களுடன் உறவு கொண்டு விட்டதால், கருகத் தொடங்கிய மாமிசத்தின் நாற்றம் அந்தப் பிராந்தியத்தையே கலக்கியது. கண்களை இழந்து விட்ட சில வீரர்கள் படுத்தபடியே தடவித் தடவி ஆதரவான இடம் தேடி ஊர்ந்தார்கள். பந்தங்கள் அவிந்ததால் உண்டான புகையால் அவர்களின் எரிச்சல் அதிகமாயிற்று. அவர்களில் ஒருசிலர் அந்த எரிச்சலைத் தாளாமல் எரிச்சலுடன் வாழ்வதை விடச் சாவதே மேலென விரும்பி விட்டவராய் கையில் கிடைத்த ஆயுதங்களால் தங்களைத் தாமே மாய்த்துக் கொண்டார்கள். வனவாசியைச் சுற்றியிருந்த காடுகளிலிருந்து ஏராளமான நரிகூட்டங்கள் வந்த வண்ணமாய் இருக்க, அவைகளுக்குப் போதிய பிணக்கூட்டங்கள் கிடைக்காததால் வானத்தை நோக்கி ஊளையிட்டன.

பட்டினப்பாலை பாடிய உருத்திரங்கண்ணனாரைப் போல் நான் பெரும் கவிஞனில்லை. இதைப் போன்ற

இதைவிட சற்று கோரமான போர்க்களத்தை திருமாவளவன் என்னும் கரிகாலனின் காலத்தில் கண்டவர் அவர். போர் முடிந்த பின் அவர் கண்ட காட்சி கோரமானது. குடான வாயை உடைய நரிகள் கூடியிருந்து கேட்பவர்கள் அஞ்சுகிற மாதிரி ஊளையிட்டு அழுகைக்கு ஒப்பான குரலையுடைய கோட்டான்களுடன் கூடி அலறியதாகவும் கூட்டம் கூட்டமாகக் கூடியிருந்த ஆண் பேய்களுடன் தலைமயிரை விரித்தபடி பிணங்களைத் தின்று கொழுத்திருந்த பெண் பேய்கள் ஆட்டம் போட்டதாகவுமெல்லாம் விவரிக்கிறார் அவர்.

இங்கே சேதத்தை அவ்வளவாய் விரும்பாத விக்கிரமதித்தன் சிறை செய்யவே தன் வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தானாதலால் நரிகளுக்கும், கூகைகளுக்கும் கூனிகளுக்கும் பெருத்த விருந்து கிடைக்கவில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

விக்கிரமதித்தனும் ஜெயசிம்மனும் கோட்டைக்குள் சந்தித்துக் கொண்டார்கள் வெற்றிக்குப்பின். கோட்டைத் தலைவர் வந்து “இளவரசே, சாளுக்கிய போரமைச்சர் வெளியே இருக்கிறார். அழைக்கட்டுமா?” என்று கேட்டார்.

“அவரைச் சந்தித்து நான் செய்யப்போவது ஒன்றுமில்லை, அழைத்துச் சென்றுவிடுங்கள்” என்று விக்கிரமதித்தன் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போதே, “ஏன், பயமாக இருக்கிறதா? சந்திப்பதற்கு?” என்று கேட்டபடி உள்ளே நுழைந்தார். போரமைச்சர், வீரர்கள் அவரைத் தடுக்க முற்பட்டார்கள். விக்கிரமதித்தன் அவர்களைத் தடுத்துவிட்டு போரமைச்சரை ஏற இறங்கப் பார்த்தவாறு மெல்லச் சிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய் விக்ரமரமாதித்தா?” பழைய செருக் குடன் கேட்டார் அவர்.

“வேறென்ன செய்வது போரமைச்சரே உங்கள் பேச்சைக் கேட்டபின்...?”

“என் பேச்சிற்கு என்ன வந்துவிட்டது, அதுவும் சிரிக்கும்படி...” சிறினார் போரமைச்சர்.

“தங்களைச் சந்திக்க நான் பயப்படுவதாகச் சொன்னீர்கள் - நடந்த நிகழ்ச்சிகள் அதைத்தான் நிரூபிக்கின்றனவா...” என்று கேட்டான் விக்ரமரமாதித்தன்.

“அப்படியானால் என்னைச் சந்திப்பதற்குத் தயக்கமேன்?”

“தயக்கமென்று யார் சொன்னார்கள்?”

“பின்?”

“அவசியமில்லை போரமைச்சரே, உம்மைச் சந்தித்து நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்?”

“விக்ரமரம...” என்று ஏகவசனத்தில் உச்சரித்த போரமைச்சர், “உன்னோடு களங்கள் பலவற்றில் தோனோடு தோள் நின்று போரிட்டவன் நான். அன்று உன் தந்தை சாளுக்கிய சத்யாசிரியனுக்கே ஆலோசனை சொல்லி வந்தவன் நான். இன்று நானுனக்கு அற்பமாகி விட்டேனோ...” என்று கவலையோடு கேட்டார்.

“போரமைச்சரே, உம்மை நான் சந்திக்க விரும்பவில்லை என்பதால் உமது திறமைகளை அங்கேரிக்க மறுப்பதாக அர்த்தமாகி விடுமா? நீங்கள் அடைந்த தோல்வியை வைத்து உம்மைக் குறைவாக எடைபோட்டு

விட்டதாக எண்ணுகிறீர்களா? நான் அனுப்பிய ஊமை ஒற்றன் மட்டும் உங்களிடம் கிடைக்காமல் போயிருந்தால் என் திட்டங்கள் எளிதில் வெற்றி பெற்றிருக்குமா? உங்கள் படைகள் மட்டும் இரவிலேயே போரைத் துவக்காமல் விட்டிருந்தால் எங்கள் கதி என்ன ஆகியிருக்கும்? வடக்கு வாயிலை நெருங்கிய உங்கள் படைகள் ஒட்டுமொத்தமாய் இல்லாமல் நாற்புறமும் விரிந்து வந்திருந்தால் ஆற்றுக்கு அப்பாலிருந்து ஜெயசிம்மனின் படைகள் எதைச் சாதித்திருக்கும்? என் பக்கம் அதிர்ஷ்டமும் இருந்த தால்தான் வெற்றி கிடைத்தது. திறமையைவிட தந்திரத்தை அதிகமாக நம்பியதாலும் போரை வெகு எளிதாய் எண்ணி விட்டதாலுமே தோற்றீர்கள். அதனால் உங்கள் திறமைகள் அழிந்துவிட்டதாக யார்கூறமுடியும்? உங்கள் சக்தியை யார் மறக்க முடியும்...” என்று விளக்கினான் விக்ரமரமாதித்தன்.

மேற்கண்ட வார்த்தைகளால் ஓரளவிற்குத் திருப்தியடைந்த விக்னேஸ்வரர், “என்னால் ஆக வேண்டியது ஒன்றுமில்லையா?” என்று கேட்டார்.

இதைக் கேட்டதும் சற்று யோசித்த விக்ரமரமாதித்தன், “வந்தது வந்து விட்டீர்கள், ஓர் உதவியைச் செய்யும்” என்றான்.

“என்ன உதவி?”

“ஓர் ஓலை எழுத வேண்டும்.”

“யாருக்கு?”

“உங்கள் உபதளபதிக்குத்தான்”

“அதாவது...”

CHN
CHN442408

CHN442408

“கதம்ப மன்னர் படைகளை எதிர்பார்த்து அனுப்பி யிருக்கிறீர்களே, ஒரு படைத் தலைவனுக்கு...”

“என்ன எழுத வேண்டும்?”

“படைகளை கல்யாணபுரத்திற்குத் திருப்பி அழைத்துச் சென்று விடும்படி எழுதினால் போதும்.”

“ஏன்?”

“அவற்றுக்கு இனி அவசியமில்லை.”

“அவை எப்படிப் போனால் உனக்கென்ன...?”

“அப்படி இருந்து விடுவதற்கு இல்லை போர மைச்சரே. உண்மை தெரியும் பட்சத்தில் அப்படைகள் ஒருவேளை வனவாசிக்கு வரலாம். அப்படி அவை வந்து இங்கே தாக்குதல் ஒன்றைச் செய்ய நான் விரும்பவில்லை, இப்போது என் படைகளுக்குத் தேவை ஒய்வே தவிர போரல்ல...”

“நான் இந்த உதவியைச் செய்வேன் என்று எதிர்பார்க்கிறாயா...?”

“போரமைச்சரே, ஏதோ நான் போரிட அஞ்சி இந்த உதவியைக் கேட்பதாக எண்ணிட வேண்டாம். முதலிலிருந்தே சேதத்தைத் தவிர்க்க முயன்றவன் நான். இந்தக் கோட்டையைப் போரிட்டுப் பெற்றிருக்க முடியும். ஆனால் போரைத் தவிர்த்து சேதமின்றிப் பிடித்தேன். இங்கிருந்த மக்களையெல்லாம் விரட்டினேன். சேதத்திற்கு ஆளாகாமலிருக்க... சுற்றுப்புறக் கிராமங்களில் எந்தவித நாசத்தையும் உண்டாக்கவில்லை. உமக்கே தெரியும். உங்களுடன் நடத்திய போரில்கூட மரணம் குறைவு. சிறை

பிடிக்கவே என் வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தேன். அந்த நோக்கத்தில் தான் இப்போதும் கூறுகிறேன். ஆகவே செய்யுங்கள். இதில் கட்டாயமில்லை. இருந்திருந்தால், நானாகவே உம்மை அழைத்திருப்பேன்” என்று கூறித் தன் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டான் சாளுக்கிய இளவல்.

போரமைச்சர் அதற்குமேல் மறுப்பேதும் கூறாமல் ஒலையை எழுதித் தந்தார். அவரை அங்கேயே தனிமாளிகையில் தற்காலிகமாக கௌரவச் சிறையில் வைத்தான் விக்ரமமாதித்தன். அதையடுத்து இரண்டு நாட்கள் சிறைப்பட்ட வீரர்களைக் கட்டுப்படுத்துவதிலும் முறைப்படுத்துவதிலும் கழிந்தன. அவர்களைக் கொண்டு கோட்டை வாயில்களும் கதவுகளும் சீரமைக்கப்பட்டன. வனவாசி கிராமப்புறங்களில் சுற்றுப்புற மக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வரத் தொடங்கினார்கள். அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதியை விக்ரமமாதித்தனின் படைகள் செய்து வந்தன. நான்கு நாட்கள் ஆன நிலையில் அந்தரங்க ஆலோசனைக் கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்டினான் விக்ரமமாதித்தன். அவனது தம்பியும் சாமுண்டராயரும் அனைத்து உபதளபதிகளும் கூடியபின் தன் நோக்கத்தினை விவரித்தான் சாளுக்கிய இளவல்.

“நண்பர்களே... நாம் பகிரங்க எதிரிகளாக ஆகிவிட் டோம் என்பதைச் சோமேஸ்வரனுக்கு உணர்த்துவதற் காகவே வனவாசிப் போரை நடத்திக் காட்டினேன். ஊரையோ, மக்களையோ அழிப்பது நமது நோக்க மில்லையாதலால் அவற்றைப் பகமையாகவே வைத்திருந்தோம். இனி மக்கள் குடியேறி இயல்பான வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டு விடுவார்கள். நம்மை விரும்பவும் செய்கிறார்கள். ஆனால் இவையெல்லாம் தொடக்க

வெற்றிகளே தவிர நிரந்தரமான இறுதி வெற்றியல்ல. அது சோமேஸ்வரனை முற்றிலுமாக முறியடிப்பதில்தான் இருக்கிறது. அந்தப் பெரு முயற்சிக்கு நமது நிலையைச் சற்று பலப்படுத்திக் கொள்வது அவசியம். நமக்குத் தற்போது உதவிக்கு ஒரு கை தேவை. வனவாசியை மட்டும் கொண்டு நம்மால் தனம் திரட்டவோ, வினை முடிக்கவோ இயலாது. அந்த உதவிக்கரமாக நான் நமது பரம்பரைப் பகைவனையே விரும்புகிறேன். நமக்குக் கதம்பர்கள், பாணர்கள், ஆகியோர்கள் உதவ முன்வரலாம். ஆனால் அவையெல்லாம் நமது தேரோட்டத்திற்கு ஏற்ற சக்கரங்கள் ஆகா. சோழர்கள் நமது பரம்பரைப் பகைவர்கள். அதேசமயம் பகைமை என்பதொன்றும் தீராத நோயல்ல. சமயம் வாய்க்கிறபோது எதிரிகளிடம் நட்பு கொண்டு நம் ஆதாயத்திற்கு வழிகோலுவதில்தான் நமது சாமர்த்தியமும் சாளுக்கிய நாட்டு எதிர்காலமும் இருக்கின்றன. நம்முடன், ஒன்றாய் இருந்து பிரிந்த சோமேஸ்வரனை நாம் நம் பரம்பரை எதிரிகளோடு கூட்டு சேர்ந்து ஒடுக்குவதுதான் காலம் நமக்குத் தந்த பரிசாக எண்ண வேண்டும். அரசியலில் நிரந்தர நண்பர்களுமில்லை, பகைவர்களுமில்லை. நாம் நினைத்தால் நண்பர்கள், விட்டால் பகைவர்கள். ஆகவே இதுகுறித்து நானே சோழ நாடு சென்று சோழ மன்னனைச் சந்திக்க முடிவு செய்திருக்கிறேன். இது விஷயமாக நான் உங்களிடம் வேண்டுவதெல்லாம் உங்கள் எல்லோரது ஒருமுகமான கருத்து ஒற்றுமைதான். இப்படிச் செய்யலாமா? இவனை அணுகலாமா என்றெல்லாம் உங்களிடமிருந்து கருத்து வேற்றுமைகளை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. பொற்காலத்தை எதிர்பார்த்து தற்காலத்தைக் கற்காலமாய்ச் சகித்துக் கொள்ளுங்கள். கல்யாணபுரத்தில் மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கி

பேரிகைகள் கொட்ட அதிக நாட்களாகாது. வாழ்க சாளுக்கிய சாம்ராஜ்யம்!”

விக்கிரமாதித்தன் பேச்சை முடித்தான். அங்கிருந்தோர் ஒருவரும் மறுப்பேதும் தெரிவிக்கவில்லை.

மறுநாளே சோழ நாட்டிற்குப் புறப்பட்டான் சாளுக்கிய இளவல். வழித்தடைகள் பலவற்றைச் சந்தித்தான். கங்க நாட்டில் அவனை ஒற்றன் எனக் கருதி சிறை பிடிக்க முயற்சி நடந்தபோது வாட்போர் நிகழ்த்தி, ரத்த காயங்களுடன் தப்பினான். அதற்குப் பிறகும் பல தொல்லைகள் குறுக்கிடவே பெரிதும் சோம்பிப் போய் தடுமாறினான். இத்துடன், காபாலிகர்களால் வேறு வெள்ளத்தில் இழுத்து விடப்பட்டான். பிறகு பாணனின் உதவியால் காஞ்சியை அடைந்தான். அங்கேயும் அவனுக்குத் தொல்லைகள் தொடர்ந்தன. அவனை எதற்காகவோ ஒரு கூட்டம் துரத்தியது. எழில் நங்கையின் மானிகையில் நுழைந்தான். நுழைந்தும் பயனில்லை. எழில் நங்கை அவனைச் சந்தேகித்தாள்.

❖ ❖

தன் கதையைக் கூறி முடித்த விக்கிரமாதித்தன் எழில் நங்கையை ஏறிட்டு நோக்கி, “பெண்ணே, இப்போது சொல் நான் திருடன் தானா...?” என்று கேட்டான்.

அவன் கதையைக் கூறி முடித்த விக்கிரமாதித்தன், எழில் நங்கையை ஏறிட்டு நோக்கினான். அப்பொழுது வாயிற் கதவு தட்டப்பட்டது. “யாரது உள்ளே...? கதவைத் திறவுங்கள் சீக்கிரம்...” என்று அதிகாரக் குரலொன்று எழவும் செய்தது. எழில் நங்கை திகைத்தாள்.

❖ ❖

அத்தியாயம்

ஆறு

"நின் வெம்மையும் விளக்கமும் ஞாயிற்றுள்;
நின் தன்மையும் சாயலும் திங்களுள்,
நின் கரத்தலும் வண்மையும் மாரியுள்
நின் புரத்தலும் நோன்மையும் ஞாலத்துள்"

- பரிபாடல்

முதன் முதலாகத் தன் மாளிகையில் இருடனைப் போல் நுழைந்து கதவைச் சாத்தி தாளிட்டுத் திரும்பிய போது விக்கிரமாதித்தனைத் திருடனென்றுதான் நினைத்தாள் எழில் நங்கை. பிறகு அவனது தோற்றத்தைக் கண்டு ஒற்றெனைச் சந்தேகித்தாள். அவனது வரலாற்றைக் கேட்டபின் அவனைப்பற்றிய உண்மையைப் புரிந்து கொண்டதோடு அவன் பெரும் வீரன் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டாள். சாளுக்கிய இளவலைப் பற்றி அவள் கேள்விப்பட்டதுண்டு. அதுவும் வீரராஜராஜேந்திரர் மூலமாகவே அறிய நேர்ந்ததுண்டு. ஆனால், அவனைப் பற்றி சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள் அனைத்தும் உண்மையாக இருக்குமா என்று அப்போதெல்லாம் எண்ண முற்படாத அவள் தற்போது எண்ணலானாள். ஏறக்குறைய அறிவிலும் சரி, வீரத்திலும் சரி, இதர எண்ணங்கள் செயல்கள் ஆகியவற்றிலும் சரி, விக்கிரமாதித்தன் ஓர் அறைகுறை மனிதனாகவே அவளுக்கு அறிவிக்கப்பட்டிருந்தான். தற்போது நேரில் கண்டபோது அவன் அவ்வாறு தோன்றவில்லை. ஒருவேளை சமீப காலத்தில் அவன் மாறியிருக்கலாம் என்று கருத அவள்

தயாராக இல்லை. ஏனென்றால் அவனது செயல்கள் அனைத்தும் நெடுங்கால நற்றிறங்களாகவே பட்டன அவளுக்கு. மொத்தத்தில் சோழர்களின் நெடுங்கால எதிரிகளில் முதன்மையானவன் என்ற வகையிலே அவனது திறமைகள் மறைத்தும் திரித்தும் சொல்லப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதிய அவள் எல்லாமே தற்போது அடிபட்டுப் போய்விட்டதை உணர்ந்து எதற்காகவோ மகிழ்ச்சியும் கொண்டாள். அவனது செயல்கள் எல்லாவற்றையும் விட, பகைவனது நாட்டில் வந்து, தன் மாளிகையில் நுழைந்து தன்னிடம் நான் யாரென்பதை மறைக்காமல் அறிவித்த விதத்தை துணிவின் எல்லையாகவே கருதிய அவள், தொடக்கத்தில் அவனை தவறாக எடை போட்டதற்கு வெட்கமும் அடைந்தாள். தவறாக எண்ணி வீராப்பு பேசி தவற்றை உணர்ந்து வெட்கமும் அடைந்தபின், சாதாரணமாக அடுத்ததாக வரும் உணர்ச்சியானது முகிழ்க்கவிருந்த போதுதான், வாயிற்கதவு தட்டப்பட்டது.

திகைப்பினால், செய்வதறியாமல் அவள் நின்று விட்டாளாதலால் சிறிது தாமதமாகி விடவே வெளியே நின்றிருந்தவர்கள் மீண்டும் இரைந்தார்கள். "திறக்கிறீர்களா இல்லையா? சீக்கிரம்... இல்லையென்றால் கதவு உடைக்கப்படும்."

வந்திருப்பவர்கள் விக்கிரமாதித்தனைத் தேடியே வந்திருக்க வேண்டும் என்று கருதிய அவள் எது எப்படியானாலும் தற்போது அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு போவதற்கு இடம் தரத் தயாராக இல்லை. எனவே கதவைத் திறக்கப் போன விக்கிரமாதித்தனின் கைகளை அவளே எதிர்பாராத வகையில் பற்றிக்கொண்ட அவள்,

“தயவு செய்து நீங்கள் எதுவும் செய்யாதீர்கள். ஓரமாக மறைந்து கொள்ளுங்கள். வந்திருப்பவர்களிடம் சிக்கிக் கொள்ள வேண்டாம்” என்று கேட்டுக் கொண்டான். அவன் ஏதோ பேச முற்பட்டபோது, அவனைப் பேச விடாமல், “திரைக்குப் பின்னால் போய் மறைந்து கொள்ளுங்கள். வந்திருப்பவர்களுக்கு நான் பதில் சொல்லி அனுப்பி விடுகிறேன்” என்று மீண்டும் அவன் கேட்டுக்கொள்ளவோ விக்ரமாதித்தன் வேறு வழியின்றி வாத்தியங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த அறையின் திரைக்குப் பின்னால் போய் நின்று கொண்டான்.

எழில் நங்கை தன்னுடன் இருந்த காவலர்களிடம் ஏதோ கூறிவிட்டு கதவின் தாழ்ப்பாளை நீக்கினாள். வெளியே மொத்தம் ஐவர் நின்றிருந்தார்கள். சோழ வீரர்களாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அவர்களது உடைகளின் மூலம் தெரிந்து கொண்ட எழில் நங்கை கடுகடுக்கும் முகத்துடன் “யார் நீங்கள்?” என்று எரிந்து விழுந்தாள்.

வெளியில் நின்றிருந்தவர்களில் சுமார் நான்கடி சுற்றளவுக்குப் பெருந்திருந்த ஒருவன் அவளது கேள்வியைச் சட்டை செய்யாமல் மாளிகைக்குள் நுழைந்து மாளிகையை நோட்டம் விடத் தொடங்கியதைக் கண்ட எழில் நங்கை எரிச்சலடைந்து, “நில், இது யாருடைய மாளிகையென்று தெரியுமா?” என்று கேட்டாள் அதிகாரக்குரலில்.

“தெரியாமலா வந்து கதவைத் தட்டினோம்? நன்றாகத் தெரியும் அம்மணி. இது சோழ சாம்ராஜ்ய ராஜநர்த்தகியின் மாளிகை என்பது தெரியும். அந்த பாக்கியசாலி தாங்கள் என்பதும் தெரியும். தங்கள் திருநாமம் எழில் நங்கையாம்

என்பதும் தெரியும்” என்று பணிவானவன் போல் சொன்னான், தலைவனைப் போலிருந்த அந்த மனிதன்.

“இவ்வளவு தெரிந்த உனக்கு இந்த மாளிகையில் அந்த ராத்திரியில் வந்து கதவைத் தட்டுவதும் அநாகரீகமாக நுழைவதும் தவறு என்பது மட்டும் ஏன் தெரியாமல் போய்விட்டது?”

“தெரியாமல் போகவில்லை. ஆனாலும் என்ன செய்வது அம்மணி? தெரிந்தும் தவறு செய்யவேண்டிய கட்டாயம் எங்களுக்கு....”

“என்ன உளறுகிறாய்? என்ன வேண்டும் உனக்கு?”

அவன் நிதானமாகச் சொன்னான். “நீங்கள்தான் வேண்டும்.”

“என்ன...?” ஏதோ கிணற்றில் விழுந்தவன் போல் ஈனஸ்வரத்தில் கேட்டான் எழில்நங்கை. விக்ரமாதித் தனை அவர்கள் தேடி வரவில்லை என்பது ஒருபுறம் அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தாலும், அதே சமயம் தன்னைத் தேடி அதுவும் அநாகரீகமான முறையில் அவர்கள் வந்திருந்ததால் எதுவும் புரியாத நிலையில் ஏதோ விபரீதம் மட்டும் நடக்கப் போகிறது என்று எண்ணி மருண்டான்.

இதற்கிடையில் அம்மனிதன் துரித நடவடிக்கையில் இறங்கினான், தன்னுடன் வந்தவர்களை அழைத்து, “டேய், வேல் பிடித்திருக்கும் பேர்விழிகள் இருவரையும் பிடித்துக் கட்டிப் போடுங்கள். அம்மையார்கைகளையும் கட்டுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டான். தன் நிலை குறித்தும் அவனது கட்டளை உடனடியாக நிறைவேற்றப்பட்டதைக் கண்டும் பேதலித்துப் போனான் அவன். சோழ மன்னரால் தனி

அந்தஸ்து பெற்றிருந்த அவன் தற்போது அரைக்காசு பெறாமல் போனது குறித்து திகைத்தான். அதேசமயம் இவ்வளவு நடந்தும் திரைக்குப் பின்னால் இருந்த விக்ரமமாதிரித் தன் தன்னைக் காக்க முயலாமல் இடம் பெயராமல் இருந்தவிதம் அவளுக்கு வியப்பை அளித்தது. அவனைப் பிடிக்க யாரும் வரவில்லை என்பது தெரிந்தும் அவன் வெளிப்படாது அவளுக்குத் தற்போது சந்தேகத்தையும் உண்டாக்கியது. ஒருவேளை அவர்களை அனுப்பியது கூட, விக்ரமமாதிரித்தன்தானோ என்று எண்ணத் தலைப்படுகையில் ஓர் அதிசய சம்பவம் நடந்தது.

அதுவரை அமைதி சூழ்ந்திருந்த அந்த மாளிகையில் செவிகளை அள்ளும் குழலிசை எழுந்தது. மிகவும் துல்லியமான குரலில் தேர்ந்த கலைஞன் இசைப்பதுபோல் இருந்தது அவ்விசை. வீரர்களின் தலைவன் அங்கே எதற்காக வந்திருந்தாலும் அந்த இசையெழுந்த வினாடியில் சற்றே மெய்மறந்தான்.

“எங்கேயிருந்து வருகிறது இசை? யாரிதை வாசிப்பது இந்த அர்த்த ராத்திரியில்...?” என்று எழில் நங்கையை மிரட்டும் குரலில் கேட்கலானான் தலைவன்.

குழலிசை நின்றது. யாழிசை தொடங்கியது. எழில் நங்கையோ, “வந்து வந்து...” என்று மென்று விழுங்கினான் உண்மையாகவே எதுவும் புரியாத நிலையில். வீரர் தலைவன் பொறுமையை இழந்து எழில்நங்கையை முன்னால் நடக்கச் சொல்லி இசை வந்த திசை நோக்கி நடந்தான்.

இசைப்பது யாரென்பதும் தெரியாமல் இசைக்கும் காரணம் என்ன என்பதும் தெரியாமல் குழம்பியவாறு

அவன் விக்ரமமாதிரித் தன் இருந்த அறையில் நுழைந்து திரையை விலக்கினான். அந்த வினாடியிலேயே, அவனைப் பற்றி உள்ளே மின்னல் வேகத்தில் இழுத்துக் கொண்டது விக்ரமமாதிரித் தன் கரம். அறை கும்மிருட்டில் ஆழ்ந்து கிடந்த நிலையில் இவ்வாறு நடந்ததுமே பின்னால் வந்த வீரர் தலைவன் ஏதோ சூது நடப்பதாக ஊகித்து உடைவாளைப் பெயர்த்த போது அவன் மீது அகர வேகத்தில் இருளிலிருந்து வந்து விழுந்தது... பெரியதொரு வீணை. உடனே அவன் தன் வீரர்களிடம், “டேய் பந்தம் ஒன்று கொண்டு வா...” என்று உரத்த குரலில் கட்டளையிட்டான். அதற்குள் அவன் மீது மீண்டும் சில வாத்தியங்கள் வந்து விழுந்தன. அவற்றால் அவன் உள்ளே முன்னேற முடியாமல் போய்விடவே இருளில் இருந்த விக்ரமமாதிரித் தன் கையில் கிடைத்த மத்தளத்தைத் தூக்கி அறைக்கு வெளியே விளக்கின் மீது அடித்தானாதலால் அவ்விளக்கு உடைந்து சிதறி விடவே மாளிகையின் கூடம் முழுதுமே இருளில் மூழ்கியது. அந்த நிலையில் தரையில், படுத்து ஊர்ந்தபடி அறையை விட்டு வெளியேறினான் விக்ரமமாதிரித் தன். இருளிலேயே அதுவரை நின்றிருந்தானாதலால் சுற்றிலும் ஓரளவிற்கு அவனால் பார்க்க முடிந்தது. எனவே அறையை விட்டு வந்ததுமே வீரனொருவனை இடறி விழச் செய்து அவனது வாளை வினாடி நேரத்தில் உருவி மின்னல் வேகத்தில் பாய்ச்சினான். வாள் விளைவித்த துன்பத்தினால் ஓலமிட்டான் அவ்வீரன். அதைக்கேட்ட வீரர் தலைவன், “டேய் அந்தப் பக்கமாகப் போகாதீர்கள். சிக்ரமமாகப் பந்தம் கொண்டு வரச் சொல்லுங்கள்” என்று இரைந்தான். அதையடுத்து உள்ளே ஓட முற்பட்டவனை வாளால் தடுத்து வீழ்த்திய விக்ரமமாதிரித் தன் தற்போது அங்கிருக்கும் எதிரிகள் மூவர் மட்டுமே என்பதை உணர்ந்து ஓரளவிற்கு

நிம்மதி அடைந்தவனாய் வானை முன்னால் நீட்டிய வண்ணம் வீரர்தலைவனை நெருங்கினான். அடுத்த நிமிடம் வாட்கள் உரகம் ஒலி கேட்டது. இதற்கிடையில் வாத்திய அறையில் இருந்த எழில்நங்கை மெல்ல வெவியேறி, தன் காவலர்களின் கட்டுக்களை அவிழ்த்து விட்டாளாதலால் விடுபட்ட அவர்கள் தத்தம் வேல்களால் எதிரிகளைத் தாக்கத் தொடங்கியதும் தன் நிலைமையை நன்றாக அறிந்து கொண்டான் வீரர் தலைவன். இதற்கிடையில் விளக்கொன்றையும் ஏற்றிய எழில்நங்கை அங்கு கொண்டு வந்தாள். அதே நிலையில் விக்கிரமாதித்தனின் வாள் வீரர் தலைவனின் ஊட்டியைத் தடவியது. மற்ற இரண்டு வீரர்களைக் காவல் வீரர்கள் மடக்கிப் பிடித்தார்கள். அவர்களை யாரென அறிய முயன்றான் விக்கிரமாதித்தன். ஆனால் அந்த நேரத்தில் என்ன காரணத்தாலோ எழில் நங்கை மயங்கி விழவே அவனது கவனம் சிதறியது. அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட எதிரிகள் தங்கள் நெஞ்சங்களை அச்சுறுத்தியபடி நீண்டிருந்த வானிலிருந்தும் வேல்கள் விருந்தும் விலகி ஓடினார்கள்.

❖ ❖

நடு இரவு நேரம். மாளிகையின் விஸ்தாரமான கூடத்தில் மஞ்சத்தில் அமர்ந்திருந்த விக்கிரமாதித்தனை ஏறெடுத்துப் பார்ப்பதற்கே கூசிப்போன எழில்நங்கை துணிவிற்குத் துணை போனவள்போல் துணிலே வரையப்பட்ட ஒவியம் போல் துவண்டு விட்ட தாமரை மொட்டொன்று தலை கவிந்தாற்போல் நாணமே ஓர் அபிநயமாய் அமைய நின்றாள். கழிந்து போன ஒருசில நிமிடங்களில் நடந்துவிட்ட சம்பவங்கள் அவளை பிரமையில் ஆழ்த்தி விட்டிருந்தன.

எதிர்பாராத விதத்தில் தன்னைக் கவர்ந்து போக கள்வர்கள் முயன்றபோது தன்னைக் காப்பாற்ற முன்வராமல் விக்கிரமாதித்தன் வாத்திய அறையில் வாத்தியத்தைப் போலவே இருந்து விட்டதாக முதலில் எண்ணிட, முடிவில், அந்த வாத்திய அறையையே கள்ளாக்கி, வாத்தியத்தையே ஆயுதங்களாக்கி மிகவும் துமையான முறையில் பிரச்சினையை சமாளித்து தன்னை அவன் காப்பாற்றிவிட்ட விதத்தை எவ்வாறு புகழ்வதென்று விளங்கவில்லை அவளுக்கு. புகழ்வதற்கு நெஞ்சிலே எழுந்த ஒருசில வார்த்தைகளும், என்ன காரணத்தாலோ உதட்டளவிலேயே நின்றுவிட்டதால் எல்லா வகையிலும் தோற்று விட்டதொரு நிலையில் இருந்தான் அவன். பேச நினைத்ததை பேச முடியாமலும், பேச முடியாததை பேச நினைத்ததுமாய் மருள்கிற இக்கட்டான சந்தர்ப்பங்கள் பெண்களுக்குச் சில நேரங்களில் அமைவதுண்டு. அப்படியொரு நிலைக்கு வந்து விட்டிருந்த அவளை ஒருமுறை தீட்சண்யமாக நோக்கிய சாளுக்கிய இளவல், “இதென்ன எழில் நங்கை...? எனக்கு நன்றி தெரிவிக்கிறாயா இல்லை மௌனத்தால் தண்டித்துக் கொண்டிருக்கிறாயா...?” என்று கேட்டான்.

கண் திறந்து சிலை பின் வாய் திறந்தாற்போல் இமைகளைத் திறந்து பின் பேசமுற்பட்ட அவள், “என்னை மன்னித்து விடுங்கள். வாத்திய அறையில் நீங்கள் மௌனமாய் இருந்ததைத் தவறாக எண்ணி விட்டேன்” என்றாள்.

“அவரவர் இயல்புகளை அவரவர்களும் வெளிப்படுத்திக் கொள்வது எப்படித்தவறாகும்...?”

அவளுக்குப் புரியவில்லை. “நீங்கள் என்ன சொல் கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“இந்த மாளிகையில் நுழைந்த முதல் வினாடியிலேயே உன்னால் திருடன் என்று தவறாகக் கருதப்பட்டவன் நான். அத்தகைய தவறான அபிப்பிராயங்கள் உன்னிடம் தொடர்வதில் வியப்பென்ன...? தொண்டை நாட்டுப் பெண்களின் இயல்பே அதுதான் போலிருக்கிறது.”

அவளது விவரத்தைக் கேட்டு முகம் சிவந்த அவள் தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்டு, “என் அப்பிராயத்தில் தவறில்லை” என்றாள்.

“தவறில்லையா?”

“ஆம்.”

“அப்படியானால், என்னைத் திருடனென்று சொன்னது...?”

“சரியானதுதான்.”

“முடிவில் பழிதானா என்மேல்...?”

“ஆம், நீங்கள் திருடனேதான்.”

“நான் எதையும் திருடவில்லை. இது சத்தியம்.”

“யார் சொன்னது? உங்களை அறியாமலேயே திருடியிருக்கிறீர்கள்.”

“அப்படிக்கூட முடியுமா?”

“முடிந்திருக்கிறதே...” என்று கூறிய அவள் திடீரென முகத்தைக் கவிந்து கொண்டாள். தான் திருடியதாகச் சொல்வது எது என்பதை உணர்ந்து கொண்டிருந்த

சானுக்கிய இளவல் புரிந்து கொண்டதாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல், “அப்படியானால் நான் தண்டனைக்கு உரியவனாகிறேன்” என்றான்.

“ம்... ம்...” என்று தலையை ஆட்டினாள் அவள்.

“என்ன தண்டனையோ?”

“திருட்டுக் குற்றத்திற்கு சிறைத்தண்டனை அளிப்பது தான் சோழர்களின் மரபு...?”

“வேண்டாம் அம்மணி. பெரும் பணிகள் எனக்கு இருக்கின்றன. என்னைச் சிறையிட்டு அவற்றுக்குத் தடை போட்டு விடாதீர்கள்” என்று பணிவு கொண்டவன் போல் கேட்டுக் கொண்டான் விக்ரமசிவந்தன்.

“பெரும் பணிகளை வைத்துக்கொண்டு ஏன் திருடிவீர் கள்? தவறு செய்பவர்கள் அனுபவிக்க வேண்டியதுதான்...”

“எந்தச் சிறையில் அடைப்பீர்களோ...”

“எதைத் திருடிவீர்களோ, அங்கேதான்” என்று கூறிய அவள் தன் ஐக்களால் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டாள். முகம் நன்றாகச் சிவந்தது. உடலில் ஓரளவு பதட்டம் கூட காணப்பட்டது. இவற்றையெல்லாம் மஞ்சத்தில் அமர்ந்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்த விக்ரமசிவந்தன் சோழ நாட்டு ராஜநர்த்தகியின் அந்தரங்க நாடகத்தைக் காண்பதாகவே கருதினான். வனவாசியைவிட்டு புறப்பட்டதிலிருந்து நடந்தவை அனைத்துமே அவன் எதிர்பாராதவைதான். ஆனால் அப்படி எதிர்பாராமல் நடந்த நிகழ்ச்சிகளில் கசப்பாய் இருந்து அரிக்காமல் இவள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம் மட்டும் அதிரசமாய் அமைந்து இனித்ததைக் கண்ட அவன் வாழ்க்கையில் பலவிதத்

தொல்லைகளுக்குப் பின்பு ககமொன்று காத்திருக்கவே செய்யும் என்பதை உணர்ந்து கொண்டான். இந்த உணர்வால் உண்டான திருப்பியுடன் அமர்ந்து விடுவதற்காக அவன் புறப்பட்டிருக்கவில்லை. நிரந்தரமான திருப்திக்குரிய ஊன்றுகோலைத் தேடிப் பிடிப்பதற்காகவே பயணப்பட்டிருந்தான். அது தற்போது நினைவிற்கு வரவே “எழில்நங்கை” என்று நிதானமாகத் தன் உணர்ச்சிகளை உள்ளடக்கிக் கொண்டு அவளை விளித்தான்.

அவனது மன ஓட்டங்களை அறியாத அவள் பழைய நிலையிலேயே இருந்தாளாதலால் “ம்...” என்று தலையைக் குனிந்து கொண்டே குரல் எழுப்பினாள்.

“பொழுது விடிய இன்னும் கொஞ்ச நேரமே இருக்கிறது” என்றான் விக்ரமசித்தன்.

அதற்கும் அவள் நிலை மாறாமல் நினைவு மாறாமல் “ம்...” என்றே குரல் கொடுத்தாள்.

“நான் புறப்பட வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டதாக நினைக்கிறேன்” என்றான் அவன்.

திடீரென தலையை உயர்த்தி அவளை ஏதோ புதிதாகப் பார்ப்பது போல் பார்த்தாள் அவள். அவனிருந்த நிலையும், அவன் பேசிய தோரணையும் அவன் கடமையுணர்வில் பேசுவதை நன்றாகப் புலப்படுத்தின. எதையோ இழக்க நேரிட்டாற் போல் அவளுக்குள் ஓர் உறுத்தல் தோன்றி மறைந்தது. புறப்பட வேண்டிய வேளை வந்துவிட்டதால் அவன் சொன்னபோதுதான், உண்மையிலேயே நெடுநேரம் ஓடிவிட்டதை அறிந்தாள் அவள். அதை உணர்ந்தபோது அவனோடு நிரம்ப பேச விரும்பி எதையும் பேசாமல்

நேரத்தை வீணாக்கி விட்டமாதிரி தோன்றியது. அதே சமயம் என்ன பேசுவதென்றும் தெரியாமல் தவித்தாள். நிரம்ப பேசி நிரம்ப உணர்ச்சிகளைப் பரிமாறி உறவு துவங்குவதற்கு பதில் பிரிவு துவங்கவே அவளுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. மருண்டு போய் அவளைப் பார்த்தாள்.

தன்னைச் சந்தித்து நேரம் கொஞ்சமே ஆகியிருந்தாலும் அந்த கொஞ்ச நேரத்தில் செய்திருந்த சாகசங்கள் மட்டும் நிரம்பவே இருந்ததாய் அவளுக்குத் தோன்றியது. வனவாசி விவகாரத்திலிருந்து நினைவு கூர்ந்தாள். வீரத்தைப் பொறுத்தவரை அவனிடம் நல்ல வீரியம் இருந்தது கதிரவனைப் போல். அக்கதிரவனைப் போலவே தன் சாமர்த்தியமான திட்டங்களால் கிட்டிய வெற்றியில் பிரகாசித்தான் அவன். அவனது தன்மையில் வீரம் மட்டுமின்றித் தன்மையும் இருந்தது சந்திரனைப்போல். அச்சந்திரனைப் போலவே அழகாக இருந்தான் அவன். சோமேஸ்வரனின் மறச்செயல்களை முறியடித்து மக்களுக்கு அறச்செயல்களை நல்கவே அவன் விரும்பினான் மாரியைப்போல். அந்த மாரியைப் போலவே கைமாறு கருதாமல் இக்கட்டான நேரத்தில் அவளுக்கு உதவவும் செய்தான் அவன். காலமும், நேரமும் பார்த்து செய்யும் அளவிற்கு அவன் பொறுமையை இழக்காதிருந்தான் பூமியைப் போல். அந்தப் பூமியைப்போலவே அனைத்து தன்மைகளும் அவனிடம் இருந்தன. இப்படிப் பலவகையிலும் சிறந்து விளங்கும் அவன் தன் மனத்தைக் கவர்ந்து விட்ட நிலையில் பிரிவு என்ற வார்த்தை உச்சரிக்கப்படவே கலங்கினாள் அவள்.

அவளது மனநிலையை அப்பட்டமாய் உணர முடியாமல் போனாலும் அரைகுறையாகவாவது உணர முடிந்தது விக்கிரமாதித்தனால்.

“நுழைய வேண்டும் என்று திட்டமிடாமல் இங்கு நுழைந்த எனக்கு இவ்வளவு நேரமாய் இதுவென்று சொல்ல முடியாத உணர்ச்சி மயமானதொரு சூழலை நீ அளித்து விட்டாய். இதுவும் ஒருவகையில் நீ எனக்கு செய்த உதவி போலத்தான். ஒருநாளும் இதை மறக்க மாட்டேன். எழில்நங்கை கடமையும், பொறுப்பும் என்னை அழைக்கின்றன. நான் புறப்பட்டுமா...” என்று கேட்டான்.

இனியும் அடங்கியிருக்க முடியாத அழுகை அவளிடம் வெளிப்பட்டது வெள்ளம்போல்.

✧ ✧

அத்தியாயம் ஏழு

“காளனும் கூறாது கழியும் கூறாது
தேனியிர் தறுமலர்ப் புன்னையும் மொழியா
தொருநின் வல்லது பிறிதியாதும் இலனே...”

- அகநானூறு

எழிலோவியமாயிருந்த எழில்நங்கை அழ முற்பட்டதால் திகைத்துப் போன விக்கிரமாதித்தன் அவளிருந்த தூணருகே வந்து, “ஏன் அழுகிறாய் எழில் நங்கை...” நான் ஏதாவது தவறாகச் சொல்லி விட்டேனா...” என்று வினயமாகக் கேட்டான்.

அவளது விசாரிப்பு அவளது அழுகையை அதிகரிக்கவே செய்தது. அந்த நிலையில் எந்த வழியும் தோன்றாமல் சங்கடத்தில் சிக்கித் தவித்த சாளுக்கிய இளவல் அவளது வலது கரத்தைப் பற்றினான். அந்த ஒரு கணத்தில் அவள் ஏதோ பெரும் சாந்தியடைந்தவளாய் காணப்பட்டாள். அவன் அவளது கண்ணீரைத் துடைத்தான். இவ்விரு செய்கைகளை மட்டும் அவன் செய்யாமல் ஆயிரமாயிரம் மொழிகளைப் பேசியிருந்தாலும் அவளைச் சமாதானப் படுத்தியிருக்க முடியாது. அவளது அழுகையை நிறுத்தி சாந்தியை அளித்திருக்கவும் முடியாது. பல்லாயிரம் வார்த்தைகளுக்கு இல்லாத சக்தி சில சமயங்களில் வெறும் ஸ்பரிசத்தினால் ஆணுக்குப் பெண்ணிடமும் பெண்ணுக்கு ஆணிடமும் ஏற்படுவதுண்டு. கேட்டுப் பெற முடியாத ஸ்பரிசம் அதேசமயம் கேளாமல் பெறும் போதுதான் அச்சத்தியைப் பெறுகிறது.

அவள் அழுகையை நிறுத்தியிருந்ததால், “நிதிரென ஏன் அழத் தொடங்கி விட்டாய்?” என்று கேட்டான் சாளுக்கிய இளவல்.

“தெரியவில்லை” என்றாள் அவள். லேசான புன்முறுவலொன்று அவள் இதழ்களில் மின்னி மறைந்தது.

“காஞ்சி நகரப் பெண்களின் அபிப்பிராயங்கள்தான் ஏடாகூடமாக இருக்கும் என்று நினைத்தேன். அவர்களது செயல்களும் அப்படித்தான் இருக்கும்போல் இருக்கிறது.”

இதைக்கேட்டு தற்போது அவள் சற்று ஓய்ந்தவாறாகவே சிரித்தாள்.

“சரி... சரி... புதிரான பெண்களைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்ய நேரமில்லை. ஆகவேண்டியதைப் பார்ப்போம்” என்றாள் விக்கிரமாதித்தன்.

அவனால் மட்டும் எப்படிச் சரளமாகவும் சாமர்த்தியமாகவும் நினைத்த மாத்திரத்தில் பேச முடிகிறதென்று வியந்த அவன், “காஞ்சி நகரப் பெண்களின் மீதுள்ள பொதுவான அபிப்பிராயத்தில் இந்த ஏழையை மறந்துவிட வேண்டாம்” என்றான்.

“ஏழையா? யார் ஏழை? சோழ நாட்டு ராஜநர்த்தகியே ஏழை என்றால் செல்வந்தர்தான் யார்? என்று கேலியாகக் கேட்ட விக்கிரமாதித்தன், “நன்றியை மறக்கத் தயாராக இல்லாதவர்கள் நன்றிக்கு உரியவர்களையா மறந்து விடுவார்களா?” என்று கேட்டான்.

“அதென்ன வார்த்தைக்கு வார்த்தை நன்றி? நான் அப்படியென்ன செய்து விட்டேன்? உண்மையில் நன்றிக்கு உரியவர் நீங்கள்தான். நீங்கள் மட்டும் வாராதிருந்தால் என் நிலை என்னாகியிருக்குமோ? ஆமாம், குழலும் யாமும் அவ்வளவு அழகாக வாசித்தீர்களே, எப்படி?” என்று பலவிதமான உணர்வுகளுடன் கேட்டான் அவன்.

“நாட்டை ஆள்கிறவர்கள் நடுத்தெருவில் நிற்க வேண்டி வந்தால் பாடித்தானே பிழைக்க வேண்டும்? அதற்காகத்தான் யாழ் வீணை ஆகியவற்றையெல்லாம் பயின்று வைத்திருக்கிறேன். அவ்வளவுதான்..” என்று வேடிக்கையாகச் சொன்ன அவன் “வாளேந்தும் கரம் வீணை ஏந்துவதில் வியப்பென்ன எழில்நங்கை? அப்படி ஏந்துவதை விட்டிருந்தால் இன்று உனக்கு உதவியிருக்க முடியுமா நான்? வாளால் கவர்ந்திழுப்பது மட்டுமின்றி வாயால் கவர்ந்திழுக்கவும் எங்களுக்குத் தெரிந்து இருக்க வேண்டும். இதைச் சொல்கிறாயே? எங்கள் பழைய பகைவர்களான பல்லவர்களில் ஒருவனான மகேந்திரவர்மன் இசைக்கருவி

ஒன்றையே கண்டுபிடித்தானே, அதற்கு என்ன சொல்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

அவன் கூறுவதைப் பரவசத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவன், “கலையைக் காக்க மீட்டும் வாத்தியங்களால் இன்று ஒருத்தியின் உயிரைக் காத்திருக்கிறீர்கள்” என்றான். பிறகு அவன் தன் பேச்சை நினைவூட்டினான்.

“விடியப் போகிறது எழில் நங்கை..”

“இல்லை, முடியப்போகிறது” என்றான் அவன்.

“முடியப்போகிறதா? எது?”

“சாளுக்கிய மாவீரரின் பக்கத்தில் நிற்கும் பாக்கியம்” என்று வருத்தமுடன் கூறிக்கொண்ட அவன், “நீங்கள் செல்லப் போவது...?” என்று ஆரம்பித்தான்.

“கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்கு..” என்றான் அவன்.

“போய்...?”

“சோழ மன்னரைச் சந்திப்பது...”

“எப்படிச் சந்திப்பீர்கள்?”

“காஞ்சியில் நீங்கள் அடைந்த சங்கடங்கள் போதாதா?” என்று கேட்ட அவன், “ஒன்று சொல்கிறேன் சம்மதிக்கிறீர்களா?” என்று வினவினான்.

“சொல்.”

“கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் இப்போது மன்னர் இல்லை...”

“என்ன? வீரராஜேந்திரர் இல்லையா?”

“ஆமாம், ஆனால் அதனால் பாதகமில்லை.”

“எப்படி?”

“இளவரசர், அதிராஜேந்திரர் இருக்கிறார்.”

“ஓகோ..”

“அவரைச் சந்திக்கலாம்.”

“அதிராஜேந்திரனைச் சந்தித்து என்ன பலன்...?”

“நீங்கள் எண்ணி வந்த காரியத்திற்கு அவர் போதும். சோழ மன்னர் வேண்டியதில்லை.”

“அதெப்படி?”

“அதிராஜேந்திரர் பட்டத்து இளவரசர். சோழ மன்னருக்குப் பிறகு அரியணை ஏறப் போகிறவர். அவரது ஆலோசனைகளுக்கும், முடிவுகளுக்கும் சோழ மன்னர் மதிப்பு தரக்கூடியவர். அதோடு சோழ மன்னரிடம் திடீரென நீங்களாக உதவி கோருவதை விட முதலில் அதிராஜேந்திரரிடம் பேசி அவர் மூலம் பெறுவது சலபம்.”

லிக்கிரமாதித்தன் அவளது பேச்சைக் கேட்டு பெரிதும் வியந்தான்.

“உனக்கு எப்படி இத்தனை விவகாரங்கள் தெரிந்தன...” என்று கேட்டான்.

“ராஜநர்த்தகியின் செல்வாக்குதான் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்.”

“உத்தேசமான பதில் வேண்டாம் எழில்நங்கை உன்னிடம் போதுமான உண்மையை எதிர்பார்க்கிறேன்.”

அவளது பேச்சைக் கேட்டு நெகிழ்ந்து போன அவள், “என்மீது உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லையா?” என்று கேட்டாள்.

“உன்மீது எனக்கிருக்கிற நம்பிக்கையை நீ அறிந்து கொள்ள முயல்வதைவிட உனக்கு முன்னால் இருக்கிற என் நிலைமையை அறிந்துகொள் எழில்நங்கை. உன் மாளிகையின் நிலவரம் எனக்குத் தெரியாது. இடம் கிடைக்கும் என்றும் இங்கு நான் வரவில்லை. அதேசமயம் வந்தபின் நிலைமையை எப்படிச் சமாளித்தேன் என்று உனக்குத் தெரியும். மொத்தத்தில் எந்தச் சூழ்நிலையையும் சமாளிக்க நான் தயாராகவே இருக்கிறேன். ஆகவே உன்மீது அவநம்பிக்கை கொண்டு எனக்கென்ன வந்துவிடப் போகிறது...? இதுவரையில் என் யோசனைப்பட்டியும் திட்டப்பட்டியும் செயல்களைச் செய்து வந்தவன் நான். இன்றுதான் எனக்கு யோசனையும் திட்டமும் கூற ஒருத்தியாக நீ வந்திருக்கிறாய், புரிகிறதா?”

“ஓ வரசே, மாளிகைக்குள் நுழைந்தது முதல் வார்த்தை பிலேயே உண்மையை உச்சரித்த உங்களிடமா நான் பொய் பேசவேன்? வாள் வீசும் கரத்தால் யாழ் மீட்டிக்காத்த உங்களுக்கா கெட்ட வழி சொல்வேன்? என்னை நம்புங்கள். அதற்கான காரணத்தை மட்டும் இப்போது கேட்காதீர்கள். காலம் வரும்போது சத்தியமாகச் சொல்கிறேன். அதிராஜேந்திரரைச் சந்திப்பது உங்களுக்குப் பல வழிகளிலும் நல்லது. அதற்கு நானே ஏற்பாடு செய்கிறேன். நீங்கள் என்னுடையே வரலாம்.”

“உன்னுடனா..?”

“ஏன், பிடிக்கவில்லையா...?” சிரித்தாள் அவள்.

“அப்படியெல்லாம் ஒன்றும்...” பதில் சொல்ல முடியாமல் திணறினான் விக்கிரமசித்தன். அவனது திணறல் எழில் நங்கைக்கு இன்பகரமாக இருந்தது. தன்னிடம் பேச முடியாமல் திணறும் ஆடவனைக் கண்டு பெண்ணொருத்தி அடையும் ககத்திற்கு இணையே இல்லை. ஆடவர்களுக்கு உண்டாகும் தடுமாற்றமே அவர்களது வெற்றி. அந்தத் தடுமாற்றம் சில சமயங்களில் இருவருக்கிடையேயும் நுட்பமானதொரு பாலமாய் அமைவதுண்டு. அப்படியொரு பாலம் தன் பேச்சினால் தற்போது தனக்கும் விக்கிரமசித்தனுக்கும் உண்டாகக் கூடும் என்று நினைத்த எழில்நங்கை அந்த நினைப்பாலேயே பெரும் மகிழ்ச்சியடைந்தாள்.

“இஷ்டமில்லை என்றால் என்னுடன் வரவேண்டாம்” என்றாள் அவனைச் சீண்டி விடுபவள் போல்.

“அப்படியெல்லாம் இல்லை. ஆனாலும் ஒரு சங்கடம் இருக்கிறது” என்றான் சாளுக்கிய இளவல்.

“சங்கடமா...?”

“ஆமாம், ஓர் இஷ்டத்திற்கு இடமளித்து விட்டால் அது பலவிதமான இஷ்டங்களையும் உண்டாக்கி விடலாம். அப்போது அவற்றுக்கெல்லாம் சம்மதம் தெரிவிக்க முதலில் இடமளித்தவர்கள் தயாராக இருக்க வேண்டும். இல்லை யென்றால் உடன் வருபவர்கள் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கும்.”

முதலில் பதில் கூறத் திணறியவன் மறுநிமிடமே கதாரித்துக் கொண்டு வகையாக மடக்கவும் முற்பட்டு விட்டதைப் பெரிதும் ரசித்த அவள் அவனை எண்ணிப் பெருமிதமும் கொண்டாள். “இப்போதே அந்தக்

கவலைகள் எதற்கு...? போகப் போக பார்த்துக் கொண்டால் போகிறது” என்று பதில் சொல்லிவிட்டு, “இளவரசே... நாளை மாலை நான் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலே நாட்டிய நிமித்தமாகப் போகிறேன். என்னுடன் ஒருவராய் நீங்களும் வந்து விடுங்கள். உங்களுக்குத்தான் யாமும் விளையும் வாசிக்கத் தெரியுமே...” என்றதும் திட்டத்தைப் புரிந்துகொண்டான் சாளுக்கிய இளவல்.

“தற்போது நீங்கள் ஒய்வெடுத்துக் கொள்ளுங்கள். இரவெல்லாம் உறங்கவில்லை” என்று மேலும் சொன்னாள் அவள்.

“சாளுக்கிய நாட்டவனை விடியும் நேரத்தில் உறங்கச் சொன்ன பெருமை காஞ்சிபுரப் பெண்ணுக்கே சேரட்டும்” என்று கூறிக்கொண்டே மஞ்சத்தில் சாய்ந்தான் விக்கிரமசித்தன். தன்மீது எப்போது சாய்வானென ஏங்கிக் கிடந்த மஞ்சம் அவனை இறுக அணைத்தது. கனவுலகம் அவனை வரவேற்கவே உறக்கம் அதற்கு வழிகாட்டி அழைத்துச் சென்றது.

❀

விக்கிரமசித்தனை விட்டுச்சென்ற எழில் நங்கையும் இரவெல்லாம் உறங்கவில்லை என்றாலும் சலிப்படை யாமல் தெம்புடனேயே இருந்தாள். காதல் வயப்பட்டிருந்த காரணத்தால். அந்தத் தெம்புடன் சென்று நீராடினாள். நீராடி முடிப்பதற்குள் வெள்ளி முளைத்து விட்டதால் அதுவரை நிலவிய அமைதி நிலவுபோல் தேய்ந்து மறைய, ஆங்காங்கே அரவங்கள் எழுந்தன. முதல் அரவமாயும் தூய்மையான அரவமாயும் காஞ்சி நகரின் கணக்கற்ற

ஆலயங்களிலிருந்து எழுந்த விடியற் காலைப் பூசை மணியோசைகள் அடுத்தடுத்து எழுந்து அந்த மாநகருக்கும் பக்தி இயக்கத்திற்கும் காலம் காலமாய் இருந்து வந்த பிணைப்பை உணர்ந்தின. அதையடுத்து சேய்த்தே இருந்த திருப்பருத்திக் குன்றத்தில் சமணப் பள்ளியில் இருந்த சமணர்களும் புத்தச்சேரியின் மருங்கேயிருந்து பெளத்தர்களும் எழுப்பிய நோத்திரங்களும் காற்றிலே எழுந்து ஊரெல்லாம் பரவின. அன்றும் அடுத்து இரவு முழுவதும் மூடப்பட்டிருந்த கோட்டை பாயில்கள் பெரும் சத்தத்துடன் நிறக்கும் ஒலிகளும் காவல் வீரர்கள் ஆங்காங்கே சிரித்தவாறு போட்ட கூச்சல்களும், வடக்கு வாசல் தெருவையடுத்த ஆனைக்கட்டும் தெருவிலிருந்த காவற்கூட யானைகள் உணவு வேண்டி எழுப்பிய இரைச்சல்களும், இரவு முழுவதும் ஆந்தைகளாக விழித்து, மாமல்லபுரத்திலிருந்து காண்டு வந்த கடல் விளைச்சல்களைத் தாங்கிய வண்டிகளுடன் காத்திருந்த வணிகர்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு நகருக்குள் நுழையும்போது போட்ட நானாவிதக் கூச்சல்களும், அவர்களை ஒழுங்குபடுத்த காவல் வீரர்கள் எழுப்பிய அதட்டல் சத்தங்களும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் எழுந்து காஞ்சி மாநகர் என்றுமே இப்படித்தான் விழிக்கும் என்று பறைசாற்றின.

எழில் நங்கை இந்த வேளையில் கழிகை மாணவர்கள் வருவதற்கு முன்னால், சர்வ தீர்த்த குளத்தில் நீராடிவிட்டுத் தோழிகளின் கிண்டல் மொழிகளில் சிக்கித் திணறி அறைக்குள் வந்து மஞ்சத்தில் வீழ்ந்தாள். வீழ்ந்தது மஞ்சத்தில் மட்டுமல்ல, நெஞ்சத்திலும் கூடத்தான். படுத்திருந்த சாளுக்கிய இளவரசனிடம் பல்லாயிரம்

மொழி பேச, பொல்லாத ஆசை உண்டாகியிருந்தது அவனிடம். அப்படியிருக்க அவனைப்போய் தூங்கச் செய்துவிட்டு வந்த நன்னைச் சபித்துக் கொண்டான். அவளது ஆசையை, ஏக்கத்தை அவளால் அவனுக்கு எப்படித் தெரிவிக்க முடியும்? கேலி பேசும் தோழிகளை அனுப்ப முடியுமா? முடியாது. அதோ காலதருக்கு வெளியே ஏதோ வானத்தில் காய்த்துத் தொங்கியது போல் தெரிகிற நிவனைத்தான் அனுப்ப முடியுமா? முடியாது. வெளியறையில் தன்னைக் காக்கப் பயன்பட்ட குழலையும் யாழையும் தான் அனுப்ப முடியுமா? முடியவே முடியாது. இப்படியெல்லாம் அர்த்தமுடனும், அர்த்தமில்லாமலும் அவள் எண்ணிய வேளையில் அவள் வளர்த்த பைங்கிளி அவனிடம் வந்து சிறகடித்தது. அதை அழுத்திப் பிடித்தாள் அவள். அக்கிளி அவளது நினைவை எங்கோ இட்டுச் சென்றது.

முன்பொரு நாள் கடன்மல்லை நாட்டிய அரங்கில் அவன் நடித்துக்காட்டிய ஓர் அகத்திணைக் காட்சி:

மருத நிலத்தில் கூடிய தலைவன் பிரிந்தபின் அவனை மீண்டும் சந்திக்க விரும்பிய தலைவி தூதாக யாரை அனுப்புவதென அறியாமல் இருக்கையில் அந்த மருதநில மண்ணில் நண்டொன்று நகர்ந்து வருவதைக் காண்டிறாள். அதையே தூதுவனாக எண்ணி... "நண்டே, என் தலைவனை நான் காணத் துடிக்கிறேன். அத்துடிப்பை அவனுக்கு எப்படித் தூதுனுப்புவது என்று தெரியாமல் தவிக்கிற தவிப்பே பெருந்தவிப்பாய் இருக்கிறது. யாரை அனுப்புவேன் நான்? இந்தப் பகமையான சோலையை அனுப்ப முடியுமா? நீர்வளம் மிகுந்த இந்த நீரோடையை அனுப்ப முடியுமா? தன்பால் வண்டுகள் இசைபாடும்

மலர்களை உடைய இப்புன்னை மரத்தைத்தான் அனுப்ப முடியுமா? எதுவும் தூது சென்று செய்தி சொல்லாது. ஆகவே நீதான் செல்வ வேண்டும். உன்னைத்தவிர வேறு யாரையும் நான் பெற்றிலேன்” என்றாள் அவள்.

ஏறக்குறைய அத்தலைவிக்கு வாய்த்த நண்டு போல் தற்போது தனக்குப் பைங்கிளி வந்திருப்பதாக எண்ணி வெட்கச் சிரிப்பு சிரித்தாள். ஏக்கங்கள் வளர்ந்தன. ஆசைகள் அதிகரித்தன. அவற்றை வெளிப்படுத்தும் திராணியில்லாத நிலையில் மௌனமாகவே இருந்து அந்த மௌனத்தையே சுகமான அனுபவமாய் அனுபவித்தாள். நேரம் நகர்ந்தது. காதல் எண்ணங்கள் நெஞ்சில் முழுக்க முழுக்க வியாபித்திருந்ததால் தன்னைக் கொண்டு போக வீரர்கள் வந்தது பற்றி யோசிக்கவில்லை அவள். அதை மறந்தே போனாள்.

அன்று மாலை எழில் நங்கையும் விக்கிரமாதித்தனும் நாட்டியக் குழுவினருடன் கங்கைகொண்ட சோழபுரத் திற்குப் பயணமானார்கள். சாதாரணமாகத் தவிச் சிவிகையில் பயணம் செய்யும் எழில்நங்கை தற்போது விக்கிரமாதித்தனும் உடன் வந்ததால் பெருங்காளைகள் பூட்டிய வண்டியிலேயே சென்றாள். அவளும் அவனும் அமர்ந்திருந்த வண்டி தாமரைப் பூக்களாலும் காட்டு மலர்களாலும் சிறப்பாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மலர்களின் செவ்விய மணம் வண்டிக்குள் பூரணமாய் வீசி உள்ளே இருந்தவர்களைத் திக்குமுக்காட வைத்தது. போதாத குறைக்கு வழியில் தங்கிய இடங்களிலெல்லாம் மக்கள் செய்த உபசரிப்பு அவர்களை மெய்மறக்க வைத்தது. அவனுடன் பேச்சு கொடுத்தபடி வந்த விக்கிரமாதித்தன் பல விவரங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான். இடையில்

காஞ்சியில் எழில் நங்கையின் மானிகையில் அவளைத் தேடிவந்த புதிர் மனிதர்களைப் பற்றியும் பேச்சு வந்தது. சோழ நாட்டிலேயே அவ்வாறு நடந்த அசம்பாவிதம் தனக்கு வியப்பாகவும் திகைப்பாகவும் இருப்பதாகத் தெரிவித்த அவள், “காஞ்சியைக் காக்கும் தண்ட நாயகர் சரியில்லை. தண்டம். வீரராஜேந்திரரின் புதல்வர் என்றுதான் பெயரே தவிர, அவரது குணநலன்கள் ஒன்றுக்கும் பொருந்தாதவர் அவர். அவர் இந்தத் தொண்டை மண்டலத்தைக் காக்கும் பொறுப்பு வகிக்கும் வரை எந்தப் பொல்லாப்பும் நடக்கும்” என்றான்.

“தொண்டை மண்டலத்திற்கு யார் இப்போது பிரதிநிதியாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்?” என்று கேட்டான் விக்கிரமாதித்தன். “மதுராந்தகர் தொண்டை மண்டலத்திற்கும் கங்கைகொண்ட சோழர் மதுரைக்கும் சோழர் பிரதிநிதிகளாக மன்னரால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். *அதிராஜேந்திரர் பட்டத்து இளவரசர். தலைநகரில் இருக்கிறார்” என்றாள் அவள்.

மேற்கொண்டு எதையும் பேசாமல் ஏதேதோ சிந்திக்கலானான் விக்கிரமாதித்தன். பலவாறு திட்டமிடவும் செய்தான். ஆனால் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை அடைந்தபோது முற்றிலும் எதிர்பாராத மனிதரை அவன் சந்திக்க வேண்டியதாயிற்று. அவர் கூறிய திட்டமோ அதைவிட வினோதமானதாய் இருந்தது.

✧ ✧

* இந்த மதுராந்தகர் உத்தம சோழமல்ல. இந்த கங்கைகொண்ட சோழர் முதலாம் இராஜேந்திரமல்ல. இருவரும் வேறு வேறுபாடுகள்.

“காலென்னக் கடிதுரா அய்
நாடுகெட எரிபரப்பி
ஆலங்கானத்து அஞ்சுவா விறுத்து
அரசுபட அமரும்கவி
முரசு கொண்டு களம் வேட்ட
அடுதிறலுயர் புகழ்வேந்தன்”

— மதுரைக்காஞ்சி

எழில்நங்கை குறிப்பிட்ட மதுராந்தகன் திறமைக்கு அவ்வளவாகப் பெயர் பெற்றவனல்ல என்பது அவனுக்கு ஓரளவிற்குத் தெரியும். மக்களிடம் அவ்வளவாக மதிக்கப்படுபவனும் அல்லன். வீரராஜேந்திரர் கூட அவனிடம் அவ்வளவாகப் பாசமும் அக்கறையும் வைத்திருக்கவில்லை. தன் திறமையின்மையையும் மக்கள் தன்னிடம் மதிப்பற்று இருந்ததையும் உணர்ந்திருந்த மதுராந்தகன் தன் தந்தையும் தன்னிடம் சரியான பிணைப்பு கொண்டிருக்கவில்லை என்பதை அறிந்தபோது கோபம் ஒருபுறமும் தாபம் ஒருபுறமும் சோகம் ஒருபுறமுமாய் வாட்டத் தவித்தான். உரிய இடம் தனக்குத் தரப்படவில்லையே என்ற ஆதங்கம் அவனிடம் இருந்ததே ஒழிய உரிய இடத்தைப் பெற எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்கான ஆராய்ச்சியை அவன் செய்வ தாயில்லை. இந்த நிலையில் அவனது தாபங்களுக்குத் தீ மூட்டினாற்போல் நடந்து கொண்டிருந்தார் வீரராஜேந்திரர். மூத்த புதல்வன் என்ற முறையில் அவன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளவரசுப் பட்டம் அவனுக்குக்

கிடைக்கவில்லை. அவனது இளைய சகோதரன் கங்கைகொண்ட சோழனுக்கும் தரப்படவில்லை. திடீரென எங்கோ முளைத்த அதிராஜேந்திரனுக்குத் தரப்பட்டது. மரபு வழி நடவாமல் முற்றிலும் மாறுபட்ட வழியில் நடந்த அச்சம்பவத்தை மந்திரி மண்டலத்தாரும் மகா மண்டலேச்சுரர்களும் தட்டிக் கேட்காமல் இருந்தார்கள். வீரராஜேந்திரரைத் தட்டிக் கேட்கும் தைரியம் எவருக்கும் இருந்ததில்லை. அத்துடன் அவரது செயல்களில் புதிர்கள் இருந்தாலும் தவறுகள் இருக்காது என்று அவர்கள் நம்பினார்கள். இல்லையானால் சாளுக்கிய ஆகவ மல்லனை ஐம்முறை புறம் கண்டிருக்க முடியாது என்று கருதினார்கள். ஆனால் மதுராந்தகனால் வாளாயிருக்க முடியவில்லை. துணிந்து ஒருமுறை கேட்டான் தந்தையிடம். அவரோ, “தகுதிகளுக்கு ஏற்ப இடங்களும் தடங்களும் ஒவ்வொருவருக்கும் கிடைக்கும் மதுராந்தகா... அத்துடன் உன் தந்தை நீதி வழங்கி பழக்கப்பட்டவனே தவிர குது செய்து பழகியவன் அல்ல. தங்கள் உரிமையைப் பிறர் கோருகிற அளவிற்கு நான் அநீதி இழைப்பதில்லை, போய்வா...” என்று கூறி அனுப்பி விட்டிருந்தார். அதற்குப் பிறகு அவனை தொண்டை மண்டலத்திற்கும் கங்கை கொண்ட சோழனை மதுரைக்கும் சோழர் பிரதிநிதிகளாக ஆட்சிப் பொறுப்பில் நியமித்தார். அப்போதும் மதுராந்தகன் சமாதானமடையவில்லை. தன் பெரிய தந்தையான ராஜ மகேந்திரர் மூலம் நச்சரித்து வந்தான். அவரும் அகால மரணமடைந்து விட்டதால் தன் தம்பி கங்கைகொண்ட சோழனைத் துண்டியாவது பிரச்சினையைத் தீர்க்க முயன்றான். ஆனால், சகோதரன் பொறுமையை உபதேசித்ததால் தன் ஆற்றாமையை மதுராந்தகன் அடக்கி வைத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று.

இதையெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டு வந்தாள் எழில் நங்கை.

பயணம் நீண்டு முடிவில் அவர்கள் தலைநகரை அடைந்தார்கள். விக்கிரமாதித்தன் அதற்கு முன் அத்தலைநகருக்கு வந்ததில்லையாதலால் தற்போது அந்நகரின் அழகையும் கம்பீரத்தையும் கண்டு மலைத்துப் போனான். கங்கை வரை வென்றதற்கு அடையாளமாய் வெற்றித் திருநகராய் முதல் ராஜேந்திர சோழரால் உருவாக்கப்பட்ட அந்நகரின் பொலிவைக் கண்டபோது வெற்றியின் அடையாளம் எத்தகைய விலை மதிப்பற்றது என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். அந்நகரை அணைந்து ஓடிய சோழ கங்கம் ஏரி அவனது வியப்பை மேலும் அதிகரித்தது. இப்படி வியப்புக்களுக்கு இடையே சென்ற அவர்களை கோட்டை வாயிலில் மங்கள வாத்தியத்தினர் சிறப்பாக வரவேற்று அலங்காரத் தேரில் ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். அந்த ஊர்வலம் நகரின் மையப்பகுதியில் இருந்த கங்கை கொண்ட சோழிச்சுரர் ஆலயத்தின் முன்னால் நின்றது. எழில் நங்கை அதனுள் பிரவேசித்தாள்.. அவளுக்குப் பின்னால் சென்ற விக்கிரமாதித்தனோ, உள்ளே எதையோ கண்டு தயங்கி நின்றான். அவனது முகம் சிவந்தது. கண்கள் சிவந்தன. பற்களும் அவனை அறியாமல் நறநறவென அரையுண்டன.

வெற்றித் திருநகரில் உயர்ந்து நின்ற விண்முட்டும் சோழிச்சுரர் ஆலயத்தின் கோபுர வாயிலுக்குப் பக்கத்தில் சோழ மன்னரின் மற்றுமொரு வெற்றியின் அச்சாரமாய் அதே சமயம் சாளுக்கியரது தோல்வியின் அடையாளமாய் கல்யாணபுரத்திற்கு உண்டாக்கி விட்டதோர் அவமானச் சின்னமாய் மண்ணில் நடப்பட்டிருந்தது ஓர் அழகிய

துவாரபாலகர் சிலை. புழுதி ஏறிப்போய் கிடந்த அச்சிற்பத்திற்கு அமைந்திருந்த அழகிற்கு மட்டுமின்றி சாளுக்கிய மரபிற்கே மாக படிந்தாற் போல் தோன்றிய அச்சிலையில் கிழக்கோவேறு கழுதையொன்று கட்டிப் போடப்பட்டிருந்தது. கல்யாணபுரத்தின் பிரதான கோட்டை வாயிலில் பலர் போற்றி மகிழும்வண்ணம் உயர்ந்து நின்றிருந்த அத்துவாரபாலகர் சிலை தற்போது கழுதையைக் கட்டிப் போடுவதற்கு ஒரு கல்லாகப் பயன்பட்டதைக் கண்ட விக்கிரமாதித்தனின் கண்கள் ரத்தக்கண்ணீர் வடித்தன. அச்சிலையின் கீழே 'ஸ்ரீ விஜயராஜேந்திர உடையார் கல்யாணபுரம் எறிந்து கொண்டு வந்த துவாரபாலகர்' என்று அழகிய தமிழில் பொறிக்கப்பட்டிருந்ததையும் கண்டான் அவன். அச்சிலை வெறும் கல்யாணபுரத்தை மட்டும் எறிந்து கொண்டு வரப்படவில்லை. சாளுக்கிய நாட்டின் வீரம், தன்மானம் ஆகியவற்றையும் கூட எறிந்து கொண்டு வரப்பட்டிருந்தது ராஜாதி ராஜரால். அவருடன் போர்க்களம் போயிருந்த அவரது சகோதரர் இரண்டாம் ராஜேந்திரர் விளைவித்த அவமானங்களோ கணக்கற்றவை. அவர் மாவீரர் மட்டுமல்ல, குரூரத்தன்மையும் கொண்டவர். அவர்தான் இச்சிலையை இவ்வாலய வாயிலில் நட்டு வேண்டுமென்றே கழுதையையும் கட்ட வைத்தார். அவருக்குத் தெரியும் என்றாவது ஒருநாள் எந்தச் சாளுக்கியனாவது இங்கு வருவான், காண்பான், அவமானத்தால் துடிப்பான் என்று. அதுமட்டுமல்ல, போர்க்களத்தில் பிடிபடும் பகை வீரர்களையும் இதர ஒற்றர்களையும் மொட்டையடித்தும், ஐயர் குடுமி வைத்தும், பெண் வேடம் போட்டும், மன்னனின் பெயரை எழுதியும் மகிழ்ந்தார்கள். சோழர்கள்

தோற்ற வீரர்களின் முதுகிலே வெற்றிச் செய்திகளை எழுதி விரட்டியவர்களும் அவர்கள்தாம்.

ஆனால் எந்தவிதமான அவமானமும், தோல்வியும் கஷ்டமும் தன்னைச் செயலற்றவனாக்கி விடாது என்று நிரூபிப்பது போல் - தன் உடலில் ரத்தமும், நெஞ்சிலே உறுதியும் இருக்கும்வரை திரும்பத் திரும்ப போர் தொடுத்தான் சாளுக்கிய ஆகவமல்லவன். முதலாம் ராஜேந்திரசோழரின் மைந்தர்கள் ஐவர், ராஜாதி ராஜன், இரண்டாம் ராஜேந்திரன், ராஜமகேந்திரன், சோழ பாண்டியன், வீரராஜேந்திரன் ஆகியோர். இவர்கள் அனைவரோடும் போர் செய்து தோற்ற அவன் சலிப்படையவில்லை. ஐந்து முறை போரிட்டுத் தோற்ற பின்தான் அவன் ஓய்ந்தான், வீழ்ந்தான்.

இவற்றையெல்லாம் நினைவுகூர்ந்த விக்ரமாதித்தனுக்கு தமிழ்நாட்டு சரித்திரத்தில் நடந்த முக்கிய நிகழ்ச்சியொன்றும் நினைவிற்கு வந்தது. மதுரையை ஒரு காலத்தில் நெடுஞ்செழியன் என்றதொரு மன்னன் ஆண்டான். அவனைச் சுற்றியிருந்த அனைவரும் அவனுக்குப் பகைவராயினர். அனைவருமாக அவனை எதிர்த்துப் போரிடவும் துணிந்தனர். அவன் அசந்து விடவில்லை. தலையாலங்கானம் என்னும் இடத்தில் பகைவர்களைச் சந்தித்தான். எதிர்த்த பகைவரோ ஏழு பேர். பாண்டியன் கலங்கவில்லை. காற்றென விரைந்து போய் பகைவரது நாடுகளெல்லாம் எரியும்படி அழித்து எதிர்த்தவர்கள் அச்சம் கொண்டு ஓடும்படி போரிட்டு அவர்களது முரககளைக் கொண்டு கள வேள்வி நடத்தினான். 'தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்' என அனைவரும் பாராட்டப்படுவதற்கு

இடமளித்தான். ஒரே களத்தில் ஐவருக்கு மேற்பட்ட மன்னர்கள் ஒரே சமயத்தில் வென்ற மன்னனிருந்த மண்ணில்தான் சாளுக்கிய மன்னன் ஆகவமல்லவன் ஒரே மன்னனிடம் ஐந்து முறை தோற்றிருந்தான். அந்த அவமானம் தற்போது விக்ரமாதித்தனைத் துளைத் தெடுத்தது.

அதே சமயம்...

தோற்றுத் தோற்று மீண்டும் மீண்டும் தன் தந்தை போரிட்டதற்குக் காரணம்தான் என்ன என்று ஆராய்ந்தான் விக்ரமாதித்தன். ஒருமுறையாவது வெற்றிச் சுவையைச் சுவைக்க வேண்டுமென்றா...? அதுமட்டும் இருக்க முடியாது. அடுத்தடுத்து தன்னை அவமானப்படுத்திய சோழர்களை ஒருமுறையாவது அவமானப்படுத்திப் பார்க்க வேண்டும். இதுதான் ஆகவமல்லவின் கடைசி ஆசையாக இருந்தது. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாய் அவனது காலத்தில் அது ஈடேறவில்லை. விக்ரமாதித்தனின் காலத்திலாவது ஈடேற வேண்டும். இதை எண்ணிப் பார்த்த விக்ரமாதித்தன், அந்த அவமானத்தைத் துடைக்க வேண்டியதை விட்டுவிட்டு எவனை அவமானப்படுத்த வேண்டுமோ, அவனிடமே உதவி கோர வந்த அவலத்தை எண்ணி வேதனையடைந்தான். இச்சோமேஸ்வரன் மட்டும் ஒழுங்காக இருந்திருந்தால் இந்நிலை வந்திருக்காது. போரிட்டே முயன்றிருக்கலாம்.

இப்படி யோசித்துப் பார்த்த விக்ரமாதித்தனுக்கு போர் செய்து அவமானம் இழைப்பது என்பது எனில் முடியக்கூடிய காரியமாகத் தோன்றவில்லை. அவன் ஆலயத்திற்குள் செல்லவில்லை. உள்ளே சென்றிருந்தவர்கள்

வெளியே வந்தார்கள். அப்போதுதான் அவன் உள்ளே வராததைக் கவனித்தான் எழில்நங்கை. ஆனால் அப்போது அவனிடம் அது விஷயமாக பிரஸ்தாபிக்காமல், “உங்கள் விஷயமாக நாளை பேசுவோம். இன்று நாட்டியம் நடக்கட்டும். அதுவரை தாங்கள் இன்னாரெனத் தெரிய வேண்டாம்” என்று மட்டும் தெரிவித்தான்.

பிறகு இருவரும் அரண்மனை மாளிகையில் ஓய்வெடுத்திருந்தபோது திடீரென, “நான் யாரையும் சந்திக்க விரும்பவில்லை எழில் நங்கை. எனக்கு விடை கொடு. வனவாசிக்குத் திரும்புகிறேன்” என்றான் விக்ரமாதித்தன்.

அவனிடம் உண்டாகியிருந்த மாற்றத்தைக் கவனித்த அவள் மஞ்சத்தில் அவனை நெருங்கி வந்து, “ஏன் உடல்நலம் சரியில்லையா...?” என்று அனுநாபத்துடன் கேட்டு அந்த மாவீரனின் கேசத்தை ஆதரவாகத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

அவனிடம் நிரம்ப பேச வேண்டும் என்றுதான் இருந்தது அவனுக்கு. ஆனால் எதற்காகவோ, தன் மனநிலைக்கான காரணத்தை அவனிடம் கூற முற்படாத அவன் “ஒன்றுமில்லை, பழைய நிகழ்ச்சிகள் ஞாபகத்திற்கு வந்து விட்டன. அவ்வளவுதான்” என்று சொல்லிக் கொண்டான்.

அவன் எதையோ மறைக்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாலும் அதைத் தெரிந்து கொண்டுதான் ஆக வேண்டும் என்று முயலாமல் அவனைச் சமாதானப்படுத்துவதையே பெரிதாகக் கொண்ட அவன், “தேற்ற வேண்டிய வரான நீங்களே கலங்கினால் பேதைப்பெண் என்ன

செய்வாள்...?” என்று சொல்லி அவனுக்கு அவளது நிலையை உணர்த்தினாள். அவனும் ஓரளவிற்குத் தெளிந்தான்.

அன்று மாலை வரை மாளிகையில் நாட்டிய ஒத்திகைகள் நடந்தன. பொழுது சாயும் நேரம் வந்தபோது அதிராஜேந்திரன், கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திற்கு வந்துவிட்டதாக அறிந்தான் எழில்நங்கை. மறுநாள் நாட்டிய நிகழ்ச்சிக்கான ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

கங்கைகொண்ட சோழபுர அரண்மனையின் சித்திரக் கூடத்தில் ஏராளமான குடிமக்களும் அரசாங்க காரியஸ்தர்களும் கூடியிருந்தார்கள். அரங்கின் முன்னால் போடப்பட்டிருந்த பத்மாசனத்தில் சோழ இளவல் எந்தவிதமான ஆர்ப்பாட்டமுமின்றி வந்தமர்ந்தான். அவன் அமர்ந்திருந்த தோரணையிலிருந்து அவன் அடக்கத்திற்கும் அமைதிக்குமே பேர் போனவனாகத் தோன்றியதேயன்றி ஆர்ப்பாட்ட விளம்பரங்களுக்கு ஆசை கொண்டவனாய்த் தோன்றவில்லை. அதற்கேற்பவே அவனது தோற்றமும் மிகவும் எளிமையாய் இருந்தது. வெள்ளாடையை இடையில் உடுத்தி கழுத்தில் மகர கண்டிகை ஒன்றணிந்து, காதில் பொற்குண்டலம் தொங்க நெற்றியில் திருநீறு துலங்கக் காட்சி தந்தான் அவன். சோழ அரசர்களிடம் சாதாரணமாக நிலவும் வீரக்களை அவனது வதனத்தில் இல்லை. பெண்ணுக்குரிய அழகும் பெண்மையுமே விரவிக் கிடந்தன. அதற்கேற்பவே சிவந்திருந்தது அவனது தேகம். அவன் வந்து சேர்ந்த பின் அனைவரும் வடமொழிப் புலவரின் வருகைக்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவரது பிரவேசம் முற்றிலும் மாறுபட்ட வகையில் ரொம்பவும் ஆர்ப்பாட்டமாய் இருந்தது. பூம்... பூம்...

என்று தாரைகள் முழங்க - வலம்புரிச் சங்கு தொடர்ந்து ஒலிக்க, வேட்டுகள் அதிர - புரோகித சிரேஷ்டர்கள் பாராயணங்களை உச்சரிக்க நாவர்களின் தோள்கள் மீதமர்ந்தபடி வந்திறங்கினார் அப்புலவர். கீழே இறங்கிச் சுற்றும் முற்றும் பார்த்த அவரது தோரணை அவரது செருக்கினை வெள்ளிடை மலையென விளக்கியது. நல்ல தேகக் கட்டும் கூரிய பார்வையுமாய் காணப்பட்ட அவர் தோளில் தொங்கிய பீதாம்பரத்தைக் கையில் பிடித்தவண்ணமாய் நடைபோட்டு வந்து சோழ இளவலின் பக்கத்தில் இருந்த பொன்னாசனத்தில் அமர்ந்தார். நன்றாக மழித்து விடப்பட்ட தலையும், ஒற்றைத் திருமண் சாத்திய நெற்றியும், சுழலும் கண்களும் முப்புரி நூல் கொண்ட மார்பும், பொற்சரமலை விளங்கும் கழுத்தும் அவரது தோற்றத்திற்குத் தனி அந்தஸ்தினை அளித்திருந்தன. சோழ இளவலிடம், "என்ன சோழ இளவரசனே... ஆரம்பிக்க லாமே..." என்றார் அவர். அவர் சரளமாய்ப் பேசிய தமிழைக் கேட்டு அனைவரும் வியந்தார்கள்.

அதிராஜேந்திரன் மேடையின் மீதேறி வந்து, "என் அருமை குடிமக்களே, நீங்களெல்லாம் பலகாலமாய் கண்டுகளித்து வந்த எழில்நங்கையின் அற்புத நடனத்தை இன்று வடபாரதத்தில் இமயம் முதல் குமரி வரை பேசத் தகுந்த சிரேஷ்டரும் சிறந்த பண்டிதருமான பில்ஹணர் காண வந்திருப்பது எழில்நங்கை மட்டுமின்றி நாமும் செய்த பாக்கியம்தான். இன்றைய நிகழ்ச்சி வெறும் நடன நிகழ்ச்சி மட்டுமல்ல. ஒருவிதச் சவாலாக அமையப் போகிறது. சோழ நாட்டுக் கலையம்சங்களுக்குப் புகழ் ஈட்டித் தரப்போகிற விசேஷ நிகழ்ச்சியும் கூட. சோழ ராஜ நர்த்தகியின் நடனத்தை வேற்று நாட்டுப் புலவரும் கண்டு

அங்கீகரிப்பது நமது மரபுகளில் ஒன்று. இன்று அத்தகையதோர் அங்கீகாரம் பெரும் புலவர் பில்ஹணரால் எழில் நங்கைக்குக் கிடைக்கப் போகிறது. அனைவரும் அமைதியாக இருந்து புலவரது பாப்புனையும் கைகளால் அங்கீகாரப் பாமாகை ரூட்டியருள உதவும்படி வேண்டிக் கொள்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு அமர்ந்தான்.

நடனம் தொடங்கியது. நாட்டியக்காரி எழில் நங்கையின் கலைத்திறன் மொட்டாயிருந்து விரிந்ததுபோல் மலர்ந்தது, சிறந்தது. இறைவணக்கம் பாடி இறைவனின் அம்சங்களான அரசர் குலம் பாடி, சோழவள நாட்டுத் தெய்வீகக் களையை உண்டாக்கி வைத்தாள் அவள். பிறகு அரங்கிலே பாடுவதற்குப் பிரவேசித்தாள் விக்किர மாதித்தன். ஆனால், அரங்கின்மேல் வந்தபின் யாரையோ கண்டுவிட்ட காரணத்தால் அவளது கண்கள் களையை இழந்தன. அனைத்து வாத்யா வித்யாதரர்களையும் அரங்கை விட்டுச் செல்லும்படி சொல்லிக் கொண்டான். அரங்கில் தற்போது அவனும் அவளுமே இருந்தார்கள்.

அவன் அடைந்திருந்த மாற்றத்தினை அறிந்திராத பட்சத்தில் எழில்நங்கை கனவுலகிலேயே இருந்தாளாத லால் கற்பனைக்குப் பஞ்சமில்லாதிருந்தது. ஏதோ காதல் பாட்டினை அவன் பாட வந்திருப்பது போல் எண்ணி அதற்கு எவ்வாறு அபிநயம் பிடிக்க வேண்டுமென் றெல்லாம் எண்ணியபடி இருந்தாள் அவள்.

விக்किரமனின் கண்களோ சித்திரக்கூடத்துச் சுவர்களில் அழியாத வண்ணத்தில் வரையப்பட்டிருந்த சித்திரச் சரித்திரங்களைக் கண்ணூற்று எண்ணத் தீயினை மனத்தில் உண்டாக்கியிருந்தன.

வெற்றித் திருநகரின் சித்திரக்கூடமாதலால் சோழ மன்னர்கள் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் வெற்றிகளை அங்கே சித்திரமாக்கியிருந்தார்கள். சோழர்கள் இட்ட போர்கள் ஏராளம். சந்தித்த பகைவர்களும் ஏராளம். பாண்டியர், சேரர், கங்கர், கொங்கர், காக்கியர், சிங்களவர், கடாரத்தார் என பலப்பல பகைவர்களுடன் பொருதியிருக்கிறார்கள். அவர்களில் எவரும் அடைந்திராத அவமானங்களை மேலைச் சாளுக்கியர்கள் பெற்றிருந்தது. அச்சித்திரங்களின் மூலம் நன்றாகப் புலப்பட்டது. விக்किரமாதித்தனுக்கு தோற்றோடிய பாண்டியப் படைகள் சிதறிய சிங்களப் படைகள், மரணமடைந்த சேர மன்னன், முடியிழந்த கடாரவேந்தன் என இப்படித் தோல்வியுற்றோரின் காட்சிகளுக்கிடையில் மழித்தும், ஐங்குடுமி இடப்பட்டும், பெண்ணுடை தரித்தும் காட்சியளித்த சாளுக்கிய வீரர்களின் சித்திரங்களும் அவர்களின் மார்பிலும் முதுகிலும் பட்டயங்கள் போல் ஆகவமல்லன், ஆகவமல்லி என எழுதப்பட்ட எழுத்துக்களும் தீராத அவமானச் சின்னங்களாய் ஒவியங்களாய் வரையப்பட்டிருந்ததைக் கண்ட விக்किரமாதித்தன் குருதி கொப்பளித்தது.

கவிஞன் என்ற நினைப்பு போய் சாளுக்கியன் என்ற நினைப்பு அவனைத் தூண்டியது. அதுமட்டும் வெற்றி பெற்றிருந்தால் அப்போது விபரீதம் விளைந்திருக்கும். இந்தக் கதையும் உண்டாகியிருக்காது. உணர்ச்சி வயப் படவும் மட்டுமின்றி உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தவும் தெரிந்திருந்தானாதலால் பெரும் சிரமப்பட்டு தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

காதல் உணர்வுடன் நின்றிருந்த எழில் நங்கையை மறந்தான். அவள் நடனத்தை மறந்தான். நடன அரங்கையும்

மறந்தான். உலகையே மறந்தான். அவனது கண்களுக்கு முன்னால் சாளுக்கிய வேந்தன் ஆகவமல்லன் அடிபட்ட சிங்கமெனத் தெரிந்தான். சோக கீதம் புறப்பட்டது சாளுக்கிய இளவலிடம்.

"விடிவெள்ளி விரிந்தக்கால் முடியவிழ்ந்த மொட்டெல்லாம் வாய்சிரித்த வேளைதனில் ஒருபக்கம் ஒதுங்கிப்போய் அடிப்பட்ட சிங்கமொன்று அழுதமுது அாற்றுகையில் அத்திசைக்கு எதிராக அதிர்ந்தெழுந்த முகிற்கூட்டம் கடைவெள்ளிக் கிழமைதனில் பெருகிவந்த தீரேபோல் அடை மழையை உருவாக்கி அழுதபடி புகலுவதென்...? தடைப்பட்டுத் தன்மானம் தன் பெருமை இளையெல்லாம் உடைப்பட்டுப் போயினதாய் உண்மைபேசி நின்றதுவோ...?"

அரும்பெனவே வந்துதித்த அருமந்தக் குழவியெல்லாம் அழுகையினைத் தான்விட்டு அரிதாகத் சிரிப்பதுமென்...? அரிமாவும் அடைந்துவிட்ட அவமானம் தான் கண்டு சிரித்தனவோ... சிரித்தபடி அவற்றின்வாய் பெருத்தனவோ...? கரையாத கற்குன்று சரிந்தேதான் போனதுமென்...? காட்டரஃ சரிந்தபின்பு கல்லென்ன குன்றென்ன வரையென்ன என்றேதான் சரிந்தனவோ அவையெல்லாம்... வாழ்வதனை அனைத்துந்தான் விட்டனவோ வீழ்ந்தனவோ...?

பாட்டும் பரதமும் முடிந்தன. அதையடுத்து அனை வரும் புலவரின் வாய்நோக்கித் திரும்பினார்கள். புலவரும் எழுந்தார்.

❖ ❖

அத்தியாயம் ஒன்பது

"உயர்ந்த கட்டில் விரும்பில் சுற்றத்து
அகன்ற தாயத்து அஃகிய நுட்பத்து
இலமென மலர்ந்த கைய ராகித்
தம்பெயர் தம்மொடு கொண்டனர் மாயந்தோர்

அதனால் புகழொடும் கூறிகளும் வரைந்த நாளென்ப
பாந்து இடம்கொடுக்கும் விகம்பு தோய் உள்ளம்"

- மலைபடுகடாம்

அங்கோரத்தை எதிர்பார்த்து அனைவரும் ஒரே நேரத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, எழுந்து கொண்ட புலவரோ ஏதோபாட்டி சொன்ன கதையைக் கேட்டுவிட்டு, உறங்கப் புறப்பட்டாற்போல் ஒரு சொல்லும் உதிர்க்காமல் வெளியே நடக்க முற்பட்டார். எல்லோருக்குமே இது ஓர் அசம்பாவிதம்போல் தோன்றியது. ஆனால் எவரது நினைப்பு பற்றியும் கவலைப்படாத அவர் தற்செயலாக அரங்கை நோக்கியபோது திடீரென அவரது கண்களும் விக்கிரமாதித்தனின் கண்களும் வியப்பை பரிமாறிக் கொண்டன. மக்கள் கலைந்தார்கள். கலைக்க முடியாத ஆர்வத்துடன் புலவரைத் தொடர்ந்து சென்ற அதிராஜேந்திரன் அவருக்கு உணவளித்து விட்டு அருகேயிருந்த எழில் நங்கையிடம், "எழில் நங்கை, புலவர் பெருமானிடம் ஆசி பெற்றுக்கொள்" என்றதும், அவள் அவரது பாதங்களுக்கு முன்னால் தரையைத் தொட்டு ஒற்றிக் கொண்டாள். பில்லுணர் ஏதோ கைகளை ஆசி கூறுவது போல் அசைத்தாரே தவிர உள்ளப்பூர்வமாகச்

செய்யவில்லை. அதற்கு தப்பர்த்தமெதுவும் கற்பித்துக் கொள்ளாத அதிராஜேந்திரன், "புலவரே, நாட்டியத்தைப் பற்றித் தங்கள் மேலான அபிப்பிராயத்தைக் கேட்க எழில் நங்கை ஆவலாய் இருக்கிறாள்" என்றான்.

இதற்குப் புலவர் அளித்த பதில் இருவருக்குமே ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

"சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது இந்த நாட்டியம்..." என்று முகத்தில் அடிப்பது போல் அதிராஜேந்திரனைப் பார்த்துக் கூறிய அவர் எழில் நங்கையிடம் சரமாரியான கேள்விக் கணைகளைத் தொடுக்கலானார்.

"கலையில் அதுவும் நாட்டியக் கலையில் பாராட்டவும், சீராட்டவும் உனக்கு அரசியல்தானா கிடைத்தது...? நான் உன் நாட்டியத்திறனைத்தான் காண வந்தேனே தவிர உங்கள் நாட்டு மன்னர்களின் வரலாறு கேட்க வரவில்லை பெண்ணே! நாட்டியம் என்றால் என்னவென்று நினைத்து விட்டாய்...? வேதங்கள் சிந்திய அமுதம் அது. நீ வாசிக்கும் இந்த வாத்தியம், நீ பிடிக்கும் இந்த அபிநயம் - நீ இசைக்கும் இந்த கானம் - நீ காட்டும் இரசம் இவையெல்லாம் எங்கிருந்து வந்தன...? நீ பாடினாயே, அந்தக் கரிகாலனால் வந்ததா...? இல்லை பெண்ணே, ரிக்கு, யஜுர், சாமம், அதர்வணம் ஆகிய நான்கு வேதங்களிலிருந்து ஈர்க்கப்பட்ட அம்சங்கள் அவை. இந்த நான்கும் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, ஆகிய நல்லறங்களை மக்களுக்கு அளிக்கவே நாட்டியமென்ற பெயரில் தருவிக்கப்பட்டது. விநோதக் கூத்து ஆடாதவர்கள் எப்படி நாட்டியக்காரியாக முடியும்...? சர்வ, ராஜ தாமச குணங்களை வெளிப்படுத்தும் அகத்துறை நாட்டியத்தை

எங்கே நீ ஆடிக் காட்டினாய்? ஆனந்தத் தாண்டவம், சக்தியா தாண்டவம், காளிகா தாண்டவம், திரிபுரத் தாண்டவம், சம்ஹாரத் தாண்டவம் ஆகிய பரமேஸ்வர லீலைகளை ஆடிக் காட்டாமல் வெறும் அரசியல் கூத்து நடத்திய உனக்கு ராஜநர்த்தகி எனப் பட்டமளித்தவன் யார்? உன் கைக்குறிகளில் சதுர, ப்ரமர முகங்கள், தாம் ரகுர குறிகளும் சரியில்லை. போதுமா? மொத்தத்தில் உன் நிகழ்ச்சியில் அதிகமாக வெளிப்பட்டது நடன முத்திரைகள் அல்ல, அரசியல் துதிகள்தான். இதற்காகத்தான் நீ தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டாய் போலும்."

இதைக் கேட்டதும் இருவருக்கும் கடுக்காயை உண்டு சேற்றில் விழுந்த மாதிரி இருந்தது. இப்படியொரு விமரிசனத்தை அவர்கள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. பில்ஹணரிடமிருந்து அங்கோரம் கிடைப்பதென்பது சற்று கடினமானது என்று வேண்டுமானால் அவர்கள் எதிர்பார்த்திருக்கலாமே தவிர, இப்படியொரு குதர்க்கமான கண்டனத்தை எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது என்பதை அவர்களது முகங்களே பறை சாற்றின. அவளது நடனத்தில் அரசியல் வாடையே அதிகம் வீசுவதாக அவர் கூறிய கூற்றினை ஒப்புக்கொள்ள அதிராஜேந்திரன் தயாராக இல்லை. அதோடு அவளது பாட்டில் பாடப்பட்டதும், போற்றப்பட்டதுமான சோழ மன்னர்களின் வீரச்செயல்கள் எந்தவிதத்திலும், தவறானதில்லை என்றும் கருதினான் அவன். தான் பிறந்த நாட்டில் தன் மண்ணைப் போற்றவும் பாடவும் இடம் பொருள் ஏவல் ஏதும் தேவையில்லை என்று எண்ணிய அவன் அவரிடம் பேச முற்பட்டு, "புலவர் பெருமானே, ஒவ்வொருவருக்கும் தான் பிறந்த நாடுதான் தாய். தன் நாட்டு மன்னன் தான் தெய்வம்.

இவ்விரண்டையும் பாடவும் போற்றவும் நாட்டியம் எப்படித் தடையாக அமைய முடியும்...?" என்று மெல்ல கேட்டான்.

அதிராஜேந்திரனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார் புலவர். அவரது முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தன.

"உன்னையும், உன் நாட்டையும், உன் அரண் மனையையும் அதன் அந்தப்புரத்தையும் உனக்கு முன்னால் யார் பாடுவதானாலும் அதற்கு எந்தத் தடையுமில்லை. வெளி தேசத்திலிருந்து ஒருவன் காண வரும்போது சுயபிரதாபங்கள் மறைந்து பொது விசேஷங்கள்தான் பாடப்பட வேண்டும். போற்றப்பட வேண்டும். இங்கு விஜயம் செய்திருக்கும் என்னையே எடுத்துக்கொள். நான் வடபாரத அவைகளில் இருந்தேன். அனந்தவர்மனான கலிங்க மன்னனிடமும் இருந்தேன். காகதீய மன்னனின் அவையிலும் இருந்திருக்கிறேன். இப்போது சோழ நாடு வந்திருக்கிறேன். இங்கே வந்துள்ள நான் காகதீயன் புகழையோ, கலிங்கன் சிறப்பையோ பாடினால் நீ சகித்துக் கொண்டிருப்பாயோ...?" என்று கடுகடுத்தார்.

புலவர் குதர்க்கவாதம் புரிவதாகவே பட்டது அதிராஜேந்திரனுக்கு. எழில்நங்கை தன் நாட்டில் தன் நாட்டு மன்னரது புகழ் பாடுவதற்கும் பில்ஹணர் சோழ நாட்டிற்கு வந்து வேற்று நாட்டான் புகழ் பாடுவதற்கும் முடிச்சுப் போட்டு புலவர் பேசிய விதம் பொருத்தமாகப் படவில்லை. மொத்தத்தில் பெரும் புலவரென்றும், பண்டிதரென்றும், பாரதம் முழுதும் சுற்றியவரென்றும் பிரஸ்தாபிக்கப்படும் ஒருவரிடம் இருக்கக்கூடிய குணநலன்கள் இவையல்ல என்பதை மட்டும் தெளிவாக

உணர்ந்து கொண்ட அவன் இப்புவரவர் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்தக் கூடியவரல்லர் என்றும், இவர்களைக்காக்க மட்டுமே வாழ்பவரல்லர் என்றும் முடிவு செய்து கொண்டான். அவர் மீதிருந்த அபிப்பிராயம் பெரிதாக மாறுபட்டு மதிப்பும் குறைந்து போயிற்று. எழில் நங்கையின் நடனத்திற்கு இவரது அங்கீகாரம் கிடைக்காமல் போனது பெரிய நஷ்டமொன்றுமில்லை என்றும் கருதினான்.

இதற்கிடையில் புலவராகவே பேச முற்பட்டு, "கடைசியில் அந்தக் கவிஞன் ஒருவன் பாடிய பாட்டு கமாராக இருந்தது. அவனை முதலிலிருந்தே பாடச் சொல்லி இருக்கலாம். அவன் யார்? எங்கிருப்பவன்?" என்று வினவினான் எழில் நங்கையிடம்.

"எங்களில் ஒருவர்" கச்சிதமாகச் சொல்லிக் கொண்டான் அவன். அதற்கு மேல் அவருக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்ற எண்ணத்துடன்.

முடிவில் அதிராஜேந்திரனை நோக்கி, "நான் இங்கே இரண்டு நாட்கள் தங்கிவிட்டு போகலாம் என்று நினைக்கிறேன் அதிராஜேந்திரா. இருக்கலாமா? அல்லது உங்கள் ராஜநர்த்தகியின் நாட்டியத்தை அங்கீகரிக்காத புலவனுக்கு இடமில்லை என்று சொல்லி விடுவாயா...?" என்று விஷமமாகக் கேட்டார்.

"பிறகு அங்கீகாரங்களை நம்பித்தான் இச்சோழ நாட்டில் கலைகள் வளர வேண்டும் என்ற நிலை இருக்குமானால் உங்களுக்கு இங்கே அனுமதி கிடைக்காமல் போகலாம். ஆனால் இப்பொன்னி வள நாட்டில் அந்நிலை இல்லை அடிகளே. வந்தாரை வாழ

வைத்துத்தான் சோழர்கள் பழக்கப்பட்டிருக்கிறார்களே தவிர, விரட்டிப் பழக்கப்பட்டவர்களல்லர்" என்று அதிராஜேந்திரனும் சூடாகவும் நயமாகவும் பதில் கூறினான்.

✧ ✧

மிறுநான் மாலை. சோழகங்கம் ஏரியின் தென்புற விளிம்பருகே இருந்த மாடக்கோயில் ஒன்றில் பிள்ளைகளும் விக்ரமாதித்தனும் சேர்ந்து காணப்பட்டார்கள். விக்ரமாதித்தன் கவிஞன் உடையில்தான் இருந்தான். ஆனால் பிள்ளைகளின் முகத்தில் வெடித்துக் கொண்டிருந்த எள்ளும் கொள்ளும் அவனது வநனத்திலே சிறிதுமில்லை. இயல்பான புன்னகையே விரிந்தது. அப்புன்னகை புலவருக்குச் சிக்காததால், "உனக்குச் சிரிப்பு கூட வருகிறதா..." என்று கடுகடுத்தார்.

"சிரிப்பதற்குத் தடையில்லை அடிகளே. அது தென்றலைப் போன்றது. வீசிக்கொண்டே இருக்கும்" என்றான் அவன் சிரிப்பை விடாமல்.

"உன் மனத்தில் பெரிய கவிஞன் என்ற நினைப்போ?" மீண்டும் கடுகடுத்தார் புலவர்.

"பாரதம் முழுவதும் நிக் விஜயம் செய்து வரும் தங்களுக்கு முன்னால் அப்படியெல்லாம் நினைத்துக் கொள்ள எனக்கென்ன தகுதியிருக்கிறது..." என்றான் விக்ரமன்.

"சரி... சரி... வெட்டிப்பேச்சு உன்னை விட்டுப் போகாது. போகட்டும். நீ எப்படி இங்கு வந்தாய்? எதற்காக வந்தாய்..."

"அடிகளே, உங்களை இங்கு காண்பேன் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை."

"அது நடந்து முடிந்த கதை. விஷயத்திற்கு வா. நீ வந்ததின் காரணம்...?"

இதற்குப் பதில் கூற முற்பட்ட விக்கிரமதித்தன் பெருமூச்செறிந்து, "அடிகளே, சாளுக்கிய நாடு தாங்கள் விஜயம் செய்தபோது இருந்த நிலையில் இல்லை" என்றான் கம்மிய குரலில்.

பிறகு அவனாகவே, "தாங்கள் சந்தித்து மகிழ்ந்த சாளுக்கிய சக்கரவர்த்திகள் தற்போதில்லை" என்றதும், "என்ன ஆகவமல்லன் இல்லையா...?" என்று அதிர்ச்சி யுடன் வினவினார் பில்ஹணர்.

"ஆம் அடிகளே, தந்தை அமரராகி தனயன் முடி சூடிவிட்டான். எதிர்பாராத திருப்பங்கள் நேர்ந்துவிட்டன" என்று தொடங்கி வனவாசி போர் முதல் எழில் நங்கையைச் சந்தித்தது வரை விவரித்தான் விக்கிரமதித்தன். இடையே குறுக்கிட்டு எதுவும் சொல்லாதிருந்த புலவர் அவன் முடித்தபின் ஆயாசத்திற்கு அறிகுறியாகப் பெருமூச்சு விட்டார். பிறகு, "தவறு செய்து விட்டாய் விக்கிரமதித்தா, அதுமட்டுமல்ல, என் திட்டங்களைக் குலைத்தும் விட்டாய்" என்று சொல்லவும் செய்தார்.

"என்ன சொல்கிறீர்கள் அடிகளே...? நான் தவறு செய்து விட்டேனா...? உங்களது திட்டங்களைக் குலைத்து விட்டேனா?" என்று வியப்புடன் கேட்டான் சாளுக்கிய இளவல்.

"விக்கிரமதித்தா, நான் வடநாட்டு சமஸ்தானங்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டு ஏன் தென்னாடு வந்தேன் தெரியுமா?" என்று எங்கோ பேச்சை ஆரம்பித்தார் அவர்.

"தங்களுக்குத் தகுந்த இடம் தரப்படவில்லை என்று கருதி வருந்தி வெளியேறியதாக நீங்களே தெரிவித்தீர்கள்."

"அதுமட்டுமல்ல, தகுந்த இடம் தேடுவதற்காகவும் வெளியேறினேன். நான் விஜயம் செய்த நாடுகளும் சந்தித்த மன்னர்களும் கணக்கில் அடங்கா. அத்தனை விஜயங்கள் செய்தும் அளவற்ற மன்னர்களைச் சந்தித்தும் என் நோக்கம் ஈடேறவில்லை. முடிவில் கல்யாணபுரத்திற்கு வந்து உன் தந்தையைச் சந்தித்தேன். என் மன அவாவினைத் தெரிவித்தேன்.

14421408/6154695
"அவன் சோகமாகச் சிரித்துவிட்டு, "இந்தப் புலவர் களையெல்லாம் என்றாவது நான் ஆதரித்திருக்கிறேனா...? சரித்திரத்தில் உண்மைகளைப் பொய்களாகவும் பொய்களை உண்மைகளாகவும் திரித்துக் கூறும் அவர்களை நான் நம்புவதே இல்லை தெரியுமா?" என்றான் "புலவர்களை அவதூறாகப் பேசாதே மன்னா. புலவர்கள் நன்கு பராமரிக்கப்பட வேண்டிய செடிகளைப் போன்ற வர்கள். பெரும்பாலான மன்னர்கள் அதைச் செய்யாத பட்சத்தில், நிழல் தரும்படி வளரவேண்டிய மரங்கள் வானளாவ வளர்வதும், வானளாவ நீள வேண்டியவை விரிந்தும் தழைத்துமாய் நிலை மாறுவது போல் மாறிப்போகிறார்கள்" என்றேன் நான்.

அதற்குப்பிறகு அவன் பேசிய பேச்சில் வருத்த மிருந்தது. "அடிகளே, முன்பு எங்கோ ஒரு மன்னன் இருந்தான். உயர்ந்த அரசுக் கட்டிலையும், கொடுமையற்ற அமைச்சர் குழுவையும், பெரிய நாட்டையும் கொண்டிருந்த போதும் சிற்றறிவு கொண்டவராய்த் தம்மை நாடி வந்த புலவர்களை மதியாது இல்லையென கைவிரித்து பெயர் கெட்டுப் போகும்படி வாழ்ந்து வீழ்ந்த புரவலர்கள் பலரைப்

போல் அல்லாமல் அம்மன்னன் சாக்காடு வீழும் வரை புகழுடன் இருந்து வானம்போல் தானம் செய்து அனைவரையும் ஆதரிக்கவே விரும்பினானாம். அம்மன்னன் குறிப்பிட்ட சிற்றறிவு படைத்த மன்னர்களில் ஒருவனைப் போலத்தான் நான் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறேன். நான் வகிக்கும் பதவி என்ன? என்னைச் சுற்றியிருக்கும் அமைச்சர் கூட்டமென்ன? என் நாட்டின் விஸ்தாரம்தான் என்ன? ஆகா, 'இந்த நாட்டிற்கும் கேடு வந்துவிடும் போலிருக்கிறதே' என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்ட ஆகவமல்லன் நான் அதுவரைகேட்டிராத எதிர்பார்த்திராத வேண்டுகோள் ஒன்றினை விடுத்தான். அது வேண்டு கோளா நிபந்தனையா என்று முதலில் எனக்குப் புரியவில்லை. அவன் என் புலமை பற்றிப் பேசாமல் தன் நிலைமை குறித்தே பேசினான்.

K

“தனக்கு மரணம் விரைவிலேயே சம்பவித்து விடும் என்று தோன்றுவதாகவும், தனக்குப் பின்னால் சாளுக்கிய நாடு ஆகக்கூடிய கதியை எண்ணி வேதனைப்படுவதாகவும் சொன்னான். காரணமென்ன என்று வினவினேன் நான். மரபுப்படி முடிசூட வேண்டிய தன் மூத்த மைந்தன் சோமேஸ்வரன் பொறுப்பற்று இருப்பதாகவும், பொறுப்புள்ள இளைய மைந்தன் விக்கிரமாதித்தனோ தான் எவ்வளவு சொல்லியும் மரபு மீறி முடிசூட்டிக் கொள்ள மறுத்து விட்டதாகவும் சொன்னான். அதனால் சாளுக்கிய நாட்டின் கதி அதோகதிதான் என்று கவலையுற்று முடிவில் என்னிடம் வேண்டினான். “புலவரே, தாங்கள்தான் தங்கள் நுட்பமான அறிவின் துணை கொண்டு என் புதல்வர்களுக்கு வழிகாட்டி சாளுக்கிய நாட்டின் எதிர்காலம் பொருந்தாமல் போன சிருஷ்டியாய்ப் பொன்றாமல் பொன்னாய் மிளிர உதவ வேண்டும்.

அனுபவமற்ற என் குழந்தைகளுக்கு நீங்கள்தான் குருவாக அமைய வேண்டும். அவ்வாறு செய்து இந்நாட்டு வரலாற்றைப் பொன்படுத்துவீரானால் இச்சாளுக்கிய நாடு உமக்குக் கடன்பட்டதாய் இருக்கும். நான் மாண்டாலும் என் மகன் விக்கிரமாதித்தன் இருப்பான். அவனால் உனக்கு உரிய இடம் நிரந்தரமாக அளிக்கப்படும். சாளுக்கிய சமஸ்தானத்தின் ஆஸ்தான அறிஞராய்த் தாங்கள் திகழ்வீர்கள் என்றான். அப்போதுதான் அவன் நிபந்தனை விதிக்கவில்லை மனம் நொந்து வேண்டுகோள்தான் விடுக்கிறான் என்று அறிந்தேன் நான்.

“அவனுக்குப் பதில் கூறிவிட்டு தென் திசைக்கு வந்தேன். ராமேஸ்வரம் சென்றேன். உன் தந்தையின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற பலவாறு யோசித்து முடிவில் ஒரு திட்டமுடன் சோழ நாடு வந்தேன். நீயோ இடையில் வந்து என் திட்டங்களைக் குலைத்து விட்டாய். என் நோக்கத்தில் மண்ணைப் போட்டுவிட்டாய்” என்றார்.

இதைக்கேட்டு சிரித்த விக்கிரமாதித்தன், “இதற்காகவா கவலைப்படுகிறீர்கள்? தங்களால் சாளுக்கிய சாம்ராஜ்யத்திற்கு உதவி கிடைக்காமல் போனாலும் சரி, அதன் ஆஸ்தான புலவர் தாங்கள்தான். என் வாளின் மீது நம்பிக்கையிருப்பதால் சொல்கிறேன். தங்களுக்கு 'வித்யாபதி' என்னும் பட்டம் சூட்டி கல்யாணபுர அரசவையில் தலைமைப் புலவராய் அமர்த்துவேன், இது உறுதி” என்றான்.

* In his way Back From Rameswaram at long last fortune smiled on him (பிஷ்ணன்) at the chalukya capital kalyana where Vikramaditya-VI appointed him at 'vidyapathi'.

அவனது பேச்சுக்களால் பில்லுணர் மகிழ்ச்சியுற்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் அதை வெளியே காட்டிக்கொள்ளாத அவர் “விக்கிரமாதித்தா, பட்டத்திற்காக இல்லையென்றாலும் உன் தந்தை குறையாக விட்டதிற்காகவாவது நான் என் பணிகளைச் சாளுக்கிய நாட்டின் சார்பில் செய்தாக வேண்டும். இப்போது கூட வீரராஜேந்திரன் இங்கே இல்லாதது நல்லதாகப் போய்விட்டது. நீ அதிராஜேந்திரனைச் சிறை செய்து கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தைக் கைப்பற்றிக்கொள். நான் மதுரைக்கும் கர்ஞ்சிக்கும் செய்தியனுப்பி இரு சோழ இளவரசர்களையும் படையுடன் வரவழைக்கிறேன். அவர்களில் ஒருவனைப் பொம்மை அரசனாக நியமித்துவிட்டு நீ இங்கு ஆளலாம். நல்ல வேளையாக இரு இளவல்களுக்கும், அதிராஜேந்திரனைப் பிடிக்கவில்லை. நீ இக்காரியத்தைச் செய்துவிட்டு ஜெயசிம்மனுடன் புறப்படு. வீரராஜேந்திரனை வடக்கே சந்தித்து முறியடிப்போம். அதன்பிறகு இந்த பொம்மை இளவரசர்களை அழிப்பதில் கிரமமிருக்காது. நீ மட்டும் சோமேஸ்வரனைப் பகைத்துக் கொள்ளாமல் இருந்தால் அவனை வீரராஜேந்திரனைத் தீர்த்துக்கட்ட அனுப்பி உன்னை இங்கே இழுத்திருப்பேன். திட்டத்தைக் கெடுத்து விட்டாய்” என்றார்.

“அடிகளே, அழிந்து கொண்டிருக்கிற சாளுக்கிய நாடு காக்கப்படுவதற்குத்தான் திட்டம் வேண்டுமே தவிர வளர்ந்து கொண்டிருக்கிற சோழ நாட்டைக் கவர்வதற்கான திட்டம் தற்போது தேவையில்லை. நீங்கள் சோழ நாட்டைத் திருடும் திட்டத்தைச் சொல்கிறீர்கள். சோமேஸ்வரன் பகைவனாகி விட்ட இந்நிலையில் இத்திட்டம் வெற்றி பெறுவது சந்தேகம். கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை நான் கவரும் வேளையில் சோமேஸ்வரன்

வீரராஜேந்திரனுடன் சேர்ந்து கொண்டால் என் நிலை என்னாவது...? சாளுக்கிய நாட்டைப் புதுப்பிப்பதென்பதெல்லாம் பிறகு பகற் கனவு ஆகிவிடும். சோழ இளவல்களுக்கு என்னதான் அதிராஜேந்திரனைப் பிடிக்கவில்லை என்றாலும் எந்த அளவிற்கு அவர்கள் நமக்கு உதவ முன் வருவார்கள் என்பது யோசிக்க வேண்டிய விஷயம். திடீரென உண்டாகும் சந்தர்ப்பங்களை நம்பி அடையும் தற்காலிக வெற்றிகளைவிட நிதானமாகச் சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்கி அடையும் நிரந்தர வெற்றிகள்தான் அரசியலில் பொற்காலமாய் அமையும். அதோடு சோழ நாட்டைக் கவர நான் தயாரில்லை. என் திட்டமே வேறு.”

“அப்படியென்ன பிரமாதமான திட்டத்தை நீட்டி இருக்கிறாய். அதுவும் பெண்ணை நம்பி...?” கேலியாகக் கேட்டார் பில்லுணர்.

“அடிகளே, பெண்களைப்பற்றி உங்களுக்கு அதிகம் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.”

“எழில்நங்கையைப் பற்றி பீற்றிக் கொள்கிறாயாக்கும்...?”

“பீற்றிக் கொள்ளவில்லை. உண்மையைச் சொல்கிறேன். எனக்காக எதையும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறாள் அவள்.”

“அதாவது...?”

“அதிராஜேந்திரனிடம் கூறி எப்படியும் எனக்கு உதவியளிக்க வகை செய்வாள்.”

“விக்கிரமா, நீ எழில்நங்கையைப் பற்றிச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை.”

“சரியாகத்தான் அறிந்து கொண்டிருக்கிறேன்.”

“முழுமையாகவும் அறிந்து கொள்ளவில்லை. அவள் யார் தெரியுமா?”

“சொல்லுங்கள் அடிகளே...”

சொன்னார் அவர். ஸ்தம்பித்துப் போனான் சாளுக்கிய இளவல்.

✧ ✧

அத்தியாயம் பத்து

“தேறற்க யாரையும் தோது தோந்தபின்
தேறுக தேறும் பொருள்”

- திருக்குறள்

“அதிராஜேந்திரனின் சகோதரி” - அழுத்தம் திருத்த
மாகச் சொன்னார் பில்ஹணர்.

ஒரிரு நிமிடங்களுக்குத் திகைத்துக் கிடந்தான்
விக்கிரமாதித்தன்.

“என்ன யோசிக்கிறாய் விக்கிரமாதித்தா...? இப்போ
தாவது ஒப்புக் கொள்கிறாயா அவளைப்பற்றி நீ
முழுமையாக அறிந்து கொள்ளவில்லை என்பதை...? அவள்
ராஜநர்த்தகியாக அமர்த்தப்பட்டதில் வியப்பொன்றும்
இல்லை என்பது புரிகிறதா? அவளை ஏன் நான் புகழாமல்
விட்டேன் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டாயா...? அவளை
நம்பியா திட்டங்களைத் தீட்டுகிறாய்...?”

விக்கிரமாதித்தன் தெளிவு பெற்று உறுதியான குரலில்
சொன்னான்.

“இப்போதும் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது
அடிகளே. அவள்தன்னைப்பற்றி பிறகு சொல்வதாகத்தான்
சொன்னாளே தவிர, பொய்யேதும் சொல்லவில்லை.
ஆகவே நீங்கள் சொல்வது உண்மையாகும் பட்சத்தில் நான்
அதிகமாகவே அவளை நம்பலாமெனத் தோன்றுகிறது.”

“பெண்ணை நம்பி அரசியல் நடத்தாதே விக்கிர
மாதித்தா! அதுவும் தமிழ்ப் பெண்களால் நாடுகள்
அழிந்ததாகத்தான் வரலாறு இருக்கிறது.”

“இல்லை அடிகளே, வரலாறு அப்படியில்லை.
பெண்களுக்கு அநீதி இழைக்கப்பட்டதால் நாடுகள் அழிந்து
போனதாகத்தான் இருக்கிறது.”

“காதல் உன் கண்ணை மறைக்கிறது. எனக்குப்
பெண்களைப் பற்றித் தெரியாமல் இருக்கலாம். காதலை
பற்றித் தெரியும். தோற்றம் ஒன்றாகவும் சொரூபம்
வேறாகவும் உள்ள மாயைதான் இக்காதல். தன்னைத்
தானே ஏமாற்றிக்கொள்ள விரும்புகிறவர்களுக்கு அது ஒரு
வரப்பிரசாதம்.”

“என் அறிவு அவ்வாறு கூறவில்லை அடிகளே.
மறைந்து கிடக்கும் ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்தத் தூண்டும்
நளிமமான உணர்வே இக்காதல். விழித்துக் கொண்டிருப்
பவர்களுக்கு அது தெய்வீகம். தூங்கி வழிபவர்களுக்குப்
பைசாசம்.”

“சரி, இது விஷயமாக நீ ஒரு முடிவிற்கு. அதுவும்
மாற்ற முடியாத முடிவிற்கு வந்திருக்கிறாய் போலிருக்
கிறது. போகட்டும். வனவாசியில் நீ சிறை வைத்திருக்கும்

விக்னேஸ்வரரை விடுதலை செய்யும்படி ஓலை எழுதிக் கொடு என்னிடம். அவர் ஒரு பொக்கிஷம். என்றும் உன்னுடன் இருக்கட்டும்” என்றார் பில்ஹணர்.

✧ ✧

இவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த இதே நேரத்தில்தான் அரண்மனையில் எழில் நங்கையும் அதிராஜேந்திரனும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பேசுவதற்கு வரவழைத்து விட்டு நெடுநேரம் வரை பேசாமலேயே நின்றிருந்த எழில் நங்கையிடம், “ஏதாவது மனக்கஷ்டமா சகோதரி...” என்று வினவினான் அதிராஜேந்திரன்.

“உன் அன்பும், ஆதரவும் இருக்கும்வரை மனக்கஷ்டம் எதற்கும் இடமில்லை அண்ணா. ஆனால் நான் கேட்கப்போகும் விஷயம் ரொம்பவும் சங்கடமானது. சொல்வதற்குத் தயக்கமாக இருக்கிறது” என்று இயல்பாகப் பேச்சைத் துவக்கினாள் எழில் நங்கை.

அவளது பேச்சைக் கேட்டுப் புன்முறுவல் கொண்ட சோழ இளவல், “இப்போதெல்லாம் உண்மையான விஷயங்களைவிட அவற்றைப் பற்றிய பீடிகைதான் பெரிதாக இருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, அத்தகைய பீடிகைகளும் தேவை இல்லாதவர்களிடம்தான் அதிகம் போடப்படுகிறது” என்றதும் தலையைக் குனிந்து வெட்கப் பட்டுக் கொண்ட எழில்நங்கை பிறகு பேசினாள்.

“அண்ணா, என்மீது உனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதா...”

“இதென்ன கேள்வி எழில் நங்கை? எத்தனை முறை இதுவரை நமக்குள் பரஸ்பர அவநம்பிக்கை உண்டாகி உண்டாகி மனஸ்தாபங்கள் வந்திருக்கின்றன.”

“நான் கேட்டதற்குக் காரணம், சில நேரங்களில் பிரஸ்தாபிக்கிற விஷயங்களைப் பொறுத்து நம்பிக்கைகள் அழிந்து போய்விடுவதுண்டு. ஆகவேதான் கேட்கிறேன். நான் கேட்கப்போகும் உதவியைக் கேட்டு என்னைத் சந்தேகித்து விடுவாயா?”

“அமைதியான இடத்தில் கூடவா புதிர் போடுவது? விஷயத்தைச் சொல் சகோதரி. உன்னைச் சந்தேகிக்கிற அளவிற்கு நான் ஏன் பாதகங்களை எதிர்பார்க்க வேண்டும்...”

“ஓர் உதவி செய்ய வேண்டும். நீதான் செய்ய வேண்டும்.”

“என்ன உதவி...”

“அண்ணா, பலவித காரணங்களால் நமக்கு ஆகாமல் போய்விட்ட ஒருவர் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் நம்மிடம் நாடினால் நாம் உதாசீனப்படுத்தத்தான் வேண்டுமா..?”

“என்னைக் குழப்பாமல் கேள் எழில் நங்கை.”

“அரசியலில் எதுவும் நிரந்தரம் இல்லை அண்ணா. இதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு நீ எனக்கு வேண்டியவர். ஒருவருக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்.”

“யார் அந்த வேண்டியவர்.”

“அவராகவே வந்து உன்னை சந்திப்பார். எந்த காரணத்தைக் கொண்டும் நீ அவரை உதாசீனப்படுத்தலாகாது.”

“என் கண்களைக் கட்டிவிட்டு முன்னால் ஒருவரைக் கொண்டு வந்து நிற்க வைப்பாய். அவரை நான் அழகர் என்று சொல்லியே ஆகவேண்டும். அப்படித்தானே...”

“எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது அண்ணா. ஆகவே தான் எப்படியோ பேசுகிறேன். இந்த உதவிக்கு நீ முழு மனதுடன் சம்மதித்தால் மட்டும் போதாது. அச்சம்மதம் எவராலும் முறிந்து போகாமலும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.”

“ஏதேது, உன்னைப் பேச விட்டுக்கொண்டே போனால் என் கைக்கு விலங்கே மாட்டி விடுவாய் போலிருக்கிறதே... சரி, உனக்காக உதவி செய்கிறேன், கவலையை விடு.”

“வாக்கு கொடுக்க மாட்டாயா?”

இதைக் கேட்டதும் சற்று யோசித்த அதிராஜேந்திரன் புன்முறுவலொன்றை உதிர்ந்துவிட்டு, தன் மகன் தனஞ்சயனுக்காகக் கர்ணனை பெற்றதாயே ஏமாற்றினான். அதுபோல் உனக்கு வேண்டியவனுக்காக உன் சகோ தரனையே நீ ஏமாற்றுகிறாயா சகோதரி...?” என்றான்.

திகைத்துப் போய்விட்டாள் அவள். “அண்ணா, நீயா இப்படிக் கேட்கிறாய்? உன்னை ஏமாற்றி நான் அடையக் கூடியதுதான் என்ன? சொல்” என்று கேட்டாள்.

“கர்ணனிடம் அவன் தாய் எதற்காக வாக்குறுதி பெற்றாள்...?”

எழில் நங்கை பதில் பேச முடியாமல் கண்ணீர் சிந்தினாள். “நான் முதலிலேயே கேட்ட மாதிரிதான் நடந்து விட்டது. உனக்கு என்மீது நம்பிக்கை இல்லை. பரவாயில்லை அண்ணா, நீ உதவ வேண்டாம். ஆனால் நான் உன்னை ஏமாற்றக்கூடியவள் என்ற எண்ணத்தை மட்டும் விட்டுவிடு. நான் ஏமாறக்கூடியவளே அன்றி ஏமாற்றுகிறவள் அல்ல” என்றாள்.

அதிராஜேந்திரன் அவளது ஆவேசத்தைக் கண்டு புன்னகை செய்தவண்ணம் அவளை நெருங்கி அவளது கூந்தலைத் தடவிக்கொடுத்து, “சோழ இளவரசியாய் இருந்து கொண்டு நீயே அவசரப்பட்டால் எப்படி? உன்மீது எனக்கு நம்பிக்கை இல்லாமல் போய்விடவில்லை. உன்னையும் அறியாமல் நீ ஏமாந்து கொண்டு வருகிறாயோ என்று எண்ணித்தான் அப்படிக் கேட்டேன். தனிப்பட்டவர்களது உதவிகளால் உண்டாகக்கூடிய விளைவு வேறு. அரசியலில் உள்ளவர்களது உதவிகளால் உண்டாகக்கூடிய விளைவே வேறு. ஆட்சியில் இருப்பவர்களது ஒவ்வொரு எண்ணமும் செயல்களும் அவர்களுக்காக உருவாகக் கூடியவையல்ல. ஆளப்படுகிறவர்களுக்காக உண்டாவது. ஆளப்படுபவர்களிடம் உண்டாகும் எண்ணம் ஒவ்வொன்றும் ஆளப்படுபவர்கள் வாழ்வில் பிரதிபலிக்கக்கூடியது. அந்தப் பிரதிபலிப்பை யோசிக்காமல் எந்த மன்னனும் சரி, மந்திரியும் சரி செயல்பட்டு விடக்கூடாது சகோதரி. உதவியை உனக்குக் கேட்காமல் வேறொருவருக்குக் கேட்கிறாய், அதுவும் அவரை இன்னாரெனச் சொல்லாமல். ‘தேற்றக் யாரையும் தேராது தேர்ந்தபின் தேறுக தேறும் பொருள்’ என்ற வள்ளுவரின் வாக்கு உனக்கு நினைவில்லையா? ஆராயாமல் யாரையும் நம்பித் தெனியக்கூடாது. அதேபோல், நம்பித் தெளிந்தபின் அவரிடம் ஐயம் கொள்ளக்கூடாது. தெரிந்து வினையாடல் மிகவும் அவசியம். ஆகவே அவரைப் பார்த்தபின் பேசுவோம். என் உயிர் போன்றவள் நீ, உனக்காக என்னைப் பணயம் வைக்கத் தயார். உன் ரத்த பந்தத்தை நான் சகோதரனாய் உணர்வதற்கும் இளவரசனாய் உணர்வதற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. ஆகவேதான் யோசிக்கிறேன். ஆனாலும் நீ கவலைப்படாதே சகோதரி. சாக்கு

போக்கு சொல்லி நழுவி விடமாட்டேன் நான்" என்ற அவன், "ஆமாம், வேண்டியவர் என்றாயே, அவருக்கும் உனக்கும் ரொம்பப் பழக்கமோ?" என்றான் வேடிக்கையாக.

அவள் பதில் கூறாமல் போகவே, "ஓகோ, சோழ இளவரசி யாருக்கும் சிரமம் வைக்காமல் வாழ்வை அமைத்துக் கொள்கிறார் போலிருக்கிறது. சோழீச்சுரர் அருளால் நல்வாழ்வு அமையட்டும்" என்று கூறிச் சிரித்தான் சோழ இளவல்.

❖ ❖

வானத்தில் தூரத்தே இடிமுழக்கம் கேட்டது. மின்னல் கிற்றுகள் பளிச்சென்று தோன்றின. விக்கிரமாதித்தனும், எழில் நங்கையும் சோழ இளவலின் மாளிகைக்கு வந்தார்கள். அவனைக்காட்டி, "இவர்கவிஞர் மட்டுமல்ல, சிறந்த வாத்திய வித்துவான் கூட" என்று எழில் நங்கை அறிமுகப்படுத்திய போது விக்கிரமாதித்தன் குறுக்கிட்டான்.

"இல்லை... இல்லை, அதெல்லாம் இல்லை. உதவி கோரி வந்த இடத்தில் பொய்யோ, புனைந்துரையோ தேவையில்லை. நான் கவிஞனுமல்ல. வாத்திய வித்துவானுமல்ல. சாளுக்கிய சக்கரவர்த்தி ஆகவமல்லரின் புதல்வன் விக்கிரமாதித்தன்" என்று எந்தவிதத் தடுமாற்றமும் இல்லாமல் கூறி நிறுத்தியபோது மற்ற இருவரும் தடுமாறினார்கள்.

அதிராஜேந்திரன் வியந்தான். விக்கிரமாதித்தனின் தோரணையும் பேச்சின் தொனியும் அவனை நன்றாக இனம் பிரித்துக் காட்டியது. எழில்நங்கை போட்ட

பீடிகைகளின் அவசியத்தையும் உணர்ந்து கொண்டான் சோழ இளவல். உண்மையில் தன் நிலைமை ரொம்பவும் சங்கடமானது என்பது நன்றாகப் புரிந்தது அவனுக்கு. உடனடியாக எதையும் பேசவில்லை. அவனது மௌனத்தை நியாயமாகவே கருதிய விக்கிரமாதித்தன் தொடர்ந்து பேசாமல் இருந்தான்.

சாளுக்கிய இளவரசனின் வரவும் பேச்சும் சோழ இளவரசனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. ஜென்மப் பகைவனாக நுழைந்து பட்டமில்லாமல் உதவி கோரும் அவன்மீது எந்தவிதமான முடிவுக்கும் வரமுடியாமல் தவித்தான். அதிராஜேந்திரனைப் பொறுத்தவரை சாளுக்கியருடன் எந்தவிதமான போரிலும் ஈடுபடவில்லை. ஆனால் அவனை இளவரசனாய் அமர்த்திய வீரராஜேந்திரரோ சதா அச்சாளுக்கியருடன் போர் தொடுப்பதிலேயே தன் வாழ்நாளைக் கடத்தி வருகிறார். அப்படிப்பட்டவர் இவனது வரவை அறிந்தால் என்ன செய்வாரெனச் சொல்ல முடியாது. இந்த நிலையில் அவனுக்கு உதவ வேண்டியவனாய்த் தன்னை நிறுத்திவிட்ட சகோதரியின் மீது கோபமாகவும் இருந்தது அவனுக்கு... தான் அரண்மனையை விட்டுப் புறப்பட்ட வேளையில் ஏதோ ஒரு யமகாதகப் பூனைதான் குறுக்கே வந்திருக்க வேண்டும் என்று எண்ணிக்கொண்ட அவன் தன் சகோதரியைப் பார்த்து, "நீ மிகவும் கெட்டிக்காரி எழில் நங்கை. விலக்க முடியாத விலங்குகளால் என்னைப் பிணைக்கப் பார்க்கிறாய், பந்திக்கு அழைத்துவிட்டு கடுக்காய் பரிமாறுவதைப் போலிருக்கிறதே..." என்று கூறிவிட்டு விக்கிரமாதித்தனிடம், "பகைவரின் புதல்வரே, உமது வரவு நல்வரவாகட்டும். நீங்கள் என்ன உதவி கேட்கப்

போகிறீர்களோ எனக்குத் தெரியாது. அதற்கு முன்னால் எங்களிடம் உதவி கோர உங்களைத் தூண்டிய அம்சம் எது என்று கூற முடியுமா?" என்று கேட்டான்.

அதிராஜேந்திரன் இதமாகப் பேசியதில் திருப்தி படைந்த விக்கிரமதித்தன், "நண்பரே..." என்று அழைத்து விட்டு, "என்னைப் பகைவன் என்று விளிக்காமலும் நண்பனென்று விளிக்காமலும் பகைவரின் புதல்வனென அழைத்த உங்கள் சாமர்த்தியத்திற்கு என் பாராட்டுக்கள். உங்கள் நிலையில் யார் இருந்தாலும் சங்கடப்படத்தான் செய்வார்கள். ஆனால் இத்தகைய சங்கடங்களுக்கு அரசியலில் அதிக இடமில்லை. அந்த அரசியல் அடிப்படையில்தான் உதவி கோரி வந்தேன்" என்றான்.

"விளங்கச் சொல்லுங்களேன்..."

"நண்பரே, அரசியலில் நட்பும் பகையும் சந்தர்ப்பங்களையொட்டி அமைகின்றனவே தவிர நிரந்தரமான எந்தக் கொள்கை அடிப்படையிலும் உண்டாவதில்லை. இல்லையானால் மாற்று நாட்டவர்களுக்கு இடையில் மட்டுமென்றில்லாமல் தயாதிகளுக்குள்ளேயே பகை வருமா? அல்லது நான்தான் இங்கு வரமுடியுமா? நட்பும் பகையும் பற்பல சந்தர்ப்பங்களில் தோன்றுவதும் அழிவதும் அரசியலில் உள்ள நிரந்தர அம்சங்கள். இதில் நியாயம் அதியாயம் சொல்லி அபிப்பிராய பேதம் கொள்வதும் சரியல்ல. என் தந்தை ஆகவமல்லரும் சரி, என்னைச் சந்தித்திராத வீரராஜேந்திரரும் சரி போர்க்களத்தில் சந்திக்காத நாள் இல்லை. இன்னும் கூட அவர் சோழ நாடு திரும்பவில்லை என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் இந்தப் பலப்பரீட்சை காலம் காலமாய்த் தொடர்ந்து கொண்டிருக்க முடியாது. இச்சோழ நாட்டிலோ, அல்லது

கல்யாணபுரத்திலோ, ஆட்சி மாறும்போது இப் பலப்பரீட்சை நின்று போகலாம். சந்தர்ப்பங்கள் மாறும்போது இவை மாறலாம். தற்போது சாளுக்கிய நாட்டில் ஆட்சி மாறிவிட்டது. சந்தர்ப்பங்களும் வேறுபட்டு விட்டன. பகையும் மாறுவதில் தவறென்ன அதிராஜேந்திரா?"

"சோழரிடம் உதவி கோருவதின் நோக்கம்..."

"அழிந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு சாம்ராஜ்யத்தை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றத்தான்."

"விக்கிரமதித்தா, சாளுக்கிய நாடு அழிந்து போக வேண்டும் என்றுதான் சோழ மன்னர் தன் காலந்தையெல்லாம் போரிலேயே செலவிடுகிறார். அவரிடமே நீ சாளுக்கிய நாடு காக்கப்படுவதற்கு உதவி கேட்கிறாய். இது வேடிக்கையாக இல்லையா?"

"தவறு நண்பரே, உங்கள் சோழ மன்னருக்குச் சாளுக்கிய மன்னரின் மீதுதான் பகையிருக்க முடியும். சாளுக்கிய மக்களிடம் பகையிருக்க முடியாது. அச்சாளுக்கிய மன்னர் இன்றில்லை" என்று கூறிய அவன் மேலும், "சோழ மன்னர் தன் நோக்கத்தைக் கைவிட விரும்பாமல் சாளுக்கிய நாட்டையும், மக்களையும் அழிப்பதற்கே முயல்வதானால் அதைத் தடுக்க வேண்டிய நிலைமையில் நானில்லை. எங்களவரிடம் இருந்தே நாட்டைக் காக்கத்தான் எதிரி என்று கருதும் உங்களிடம் உதவி கேட்கிறேன்" என்றான்.

"அரசியலில் சந்தர்ப்பங்கள்தான் முக்கியமாக அமைகின்றன என்றாயே, தற்போது இருக்கும் சந்தர்ப்பத்தையே பெரிதாக எண்ணி உங்களைப் பகைக்கும் சோமேஸ்வரனுடன் சேர்ந்து வீரராஜேந்திரர் சாளுக்கிய நாட்டை வீழ்த்த விரும்பலாம் அல்லவா..."

“சோமேஸ்வரனிடம் சேர்ந்து ஆநாயத்தை எதிர்பார்ப்பதென்பது வீரராஜேந்திரரின் விவேகத்தைப் பொறுத்தது. அதில் நானொன்றும் சொல்வதற்கு இல்லை. ஆனால் ஒன்று. சோமேஸ்வரன் எனக்குத்தான் பகைவனே தவிர சாளுக்கிய நாட்டுக்கல்ல. தன் நாட்டை இழக்க எதிரியிடம் சேருகிற அளவிற்கு அவன் நிச்சயம் போக மாட்டான்.”

“சோமேஸ்வரனின் போக்கு பற்றி இங்கு பரவலாகத் தெரிந்திருக்கிறது. அதிலிருந்தே அவன் தன் நாட்டைக் காப்பாற்ற முடியும் என்பது சந்தேகம்தான் என்று தெரிகிறது. அத்துடன் நாட்டைக் காக்கும் முயற்சியில் அவனுக்கு அக்கறை இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. எனவே அவனை ஏமாற்றுவதும் அவனைக் கொண்டே அவன் நாட்டை வீழ்த்துவதும் வீரராஜேந்திரருக்குச் சலபம்.”

“அப்படியொரு விபரீதம் நடந்துவிடக் கூடாதே என்பதால்தான் அந்நாட்டைக் காக்க நான் முயல்கிறேன். உங்களிடம் உதவி கோருகிறேன். தயாதிகளின் சச்சராவில் சாம்ராஜ்யம் அழிய நேர்வது எத்தனை துர்பாக்கியம் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்காது. எந்த நாடும் இதற்கு விதி விலக்கல்ல.”

“நான் உனக்கு உதவி செய்வேன் என்று நம்புகிறாயா?”

“அவநம்பிக்கையால் என்றும் நான் வாழ நேர்ந்த தில்லை. அப்படி நேருமானால் அது மண்ணுலகில் இருக்காது. அதுமட்டுமல்ல, சில சமயங்களில் துரோகிகளிடம் நம்பிக்கை வைத்துக் காத்திருப்பதைவிட எதிரியை நம்பி முயற்சிப்பது சரியானதாக அமைவதோடு தேவையான

விளைவுகளையும் உண்டாக்கித் தரும் என்பதை அரசியல் விவகாரங்கள் பலவற்றில் நான் அறிந்திருக்கிறேன்.”

“நான் அதை உடைக்கக் கூடாதா?”

“பொது நீதிகளை உடைப்பதற்காக மன்னர்கள் இல்லை. அதைக் காக்கத்தான் இருக்கிறார்கள்.”

“சோமேஸ்வரன் பொது நீதியைக் காத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறானா...?”

“அதைச் சரிக்கட்டத்தான் உங்களிடம் வந்திருக்கிறேன். நீங்களும் பொது நீதியை உடைப்பதாக இருந்தால் என்னால் உதவி பெற முடியாதுதான்.”

இதைக்கேட்டுச் சிரித்த அதிராஜேந்திரன் நட்புணர்வுடன் விக்கிரமாதித்தனின் கைகளைப் பற்றினான். “கவலைப்படாதே நண்பா, நீ பகைவரின் புதல்வன்தான். பகையின் புதல்வனல்ல என்பதை உணர்த்தி விட்டாய். நீ விரும்பும் உதவி கிடைக்கும். உனக்காக மட்டுமல்ல, உனக்கு வேண்டியவருக்காகவும் கூட” என்று கூறி எழில் நங்கையை நோக்கிய அவன், “என்ன, எழில் நங்கை, புளியங் கொம்பைப் பிடித்திருக்கிறாய். இனி எங்களையெல்லாம் என்ன பாடுபடுத்தப் போகிறாயோ...” என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

பிறகு படையுதவி சம்பந்தமாக அதிராஜேந்திரன் ஓலையெழுதிக் கொடுத்தான். இந்த அளவு வெற்றிக்குக் காரணம் எழில் நங்கைதான் என்று கருதிய விக்கிரமாதித்தன் பெண் நினைத்தால் ஆகாதது எதுவுமில்லை என்று பெருமையாகச் சொல்லிய எழில் நங்கையின் கூற்றை ஒப்புக்கொள்ளவே செய்தான். ஆனால் மனிதன் ஒன்று

நினைத்தால் இறைவன் ஒன்று நினைப்பான் என்பதை அவர்கள் அறியவில்லை. காஞ்சியை நோக்கிப் பயணப்பட்ட அவர்களை விதியும் தொடர்ந்து சென்று சந்தித்தது. சந்தித்ததால் உண்டான விளைவோ பயங்கரமாக இருந்தது.

✧ ✧

அத்தியாயம் பதினொன்று

“கயலெழுதி வில்லெழுதி காரெழுதித் தாமன்
செயலெழுதி தீர்ந்தமுகம் திங்களோ காணீர்
திங்களோ காணீர் திமில்வாழ்நர் சீறார்க்கே
அங்கண்நேர் வானத்து அரவு அஞ்சி வாழ்வதுவே”

- சிலப்பதிகாரம்

கதிரவன் மேலை வானத்தில் மறைந்து கரிய போர்வையை வீசியெறிந்தாற்போல் இருள் முகிழ்த்து விட்டதாலும் அதுவரை அறியாமலிருந்த பயணக் களைப்பு வங்கக்கடலில் வெளிப்பட்ட புயலைப்போல் முதிர்ந்தெழுந்ததாலும் அன்றைய இரவுப் பொழுதிற்குப் பயணம் மேற்கொள்ளாமல் திருக்கோவிலூரில் தங்கிவிட்டுப் போவதென முடிவு செய்ததின் பேரில் எழில் நங்கையுடன் வந்திருந்த அடிகளமார்கள், காவல் வீரர்களுடன் தங்குமிடம் ஒன்றினைத் திருக்கோவிலூர் கோட்டத் தலைவர் மூலம் பெற்று அங்கு சென்று அடைந்தார்கள். மலையமான் திருமுடிக்காரி போன்ற வீரமும் வள்ளன்மையும் ஒருங்கே பெற்ற அரசர்கள் தலைநகராய்க் கொண்டு ஆண்டு வந்ததான அத்திருக்கோவிலூர் இலவந்திகைப்பள்ளியில்

சிறப்பாக ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்ததால் அதில் நுழைந்த வேளை அனைவருக்கும் இன்ப வேளையாகவே அமைந்தது. களைப்பு மிகுதியாகி கூட வந்தவர்கள் அனைவரும் படுத்த சில வினாடிகளிலேயே உறங்கி விட்டார்களாதலால் உறங்காதிருந்த எழில் நங்கை தன் சகோதரனும் விக்கிரமாதித்தனும் பேசிய பேச்சுக்களை எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இலவந்திகைப் பள்ளிக்குள் அவளும், அடிகளமார்களும் காவல் வீரர்களும், நுழைந்தபோது விக்கிரமாதித்தன் மட்டும் உள்ளே நுழையாமல் வெளியே தங்கிவிட்டதை தற்போது நினைவுகூர்ந்த அவள் மஞ்சத்தை விட்டு எழுந்து வெளியே சென்றாள்.

இலவந்திகைப் பள்ளிக்கு வெளியே விரிந்து கிடந்த நிலப்பரப்பில் சிதைந்து போன பாறை ஒன்றின் மேல் விக்கிரமாதித்தன் அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டு அவனருகே சென்றாள். அவள் வந்ததை அவன் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே அவனது கவனத்தைக் கவர முற்பட்ட அவள், “சாளுக்கிய இளைவரசர் ஏதோ பெரும் சிந்தனையில் இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது” என்றாள்.

திடீரென்று எழுந்த குரலால் அவன் அதிர்ந்து போவான் என எதிர்பார்த்த அவள் ஏமாற வேண்டியதாயிற்று. அவன், அவள் பக்கம் திரும்பாமலேயே “ஆம்...” என்றான் சகஜமாக.

“எதைப்பற்றி யோசனையோ?” என்று தொடர்ந்து கேட்டாள் அவள், அவன் திரும்பாததைக் கண்டு ஒருவித வியப்புடன்,

“அதோ அந்த நிலவைப் பற்றி” என்றான் அவன்.

“அதில் யோசிக்க என்ன இருக்கிறது?”

“ஏன் இல்லை? இந்த நிலத்தைத் துண்டுத் துண்டு களாக ஆங்காங்கே ஆளும் அரசர்கள் மேன்மேலும் துண்டு நிலங்களைக் கவரவே முயல்கிறார்களே தவிர ஏன் இந்த நிலவை மட்டும் கவராமல் விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் யோசிக்கிறேன்.”

“நட்சத்திரங்களை ஏன் விட்டு விட்டீர்கள், அவை மட்டும் என்ன பாவம் செய்தன?” கேலியாகக் கேட்டாள் அவள்.

அவளது கேலியைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாத அவன், “ஒருவேளை இப்படி இருக்கும், நிலவைக் கவர விரும்பி முடிவில் பெண்களைக் கவர்ந்து விட்டிருப்பார்கள். இரண்டும் ஒன்று என்றுதானே புலவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்” என்றான்.

“நல்ல கதை...” சிரித்தாள் அவள்.

“இது ஒன்றுதான் நிலவுக்குக் குறை” என்றான் அவன்.

“எது?”

“இந்தச் சிரிப்பு...”

“மற்றதெல்லாம் இருக்கிறதாக்கும்.”

“அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். உதாரணமாகப் பெண்களைப் பார்த்தால் மயக்கம் வந்துவிடுகிறது. இந்த நிலவைப் பார்த்தாலும் மயக்கமாகத்தான் இருக்கிறது இல்லையா?”

சாளுக்கிய இளவரசர் அப்படியொன்றும் நிலவைப் பார்த்து மயங்கிவிட்டதாகத் தோன்றவில்லையே...”

“ஏற்கனவே மயங்கிப் போய் மீளாமலேயே இருப்பவன் மீண்டாத்தானே மீண்டும் மயங்க முடியும்?”

“அப்படிப்பட்ட மயக்கம் எங்கே உண்டாவிறோ...?”

“இன்னொரு நிலவிடம்...”

“இன்னொரு நிலவா...?”

“ஆம், பேகம் பெண்ணிலவு.”

அவன் பேசியதின் பொருளை அறிந்து கொண்ட அவன் “யாரோ அந்தப் பெண்ணிலவு...” என்று வேண்டுமென்றே கேட்டாள்.

“வானத்து நிலவுடன் சற்று முன் வித்தியாசம் காட்டியப் பெண் நிலவுதான்.”

“ஆகவேதான் அந்த மாவீரர் முகத்தைத் திருப்பாமலேயே இருக்கிறார் போலிருக்கிறது” என்று பொய்க் கோபம் துளிக்கக் கேட்டாள் அவள்.

அந்த வினாடியிலேயே அவளை நோக்கித் திரும்பினான் அவன். அவன் திரும்பவில்லை என அந்த வினாடி வரை குறைபட்டுக் கொண்ட அவள் தற்போது அவனைப் பார்க்க முடியாமல் குனிந்து கொண்டாள். கலகலவெனச் சிரித்த அவன் “விளைவை தாங்கிக்கொள்ள முடியாதவர்கள் எதற்காகக் குறை சொல்ல வேண்டும்? ம், நான் திரும்ப வேண்டுமென விரும்பியவர்கள் தற்போது இருப்பதைப் பார்த்தால் என்னைப் பார்ப்பதில் அவ்வளவாக விருப்பமில்லை என்றுதான் தெரிகிறது” என்றான்.

அவள் மெல்லத் தன் தலையை அவனுக்காக நிமிர்த்தினாள். இரு நிலவுகளுக்கிடையில் சிக்கிய

விக்ரமாதித்தன் அவளைத் தன்னருகில் வரும்படி அழைத்தான். அருகில் வந்தவளின் கரத்தைத் துணிவுடன் பற்றித் தனக்காக இழுத்தான். அவளது முகவாய்க் கட்டையில்தான் கையை வைத்து உயர்த்தி, “இன்னும் நீ உறங்கவில்லையா...?” என்று வினவினான்.

“நீங்கள் உறங்கவில்லையே” என்றான் அவள். அவன் கையை அகற்றியபடி.

அவள் பேச்சினால் ஏதோ ஒரு நெகிழ்ச்சி அவனிடம் உண்டாகியது. சந்தித்த சில நாட்களுக்குள்ளாகவே - தனக்காக உறங்காமலிருக்கும் அவளை எண்ணி வியந்தான்.

“எங்கிருந்தோ திடீரென முளைத்து வந்தவன் நான். எனக்காக நீ ஏன் உறங்காமல் இருக்கவேண்டும் எழில் நங்கை...?” என்று நயமாகக் கேட்டான் அவன். அவள் மேலும் நெருங்கி வந்து அவன் மார்பில் சாய்ந்தாள். “அதற்கென்ன செய்ய முடியும்? எங்கிருந்தோ திடீரென முளைத்து வருகிறவர்கள் தானே எப்படியோ இதயத்தைக் கவர்ந்து விடுகிறார்கள்...” என்று சொல்லவும் செய்தாள்.

“என்னையா இதயம் கவர்ந்தாகச் சொல்கிறாய்?”

“இல்லையா பின்? கள்வர் என்று உங்களைச் சொன்னேனே, அதை மறந்து விட்டீர்களா...?”

“அதை இன்னுமா நினைவில் வைத்திருக்கிறாய்.”

“பெண்களால் மறக்க முடியாத விஷயமல்லவா அது?”

“எது...?”

“தன் இதயம் முதன் முதலாக ஆடவரொருவரால் களவாடப்படும் நேரம் - நான் இவைகளை பெண்கள் ஒருபோதும் மறப்பதில்லை.”

இதைக் கேட்டுப் புன்னகை பூத்த விக்ரமாதித்தன் அந்தப் புன்னகையுடனே கேட்டான்.

“களவாடுகிற மாதிரி ஏன்தான் பெண்கள் தங்கள் இதயங்களை வைத்துக் கொள்கிறார்களோ, தெரிய வில்லை.”

“அவர்கள் என்னவோ பத்திரமாகத்தான் வைத்திருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் திறமையான கள்வர்களின் சாமர்த்தியங்களுக்கு முன்னால் அவர்களால் என்னதான் செய்ய முடியும்?”

இதைக்கேட்டு மீண்டும் சிரித்த அவன், “படிப்படியாக என் பட்டத்தை உயர்த்திக் கொண்டே போவதைப் பார்த்தால் நீ என்னை இகழ்வதுபோல் புகழ்கிறாயா அல்லது புகழ்வது போல் இகழ்கிறாயா என்றே புரிய வில்லை” என்று கூறிவிட்டு அவளை உற்று நோக்கினான்.

“என்ன அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?” என்று கொஞ்சம் குரலில் கேட்டான் அவன்.

“ஏன் பார்க்கக்கூடாதா..?” வம்பு செய்பவனைப் போல் கேட்டான் அவன்.

“ஏதோ இப்போதுதான் சந்தித்த மாதிரி பார்க்கிறீர்களே என்று கேட்டேன்.”

“மீண்டும் நிலவைப் பற்றிக் கற்பனை வந்துவிட்டது. ஆகவே நான் அப்படிப் பார்க்கிறேன்” என்றான் அவன். “நிலவைப் பற்றிய கற்பனையில் என்னை ஏன் இப்படிப் பார்க்க வேண்டும்?” கேட்டான் அவன். “உனக்குக் கோவலனைப் பற்றித் தெரியுமா?” என்று திடீரெனக் கேட்டான் விக்ரமாதித்தன்.

“கோவலன் கதை இப்போது எதற்கு...?”

“சொல்கிறேன். அவனுது கதை உனக்குத் தெரியுமல்லவா?”

“தமிழரின் காவியமல்லவா அது? அது தெரியாமலிருக்குமா?”

“அவனுது கதையில்...”

“கதையென்று ஏன் சொல்கிறீர்கள்? வாழ்க்கையில் என்றுதான் சொல்லுங்களேன்.”

“என்னைப் பொறுத்தவரை நான் காண்பதுதான் வாழ்க்கை. கேள்விப்படுவதெல்லாம் கதைதான்.”

“சரி... சரி... சொல்ல வந்ததைச் சொல்லுங்கள்.”

“கடற்கரையில் கோவலனும் மாதவியும் லயித்துக் கிடக்கும் நிகழ்ச்சி ஒன்று வருகிறதல்லவா...?”

“வார்த்தைக்கு வார்த்தை என்னிடம் எதற்காகக் கேள்வியைப் போடுகிறீர்கள்? சொல்லிக்கொண்டே போங்களேன்.”

“அதெப்படி எழில் நங்கை? என்னைக் காட்டிலும் சரியாகத் தெரிந்தவள் நீ. நான் தவறாகச் சொல்லிவிடக் கூடாதல்லவா? ஆகவேதான் வார்த்தைக்கு வார்த்தை என்னிடம் உறுதிபடுத்திக் கொள்கிறேன்.”

“நல்ல உறுதிதான்.”

“சரி, விஷயத்திற்கு வருவோம். கோவலன் மாதவியின் முகத்தைப் பார்க்கிறான்.”

“ம்... சொல்லுங்கள்.”

“வானத்தையும் முதலிலேயே பார்த்திருப்பான் போலிருக்கிறது.”

“ம்...”

“அவனுக்கு விண்ணில் இருக்கும் நிலவுக்கும் மண்ணில் இருக்கும் நிலவுக்கும்... அதாவது...”

“புரிகிறது... சொல்லுங்கள்.”

“வானத்து நிலவுக்கும் மாதவியின் முகத்திற்கும் வேறு இல்லை என்று நினைக்கிறான்.”

“ம்...”

“மண்ணிலே இருக்கும் நிலவு எப்படி இருக்கிறதாம் தெரியுமா?”

எழில் நங்கைக்கு வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது. அவனோ தயங்காமல் சொன்னான்.

“தயல்கள் போன்ற விழிகள். வில் போன்ற புருவங்கள். கார்மேகமெனக் கூந்தல், ஆகியவற்றுடன் காமனின்...”

“போதும்...”

“ஏன் எழில் நங்கை, ஏன் போதுமென்கிறாய்...?”

“நீங்களொன்றும் விளக்க வேண்டியதில்லை.”

“விளக்குவதற்காக நான் பேசவில்லை. விளங்கிக் கொண்டிருப்பதைச் சரிபார்ப்பதற்காகவே பேசுகிறேன்.”

“.....”

“ம்... காமனின் செயல்களையெல்லாம் பிரதிபலிக்கும் முகமாம் அவள் முகம்.”

“உங்களுக்கு வெட்கமே இல்லை.”

“சொல்வதைக் கேள். அந்த மாநிலத்தின் நிலவாகிய முகம், இல்லை... இல்லை அவ்வது முகமாகிய நிலவின் மேல் கோவலனுக்கு ஒரு சந்தேகம் வந்து விடுகிறது. இந்த நிலவு ஏன் விண்ணிலிருக்கவில்லை என்று யோசிக்கிறான். பதில் கிடைத்து விடுகிறது, என்ன பதில் தெரியுமா...?”

“ம்...”

“வானத்திற்குப் போனால் ராகு என்றை பரம்பு பிடித்துக் கொண்டு விடும் என்று அஞ்சியே அந்த நிலவு படகுகள் குழந்தை பரதவர் வாழும் சிற்றூரிலேயே இருக்கிறதாம். எப்படி கற்பனை...”

“பிரமாதம்தான்.”

“ஏன், கற்பனை சரியாக இல்லையா? கோவலன் நினைந்தது சரிதானே எழில் நங்கை...?”

“இங்கே மட்டும் என்ன வாழ்கிறதாம்?”

“அதாவது...”

“மண்ணில் இருக்கும் நிலவும் தற்போது...”

“ஓகோ, மண்ணில் இருக்கும் நிலவையும், ஒரு பரம்பு பிடிக்க வருகிறது என்கிறாயாக்கும். என்னைப் பரம்பு என்கிறாய். அப்படியானால் நான் தொடங்க வேண்டியது தான்.”

“தொடங்குவதா...”

“கிரகணம் என்றால் நிலவைப் பரம்பு கடிப்பது என்றுதானே பொருள்.”

“சே, ரொம்ப மோசம் நீங்கள்.”

“கள்வர்கள் மோசமானவர்கள்தானே எழில் நங்கை...?”

“சரி... சரி, நீங்கள் ரொம்பவும் உத்தமர்தான், போதுமா?”

“அதிருக்கட்டும், உன்னைப் பார்த்தது பற்றிக் கேட்டாயே. அதற்குப் பதில் கிடைத்து விட்டதல்லவா?”

“ஆமாம், பெரிய கேள்வி கேட்டு விட்டேனே. அதற்குப் போய் கோவலனை அழைத்து வந்து விட்டீர்களாக்கும். இரவெல்லாம் விழித்து கொட்டக் கொட்ட பார்த்துக் கொண்டே இருங்கள்” என்று கூறிச் சிரித்தான் எழில் நங்கை.

இருவரும் காதல் வயப்பட்டிருந்தவர்களாதலால் கவனமின்றிக் கிடந்தார்கள். பலர் கூடி எதிர்க்கும் போர் நேரங்களிலெல்லாம் விழித்தபடி இருந்து தீட்டி வைக்கப் பெற்ற கத்தியென தன் கவனத்தை வைத்திருக்கக் கூடியவனான விக்ரமாதித்தனுக்கும் தற்போது காதல் திரை போட்டிருந்த காரணத்தால் விழிப்பு உணர்ச்சியானது விலகிப் போயிருந்தது. அக்கண்களைக் கவர்ந்திருக்கும் இக்காதல் புறக்கண்களுக்குத் திரையிடும்போது மாவீரனென்றும் மிகச் சாதாரணமானவன் என்றும் வித்தியாசப்படுத்திப் பார்ப்பதில்லை. பாரபட்சியில்லாமல் அனைவரது கண்களையும் மறைக்கவே செய்கிறது. இல்லையென்றால் காதல் பிணைப்புகளில் கட்டுண்டு நினைத்திருந்த வேளையில் தன் நடவடிக்கைகளையெல்லாம் மறைவிவிருந்து மர்ம மனிதனொருவன் உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததைத் தெரிந்து

கொண்டிருப்பான் அவன். எந்தக் காதல் அரிய உதவியினை அவனுக்குச் சம்பாதித்துக் கொடுத்ததோ அதே காதல் தற்போது அவன் சம்பாதித்திருந்த உதவியினை இழக்கவும் காரணமாக அமைந்தது.

எழில்நங்கையும் விக்ரிமாதித்தனும் நெடுநேரம் வரை பேசிவிட்டு இலவந்திகைப் பள்ளிக்குத் திரும்பிய போது அந்த மர்ம மனிதனும் தொடர்ந்தான். பள்ளிக்குப் போன காதலர்கள் துயில் கொள்ளாமல் பாட்டுக்கள் பாடுவதில் இறங்கியது அவனுக்கு எரிச்சலைத் தந்தது. 'சுகமாக உறங்குவதை விட்டு பாட்டென்ன வேண்டியிருக்கிறது?' என்று அலுத்துக் கொள்ளவும் செய்தான். மோகன ராகம் முடிந்து அமைதி நிலவத் தொடங்கியபின் உள்ளே நுழைந்தான் அந்த மர்ம மனிதன். காவலேதும் வேண்டாமென எழில் நங்கை தன்னுடன் வந்த வீரர்களை உறங்கச் சொல்லி விட்டிருந்ததால் அந்த மனிதனுக்கு எளிதாக இருந்தது. சந்துஷ்டியுடனும் சுதந்திரத்துடனும் உள்ளறையை அடைந்தான். அங்கே பட்டு உறையில் முடி வைத்திருந்த மத்தளத்தை எடுத்தான். அதன் வாய்ப்புற விளிம்பில் செருகி வைக்கப்பட்டிருந்த ஓலையைக் கண்டான். அவனது மகிழ்ச்சி எல்லை கடந்தது. 'இன்று நான் நரியின் முகத்தில்தான் விழித்திருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், எதிர்பாராத வகையில் இந்தச் சாளுக்கிய இளவரசனைப் பார்த்திருப்பேனா? இந்த எழில்நங்கைக்கும் அவனுக்கும் உள்ள உறவை அறிந்திருப்பேனா? எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இந்த ஓலையின் இருப்பிடத்தை அவர்கள் வாய் மூலமாகவே சொல்லக் கேட்டிருப்பேனா?' என்று தனக்குத்தானே பெருமிதப்பட்டுக் கொண்டு ஓலையைப் பிரித்துப் படிக்கலானான். அவனது முகம் விகாரமாகியதை அறை

விளக்கு கவற்றில் பிரதிபலித்துக்காட்டியது நிழல் வடிவில். பிறகு வெகுவேகமாக ஓலையுடன் வெளியேறிய அவன் எறிது நேரத்தில் மீண்டும் வந்தான். ஓலையை இருந்த இடத்திலேயே வைத்தான்.

வைக்கப்பட்ட ஓலை பழைய ஓலையுமல்ல. அதிலிருந்த செய்தி பழைய செய்தியுமல்ல.

✧ ✧

அத்தியாயம் பன்னிரெண்டு

"குடிப்பிறப் பழிக்கும் விழுப்பம் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெரும்புனை விடுஉம்
நாண் அணிகளையும் மாண் எழில் சிதைக்கும்
புண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி யென்னும் பாவி"

- மணிமேகலை

பொழுது விடிந்து பயணம் தொடர்ந்த போது தனக்கு நேரவிருந்த போதாத காலத்தை அறியாத விக்ரி மாதித்தனோ எழில்நங்கையிடம், "உளக்கு நான் ரொம்பவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன் எழில் நங்கை. உன் காதல் கிடைத்து காதலால் அதிராஜேந்திரனின் நட்பு கிடைத்து - நட்பினால் அரிய ஓலையும் கிடைத்திருக்கின்றது. அந்த ஓலையினால் காஞ்சியில் கணிசமான படைபுதவியும் கிடைக்கப் போகிறது. அதைக் கொண்டு நான் சோமேசுவரனைச் சந்திக்கப் போகிறேன். அதில் கிடைக்கும் வெற்றிக்கு நீதான் காரணமாகப் போற்றப்

படுவாய். நான்கூட உனக்கு அப்புறந்தான்” என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டான்.

“தினம் தினம் என்னைப் பலரும் பார்க்கிறார்கள், அவர்களில் ஒருவரும் என்னைக் கவரவில்லையே! திடீரென வந்த நீங்களல்லவா - கவர்ந்து கள்வனாவீர்கள்? அப்படி இருக்கும்போது நானெப்படி காரணமாக முடியும்? உங்கள் விசேஷம்தான் உங்கள் வெற்றிக்கெல்லாம் காரணம்...” என்றான் எழில் நங்கை.

பிறகு அவளே கேட்டாள். “இன்னும் இரு நாட்களில் காஞ்சியை அடைந்து விடலாம். தண்டநாயகர் மதுராந்தகரைச் சந்தித்து விடலாம். திரையனேரியிலும் மாமண்டிரிலும் இருக்கும் படைத்தொகுதிகளில் ஏதாவதொன்று தங்களுக்குக் கிடைக்கலாம். மொத்தத்தில் ஒருவார காலத்தில் உங்களுக்குப் பின்னால் இருபதாயிரம் சோழர் படைகள் உதவிப் படைகளாக நிற்கும். எப்போது காஞ்சியை விட்டுப் புறப்படுவீர்கள்?”

“வனவாசியில் இருக்கும் ஜெயசிம்மனுக்குச் செய்தி அனுப்பி அவனை வரச்சொல்லிவிட்டு நான் உடனடியாகப் படைகளுடன் வடமேற்கே புறப்பட வேண்டியதுதான்.”

“நான்...?”

அவளது அந்த ஒரு வார்த்தை அவனை என்னவோ செய்தது.

“நீ இருக்க வேண்டிய இடம் எது என்று உனக்குத் தெரியவில்லையா?” என்று கேட்டான்.

“இருக்க வேண்டிய இடம் என்று ஏன் இன்னும் உத்தேசத்திலேயே வைத்திருக்கிறீர்கள்? என்றோதான் அந்த

இடத்திற்கு குடிவந்து விட்டேனே?” என்று அவனது இதயத்தை எண்ணிப் பேசினான் அவன்.

“இந்தக் காஞ்சிபுரப் பெண்களின் அன்பு மிகவும் பொல்லாததாக இருக்கும் போலிருக்கிறது. அதில் சிக்கியவர்கள் அதைத் தண்டனையாகத்தான் அனுபவிக்க நேருமோ என்னவோ...” என்று வேடிக்கையாக சிலாகித்த விக்கிரமாதித்தன், “எழில் நங்கை, நீ என்னிடம் செலுத்துகிற அன்பு மகத்தானது. இந்தகைய அன்பை விளைவிக்கும் உன் போன்றோர்கள் சிந்திக்க நேரும் கணத்திலேயே இதயத்தில் குடிவந்து விடுகிறார்கள். அதற்கு அழிவில்லை. ஆனாலும் அந்த அன்பு நிஜ வாழ்க்கையில் குடும்ப பந்தத்தால் பிணைக்கப்படும் போதுதான் ஜீவனுள்ளதாகிறது. அதுவரையில் அன்பு செலுத்துகிறவர்கள் இதயத்தில் குடியிருப்பதை வெறும் நினைவாகக் கருதி வாழ்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான். ஆகவே சில நாட்களுக்கு உன் இருப்பிடம் காஞ்சி மாநகரமாகவே இருக்கட்டும். வெற்றிக் கொடியைக் கல்யாணபுரத்தில் ஏற்றிவிட்டு உனக்குக் கணவனாக ஆனபின் உன் குடியிருப்பை மாற்றிக் கொள்ளலாம்” என்றான் நயமாக.

“பெரிய லட்சியத்துடன் போரில் இறங்கப் போகும் நீங்கள் வெற்றி பெற்றபின் என்னை ஞாபகம் வைத்திருப்பீர்கள் என்று என்ன நிச்சயம்...” என்று கேட்டான் அவன்.

அக்கேள்வியால் விக்கிரமாதித்தன் ஒன்றும் அசந்து போய்விடவில்லை. “சந்தேகத்துடன் கேட்கும் உனக்கு உத்தேசமாக பதில் சொல்ல நான் தயாராக இல்லை. வெற்றிக்குப்பின் நான் என்ன செய்கிறேன் என்பதை நீயே கண்ணால் கண்டு தெரிந்து கொள்” என்றான் அவன்.

எதிர்காலத் திட்டங்கள் பலமாக எழுந்திருந்தன அவர்களிடம். அவற்றில் வாயால் பேசிக்கொண்டவை கொஞ்சம்தான். கற்பனையில் போட்ட திட்டங்கள் ரொளமாய் இருந்தன. பாக்கியசாலிகளென அகமிக மகிழ்ந்து மனக்கோட்டைகளை மிகப்பெரியதாகக் கட்டியவண்ணம் காஞ்சி மாநகரில் நுழைந்து மதுராந்தகனைச் சந்தித்த பின்புதான் தாம் எத்தனை ஏமாளிகள் என்பது புரிந்தது அவர்களுக்கு. மனக்கோட்டைகள் தரைமட்டமாய்ச் சரிந்து தவிடுபொடி ஆகியதை உணர்ந்தார்கள். படையுதவிக்கு ஆணையிடுவான் என எதிர்பார்த்திருக்கையில் மதுராந்தகனின் அதரங்களோ இருவரையும் சிறை செய்யும் கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தன.

காஞ்சி மாநகரில் கவிஞனாகத்தான் பிரவேசித்தான் விக்கிரமாதித்தன். அவனை அங்கே யாருக்கும் தெரிந்திருக்கவில்லை. பிரசித்தமாகியிருந்த எழில் நங்கை மட்டும் பிரமாதமாக வரவேற்கப்பட்டாள். அரண்மனையில் அவர்களுக்கு விருந்தளிக்கப்பட்டதும் மதுராந்தகனைச் சந்திக்க வேண்டுமென எழில் நங்கை கருமத் தலைவனிடம் தெரிவித்தபோது மாலையில் அதற்கான அனுமதி தரப்படுமென அறிவிக்கப்பட்டது. மாலையில்தான் மதுராந்தகன் மாமண்டூரிலிருந்து வந்து சேர்ந்தான். வந்ததும் தாமதிக்காமல் எழில் நங்கையைச் சந்தித்தான், தன் விஷயம் குறித்து அதிகமாகப் பேசிக்கொள்ளாமல். அதிராஜேந்திரர் ஓலையொன்றை உங்களுக்குத் தந்திருக்கிறார் என்னுடன் வந்திருக்கும் ஒருவருக்கு உதவுவதற்காக” என்று கூறினான்.

அதிராஜேந்திரனின் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே பாதிக்கப்பட்டிருந்த ஆளாகிவிட்ட அவன் அதிராஜேந்திரனிடமிருந்து உதவி கோரி ஓலை வந்திருப்பதாக

அறிந்தபோது மீதி கசப்பிற்கும் ஆளாகிக் கடுக்காயைப் போலானான். எழில் நங்கை தன்னைச் சந்திக்க வந்திருப்பதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டபோது இப்படி எதையும் அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. எனவே வேண்டா வெறுப்புடன் இருவரையும் பார்த்தான். அவனுக்கு முன்னால் தெரிந்த விக்கிரமாதித்தன், பாணனைப் போன்ற தோற்றத்தில் இருந்தானாதலால், “ஓ, இவர்களுக்கு எல்லாம் வேறு வேலை இல்லை. பாடத் தெரிந்து விட்டால் காஞ்சி மாநகருக்கு வந்துதான் கழுத்தறுக்க வேண்டுமா...” என்று அலுத்துக்கொண்டே, “என்னய்யா ஓலை? கொடும். காஞ்சி மாநகரின் பொன்மானிகைக்கு ஆஸ்தான வித்வானாக அமர்த்த வேண்டுமென சிபாரிசு செய்திருக்கிறாரா சோழ இளவரசர்...” என்று வார்த்தைகளிலும் அலுப்பைத் தெளித்தபடி விக்கிரமாதித்தனிடமிருந்து ஓலையை வாங்கிக் கொண்டான்.

அறிமுகமாகும் முதல் சந்தர்ப்பம் விரும்பத்தக்கதாக இல்லாமல் போனதை உணர்ந்த விக்கிரமாதித்தன் மதுராந்தகனை எடை போடலானான். தொண்டை மண்டல தண்ட நாயகனும், சோழ பாண்டியன் என்று விருது கொண்டவனும் சோழநாட்டுப் பிரதிநிதியும் மாமன்னர் வீரராஜேந்திரரின் புதல்வனுமான மதுராந்தகன் நல்ல உடற்கட்டினைப் பெற்றிருந்தாலும் அந்த உடலுக்கும், கம்பீரமும், அவனது முகத்தில் நிலவிய கடுகடுப்பாலும் அகுையயாலும் குறைபட்டிருப்பதாகவே தோன்றின. ஆடம்பரத்தை மிகவும் விரும்பக்கூடியவன் என்பதை அவனது அலங்கார அணிவகைகள் தெளிவாகப் பறைசாற்றின.

இதற்கிடையில் ஓலையைப் படிக்கத் துவங்கிய மதுராந்தகனிடம் பெருத்த மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது. ‘ஓ’

என்ற அலுப்புடன் ஓலையைப் படிக்கத் துவங்கிய அவன், 'ஆகா' என்ற ஆனந்தத்துடன் படிந்து முடித்தான். ஆனந்தம் கட்டுக்குள் அடங்காததால் இடியெனச் சிரித்தான். "டேய், யாரங்கே?" என்று அரண்மனையே அதிரும்படி கூவினான். அங்கே வந்து நின்ற வீரர்களை நோக்கி, "இவர்கள் இருவரையும் நன்றாகப் பிணைத்து சிறையில் தள்ளுங்கள்" என அகிலம் அதிரும்படி கட்டளையிட்டான்.

கட்டளையைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே பதைத்துப் போனவன் எழில் நங்கைதான். "நண்டநாயகரே... இதென்ன அநியாயம்? உதவி கோரி கொண்டு வந்த ஓலை இது. சிறை செய்ய அல்ல..." என்று ஆவேசமாகச் சொன்னான் அவன். அவனோ, அதை சட்டை செய்யவில்லை.

"நீ என்ன சொல்லப் போகிறாய், விக்கிரமாதித்தா...? ஓ, நீதான் கவிஞனாயிற்றே. சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை பாடுவதற்குத்தான் இருக்கிறது என்கிறாயா? அதுவும் சரிதான். பாடுவதானாலும், இப்போதே பாடிவிடு. சிறையில் பாடுகிற மாதிரி இருக்காது" என்று கூறிச் சிரிக்கலானான். விக்கிரமாதித்தன் தீவிர சிந்தனையில் இறங்கி விட்டிருந்ததால் அவனேதும் பேசவில்லை. எழில் நங்கை மட்டும் ஏதேதோ அரற்றினாள் பயனில்லாமல்.

✧ ✧

குறைவற்றக் காரிருள் சூழ்ந்த சிறையில் வெண் பட்டில் பட்டுவிட்ட சுறைபோல் பளிச்சென கிடந்த விக்கிரமாதித்தன் சிரித்துக் கொண்டான். "காஞ்சிக்கு முதன் முதலில் புறப்பட்டு வந்த வழியில் தென்பட்ட பாணன், 'பைத்தியக்காரனைப் போல் செல்லும் நீ பாக்கிய சாலியாகத் திரும்பப் போகிறாய் பா' என்று கூறியதை

நினைத்துக்கொண்ட அவன், 'அப்பனே, நல்ல பாக்கியம் நான் கிடைத்திருக்கிறது. உனக்கோ பரிசு கிடைத்தது. எனக்குச் சிறை கிடைத்திருக்கிறது. இரண்டும் ஒன்று தானோ என்னவோ? என்று சொல்லியும் கொண்டான். மதுராந்தகனின் செயலை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவனுக்கும், அதிராஜேந்திரனுக்கும் நல்லவிதமான உறவுகளில்லை என்று எழில் நங்கை அவனுக்குக் கூறியிருந்தாள். ஆனால் அது அதிராஜேந்திரனின் ஓலையை உதாசீனப்படுத்தி முற்றிலும் வேறுபட்ட விளைவைத் தரத்தகுந்த அளவிற்கு இருக்குமென அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவனைப் போல் அடைபட்டுக் கிடந்த பலர் அந்த இரவில் கோரமான குரல்களை எழுப்பிக் கொண்டும், ஓலமிட்டுக் கொண்டும் இருந்தார்கள். சோழ நாட்டின் பிரதான வடக்கு எல்லை நகராகக் காஞ்சிபுரம் விளங்கியதால் அந்த வட்டாரத்தில் பலத்த காவலும் இருந்தது. பலத்த பூசலும் இருந்தது. ஆகவே அதற்கேற்ப நிரம்ப பேர் கைதானார்கள். அதற்கு ஏற்பவே சிறையின் பரிமாணமும் விஸ்தாரமாய் இருந்தது. பொது வாழ்க்கையிலிருந்து அரசியல் வரை குற்றங்கள் புரிந்து பலவிதத் தண்டனைகளைப் பெற்று பலகாலமாய் அங்கு கைதிகள் இருந்தார்களாதலால் அவர்களில் மகிழ்ச்சியை இழந்தவர்களும், நம்பிக்கையை இழந்தவர்களும் உணர்ச்சிகளை அடக்க முடியாதவர்களும், புத்தி பேதலித்துப் போனவர்களும் பலவிதமான அவலக் குரலெழுப்பி அமைதிக்கு இடமில்லாமல் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். பலதரப்பட்ட ஓலங்களால் விக்கிரமாதித்தனின் சிந்தனைகள் அறுந்தன. போதாத குறைக்குச்சிந்தனைக்குத்

தெம்பூட்டக் கூடிய உணவையும் ஒருநாள் முழுவதும் ஏற்றுக் கொள்ளாமலேயே இருந்து விட்டானாதலால் தற்போது பசி அவனை மிகவும் துன்புறுத்தியது. வயிற்றுக்கு உணவளிக்காமல் எந்தவித யோசனையிலும் இறங்கவோ செயல்படவோ முடியாதென்பது அவனுக்கு நன்றாகப் புரிந்தது. பசியை மீறி மனிதன் வென்றதாகச் சரித்திரம் இல்லை. பசிதான் மனிதனை வென்றிருக்கிறது. அது குடியைக் கெடுக்கக் கூடியது. ஒழுக்கத்தை அழிக்கக் கூடியது. கல்வி அறிவை அரைக்காகப் பெறாததாக ஆக்கக்கூடியது. அனைத்துக் குணங்களையும் கெடுத்து துன்புற்ற மாதரொடு நடுவீதியில் நிறுத்தவும் கூடியது. ஆகவேதான் மணிமேகலை துறவியான பின் மற்றதெல்லா அறங்களையும் விட அன்னமளிப்பதையே பேரறமாகக் கொண்டாள். பசியென்னும் பாவினையை ஒழிக்க அமுதகரபி கொண்டு அன்னமளித்தாள். உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர் என பறை சாற்றினாள்.

தற்போது விக்किரமாதித்தனின் பசியைக் காண மணிமேகலை இல்லை. எந்த இடத்தில் அட்சயப் பாத்திரம் கொண்டு அன்னமளித்தாளோ, அதே நகரில்தான் கேட்பாரற்றுக் கிடந்தான். காவலுக்குக்கூட அவனிருந்த இடத்திற்கு ஒருவரும் வரவில்லை. கேட்பாரற்றுப் போய்விட்டால் எதுவும் தானாகவே அழிந்து விடும். விக்किரமாதித்தனும் அவ்வாறே அழிய வேண்டுமென நினைத்தார்களோ என்னவோ...

இந்த நிலையில் சிறிது நேரம் கழிந்த பின்பு அவனிருந்த அறைக்கருகே முக்காடிட்ட உருவமொன்று மெல்ல நெருங்கி, "இளவரசே..." என்று குரல் கொடுத்தது.

விக்किரமாதித்தன் தெரிந்து கொண்டான் அழைப்பது எழில் நங்கை என்று. அவளிடம் பேசுவதற்கு ஒன்றுமில்லை என்று எண்ணி மௌனமாய் இருந்தான். அவள் மீண்டும் குரல் கொடுத்தாள். சாளுக்கிய இளவல் பதில் பேசாதது கண்டு ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். ஆனால் அதற்குள் அவன் பேசலானான்.

"போர்வை எதற்கு எழில் நங்கை? உன் சாமர்த்தியங் களுக்குப் போர்வை தேவையில்லையே..."

அவனது எதிர்பாராத இந்தக் குத்தல் பேச்சினைக் கேட்டுத் திகைப்படைந்த அவள் போர்வையை வீசியெறிந்து விட்டு, "என்னைச் சந்தேகிக்கிறீர்களா..." என்று கேட்டாள் பதறும் குரலில்.

"உன்னை நான் எதற்காகச் சந்தேகிக்க வேண்டும்? பெண் நினைத்தால் ஆகாதது எதுவுமில்லை என்று கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் நீயே சொல்லியிருக்கிறாயே. அது நடப்பதாக வைத்துக் கொண்டால் போகிறது" அவள் பேச முடியாதவளாய், பேசத் தோன்றாதவளாய் ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்றாள்.

அவன் அதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. "காஞ்சியில் உன் அன்பைக் கண்டபோது இப்படியும் ஓர் அன்பு உண்டாவென்றும், கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் அதிராஜேந்திரனின் நட்பைக் கண்டபோது இப்படியும் ஒரு நட்பு உண்டா என்றெல்லாம் வியந்தவன் நான். தமிழரின் அன்புக்கும், நட்புக்கும் நிகரில்லை என்று கருதுவேன். அதுதான் எவ்வளவு உண்மை..." என்று விஷமமான தொனியில் பேசிய சாளுக்கிய இளவல், "உன் அபிநயங்களை வாழ்க்கையிலும் காட்டிவிட்டாய்

போலிருக்கிறது. நான் பல பெண்களைச் சந்தித்துண்டு. சந்தித்த பெண்களில் இத்தகைய சாகசங்களையும், திறமைகளையும் கண்டதில்லை. உன்மூலம் பூரணமாகக் கண்டுவிட்டேன் எழில் நங்கை... ஆமாம் இப்போது எதற்காக வந்திருக்கிறாய்? மீதமேதாவது இருக்கிறதா?" என்று கேட்டான்.

அவளது வார்த்தைகளை அவளால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. "இப்படி எல்லாம் பேசுவதைவிட என்னைக் கொன்று விடுங்கள்" என்றாள் ஆற்றாமல்.

அதற்கு அவனளித்த பதில் அவளை திகைக்க வைத்தது. ஏதோ கேட்க முற்பட்டபோது அது முடியாமல் போயிற்று. ஏனெனில் மதுராந்தகன் வந்து கொண்டிருந்தான் அவ்வறையை நோக்கி. எனவே அவள் அகன்று விட்டாள்.

மதுராந்தகன் விக்கிரமாதித்தன் இருந்த அறையில் வந்து நின்ற விதமும் பார்த்த விதமும் அவள் பெரும் திருப்தியுடன் இருக்கிறான் என்பதை நன்றாகவே புலப்படுத்தியது.

"என்ன விக்கிரமாதித்தா, சிறையில் சகல செளக்கியங்களும் இருக்கின்றனவா?" என்று கிண்டலாகக் கேட்கவும் செய்தான் அவள்.

உண்மையாகவே விசாரிக்கிறானா அல்லது நகைக்கிறானா என்று விக்கிரமாதித்தனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அதற்கும், "ஆகா, இப்படியொரு பாக்கியத்திற்கு நான் புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும்" என்றான்.

விக்கிரமாதித்தனுக்கு உண்டான சந்தேகம் இப்போது மதுராந்தகனுக்கு உண்டாயிற்று. ஆகவே அணுகும்

முறையை மாற்றிக்கொள்ள உத்தேசித்த அவன், "உன் நினை உனக்குப் புரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். ஆகவே என் கேள்விக்குப் பதில் சொல். என்ன திட்டத்துடன் சோழ நாடு வந்தாய்?" என்று கேட்டான்.

சாளுக்கிய இளவல் இந்தக் கேள்வியால் அசந்து போனவனாகத் தோன்றவில்லை.

"அப்படியானால் என் திட்டம் என்னவென்று தெரிந்து கொள்ளாமலேயே சிறையில் அடைத்து விட்டீர்கள் போலிருக்கிறது" என்றான்.

அவளது பேச்சு எரிச்சலூட்டுவது போல் அமைந்தாலும் வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல், "எனக்கு உன் திட்டங்கள் தெரியும். ஆனாலும், குற்றவாளிகள் அதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமல்லவா?" என்றான் மதுராந்தகன்.

"பிறகு, ஏன் என்னிடம் கேட்கிறீர்கள்..." என்று இடக்காகக் கேட்டான் மதுராந்தகன்.

"நீ குற்றவாளி..."

"அப்படி நீங்கள் சொல்கிறீர்கள்."

"இல்லை, உன் நடவடிக்கைகள் சொல்கின்றன."

"அவற்றை நீங்கள் பார்க்கவில்லை."

"இருக்கலாம்."

"தீர விசாரிக்கவுமில்லை."

"இருக்கலாம்."

"பார்த்ததாக யாரோ கூறியிருப்பதை வைத்துப் பேசுகிறீர்கள் போலிருக்கிறது."

"அதிலென்ன...?"

"அதைத்தான் நானும் கேட்கிறேன். யாரோ சொன்னவற்றை வைத்து என்னை எதற்காகக் குற்றவாசி என்று கருத வேண்டும் என்கிறேன்."

"இல்லையென்று நிரூபித்து விடு."

"குற்றமற்றவன் என்று நான் வாதாடுவதைவிட நான் குற்றமுள்ளவன் என்பதை நீங்கள் நிரூபித்து விடுங்கள்."

"அதை என்றோ நிரூபித்துக் கொண்டேன் நான்."

"நீங்களாகவே...?"

"ஆம்."

"பிறகு பேச்சுக்கள் எதற்கு? தண்டனையளித்து விட வேண்டியதுதானே...?"

"அளிக்கத்தான் போகிறேன்."

"அப்படியானால் விரைவில் எனக்கு விடுதலை கிடைக்கும்."

"ஆம், உலகை விட்டு."

"சந்தோஷம்."

"ஏன் விக்ரமமாதித்தா, உனக்கே வாழ்வின் மீது ஆசையே இல்லையா?"

"வெட்கங்கெட்ட வாழ்வை வீரர்கள் எப்படி விரும்ப முடியும்?"

இந்த பதில் ஒரு மாதிரியாக இருந்தாலும் பெரிது படுத்திக் கொள்ளாமல் "என் கேள்விக்கு மட்டும் பதில்

கூறிவிட்டால் நீ விடுதலையாகி வாழ்நாள் முழுவதும் ககமாக உண்ணலாமே... ஏன் பிடிவாதம் பிடிக்கிறாய்?" என்றான் மதுராந்தகன்.

"சாளுக்கியர்களிடம் முட்டாள்தனத்தை மட்டுமே சோழர்கள் எதிர்பார்க்க கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் நானும் சுண்டிப்பாக முட்டாளாகத்தான் நடந்துகொள்ள வேண்டுமா என்ன?"

"என்ன சொல்கிறாய் நீ...?"

"என் திட்டம் என்னவென்று நான் சொல்லிவிடும் பட்சத்தில் எந்த முட்டாள் என்னை விடுதலை செய்வான்...? அல்லது எந்த முட்டாள்தான் விடுதலையை நம்பித் தன் திட்டங்களை ஒப்புவிப்பான்...?"

"நிறுத்து, உன் மீதுள்ள பரிவால் கேட்டேன் நான். நீ உன் திமிரைக் காட்டி விட்டாய். உன் திட்டம் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள எனக்கு வேறு வழியில்லாமல் போய்விடலில்லை. உனக்குக் கருணையே காட்டக்கூடாது. உன்னைச் சித்ரவதை செய்து கழுகுப் பாறையில் எரிகிறேன் பார்."

"ஐயா..." பரிதாபமாக அழைத்த விக்ரமன், "சாவு எனக்கு நிச்சயம் என்பது தெரிந்துவிட்டது. என்னைக் கொல்வதுதான் கொல்கிறீர்கள். வயிறாரச் சோறிட்டு விட்டுக் கொல்லக் கூடாதா?" என்று கேட்டான்.

இதைக்கேட்டு இடியென சிரித்தான் மதுராந்தகன். "கவலைப்படாதே. கடைசி ஆசைகளை நிறைவேற்றாமல் ஒருவனையும் கழுகுப் பாறைக்கு அனுப்ப மாட்டேன்" என்று கூறிவிட்டு அகன்றான் அவன்.

ஆனால் விக்ரமாதித்தனின் இந்தக் கோரிக்கைக்குப் பின்னாலிருந்த பெரும் திட்டத்தை அவன் அறியவில்லை.

❖ ❖

அத்தியாயம் பதிமூன்று

"ஆற்றறல் அன்ன கூந்தல்; ஆற்றுச்
சுழியெனக் கிடந்த குழிநவில் கொப்பூழ்;
வில்லெனக்கிடந்த புருவம், வில்லின்
அம்பெனக் கிடந்த செங்கடை மழைக்கண்;
பிறையெனச் சுடரும் சிறுநுதல்; பிறையின்
நிறையெனத் தோன்றும் கறையில் வாண்முகம்;
அாவென நுடங்கு சுணங்கின்; அரவின்
பையெனக் கிடந்த வைதேந் அல்குல்;
கிளியென மிழற்றும் கிளவி; கிளியின்
ஒளிபெறு வாயின் அன்ன ஒள்ளுகிர்;
வாழையின் தாளுறழ்; குரங்கு; வாழைக்
கூம்பு முகிழ்ன்ன வீங்கிய வனமுலை;
வேயெனத்திரண்ட மென்தோள்; வேயின்
விளங்கு முத்தென துளங்கொளி முறுவல்;
காந்தன் முகிழ்ன்ன மெல்விரல்; காந்தன்
பூத்துடுப் பன்ன புனைவளை முன்கை;
அன்னத் தன்ன மென்னடை; அன்னத்துப்
புணர்வின் அன்ன தண்டக்காதல்;
அணிக்கவின் கொண்டு அதிநாகரிகத்து
வனப்பு வீற்றிருந்த வாசவதத்தை..."

- பெருங்கதை

சிறையிலேயே விக்ரமாதித்தன் சிக்கிக் கிடந்த வேளையில் சிறை என்ற பெயரில்லாமல் போனாலும் தன்னை ஏறக்குறைய கைதி போலவே மதுராந்தகன் வைத்திருந்ததை எண்ணிச் செய்வதறியாமல் எழில் நங்கை புலம்பினாள். புலம்பலால் கறுத்த அவள் முகத்தைப் பரிவினால் அலம்ப வந்தவனைப் போல் அவளிடம் நெருங்கினான் மதுராந்தகன்.

"ஏன் எழில் நங்கை அழுதபடி இருக்கிறாய்? அந்தச் சாளுக்கியப் பதரைச் சிறையில் அடைத்ததை எண்ணியா? பைத்தியக்காரப் பெண்ணே... அவனை மட்டும் அப்படிச் செய்யாமல் விட்டிருந்தால் இன்னேரம் நம்மிருவரையும், சிறையில் வைத்துவிட்டுப் போயிருப்பான் அவன். உனக்கேன் இந்த விவகாரமெல்லாம்? அரங்கிலே ஆடவேண்டிய நீ அரசியலில் ஆடலாமா? உன்னுடன் பாடி நடிப்பதற்கு இந்தச் சாளுக்கிய அற்பன்தானா கிடைத்தான்? பாகூர் கலைக் கல்லூரி பொன்றிப் போய் விட்டாலும், அங்கே பயின்ற கலைஞர்கள் குன்றிப் போய்விடவில்லை என்பதை எப்படி மறந்தாய்? அவர்களிலே, எவனையாவது நியமித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாதா? பெண் புத்தி பின்புத்தி என்பதை இப்படியா நிரூபித்துக் கொள்வது...? உனக்காக ரொம்பவும் பரிதாபப்படுகிறேன் நான்" என்று பிரசங்கம் செய்தான்.

அவனைக் காணவே அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லையாதலால், "எனக்காக யாரும் அனுதாபப்பட வேண்டிய தில்லை, அறிவுரையும் சொல்ல வேண்டியதில்லை" என்றாள் அலட்சியமாக.

"சோழ இளவரசி என்ற நினைப்பில் பேசுகிறாய் போலிருக்கிறது. பிறரது அனுதாபங்களும், அறிவுரைகளும்

உனக்குத் தேவையில்லாமல் போகலாம். ஆனால் நீ செய்கிற குற்றங்களை மற்றவர்கள் கண்டும் காணாதது போல் இருந்துவிட முடியாது பெண்ணே. வேற்று நாட்டு இளவரசனை நம் தலைநகருக்கு அழைத்துச் சென்றது லிருந்து ராஜத் துரோகச் செயலில் நீ ஈடுபட்டிருக்கிறாய் என்ற - குற்றத்தை உன்மீது சுமத்த முடியும்..." என்று மிரட்டினான் மதுராந்தகன்.

"நீங்கள் முடிவு கட்டி விட்டாலே, குற்றமாகி விடுமா என்ன? சதியும், துரோகமும் செய்பவர்களாக இருந்தால் உங்களைத் தேடி நாங்கள் ஏன் வருகிறோம்..." துடுக்காகவே கேட்டாள் அவள்.

"சரி, நாய் வாலை நிமிர்த்த முடியாது. ஒன்றை மட்டும் சொல்லிவிடு. சொன்னால் உன் காதலன் உயிர்தப்பலாம்."

"என்ன விஷயம்..."

"விக்கிரமாதித்தன் எதற்காக இங்கு வந்தான்? அவன் போட்டிருக்கும் திட்டங்கள் என்னென்ன? இவற்றை மட்டும் சொல் போதும்..."

"சொல்ல முடியாது."

"அப்படியானால் உனக்குத் தெரியும்."

"ஆம்."

"தெரிந்தும் சொல்ல மறுக்கிறாய்."

"ஆம்."

"இது எவ்வளவு பெரிய குற்றம் தெரியுமா? சிரச் சேதமே செய்யலாம்."

"செய்யுங்களேன் முடிந்தால்..."

"முடியாது என்கிறாயா..."

"நா என்ன சொல்வது...? அரசியல் கைதிகளை விசாரித்து தண்டனை வழங்கும் உரிமை பெற்றவர் சோழ மன்னர்... ஒருவர்தான் என்பது அனைவரும் அறிந்ததுதான்."

"தவறு எழில்நங்கை, சோழ நாட்டு வடதிசை மாதண்ட நாயகன் நான். இங்கே குற்றம் புரிகிறவர்களை ஒறுக்கும் உரிமை எனக்கே உண்டு. சோழ மன்னரது ஆணை தேவையில்லை."

"அப்படியே இருந்தாலும் குற்றம் நிரூபணம் ஆக வேண்டும்."

"கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடி எதற்கு? உங்கள் நடவடிக்கைகளை ஒலை தெளிவாக விளக்கியிருக்கிறது."

"யாரோ ஊர் பேர் இல்லாதவன் எழுதிய ஓலையா அத்தாட்சி?"

"யாரோ எழுதிய ஓலையல்ல பெண்ணே அது. என் இளைய சகோதரன் கங்கைகொண்ட சோழன், நேரில் கண்டும் கேட்டும் எழுதிய ஓலை அது."

"பொய்.."

"எது பொய்... நீங்கள் திருக்கோயிலூரில் தங்கியதா பொய்? இரண்டாவது நிலவாக நீ வர்ணிக்கப்பட்டதா பொய்? உன் காதலன் கோவலன் கதை பேசியதும் பொய்தானா? உன் நிலவு முகம் ஏன் வானத்தில் இல்லை என்பதற்குக் காரணமென்ன என்பதைச் சொல்லட்டுமா...? அங்கே போனால் ராகு என்னும் பாம்பு பிடித்துக் கொண்டு

விடும் என்பதுதான் காரணம், என்ன சொல்கிறாய்? கற்பனையாக எவனோ எழுதியவை என்கிறாயா? பொய்கள்தான் என்று சொல். நான் பேசாமல் போய் விடுகிறேன்."

ஸ்தம்பித்துப் போனாள் எழில் நங்கை. தனக்கும் விக்ரமாதித்தனுக்கும் நிகழ்ந்த அக இலக்கியம் மதுராந்தகனால், தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டதை அவளால் நம்பவும் முடியவில்லை. நம்பாமலும் இருக்க முடியவில்லை. அவளது வியப்பினை நன்றாகக் கவனித்த மதுராந்தகன், உச்சக்கட்ட மிரட்டலை சாதுரியமாக உச்சரிக்கலானான்.

"ஒன்றும் அவசரமில்லை எழில் நங்கை. இரு நாட்கள் அவகாசம் தருகிறேன். நன்றாக யோசித்து உன் பதிலைச் சொல். இல்லையானால், உன் காதலன் சித்திரவதைக்கு ஆளாவான் உன் கண்களுக்கு முன்னால். முதல் நாள் அவன் கண்கள் அகற்றப்படும் கொடுமைகளைப் பார்க்காமலிருக்க; மறுநாள் செவிகள் வெட்டப்பட்டு விடும் கொடூர சத்தங்களைக் கேட்காமல் இருக்க; மூன்றாம் நாள் நாக்கு துண்டிக்கப்படும் அவதூறு பேசாமலிருக்க; நான்காம் நாள் கால்களும் பிறகு கைகளும் போக்கப்படும்; அப்புறம் அவன் உயிர் இருந்தால் கொப்பரையில் வீசியெறியப்படுவான். நினைவிருக்கட்டும்..." என்று கூறிவிட்டு அகன்றான்.

மதுராந்தகன் எம்மின் பிரதிநிதியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள் அவள். அந்த உரையாடல் ஒருநாள் முழுதும் அவளைக் கலக்கியது. அதற்குப் பிறகும் கலக்கமுடன், மெளனமாய் இருந்துவிட விரும்பாத அவள் அனைத்து விவரங்களையும், விக்ரமாதித்தனிடம் சொல்லிவிடத் துடித்து அவனைச் சந்தித்தாள். அவனோ,

அவளைப் பேசவிடாமல் அவளைச் சந்தேகித்து தாறு மாறாகப் பேசினான். சகிக்க முடியாத நிலையில் நீங்கள் இப்படியெல்லாம் பேசுவதை விட என்னைக் கொண்டு விடலாம் - என்றாள் ஆற்றாமல். அவனோ, "சோழ இளவரசியைக் கொல்ல நான் யார்..." என்று பதில் கூறியதும் திகைத்துப் போனாள் அவள். ஏதோ பேச முற்பட்டபோது விக்ரமாதித்தனைச் சந்திக்க மதுராந்தகன் வரவே எதுவும் பேச முடியாதவளாய்த் திரும்பினாள்.

தன்னைப் பற்றிக் காலம் வரும்போது சொல்வதாக அவனிடம் தான் சொல்லியிருந்த அந்த விஷயத்தை அவனே தன்னிடம் கூறிவிட்டதை அறிந்த அவள் பெரிதும் மருண்டாள். தன்னை இளவரசி என அறிந்து கொண்டு விட்டதால் தற்போதைய சிறை விவகாரத்திற்கு அவன், தன்னைச் சந்தேகிப்பதற்கு இடமுண்டு என்பதும் அவளுக்குப் புரிந்தது. ஒரு பரிகாரத்திற்கு முயன்று கொண்டிருக்கும் போது, அதை அர்த்தமற்றதாகக் குறி வகையில் வேறொரு பாவம் செய்ய நேரிட்டது போன்ற நிலையில் தவித்தாள். தான் எல்லாமாகக் கருதி இதயப் பூர்வமாக விரும்பும் காதலன் தன்மீது சந்தேகப்பட நேருவதைவிட பெண்ணொருத்திக்குப் பெரிய துரதிர்ஷ்டம் வேறு இருக்க முடியாது. அத்தகைய துரதிர்ஷ்டசாலியாகத்தான் இருந்தாள் எழில் நங்கை.

விக்ரமாதித்தனால் இப்படிச் சந்தேகப்பட முடியும் என்று அவளால் எண்ணியும் பார்க்க முடியவில்லை. தன்மீது அள்ள அள்ளக் குறையாத அன்பு அமுதமளித்து கிடைத்த நேரத்தில் எல்லாம் வாயாரப் புகழ்ந்தவண்ணமாயிருக்கும் அவன் தன்னைச் சந்தேகித்ததை நம்பவே முடியவில்லை அவளால். திருக்கோவிலூரில் கண்ணகி

கதை பேசிய அக்காதலன் பிறகு தெள்ளாற்றில் தங்க நேர்ந்துபோது தன்னைக் காதல் பொங்க அண்ணைத் தவையைய எண்ணிக் கொண்டாள். தன்னை அங்கம் அங்கமாய் வர்ணிக்கத் தொடங்கி இடையிடையே சங்கடத்தால் சில அங்கங்களை வர்ணிக்க முடியாமல், துணறியதையும், முடிவில் தன்னை ஆறாம் விக் கிர மாதித்தனுக்குக் கிடைத்த 'இரண்டாம் வாசவதத்தை' என்று கூறிச் சமாளித்ததையும் எண்ணிப் பார்த்தாள் அவள்.

சாளுக்கிய இளவல் அவளை இரண்டாம் வாசவ தத்தை என்று குறிப்பிடதற்குக் காரணமிருந்தது. உதயணன் என்னும் மன்னனின் மனத்தைக் கவர்ந்த அவள் எவ்வாறிருந்தாள் என பெருங்கதையில் மிக அழகாக விவரிக்கிறார் கொங்குவேணிர். அக்கவிதை நயமானது.

ஆற்றிலே நீண்டு கிடந்த கருமணல் போன்ற கூந்தலாம் வாசவதத்தைக்கு. அந்த ஆற்று நீரில் உண்டாகும் கழி போல் கொப்பூழ் இருந்ததாம் அவளுக்கு. புருவம் வில் போலவும் அவ்வில்லிலிருந்து புறப்படும் அம்பு போன்ற கூரிய குளிர்க் கண்களும் அவளுக்கு இருந்தனவாம். பிறை நிலவு போன்ற நெற்றி. அப்பிறை பூணமான பின் தோன்றும் மதி போன்ற ஆனால் கறையற்ற முகம்; பாம்பு போன்ற இடை. அப்பாம்பின் படம் போன்ற அழகிய அல்குல்; கிளி போன்ற மொழி. அக்கிளியின் அலகு போன்ற நகங்கள்; வாழைத்தண்டு போன்ற தொடை. அவ்வாழையின் அரும்பு போன்ற மார்பகம்; மூங்கில் போன்ற பற்கள்; காந்தள் மொட்டுப் போன்ற கைவிரல்கள். அக்காந்தள் மலர்க்கொத்து போன்ற வளைக் கரங்கள்; அன்னம் போன்ற நடை; அந்த அன்னங்கள் கொள்வது போன்ற காதல் பக்குவம்; ஆக இயற்கைப் பெட்டகமாகவும் அழகே வீற்றிருப்பது போலவும் இருந்தாளாம் அவள்.

அவைகளைத்தான் எழில் நங்கைக்கும், சொல்லி அவளை 'இரண்டாம் வாசவதத்தை' என்று வர்ணித்தான் விக் கிரமாதித்தன். அதே அதரங்கள் தற்போது தன்னைச் சந்திக்கத்துடன், வஞ்சப்புக்கழ்ச்சி செய்ததை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. மனமுடைந்து தவித்தாள்.

நடந்துவிட்ட சம்பவங்களால் ஏமாற்றமடைந்து கவலையுற்று தன்னைத் தாழ்வு மனப்பான்மையில் ஆழ்ந்திக்கொண்டு எழில் நங்கை அவதியுற்றதுபோல் விக் கிரமாதித்தன், தன்னை அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. தாழ்வு மனப்பான்மையின் வளர்ச்சி மனிதனை அரித்துத் தின்றுவிடுகிற சக்தியைக் கொண்டது. ஆகவேதான் ஏமாற்றங்களால் அவன் தாழ்ந்து போய் வீழ்ந்து விடவில்லை. கைகளில் பூட்டப்படும், விலங்கை கண்களுக்கருகில் வைத்துப் பார்த்தால் நம்மைவிட பெரிதாய் இருப்பது போல் தோன்றும். அப்படித்தான் கவலைகளும் தோல்விகளும். எழில் நங்கை அவற்றைப் பெரிதாய் எண்ணி அவற்றுக்கு முன்னால் சிறுத்துப் போனாள். விக் கிரமாதித்தனோ, அவற்றை தூசாக எண்ணி அவற்றைவிட பெருத்து நின்றான்.

ஆகவேதான் சோறில்லாமல் பட்டினி கிடந்த போதும் துளாவில்லை அவன். அந்த பட்டினிதான் முடிவில் அவனுக்குத் திட்டம் ஒன்றினைத் தந்தது. அந்தத் திட்டத்தை ஒட்டியே, தன்னைச் சந்தித்த மதுராந்தகனிடம், வயிறார உணவு படைக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான்.

அப்படித் கேட்டுக்கொண்ட தினத்தன்று இரவு முகிழ்ந்த பின் சிறைக்கூடத்தில் வந்து இறக்கப்பட்ட உணவு வகைகளைக் கண்டபோது அசந்து போனான் விக் கிர மாதித்தன். பெரும் அண்டாக்களிலும், கொப்பரைகளிலும்,

கூடைகளிலுமாய் பலகாரங்களும் பட்சணங்களும் வந்திறங்கின. கூறிக்குழம்பின் வாசனை சொக்க வைத்தது. தேங்காய்ப்பாலும், அதிரசங்களும், நாக்கில் நீருற வைத்தன. அனைத்துப் பண்டங்களும், வந்தபின் அருந்த முடியாத விருந்து போல் வந்தடைந்த மதுராந்தகன் "பார்த்தாயா, விருந்துணவுகளை" மதுராந்தகன் சொன்ன சொல் தவற மாட்டான் என்பதைப் புரிந்துகொள்" என்றான்.

"ஐயா, இதென்ன! என்னைப் பகாசுரன் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்?" என்று கேட்டான் சாளுக்கிய இளவல்.

"என்னைப் பொறுத்தவரை சிறைக்கு வந்தபின் பகாசுரனும் ஒன்றுதான். மகா வீரனும் ஒன்றுதான். நீ இவற்றைச் சாப்பிட்டாலும் சரி, அபிஷேகம் செய்து கொண்டாலும் சரி, இவைகள் காலியாகும் வரை நீ உயிர் வாழலாம். பிறகு சித்திரவதை தொடங்கும் உனக்கு, அன்றிலிருந்து உயிரற்ற உன்னுடல் ஐந்தாம் நூன் மானை திருமேற்றனி கமுகுப் பாறையில் எறியப்படும்" என்று கூறிவிட்டுச் சென்றான்.

உயிருக்குப் பயந்து வாழ்விற்கு ஆசைப்படக் கூடியவர்கள் இந்த நிலையில் மதுராந்தகனின் காலடிகளில் சரணாகதி அடைந்திருப்பார்கள். அப்படியொரு திகிலை உண்டாக்கிவிட்டுப் போயிருந்தான் மதுராந்தகன். ஆனால் விக்ரமனோ வனவாசியை விட்டுப் புறப்பட்டதிலிருந்தே உயிரைத் துச்சமாகவே நினைத்து வந்திருந்தானாதலால் தற்போது உள்ளுக்குள் சிரிக்கவே செய்தான். இந்தச் சோற்று விவகாரத்தில் தான் எதிர்பார்த்த அளவைவிட அதிகமாகவே மதுராந்தகன் ஏற்பாடு செய்திருப்பதை உணர்ந்த விக்ரமநாதித்தன், பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டு நடவடிக்கைகளில் இறங்கலானான்.

மதுராந்தகன் சென்றபின் அச்சிறையின் அறையின் முன்னே காலலுக்கு வீரனொருவன் நியமிக்கப்பட்டிருந்தது பெரும் திருப்தியை அளித்தது விக்ரமநாதித்தனுக்கு. "ஐயா, காவலரே, அந்தப் பந்தத்தை சற்று கதலில் செருகுங்களேன். பலகாரங்கள் எதுவும் சரியாகத் தெரியவில்லை" என்று மெல்லப் பேச்சுக் கொடுத்தான் அவன்.

அவனது கோரிக்கை இயல்பாக இருந்ததால் அவ்வண்ணமே செய்தான் காவல் வீரன்.

பிறகு பலகாரங்களில் ஓரிரண்டை கவைத்த விக்ரமநாதித்தன் அக்காவலனிடம், "வீரரே... நீர் அதிரசங்களை அருந்தியதுண்டா..." என்று கேட்டான்.

காலலனுக்கு அவனிடம் பேச்சு கொடுக்கத் தயக்கமாக இருந்ததால் மௌனத்தைக் கடைபிடித்தான். விக்ரமநாதித்தன் விடவில்லை. "மௌனம் சம்மதத்திற்கு அறிகுறி. அதிலிருந்து நீர் அதிரசமே சாப்பிட்டதில்லை என்று தெரிகிறது. இந்தாகும். நீர் இருக்க நான் மட்டும் எப்படிச் சாப்பிடுவது..." என்று கூறி இரண்டு பெரிய அதிரசங்களைக் கதவுக் கம்பிகளுக்கு வெவியே நீட்டினான். காவலன் முதலில் தயங்கினாலும் அதிரசத்தின் மணம் அவனது தயக்கத்தை ஒரே ஓட்டமாய் விரட்டியடித்தது. அதிரசங்களை வாங்கிக் கொண்டான். அந்த அளவில் பெரும் திருப்தியடைந்த விக்ரமநாதித்தன், "இந்தத் தேங்காய்ப் பாலையும் அருந்தி வை. உடம்புக்கு நல்லது" என்று குவளையை நீட்டி வேண்டுமென்றே தவற விட்டான். "அடடா, அருமையான தேங்காய்ப்பால் உமக்குக் கிட்டாமல் போய்விட்டது. வருந்துகிறீர்களா இதற்கு..." என்று கேட்டான்.

காவல் வீரனின் முகத்தில் அசடு வழிந்தது. அதைக் கண்டு பரம திருப்தி அடைந்தான் விக்கிரமாதித்தன்.

“கவளைப்படைதீர்கள் வீரரே.. தேங்காய்ப்பால் போனால் என்ன? பாயசம் இருக்கிறது. அருந்தும்” என்று நீட்டினான். அதைக் காவல் வீரன் ரொம்பவும் ஜாக்கிரதை யுடன் வாங்கிக் கொண்டதைக் கவனித்த விக்கிரமாதித்தனின் முகத்தில் பரிபூரண திருப்தி நிலவியது.

“இவ்வளவு ஜாக்கிரதை உணர்ச்சி உங்களிடம் இருப்பது எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது வீரரே. உமக்கு எவ்வளவு பாயசம் அளித்தாலும் தகும்” என்று கூறியபடி கறிக் குழம்பைக் கிளறினான் சாளுக்கிய இளவல். அக்குழம்பின் மணம் காவல் வீரனைத் திரும்ப வைத்தது. “என்ன பார்க்கிறீர்கள் வீரரே? குழம்பு மணம் சொக்க வைக்கிறதாக்கும், உள்ளேவாரும் நிம்மதியாக உட்கார்ந்து சாப்பிடுவோம்” என்று அக்கறையோடும், அக்கறை இல்லாதது போலவும் மாறி மாறிக் கூறித் தப்புவதில் தனக்குச் சிரத்தை இல்லை என்பதுபோல் குழம்பைக் குடிக்கலானான் சாளுக்கிய இளவல்.

உணவில் பின்தங்கி அதிகப் பழக்கமில்லாதவனாக காவல் வீரன் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே வந்தான். விக்கிரமாதித்தனின் உச்சரிப்பாலும், உபசரிப்பாலும் அவன் மீது அபார நம்பிக்கை வந்து விட்டதால் கதவை உள்பக்கம் பூட்டாமலேயே வந்து அமர்ந்தான் அவன். அவனது அசைவு ஒவ்வொன்றையும் கவனிக்கத் தவறாத சாளுக்கிய இளவல் அவன் வந்து அமர்ந்தபின் ரொம்பவும் இயல்பாக நடந்து கொண்டான். பலகாரங்கள் பல கொடுத்து பேச்சும் கொடுத்துக் கொண்டே வந்து திடீரென எதிர்பாராத விதத்தில் அண்டாவிலிருந்த குழம்பைச் சட்டியில்

மொண்டு அந்த வீரனின் தலைவின் பைரென உடைத்தான். குழம்பின் சூடும் காரமும் அவனது கண்களில் இறங்கிய வேளையில் விக்கிரமாதித்தனின் கரங்கள் கறுகறுப்பாக இயங்கின. குழம்பை அப்படியே அவன்மீது கவிழ்த்து அவன் கதாரித்துக் கொள்வதற்கு முன் பாத்திரங்களா லேயே, அவனை நையப்புடைத்து வீழ்த்திவிட்டு, கதவில் தொங்கிய பந்தத்தை ஊதியனணத்துவிட்டு வெளியேறி னான். காவல் வீரனின் மரண ஓலம் மற்ற கைதிகளின் கோர ஓலங்களில் ஒன்றாகக் கலந்ததே தவிர வேறெந்த விந்தியாசத்தையும் விளைவையும் உண்டாக்கவில்லை.

தப்ப முடியாத சிறையிலிருந்தே தப்பிவிட்ட விக்கிர மாதித்தனுக்குக் காஞ்சி நகரிலிருந்து தப்புவதற்கோ பயணத்தை மேற்கொள்வதற்கோ அதிகச் சிரமமாக இல்லை. ஆனால் தடங்கல்களுக்கு மட்டும் குறைவில் லாமல் இருந்தது. வடபெண்ணை ஆற்றங்கரைக்கு சில கர தூரங்கள் இருக்கையில் மிகவும் களைத்தும் இளைத்தும் விட்டிருந்த சாளுக்கிய இளவல் களைப்பாற்றிக்கொள்ள சத்திரம் ஒன்றைத் தேடிப் பிடித்தான். அச்சத்திரம் பூட்டப்பட்டிருந்தது. களைப்புக்களால் தன் தெம்பு பூட்டப்பட்டிருந்த நிலையில் திறந்துள்ள சத்திரங்களைத் தேட இயலாதவனாய் கிடைக்க இச்சத்திரத்தின் வெளித் திண்ணையிலேயே படுத்தான். பாலை மணலில் விழ வந்த மழைத்துவி போல் உறக்கம் அவனது கண்ணையும் நினைவையும் நெருங்கியபோது அவன் விழித்துக் கொள்ள வேண்டிய சம்பவமொன்று நடந்தது. அதுவரை மயான அமைதியில் மண்டிக்கிடந்த அச்சத்திரத்தில் உள்ளே இருந்து முனகல் ஒலியொன்று எழுந்ததைக் கேட்டான் சாளுக்கிய இளவல். நம்ப முடியாமல் எழுந்த அக்குரல் அவனை

உறங்க முடியாமல் செய்தது. பேய், பிசாசுகள் பற்றி அவ்வளவாக நம்பாதவனான அவனுக்குத் தற்போது நம்பிக்கை உண்டாகி விடும் போலிருந்தது. அக்ரூரலால் ஆடவனாய் இருந்து கொண்டு மௌனமாய் இருந்துவிட விரும்பாத, அவன் அது விஷயமாக அறிந்துகொள்ள தீர்மானித்து சத்திரத்தைச் சுற்றி வந்தான் ஒருமுறை. பிறகு புறச் சுவற்றிலேறி உள்ளே குதித்து முன்புறக் கூடத்தருகே வந்தபோது பெரிதும் வியந்தான். அங்கே மங்கலான பந்த ஒளியில் மரக் கட்டிலொன்றில் சுமார் ஐம்பது வயது மதிக்கத்தகுந்த பெண்ணொருத்தி நோய்வாய்ப்பட்டவள் போல் படுத்திருந்ததையும், முன்கியதையும் கண்ட சாளுக்கிய இளவல், அவளை நெருங்கிச் சென்று கவனித்தான். கண் திறந்த கோலத்தில் கிடந்திருந்த அவள் தன்னைக் கவனித்த காளையைச் சிறிது நோய் உற்றுப் பார்த்தாள். அவளது கண்கள் கலங்கின. “அம்மணி, யார் நீங்கள்? என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு?” என்று அவளை அனுதாபத்துடன் வினவினான் சாளுக்கிய இளவல்.

அவள் அதிகம் பேசவில்லை. “இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில் இரண்டு பேர் வருவார்கள். என்னைக் காப்பாற்றுவாயா தம்பி?” என்று கேட்டாள் ஈனச்சுரத்தில்.

பெண்களைக் காப்பாற்ற காரணம் தேவையில்லை என்று நினைத்த சாளுக்கிய இளவல், “கவலைப்படாமல் இருங்கள். நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு வந்த வழியிலேயே வெளியேறி சத்திரத்தில் பின்புறக் கட்டில் உலவினான்.

நெடுநேரம் வரை அவனது பொறுமை சோதிக்கப் பட்டது.

நள்ளிரவுக்குப் பின்னால் சத்திரத்தை நோக்கி இரு பந்தங்கள் நகர்ந்து வருவதைக் கண்டான். சத்திரத்தை அவை நெருங்கியபோது அவற்றின் ஒளியிலே தெரிந்த இரு உருவங்களையும் கண்டான். வியப்படைந்தான்.

✧ ✧

அத்தியாயம் பதினான்கு

“மயில் கண்டால் மயிலுக்கே வருந்தி ஆங்கே
மான் கண்டால் மானுக்கே வாடி மாதர்
குயில் கண்டால் குயிலுக்கே குழைதி ஆகின்
கொடுஞ்சுரம் போக்கொழி நெஞ்சே...”

- நந்திக்கலம்பகம்

தன்னைக் காப்பாற்றும்படிச் சத்திரத்தில் கிடந்த பெண்மணி கேட்ட போது தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய விவரங்கள் நிரப்ப இருந்தன விக்கிரமாதித்தனுக்கு. அதே சமயம், பெண்கள் விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை இத்தகைய நேரங்களில் விளக்கங்களைக் கேட்டுப் பெறுவதைக் காட்டிலும், தேவையான உதவியைச் செய்துவிட்டுப் போவதுதான் சரியென்று நினைத்தான் அவன். அத்துடன் அவள் கேட்ட உதவியும் அப்படியொன்றும் தன்னால் முடியாததாக இல்லாமல் போனதால் மறுபேச்சு பேசாமல், அவளுக்கு ஆறுதல் கூறிவிட்டு வெளியே வந்தான். நெடு நேரத்திற்குப் பிறகு பந்தங்கள் இரண்டு சத்திரத்தை நோக்கி வந்ததைக் கண்ட அவன் அப்பந்த ஒளியில் உருவங்கள் இரண்டு தெரிந்ததை அருகாமையில் கண்டபோது, வியப்படைய வேண்டியதாயிற்று.

தொடக்கத்தில் காஞ்சிக்கு வந்த போது இடையிலே, ஓரிடத்தில் தன்னை வெள்ளத்திலே இழுத்துப் போட்டு விட்டுச் சென்ற காபாலிகர்கள்தான் இவர்கள் என்பதை மெல்லப் புரிந்துகொண்ட அவன் இவர்களைப் பற்றிய மர்மத்தை இன்று அறியாமல் விடுவதில்லை. என்று நினைத்துக்கொண்டு தன்னை அறியாதவாறு, இருளில் மறைந்துகொண்டு பின் அவர்களைத் தொடரலானான்.

சத்திரத்தை அடைந்த காபாலிகள் இருவரும் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே கிடந்த பெண்மணிக் கருகில் போனார்கள். அவளை ஓரிகு முறை உற்று நோக்கிவிட்டு ஒருவன் கரகரத்த குரலில் பேசலானான்.

“நாங்கள் இட்ட கெடு - முடியவிருக்கிறது அம்மணி.”

“சாதாரணமாக நாங்கள் கெடு வைப்பதில்லை. வைத் தால்தவறுவதில்லை” என்றான் இரண்டாவது காபாலிகள். “எங்களிடம் பிடிவாதம் பிடித்தவர்களுமில்லை. பிடிவாதம் பிடித்து வென்றவர்களும் இல்லை” என்றான் முதல்வன். “பிடிவாதம் பிடிக்கிற அளவிற்கு நாங்கள் யாரையும் விட்டதில்லை. நீ பெண் என்பதாலேயே விட்டு வைத்திருக்கிறோம்” என்றான் மற்றவன்.

“காபாலிகர்கள் பெண்களை வணங்குகிறவர்கள். ஆனாலும் பெண்கள் வாய் திறவாமல் பிடிவாதம் பிடிக்கிற போது எந்த மனிதனும் பலாத்காரத்திற்கு ஆளாகிறான். ஆகவே நாங்கள் பல நாட்களாகக் கேட்கும் விவரத்தைச் சொல்லி விடு. பேய் வாழும் இந்தச் சத்திரத்திலிருந்து மீள். உன்னிடத்திற்குப் போய்ச் சேர்.”

காபாலிகர்கள் இருவரும் மாறி மாறி இவ்வாறு பேசிக் கொண்டாலும் அந்தப் பெண்மணி எதையும்

பேசிக்கொள்ளவில்லை. அது வழக்கமாக நடந்து வருகிறதென்பதை அவர்களது முக பாவங்களே காட்டின. ஆகவே காபாலிகர்கள் சத்திரத்தின் வெளித் திண்ணைக்குத் திரும்பினார்கள். மறைந்து கொண்டு அவர்களை கண்காணித்து வந்த விக்ரமாதித்தன் தற்போது வெளித் திண்ணையில் அவர்கள் நடந்துகொண்ட விதம் கண்டு பெரிதும் ரசிக்க வேண்டியவனானான்.

திண்ணைக்கு வந்து அமர்ந்ததும் இருவரும் தத்தம் சடைகளையும் தாடிகளையும் கழற்றி எறிந்து, தாங்கள் உண்மையான காபாலிக மதத்தினரல்ல என்பதை வெளிப்படுத்தினார்கள். அதையடுத்து அவர்கள் பேசிய பேச்சு மிகவும் ருசியாக இருந்தது.

“ஆறு மாதமாகியும் இந்தப் பெண்மணியிடம் தொடர்ந்து நம்மை இம்சிக்கச் சொல்லும் அளவிற்கு அப்படி என்னதான் இருக்கிறது நம் சோமேஸ்வரருக்கு?” என்றான் ஒருவன்.

“இவள் ஏதோ ராஜ ரகசியம் அறிந்தவளாய் இருப்பாள் போலிருக்கிறது. இல்லையென்றால் இத்தனை கெடுபிடிகளை உண்டாக்கி இருக்க மாட்டார் நம் மன்னர்.”

“இவளை எங்காவது சந்தித்தாரா சோமேஸ்வரர்...?”

“கூடல் சங்கமப் போரில் இப்பெண்ணைச் சந்தேகத் திற்குரிய வகையில் ஒரு சிறுமியுடன் இருந்ததைக் கண்டாராம் நம் மன்னர். அப்போதே இவளிடம் பேசி விவரம் கேட்க முற்பட்டிருக்கிறார். ஆனால் போர் கெடுபிடிகளால் அவ்வாறு கேட்டறிய நேரமில்லை. எனவே இரண்டு ஒற்றர்களை அனுப்பி வேவு பார்க்க வைத்திருக்கிறார். அந்தப் போருக்குப் பின்னால் இவளை

நேரில் மீண்டும் சந்திக்க முடியாமல் போய்விட்டது மன்னருக்கு. ஆனால் தன் ஒற்றர்களுக்கு மட்டும் கன்காணிப்பைத் தொடரும்படி ஆணைகளை அனுப்பி, கொண்டிருக்கிறார். நாம் இப்போது அந்த வேளையைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்.”

“அவர் அக்கறை காட்டும் அளவிற்கு...?”

“சோமேஸ்வரருக்குத் தன் தந்தை ஆகவமல்லுமாண்டது குறித்துச் சந்தேகம் உண்டு. தன் தந்தையின் மரணத்திற்குப் பெண்ணொருத்திதான் காரணம் என்று அவகூதில் யாரோ சொல்லியிருப்பார்கள் போலிருக்கிறது அதிலிருந்து சந்தேகத்திற்குரிய பெண்களைக் காணும் போதெல்லாம் தன் தந்தையின் மரணத்தை இணைத்துப் பார்ப்பது அவரது வழக்கமாகி விட்டது.”

“அதென்னவோ கௌசிகா ஆட்சியில் இருப்பவர்கள் தத்தம் ஆசைகளை அதிகாரத்தின் மூலம் ஆணையிட்டு விடுகிறார்கள். ஆனால் அதில் ஈடுபடும் நம்மவர்களில் இன்னவர்களைப் பற்றி அவர்கள் கவலைப்படுவதில்லை உறங்க வேண்டிய வேளையில் நாமிங்கே பேய் போள் உலவ வேண்டியிருக்கிறது. அதுவும் இந்த மட்டமாக காபாலிகர் வேஷத்தில்” என்று அலுத்துக்கொண்டே படுத்தான் வியாகூலன் என்னும் காபாலிகர் வேடதாரி.

ஆனால் கௌசிகனைப் போல் அவனால் உறங்கிவிட முடியவில்லை. மகா அசதியும் வெறுப்பும் அவனை வெறியனாக்கின. “இந்த சனியன் பிடித்த பெண் வாயைத் திறக்கும்வரை நமக்கு ஒய்வு கிடையாது. இச்சனியன் வாயைத் திறக்கப் போவதுமில்லை; நமக்கு ஒய்வு கிடைக்கப் போவதுமில்லை” என்று முணுமுணுத்த அவன் வாளை உருவிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான். ஆனால்

உள் கூடத்தில் இருந்த பெண்ணை அங்கே காணவில்லை. கட்டிலின் அருகேயிருந்த பந்தம் மட்டும் பெரிதாக எரிந்து சிரித்தது. அவன் அங்கிருந்து வெளியேறும் நிலையில் இல்லாததை உணர்ந்திருந்த வியாகூலன் தற்போது அவன் இல்லாமல் போனது கண்டு திகிலடைந்தான். ஏதோ அமானுஷ்ய சக்தி சத்திரத்தில் பிரவேசித்து விட்டதோ என எண்ணினான். கோரமான காபாலிகர் வேடம் போட்டு இரவு பகல் பாராமல் திரியும் நேரத்திலெல்லாம் வராத பீதி தற்போது பிடித்தது அவனை. அப்பீதியை உச்சக்கட்டத்திற்குக் கொண்டு போகும் வகையில் அவன் கழுத்தில் வந்து விழுந்தது ஒரு கயிற்றின் நுனி. “ஆ... அய்யோ” என்று அலறினான் அவன். அதற்குள் கயிற்றின் முடி அவனது கழுத்தில் இறங்கி இறுகலாயிற்று. விரைவில் விக்கிரமாதித்தன் அங்கே பிரவேசித்து வியாகூலனைத் தள்ளிக் கட்டிலிலேயே கட்டிப்போட்டான். அந்த இரைச்சலில் வாளை உருவியவண்ணம் உள்ளே வந்த கௌசிகனிடம் வாள் விளையாட்டு நடத்திய சாளுக்கிய இளவல் அவனையும் கட்டிப்போட்டு விட்டு இருவரிடமும் “சாளுக்கியர்களாக இருப்பதால் உயிருடன் விடுகிறேன். பிழைத்துப் போங்கள்” என்று கூறிவிட்டு அவர்களிடமிருந்து பொற்காசுகளை எடுத்துக்கொண்டு பக்கத்து அறையில் படுக்க வைத்திருந்த பெண்மணியிடம் சென்று பேச்சுக் கொடுக்க முற்பட்டான்.

காபாலிக வேடதாரிகளின் பேச்சில் தன் தந்தையின் பெயர் அடிபடவே ஆர்வம் உண்டாகியிருந்தது அவனிடம். எனவே அது விஷயமாக அவனிடமே கேட்டான்

“அம்மணி... இந்த வேஷதாரிகள் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டார்கள். ஆகவே ஒரே ஒரு சந்தேகத்தை மட்டும்

கேட்கிறேன். உங்களுக்கும் மறைந்த சாளுக்கிய மாமன்னர் ஆகவமல்லருக்கும் ஏதாவது தொடர்பிருந்ததா?"

"இல்லை..." என்றாள் அவள் உடனடியாக.

"உண்மையாகத்தான் சொல்கிறீர்களா?"

"சத்தியமாகத்தான் சொல்கிறேனப்பா..." என்றாள் அவள்.

அமற்கு மேல் அவனைப்பற்றி அவன் எதையும் தெரிந்துகொள்ள விரும்பவில்லை.

"வேறென்ன வேண்டும் அம்மா உங்களுக்கு...? எங்கே போகவேண்டும் என்று சொன்னால் காலையில் அழைத்துப் போகிறேன்" என்று கேட்டான் அவன்.

இடத்தைச் சொன்னாள் அவள்.

விதியின் விளையாட்டை எண்ணி விக்கிரமதித்தன் சிரிக்க வேண்டியதாயிற்று.

"சோழர் பாசறையில் என்னை விட்டுவிடு தம்பி" என்றாள் அவள்.

அவள் குறிப்பிடுவது வடபெண்ணை ஆற்றின் வடகரையிலுள்ள வீரராஜேந்திரனின் பாசறைதான் என்பது அவனுக்குப் புரியாமலில்லை. மதுராந்தகன் இட்ட சிறையிலிருந்து தப்பும் தனக்கு வீரராஜேந்திரனின் பாசறையில் மரணம் நிச்சயம் கிடும் என்று எண்ணிக்கொண்ட அவன் சிரித்தான் தன் நிலை குறித்து.

தன் அபாய நிலை கருதி அபலையாய் இருந்த அப்பெண்மணியை விட்டுவிட்டுப் போக அவன் தயாராக இல்லை. விடியும் வேளை குறுகி விட்டதால் வெளியில்

சென்று தடாகமொன்றினைத் தேடிப்போய் நீராடிவிட்டு ஊருக்குள் சென்று புரவி வண்டி ஒன்றையும் கொண்டு வந்தான். காபாலிக வேடதாரிகளிடமிருந்து எடுத்த பொற்காசுகள் புரவியையே வாங்கிவிடக்கூடிய அளவிற்கு இருந்ததால், வண்டியை வாடகைக்குப் பேசி அதில் அப்பெண்மணியை ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டான் வடபெண்ணையை நோக்கி.

வழியில் ஒரு சமயத்தில் கூட அப்பெண்மணி அவனுடன் பேச முற்படவேயில்லை. ஆகவே அவனுக்கு கற்பனை செய்ய நிரம்ப நேரமிருந்தது. கற்பனையில் இறங்கியபோது அதில் ஏறி வந்தாள் எழில் நங்கை. சிந்தனை என்று இறங்கினால் அதை ஆக்கிரமித்துக் கொள்வதற்காகவே இருந்தவளைப் போல் அவளது உருவம் அவனது மனத்திரையில் தோன்றியது. எந்த விஷயத்தை எண்ண முற்பட்டாலும் அவற்றின் முதலிலோ, இடையிலோ, முடிவிலோ அவளே வந்து நின்றாள். வழியிலே எதைக் கண்டாலும் அவையெல்லாம் அவளாகவே இருந்தன. கண்களை மூடினால் அவள் நினைவாகவும், கண்களைத் திறந்தால் அவள் காட்சியாகவும் அமைந்தாள்.

திருமணம் குறித்து ஏங்கிய தலைவன் ஒருவன் தன் தலைவியின் நினைவால் அல்லலுறுகிறான். அவளை விட்டுப் பிரிந்து பயணப்பட்டிருந்த அவன் வழியிலே மயிலைக் கண்டதும் மயிலையொத்ததலைவியை எண்ணிக் கொள்கிறான். மானைக் கண்டதும், மானை நிகர்க்கும் மருட்சி கொண்டுள்ள தலைவியை நினைத்துக் கொள்கிறான். குயிலைக் கண்டதும் குயில் குரல் கொண்ட காதலியின் நினைவே வருகிறது அவனுக்கு. நெஞ்சைப்

பார்த்து, 'நெஞ்சே நீ இந்த வழியில் செல்வாயானால் இத்தகைய காட்சிகளைக் கண்டு அவளது நினைவால் துன்புற நேரும். ஆகவே வேறு வழியில் செல்...' என்று கூறுகிறான்.

நந்திக்கலம்பகக் காட்சியான இதே நிலைதான் விக்கிரமநித்தனையும் சூழ்ந்நிருந்தது. பெண்ணைப் பற்றிய நினைவுகள் இருவிதமாகவும் மனிதனை அலைக்கழிக்கக் கூடியது. அவ்வாறே, சுகமும் சோகமுமாய் பயணப்பட்ட அவன் முடிவில், வடபெண்ணையின் தென்கரையை அடைந்தபோது இரவு நேரம் வந்து குறுக்கிட்டது. கூட இருந்த பெண்மணியும், எங்காவது தங்கிவிட்டுப் போகலாமென்று கேட்டுக் கொண்டான்.

வண்டியை விட்டு இறங்கி ஆற்றங்கரையோரமாய் உலவி வேட்டுவ மாளிகையொன்றைக் கண்டான் விக்கிரமநித்தன். ஆனால் அத்திருப்தி அதன் உள்ளே நுழையப் போனபோது தரைமட்டமாகிப் போய் தகராறில் முடிந்தது.

மாலை நேரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மயங்கி, மயங்கி, மங்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த அந்த வேளையில் வடபெண்ணையாற்றின் தோற்றம் அளப்பரிய அழகாக இருந்தது. பூமகள் தன் கரம் ஒன்றினை அலாதி இன்பத்துடன் அசைத்து மகிழ்வது போல் வளைந்து ஓடிய அந்த ஆற்று நீர் நிர்மலமாய் இருந்து கரையோர மரங்களைப் பிரதிபலித்தது. காயா மரங்களும், முகண்டைக் கொடிகளும், காஞ்சி மரங்களும், கொன்றை மரங்களும், நாவல் மரங்களும் தழைத்திருந்த அந்நதிக்கரையில் அம்மரங்கள் உதிர்த்த மலர்கள் எழுப்பிய மணம், பூரணமாய் பரவிக் கிடந்தது. உதிரிப்பூக்கள் பற்பல நீரில் விழுந்து நீரினை அலங்கரிப்பதுபோல் ஆங்காங்கே அடையடையாகக்

காட்சியளித்தன. காஞ்சி மரங்களின் மேல் அமர்ந்திருந்த மைனாக்கள் சில அந்த மலர் அடைகளை மாமிசத்துண்டுகளாய்க் கருதி மரத்தை விட்டு ஜில்வெனப் பறந்து வந்து குத்தவும் அக்குத்தலால் கலைந்த மலரடைகள் வெவ்வேறு கோலங்களாய் மாறிய விதம் மிக அழகாயிருந்தது. வானத்தில் கீழ் போட்டாற் போல் பறந்த வெண்ணாரைகள் வட்டமாக நதிக்கரையில் இறங்கி ஆற்று நீரில் அலகுகளை விட்டு எதையோ தேடுவன போல் துழாவவும் அதைக்கண்டு சிரிப்பனபோல் சில அணில் கூட்டங்கள் காயா மரக்கிளைகளில் அமர்ந்து கொண்டு சிச்சிச்சென்று கத்தின. அத்தகைய அழகுகளைக் காணப் புறப்பட்டாற்போல் சந்திர பிம்பம் வானத்தின் மேற்குக் கோடியில் பிறை வடிவமாய்த் தோன்றியது. அனைத்தையும் வாழ்த்துவது போல் தென்றல் உலா வந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த ரம்மியமான சூழ்நிலையை ரசித்தபடி வேட்டுவர் மாளிகையை அடைந்தான் விக்கிரமநித்தன். இரு வீரர்கள் வாயிலில் காவல் காக்கும் தோரணையில் அமர்ந்திருந்தார்கள். விக்கிரமநித்தன் உள்ளே நுழைய முயன்றபோது அவர்களது வேல் வழியை மறித்தது. வாய், "நில், உள்ளே போக அனுமதியில்லை" என்றது.

ஆற்றங்கரையில் இருக்கும் ஓர் அற்புத இடத்தைச் சொந்தம் கொண்டாடும் வீரர்களின் மேல் பெரும் கோபம் வந்தது அவனுக்கு.

"ஏன் அனுமதி இல்லை?" என்று கேட்டான் முரட்டுத் தனமாக.

"உள்ளே ஏற்கனவே தங்கியிருக்கிறார்கள், இட மில்லை" என்றார்கள் அவர்கள்.

“இத்தனைப் பெரிய மாளிகையிலா இரண்டு பேர்களுக்கு இடமில்லாமல் போய்விட்டது. என்ன உறுகிறாய்...?” என்று சிறினான் காண்கிய இளவல்.

“ஐயா, நீங்களாகப் பேரகவில்லை என்றால், நாங்கள் உங்களைப் பிடித்துத் தள்ள வேண்டிவரும்” என்று தெரிவித்துக் கொண்டார்கள் வீரர்கள்.

அசதியாலும் பெண்மணியைத் தங்கச் செய்ய வேண்டிய கட்டாயத்தாலும் வீரர்களின் பேச்சிலிருந்து நியாயத்தை மறந்து பொறுமையை இழந்த அவன், “அதையும் தான் பார்த்து விடலாம்...” என்று கூறி இரு வீரர்களையும் இரு கைகளால் பிடித்து மோதிக் கீழே உருட்டித் தள்ளிவிட்டு ஒருவனிடமிருந்து வாளைப் பறித்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான் எந்தத் தாக்குதலையும் சமாளிப்பதற்காக.

அவன் அப்படி உள்ளே நுழைந்தபோது அவனது வாள் எதனுடனோ உரசியது. நிமிர்ந்து பார்த்தான் விக்கிரமதித்தன். அவனுக்கு எதிரே ஏறக்குறைய அவனையொத்த பிராயம் உள்ள இளைஞன் ஒருவன் கையிலே வாளும் முகத்திலே சிரிப்புமாக நின்றிருந்தான், வாளால் அவனை வரவேற்பது போல். அரசு உடையும் அரசு கம்பீரமும் அவனுக்கு அழகைச் சேர்த்திருந்தன. விக்கிரமதித்தன் சற்றே ஸ்தம்பித்து நின்று விட்டதைக் கண்ட அவன், “ஏன் நிற்கிறாய்...? எதையோ பார்த்து விடுவதாகச் சொன்னாயே, பார்க்க வேண்டியதுநானே வாளால்...” என்று வினவியதும், விக்கிரமதித்தனின் இயல்பான வீர உணர்ச்சி பொங்கி எழுந்தது. அடுத்த கணம் போரில் இறங்கினான்.

தொடங்கிய போர் கொஞ்ச நேரத்திலேயே களை கட்டியது. சம வயதும், சம வீரமும், சம வேகமும்

கொண்டிருந்தவர்களாய் போரிட்டார்கள் அவர்கள். வாலிபன் சிரித்த முகத்துடனேயே போரிட்டான். ஆனால் விக்கிரமதித்தன் முதலிலேயே பொறுமையை இழந்து விட்டிருந்ததால் கடுத்த முகத்துடன் போர் செய்தான். விக்கிரமதித்தனின் வாள் நீளம் குறைவாக இருந்ததால் நெருங்கிப் போரிட முடியவில்லை. அதேசமயம், சற்றே நீண்ட வாளைப் பெற்றிருந்த வாலிபனோ நெருங்க வேண்டிய அவசியமே இல்லாமல் வாளை நீட்டி நீட்டிப் போரிட்டான். விக்கிரமதித்தன் அந்த வாலிபனைக் காயப்படுத்தும் நோக்கத்தில் பாய்ந்தும், எழும்பியும் போரிட்டபோது வாலிபன் லாவகமாக நகர்ந்துகொண்டு வாளை இழுத்துக்கொள்வது போல் பாவனை செய்து சரேலென விக்கிரமதித்தனின் வலது தோளைக் காயப்படுத்தினான்.

விக்கிரமதித்தனின் கண்கள் சிவந்தன.

❖ ❖

அத்தியாயம் பதினைந்து

“பேர்ந்திலன் ஆசனத்துப் பேசிய பேராண்மை
சோர்ந்திலன் கையால் தொழுதிலன் - வாய்ந்த
மதுவொன்று மாலை மணிதீள் மார்பன்
இதுவன்றோ வீரமா மாறு...”

- பாரத வெண்பா

பாரத வெண்பா பாடிய பெருந்தேவனார்தம் நூலில் உத்தியோகப் பருவத்தில் துரியோதனனின் வீரத்தைப் பற்றிச் சொல்கிறார். நியாயத்தைச் சுமந்து கண்ணன், தூதாக

வந்து கேட்டிறான் கௌரவர்களின் அவையில். துரியோதனனோ துர்புத்தியால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருந்ததால், பாண்டவர் துறனைக் கொன்று விடவே முனைந்து பொய்யாசனம் அமைத்து அதில் அமரச் செய்கிறான். கண்ணன் அதில் அமர்கிறான். ஆனால் அனைவரும் எதிர்பார்த்த மாதிரி அவன் அழிந்து விடவில்லை. ஒருவரும் எதிர்பாராத வண்ணம் வஸ்வருபமெடுக்கிறான். அக்காட்சியைக் கண்டவரெல்லாம் கலங்கவும், நடுங்கவும் தொழவும் செய்தார்களாம். ஆனால் துரியோதனன் ஆசனத்தை விட்டு அசையவுமில்லை. ஊசி முனை இடமுமில்லை என நிர்தாட்சண்யமாய் தெரிவித்த பேச்சிலிருந்து பின்வாங்கவுமில்லை. கண்ணனைத் தொழவுமில்லை. எதற்கும் ஆடிப்போகாமல் இருந்த இவனது வீரமல்லவா வீரம் என்று வியக்கிறார் புலவர்.

இங்கே விக்கிரமாதித்தனும், துரியோதனனைப் போலத்தான் மெச்சும்படித் திகழ்ந்தான். வீர வாலிபனின் கத்தி தன்னைக் காயப்படுத்திய நிலையில் அவன் ஆடிப்போய் விடவில்லை. நியாயமற்ற முறையில் காவல் வீரர்களை அடித்துத் தள்ளிய செயலிலிருந்தும் பின்வாங்கவில்லை. தன் உயிர் குறித்து கவலை கொண்டு அதைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தொழவுமில்லை. சளைக்காத வீரனாகவே நின்றான்.

ஆனால் போர் மேலே தொடரவில்லை. "மேலும் சண்டை வேண்டியதில்லை வீரனே! உன் திறமையை நீ நன்றாகவே நிகழ்த்திக் காட்டி விட்டாய்" என்று கூறிவானை வீசியெறிந்த வீர வாலிபன் கைகளைத் தட்டி சில வீரர்களை அழைத்து, "இவரை அழைத்துப்போய் காயங்களுக்கு மருந்து இடுங்கள்" என்றான்.

அதற்குப் பிறகும் போர் புரிய விரும்பாத விக்கிரமாதித்தன் வெளியே நின்ற பெண்மணியை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். காயத்திற்கு மருந்து போட்ட பின் விக்கிரமாதித்தனும் வீர வாலிபனும் சந்தித்துக் கொண்டார்கள்.

"இந்த ஆற்றில் படகுகள் காலையில்தான் ஓடுமா..." என்று பேச்சை ஆரம்பித்தான் விக்கிரமாதித்தன்.

"ஏன்?"

"இந்தப் பெண்மணியை அக்கரைக்குக் கொண்டுப் போக வேண்டிய பொறுப்பு எனக்கிருக்கிறது. இங்கே வந்ததிலேயிருந்து ஒரு படகையும் காணோம்."

"அவர் யாரைச் சந்திக்கப் போகிறார்? தற்போதைக்கு அக்கரையில் நிலமை சரியில்லையே."

"அவர் செல்ல விரும்புவது சோழர் பாசறைக்கு என்பது மட்டும்தான் தெரியும். வேறெதுவும் தெரியாது."

"அவர் யார் என்பதாவது..."

"அவரே அதைச் சொல்ல மறுக்கிறார்."

"ஆமாம், நீங்கள் யார்? இத்தகைய வாள் திறன் கொண்டவரைச் சந்தித்து எனக்கு ரொம்ப நாளாகிறது..." என்றான் வீரவாலிபன்.

இந்தக் கேள்வியால் விக்கிரமாதித்தன் சங்கடப்பட்டுப் போய்விடவில்லை. தன்னை யாரெனச் சொல்லிக் கொள்வதில் தயக்கம் வேண்டியதில்லை என்று கருதி, "சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன்" என்று சற்று கம்பீரமாகவே சொன்னான். அந்த பதில் வீரவாலிபனை அசர வைத்தது. தன்னுடன் போரிட்டவன் ஒரு பெருவீரன் என்ற வகையில்

தான் கற்பனை செய்து வைத்திருந்தான் வாலிபன். அவன் ஓர் இளவரசனாக - அதுவும் சாளுக்கிய இளவரசனாக இருப்பானென எதிர்பார்க்கவே இல்லை. எனவே தற்போது அவ்வீரவாலிபனின் முகத்தில் பெருத்த மாறுதல்கள் உண்டாயின.

விக்கிரமாதித்தன் அதைக் கவனித்து, "கசப்பான பெயராக அமைந்து விட்டதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். நீங்கள் கேட்டதற்காகச் சொல்ல வேண்டியாயிற்று. அதோடு கேட்டுவிட்ட பின் பொய்யைச் சொல்ல நான் விரும்ப வில்லை" என்றான்.

அவன் என்ன கருத்தில் பேசுகிறான் என்பது விளங்க வில்லை வீரவாலிபனுக்கு. அதுவரை சாதாரணமாகக் கருதி அவனோடு பேசி வந்த வாலிபன் அவனை இன்னாரென அறிந்துகொண்ட மாத்திரத்தில் ஜாக்கிரதையுடன் பேச வேண்டியதை உணர்ந்தான்.

"எனக்கு இப்போது உண்மையிலேயே கஷ்டமாகத் தான் இருக்கிறது" என்றான்.

"என் பெயரைத் தெரிந்து கொண்டதிலா...?"

"அதில் மட்டுமல்ல, பெரிய வீரரான நீங்கள் சோழராக இல்லாமல் போனது."

இந்த நிலையில் இருவருமே கௌரவமானதொரு புன்னகையை உதிர்த்துக் கொண்டார்கள்.

"இந்தக் கவலையை நானும் கொண்டால் என்ன பதில் கூறுவீர்கள்?" என்று கேட்டான், சாளுக்கிய இளவல்.

"பதில் காண முடியாத சில விஷயங்கள் இந்த உலகில் அரைகுறையாகவும் நிரந்தரமாகவும் எங்கும் இருக்கத்தான்

செய்யும்.." என்று கூறிய அவ்வாலிபன், "அப்பெண்மணி யுடன் சோழர் பாசறைக்கு நீங்களும் வருவதென்று முடிவு கட்டி விட்டீர்களா...?" என்று கேட்டான்.

"நான் ஏன் வரத்தயங்க வேண்டும்..?" என்று திரும்பிக் கேட்டான் விக்கிரமாதித்தன்.

"வீரராஜேந்திரரை உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா..?"

"என் தந்தையைப் போரில் ஐந்து முறை சந்தித்தவர் என்ற அளவு தெரியும்."

"சந்தித்து வெற்றியும் பெற்றவர் அவர். அதிலிருந்து அவருக்கும் சாளுக்கியருக்கும் உள்ள உறவை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளலாம்" என்றதும், "ஒட்டுமொத்தமாக சாளுக்கியருக்கும், அவருக்கும் உள்ள உறவைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது" என்று சொன்னான் சாளுக்கிய இளவல்.

"அப்படியானால் நீங்கள் வேறு, உங்கள் தந்தை வேறு என்கிறீர்களா?"

"ரத்தம் ஒன்றாக இருந்துவிட்டால் எண்ணங்களும் ஒன்றாகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்றில்லை, என்பதை வேறு, எந்தந்தையின் பாதை வேறு. மாறுபட்ட பாதையில் செல்லும் வேறுபட்ட இருவரையும் ஒரே மாதிரிதான் வீரராஜேந்திரர் பார்ப்பார் என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை."

"பாதைகள் வேறாக இருக்கலாம். ஆனால் புறப்பட்ட இடமும் போய்ச் சேரும் இடமும் ஒன்றாகத்தானே இருக்கும், உங்கள் இருவருக்கும்...?"

"அதில் வித்தியாசத்தை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்....? சாளுக்கியன் மட்டுமென்ன, சோழர்களும் சரி,

பாண்டியர்களும் சரி, அப்படித்தானே இருக்க முடியும்? ஒவ்வொரு அரசரும் வெவ்வேறு பாதையை விரும்பினாலும் சேரவேண்டிய இடம் என்று வரும்போது வித்தியாசம் இருக்காதல்லவா...? ஏன் தந்தையைப் போலவே நானும், சாளுக்கிய சாம்ராஜ்யத்திற்குத்தான் அடிகோலுகிறேன். பாதைகள் மட்டும் வேறு... வேறு..." என்று கூறிய விக்கிரமாதிட்டன், "ஆமாம், நீங்கள் யார் என்று சொல்ல வில்லையே!" என்றான்.

"நான் வாயால் சொல்லி நீங்கள் காதால் கேட்பதை விட நாளை நீங்கள் கண்ணால் கண்டே தெரிந்து கொள்ளலாம்."

"கண்ணால் காண்பதும் பொய்யாக இருக்கக் கூடாதா?"

"தீர விசாரித்துக் கொள்ளுங்களேன்" என்று கூறிச் சிரித்தான் வாலிபன்.

பிறகு இருவரும் தனித்தனி அறைக்கு ஒய்வெடுக்கச் சென்றார்கள். மேல்கட்டிற்குச் சென்ற விக்கிரமாதிட்டன் உப்பரிகையிலிருந்து ஆற்றங்கரையை நோக்கியபோது அங்கே நெடுந்தூரம் வரை சிறு சிறு வெளிச்சங்கள் இருந்ததைக் கண்டு சோழர் படையின் பரிமாணத்தை ஊகித்துக் கொண்டான். பொழுது விடிந்தபின் பெண்மணியுடன், ஆற்றுக்கு அப்பால் சென்றதும் வீரராஜேந்திரரைச் சந்தித்து தான் கோரிய படையுதவி பற்றி பிரஸ்தாபிக்கலாமா வேண்டாமா... என்று யோசித்தான். சோழ நாட்டிற்கு வந்தபோது தொடக்கத்தில் அவனுக்கு ஏற்பட்டிருந்த நம்பிக்கை தற்போதில்லை. மதுராந்தகனின் நடவடிக்கைகளுக்குப் பிறகு சோழர்களின் பால் அவனுக்கு

உறுதியாக எதையும், தீர்மானிக்க முடியாத மனநிலையே உண்டாயிற்று. ஆகவே அது விஷயமாக ஒன்றும் பேசிக்கொள்ள வேண்டாமெனத் தீர்மானித்தான். ஆனால் மறுநாள் நடந்ததோ எதிர்பாராததாக இருந்தது.

பொழுது விடிந்ததுமே, பற்பல பரிசல்கள் ஆற்றில் மிதந்தன. அவற்றில் அலங்கரிக்கப்பட்ட பரிசல்கள் மூன்றில் விக்கிரமாதிட்டன், வீர வாலிபன், பெண்மணி ஆகியோர் புறப்பட்டுப் போனார்கள். பரிசல்கள் அக்கரையை அடைந்ததுமே கரையிலிருந்து கொம்புகள் ஒலித்தன. நான்கைந்து வீரர்கள் வீரவாலிபனை எதிர்கொண்டார்கள். அவனுக்குப் பின்னால், விக்கிரமாதிட்டன் இறங்கி நடந்தான். அவர்களுடன் வந்த பெண்மணியைக் கண்ட மாத்திரத்தில் சோழ வீரர்களின் முகங்களில் தேள்விகள் எழுந்து நின்றன. விரைவிலேயே அந்தப் பெண்மணியைத் தனிக் கூடாரமொன்றில் தங்கச் செய்துவிட்டு விக்கிரமாதிட்டனை அழைத்துச் சென்றான் வீரவாலிபன்.

பாசறையின் வடகோடிக்கு அவர்கள் போக வேண்டியிருந்தது. சுமார் ஒரு கல் தூரத்திற்குப் பாசறைக்குள்ளேயே அவர்கள் நடந்தார்கள். அப்படிச் சென்ற மாத்திரத்தில் அவர்களும் பிற தளபதிகளும் விரைவாகவும் எளிதாகவும் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குச் செல்வதற்கான பாதை மிகவும் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. பல இலைகள் கொண்டதொரு கிளையைத் தரையில் கிடத்தியது போன்ற வடிவத்தில் படைகள் அணிவகுத்து நிறுத்தப்பட்டிருந்ததைக் கண்டான் விக்கிரமாதிட்டன். மரக்கிளையின் பிரதான கொம்பும் அந்தக் கொம்பிலிருந்து ஒவ்வொரு இலைக்கும் வளர்ந்த குறுங் கொம்புகளும், அப்படை முகாமின் அமைப்பில் பாதைகளாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இலை

வடிவங்களில் படைத் தொகுதிகள் பிரித்துப் பிரித்து நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. ஒவ்வொரு இலை வடிவப் படைப் பிரிவிலும் நால்வகைப் படைகளும் இடம் பெற்றிருந்தன. யானைகள் விளிம்புகளாக நிறுத்தப்பட்டு பெரும் சங்கிலிகளால் பிணைக்கப்பட்டிருந்தன. அதையடுத்து புரவிப் படைகளும் வில்லவர்களும் வாள் வீரர்களும் இருந்தார்கள். ஒவ்வொரு இலைக் கார்பின் தொடக்கத்திலும் உணவுக்கூடங்கள் அமைக்கப்பட்டு படைகள் விரைவாக அணுகி உணவருந்த ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. அதற்கு ஏற்ற வகையில் ராட்சத அடுப்புகளும், கொப்பரைகளும் வைக்கப்பட்டு உணவு சமைக்கும் பிரதான காவலர்கள் அவ்விடங்களில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு இலையின் நுனியிலும் வாகனக்கூடங்கள் இருந்தன. அவற்றில் பொறி வண்டிகளும், விதவிதமான பொறிகளும் இடம் பெற்றிருந்ததைக் கண்டான் விக்கிரமாதித்தன். ஒவ்வோர் இலைக்கும் ஓர் உபதளபதி நியமிக்கப்பட்டு அவர்களை இனம் காட்டும் வகையில் ஒவ்வோர் இலையின் தொடக்கத்திலும் மாறுபட்ட வண்ணக் கொடிகள் பறந்தன. கொடிக்கம்பங்களின் கீழ் பெரும் முரசுகளும் கொம்புகளும் தயாராக இருந்தன. தேவையான நேரத்தில் ஆணைகளிட்டு படைகளின் ஒவ்வொரு மூலைக்கும் அறிவிக்க அந்த ஏற்பாடு மிகவும் பயன்படும் என்பதை உணர்ந்த விக்கிரமாதித்தன் அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் கண்டு வியந்தான். சோழர்களின் வெற்றிக்கான ரகசியம் அவனுக்கு தெளிவாக விளங்கியது. வீரர்கள் நிரம்ப இருப்பதால் மட்டும் படையைச் சிறப்பாக நடத்திவிட முடியாது என்பதையும் அவற்றை அணிவகுத்துச் செல்லும் தளபதிகளைப் பொறுத்தே, போரின் வெற்றி நிர்ணயிக்கப்படு

K

கின்றது என்பதையும் அறிந்து கொண்ட அவன் சோமேஸ்வரனைப் போரில் சந்திக்கும் போது எந்த மாதிரி நடத்தி மடக்க வேண்டும் என்பதைத் தற்போதே திட்டமிட்ட படி நடந்தான்.

வழியெல்லாம் வீரவாலிபனைக் கண்ட வீரர்கள் வணக்கம் செலுத்தி பெருத்த மரியாதை காட்டினார்கள். "அந்தப் படையின் அணிவகுப்பிற்கு அந்த வாலிபன்தான் காரணமாக இருக்க வேண்டும்" என்று எண்ணிக் கொண்டான் சாளுக்கிய இளவல். கிளையின் நுனியில் மலர் பூக்கும் இடத்தில் மலர் போன்ற கூடாரம் அமைத்து உள்ளே திகழ்த்த சோழ மன்னரை அவர்கள் நெருங்கினார்கள்.

முதலில் வீரவாலிபன் மட்டும் உள்ளே நுழைந்தான். விக்கிரமாதித்தனின் வரவு பற்றி தெரிவிப்பதற்காக. ஆனால் அவன் உள்ளே சென்றபோதோ நடந்ததே வேறாக இருந்தது. உள்ளே நுழைந்ததுமே, "விக்கிரமாதித்தன் எங்கே...? உன்னோடு வரவில்லையா...?" என்று வீரராஜேந்திரர் வினவியதும் வீரவாலிபன் மட்டுமின்றி வெளியே நின்றிருந்த விக்கிரமாதித்தனும் வியந்து போனார்கள்.

"உங்களுக்கெப்படி... விக்கிரமாதித்தன் வந்திருப்பது தெரியும்?" என்று கேட்டான் வீரவாலிபன்.

வீரராஜேந்திரரின் முகத்தில் புன்னகை எழுந்தது. "சோழ மன்னனுக்குத் தெரியாமல் சோழ நாட்டில் ஏதாவது நடக்கும் என்று நினைக்கிறாயா நீ..." என்றார் அவர்.

"நீங்கள் மன்னன் மட்டுமல்ல, மந்திரவாதியும்கூட..." என்று சொல்லிவிட்டு வெளியேறிய வீரவாலிபன் விக்கிரமாதித்தனுடன் மீண்டும் வந்தான்.

“வா... விக்கிரமாதித்தா, உன் வரவு நல்வரவாகட்டும், உட்கார்” என்று எந்தவிதத் தயக்கமும் இல்லாமல் சரளமாய் மிகச் சாதாரணமாய் கூறிய சோழ மன்னர் வீரவாலி பனையும் அமரச் சொன்னார். கூடாரத்தின் வாயில் அடைக்கப்பட்டது.

விக்கிரமாதித்தன் உண்மையிலேயே ஸ்தம்பித்துப் போனான். நன்னைப்பற்றிக் சோழ மன்னருக்குத் தெரிவித்திருக்கலாம் என்று மட்டுமே அவன் எதிர்பார்த்திருந்தானே தவிர இவ்வளவு சகஜமாக அவர் தன்னை வரவேற்பார் என்று சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. நிமிர்ந்து அவரை நோக்கினான். பிராயம் ஐம்பதைக் கடந்துவிட்ட அவரது மேனி அவனுக்கு முன்னால் விஸ்வரூபக் காட்சி போல் தெரிந்தது. திறந்த மார்பும் பரந்த தோளூமாய்க் காட்சியளித்த அவரது மார்பில் அப்போதுகூட பச்சைக் காயங்கள் இருந்ததைக் கவனித்தான் சாளுக்கிய இளவல். இவர் போரிடவே பிறந்தவர் என்று எண்ணத் தோன்றியது அவனுக்கு. தன் தந்தையை ஐந்து முறை புறங்கண்டதற்கு அக்காயங்கள் அந்தாட்சி கூறின. ஆனால் தோற்றவரையே திரும்பத் திரும்ப அழைத்துத் தாக்கும் அரசனிடம் இருக்கக்கூடிய குரூரமும், வெறியும் அவரது வதனத்தில் காணப்படவில்லை. மார்பும் தோளும் போர்ப்பரணியைப் பாடிக்கொண்டிருந்தாலும் அவரது வதனமோ கருணையின் உறைவிடமாகவே காட்சியளித்தது. தட்டினால் கொட்டி விடக்கூடிய அமுத கலசம் போல் கருணையும் பரிவும் திரம்பிய தீட்சண்யமான கண்களையும், புன்னகையை மட்டுமே அறிந்து பழகியதுபோன்ற வாயும், கருணையை அலங்கரிக்கும் கம்பீரத்திற்கு என்று அமைந்த நீண்ட பெரிய மீசையும் அனைத்தையும் அலங்கரித்த பொற்கிரீடமும் விக்கிரமாதித்தனிடம் பெரும் மனப்புயலை உண்டாக்கின.

வியப்பின் எல்லைக்கு வந்துவிட்டிருந்த அவனை மன்னர் பேசிய பேச்சுக்கள் எல்லையைக் கடக்கவும் வைத்தன.

“முதலில் இரண்டு விஷயங்களுக்காக உன்னைப் பாராட்ட வேண்டும் விக்கிரமாதித்தா...” என்று ஆரம்பித்தார் மன்னர்.

“இரண்டு விஷயங்களா...?”

“ஆம்... முதல் விஷயம் நீ எழில் நங்கையைக் காப்பாற்றியது. இரண்டாவது விஷயம் உன் நேர்மை...”

“நேர்மையா?”

“ஆம்... அதிராஜேந்திரனைக் கைது செய்து தலை நகரைக் கைப்பற்ற பில்ஹணர் கூறிய யோசனையை நீ மறுத்தாயாமே. அதுதான்...”

விக்கிரமாதித்தன் அசந்து போய் உட்கார்ந்து விட்டான். சிறிது நேரம் வரை அவனால் எதுவும் பேச முடியவில்லை. பிறகு பேசலானான். “சோழரே எழில் நங்கையைக் காப்பாற்றியது தற்செயலாக நிகழ்ந்த செயல். யாராக இருந்திருந்தாலும் அந்நேரத்தில் காப்பாற்றியிருப்பேன். ஆகவே இதில் விசேஷமாகப் பாராட்ட எதுவுமில்லை. இந்தப் பில்ஹணர் விஷயத்தில் நான் நேர்மையாக நடந்து கொண்டதாகச் சொல்கிறீர்கள். என் நடத்தை அந்த விஷயத்தில் ஏன் நடிப்பாக இருந்திருக்கக்கூடாது...?”

இதைக்கேட்டு கடகடவெனச் சிரித்த வீரராஜேந்திரர், “விக்கிரமாதித்தா, நீ எழில் நங்கைக்குச் செய்த உதவி ஏதோ ஒரு தனிப் பெண்ணுக்குச் செய்த உதவியல்ல... சோழரது நர்த்தகிக்குச் செய்த உதவி. ராஜ்யத்திற்குச் செய்யப்பட்ட உதவிக்கு ஒப்பானது. ஆகவே நீ பாராட்டிற்கு

உரியவன்தான். அதோடு உதவும் வாய்ப்பு எவனுக்கும் வரலாம். ஆனால் உதவித்தான் ஆகவேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை. அதுவும் பகைவர் நாட்டில் வந்து உதவுவது விசேஷமல்லவா...? நான் மட்டும் உன் நிலையில் இருந்திருந்தால் எழில் நங்கையைக் காவு கொடுத்து ஆதாயம் தேட முயன்றிருப்பேன். நீ அவ்வாறு செய்ய வில்லை..." என்று கூறிய மன்னர், "நீ என்ன சொல்கிறாய்...?" என வீரவாலிபனை வினவ, அவன் புன்னகை மட்டுமே செய்தான். அவர் தொடர்ந்தார்.

"பில்ஹணர் விவகாரமும் ஒருவகையில் இப்படித்தான். ஒரு சாதாரண மனிதனாக இருந்தால் நீ கூறுவது சரி. நீயோ வேற்று நாட்டு இளவரசன். சோழ நாடு கிடைக்குமானால் தயங்காமல் கவர்ந்து கொள்வாக்கூடிய நிலையில் இருப்பவன். அரசியலில் ஆதாயத்திற்கான வாய்ப்பு வரும்போது நேர்மையற்ற செயல்கூட ராஜதந்திரம் என்ற பெயரில் நடைபெறுவதுதான் இயல்பு. வாயில் கொட்ட தேன் தயாராக இருக்கும்போது முடவனாய் இருப்பவன் வாயைத் திறக்கவே விரும்புவான். நாடிழந்து கிடக்கும் நீயும், அந்த வகையில்தான். பில்ஹணர் கூறிய வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டும். அதுதான் அரசியல். அதுதான் உலகியலும். இதில் நடிப்பிற்கு அவசியமில்லை. நேரில் கவி தெரியும்போது தெரியாத கனியை தேடி யார் செல்வார்கள்? நீயோ நேரில் தெரிந்த கனியை மறுத்திருக்கிறாய். இது நேர்மைக்கு அத்தாட்சி இல்லையா...?" என்று விளக்கிய அவர், "தற்போது ஒரு விஷயத்திற்காக உன்னிடம் நான் மன்னிப்பும் கோர வேண்டியிருக்கிறது..." என்றார்.

"மன்னிப்பா...?"

"ஆம், மதுராந்தகன் உன்னைச் சிறை செய்ததற்கு" என்றார் மன்னர்.

"இதெல்லாம் தங்களுக்கு...?"

"பிறகு சொல்கிறேன். முதலில் நீ போய் ஓய்வெடுத்துக் கொள்" என்று கூறி, அவனை அனுப்பி வைத்தார் அவர்.

அவனுக்கென்று அடிக்கப்பட்ட கூடாரத்திற்குச் சென்று படுத்தான் சாளுக்கிய இளவல். பகலெல்லாம் பல்வேறு எண்ணங்களால் அசதியுற்றான். அந்த அசதி இரவிலும் தொடர்ந்தது. "சே..." என்று வாய்விட்டுச் சலித்துக் கொண்ட அவன் தண்ணீர்க் குவளையை எடுக்கத் திரும்பினான். அப்போது கூடாரத்தின் வாயிலில், "கிளுக்..." என்ற சிரிப்பொலிகேட்டது. வாயிலை நோக்கினான்.

அங்கே -

❀ ❀

அத்தியாயம் பதினாறு

"விண்ண ணங்க விழித்து விளங்கொளி
மண்ண ணங்குற வேனுள் வெய்திய
பெண்ண ணங்கிய தோன்றிய பின்கொலோ
கண்ண ணங்குறு காரிகை கண்டதே

- குளாமணி

கூடாரத்தின் வாயிலில் பந்தமளித்த மங்கலான வெளிச்சத்தில் தங்கத் திங்கள் பெண் வடிவம் கொண்டு இயற்கையை ஆடையாய் உடுத்தி வந்தது போல் எழில்

பொங்க நின்றிருந்தான் எழில் நங்கை. பந்த நிழலில் ஒதுங்கி நின்றாளாதலால் அவளது மேனி பாதி நிழல் பட்டும் மீதி ஒளி பட்டும் தேர்ந்ததொரு கவிஞன் வரைந்த ஓவியம் போல் காட்சியளித்தது. இரவு நேரத்தில் அவள் அப்படி நின்றவிதம் தேவதையின் திடீர் பிரவேசம் போலிருந்தது. கும்மிருட்டின் ஒரு பகுதியைக் கூந்தலாகப் பெற்றிருந்த அவள் மல்லிகை மலர்களை இலையொடு பறித்து கொத்தாகச் சூடியிருந்தாளாதலால் அவளைச் சுற்றி நறுமணப் பிரதேசமொன்று சூழ்ந்திருந்தது. அந்தப் பிரதேசத்தில் தென்றலெனும் தோழி வந்து வந்து போனாளாதலால் அந்த நறுமணம் பெருமணமாய்ப் பெருகி கூடாரத்திற்குள் விரவி மஞ்சத்தைக் குறுகி அதில் கிடந்த விக்கிரமாதித்தனின் நெஞ்சத்தில் பரவியது. மயக்கத்தை அளிப்பவர்கள் பெண்கள். அவர்களுக்கு அவர்கள் சூடும் மலர்கள்தான் வலை. அவர்கள் உதிர்க்கும் சிரிப்புதான் வலைக் கொக்கி. இங்கே தன் தோற்றத்தாலேயே மயக்கத்தை வீசத் தகுந்தவளான எழில்நங்கை மலராகிய வலை வீசி மோகனப் புன்னகையான கொக்கியை அலைய விட்டாளாதலால் மீனெனத் திணறினான் சாளுக்கியப் புவலனின் புதல்வன்.

வீரராஜேந்திரரைச் சந்தித்த கணத்திலிருந்தே ஆச்சரியங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சந்தித்து வந்து கொண்டிருந்த அவனுக்கு தற்போதைய நிலையை எப்படிக்கருதுவதென விளங்கவில்லை. விவரிக்க முடியாததொரு கட்டத்தைச் சந்தித்து சிந்தனையின் வாய்ப்பட்டு மெளனமான அவன் அன்னவளின் அழகு கோலத்தாலும் கள்ளென மயக்கும் சிரிப்பாலும் பெரிதும் ஈர்க்கப்பட்டுத் தவித்தான். காஞ்சிபுரத்துச் சிறையில் அடைபட்ட விவகாரம் இன்னும் புதிராகவே இருந்தாலும் அந்த

விவகாரத்திற்கு வீரராஜேந்திரர் மன்னிப்பு கோரி விட்டதாலோ என்னவோ எழில் நங்கையின் பேரில் கொண்டிருந்த மனக்கசப்பைத் தற்போதும் காட்டவில்லை அவன். அவளைக் கண்டதிலிருந்தே அனைத்து விவரங்களும், அவனுக்கு விளங்கின. சோழ மன்னருக்குத் தன் நடவடிக்கைகள் எவ்வாறு தெரிந்தன என்பதற்கும் அவனுக்கு விடை கிடைத்தது தற்போது. அதிலிருந்தே எழில்நங்கை தன்மீது கொண்டிருந்த சிரத்தையைப் புரிந்து கொண்டான் அவன். தன்னைத் தொடர்ந்து வந்து தன்னை முந்திக்கொண்டு தன்னைப்பற்றிச் சோழ மன்னரிடம் தெரிவித்து தனக்கு வேலையில்லாமல் செய்ததோடு தன்னைப் பாராட்டவும் தன்னிடம் மன்னிப்பு கோரவும் சோழ மன்னரை மாற்றிவிட்ட அவளது செயல்கள் பெரு வியப்பையும் அவனுக்கு அளித்தது.

கூடாரத்து வாயிலில் சிந்தாத அமுதமென நின்ற வளைக் கண்டு சிந்தனைகள் பல கொண்டு ஒரு முடிவிற்கு வந்த விக்கிரமாதித்தன் தன் பழைய இயல்பிற்கு மாறி மஞ்சத்தில் எழுந்து அமர்ந்து அவளை மேலும் கீழுமாய் பார்த்து கம்மலான குரலில் சிரிப்பொன்றினை உதிர்த்தான். அவனைத் தேடி சிரிப்பைச் சமந்து வந்து உதிர்த்து அவனைப் பேசுவொட்டாமல் அடிக்க விரும்பி வந்திருந்த அவள் அவனிடமே சிரிப்பைக் காண நேர்ந்ததால் நிலை மாறி அதுவரை கொண்டிருந்த சிரிப்பை விடுத்துக் கோபக்களை கொண்டாள். ஏமாற்ற விரும்பி வரும் பெண்கள் எதிர்பாராமல் ஏமாற்ற விரும்பியவர்களாலேயே ஏமாற நேர்ந்தால் அவர்களிடம் உடனடியாக விளைவது கோபம்தான். பெண்களுக்கு எப்போதுமே தன்சக்தி குறித்து கர்வம் உண்டு. அந்தக் கவர்ச்சியான கர்வத்துடன் தான் பல சந்தர்ப்பங்களில் ஆடவர்களைச் சந்திக்கிறார்கள். ஆனால்

அந்த கர்வம் ஆடவர்களால் தொடக்கத்திலேயே உடைபட நேரும்போது அந்த கர்வத்தோல்விக்குச் சினம்தான் பரிகாரமாகிறது.

“எதற்காக இப்படிச் சிரிக்கிறீர்கள்...?” என்று கோபம் இழைந்த குரலில் கேட்டாள் அவள்.

“உன்னைப் பார்த்துவிட்டால் சிரிப்பு வராமல், அழுகையா வரும்...?” என்று இயல்பாகவே பேசினாள் அவன். “ஒன்றும் கொஞ்ச வேண்டியதில்லை” என்று சீறினாள் அவள்.

“உண்மைதான்...” என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

“என்ன உண்மை...?” சீறினாள் எழில் நங்கை.

“பலமுறை சந்தித்துக் கொண்டவர்கள் ஒவ்வொரு முறையும் கொஞ்சித்தான் ஆகவேண்டும், எழில்லை” சொன்னாள் அவன்.

“யார்... சந்தித்துக் கொண்டார்கள்...? உங்களை நான் எப்போது சந்தித்தேன்?”

அவன் மீண்டும் சிரிக்கவே, “நீங்கள் இப்போது சிரிப்பை நிறுத்தப் போகிறீர்களா இல்லையா...?” என்று கடுகடுத்தாள் அவள்.

“சிரிப்பைப் போய் யாராவது நிறுத்தச் சொல்வார்களா...?”

“தேவையில்லாத சிரிப்பை ஒருவரும் சகித்துக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

“தேவையில்லாதது என்று எப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“பின் என்னவாம்...?”

“எவனது இதயத்தில் ஒரேயடியாகக் குடிவந்து விட்டதாகச் சொன்னாளோ அவள் அவனைச் சந்திக்கவே மில்லை என்று சொன்னால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியுமா?”

அவள் உடனடியாக பதில் சொல்ல முடியாமல் நின்றாள். அவளை நெருங்கி கரங்களைப் பிடித்து இழுத்த சாளுக்கிய இளவல், “சிரித்தது தவறா... எழில் நங்கை...?” என்று வினயமாகக் கேட்டான்.

அவளது கோபம் அடங்கலில்லையாதலால், “தவறுதான்” என்று சாதித்தாள்.

“அப்படியானால் இதே தவற்றை நீயும் அல்லவா செய்தாய்...?”

“நானா...?”

“ஆம், என் இருப்பிடம் தேடி வந்து இரவில் திடீரென காரணமின்றிச் சிரித்தவள் நீ. அது சரியென்றால் நான் சிரித்தது மட்டும் எப்படித் தவறாகும்...?”

தற்போது தான் தன் சிரிப்பை எண்ணிப் பார்த்தாள் அவள். விக்கிரமாதித்தனின் சிரிப்பில் தவறு சொன்னது எத்தனை அர்த்தமற்றது என்பதும் புரிந்தது அவளுக்கு. எனவே தன் செயல் குறித்து வெட்கப்பட்டு பேச முடியாத வளாய் இருந்தாள். அதை உணர்ந்த சாளுக்கிய இளவல், “எழில் நங்கை” என்று மெல்ல அழைத்தான்.

அவளிடம் தற்போது கோபமில்லை... “ம்” என்று முனகியதிலிருந்தே அது தெரிந்தது.

“நீ இப்போது எங்கே வந்தாய்...?” என்று அவன் தொடர்ந்து கேட்டான்.

“என்தவிப்பு உங்களுக்கெங்கே... தெரியப் போகிறது... வாயில் வந்தபடி பேசிவிட்டு நீங்கள் வந்து விட்டீர்கள்...? பழிச்சொல் தாங்காமல் நான் எவ்வளவு வேதனைப் பட்டேன் தெரியுமா? நாம் திருக்கோவிலூரில் பேசியதை யெல்லாம் இந்த மதுராந்தகரின் சகோதரர் ஒட்டு கேட்டுவிட்டு நம்மைச் சிறை செய்யும்படி மதுராந்தகருக்கு ஓலை எழுதி மத்தளத்தில் செருகி நம்மை ஏமாற்றி யிருக்கிறார். இந்த விஷயம் தெரிந்துதான் உங்களிடம் சொல்வதற்கு ஒடோடி வந்தேன். நீங்கள்தான் எவ்வளவு மோசமாகப் பேசி விட்டீர்கள்...?” என்று தன் ஆதங்கத்தை எக் கமுடன் வெளியிட்டுக் கொண்ட அவள், “நீங்கள் சிறையில் இல்லாததால், முன்னெச்சரிக்கையாக இருக்கட்டுமென்று வீர ராஜேந்திரரிடம் விரைந்து வந்து சொன்னேன் எல்லாவற்றையும்” என்று விளக்கிவிட்டுத் திடீரென ஆர்வத்துடன், “ஆமாம், அந்தச் சிறையில் ரொம்பவும் புதுமையான முறையில் தப்பினீர்களே, அந்த எண்ணம் எப்படித் தோன்றியது...” என்று கேட்டு அவனையே பார்த்தாள்.

அவன், அவளது கேள்வியைக் காதில் வாங்கிய வனாகவே தோன்றவில்லை. “அதிராஜேந்திரன் எனக்குப் படையுதவி தர முன்வந்தது பற்றி மன்னரிடம் நீ சொன்னாயா...” என்று கேட்டான் கரகரத்த குரலில்.

“எப்போதுமே உங்களுக்கு அரசியல்தானா...?” என்று பொய்க் கோபமுடன் கேட்டான் எழில் நங்கை.

“அரசியல் என்று சொல்லாதே பெண்ணே. லட்சியம் என்று சொல். லட்சியம் என்பது ஆங்காங்கே தோன்றி மறைந்து போகும் மேகங்கள் அல்ல. பற்பல மேகக் கூட்டங்களுக்குப் பின்னால் நின்று நிலவும் வானத்தைப்

போன்றது அது. மேகங்கள் அவ்வப்போது தோன்றி அதை மறைக்கலாம். ஆனால் அழிந்துவிட முடியாது.”

தனக்கு முன்னால் பேசுகிற இளவரசன் தன் மனம் கவர்ந்த காதலனாகத் தற்போது பேசவில்லை என்பதை உணர்ந்த அவள், “சொன்னேன் அதற்கென்ன...?” என்று கேட்டாள்.

“மன்னர் அதற்கு என்ன பதில் சொன்னார்...”

“பதிலேதும் சொல்லவில்லை.”

“தன்னைக் கேட்காமல் அதிராஜேந்திரன் உதவி செய்ய முன் வந்ததில் மன்னர் மனத்தாங்கல் அடைந்ததாகத் தோன்றியதா உனக்கு...?”

“மன்னர் மனத்தில் இருப்பதைப் புரிந்து கொள்வது மிகவும் கஷ்டம் இளவரசே... ஆனால் ஒன்றுமட்டும் சொல்ல முடியும்...”

“சொல்.”

“ஒருவரது தகுதியையும் திறமையையும் மதிக்கத் தவறாதவர் அவர். இவ்விண்ணடைப் பெற்றிருப்பவர்களிடம் அவர் இனம் பார்ப்பதில்லை.”

“அதனால்..?”

“உங்களுக்கு உதவாமல் போகமாட்டார்.”

“எனக்கு அப்படித் தோன்றவில்லை எழில்நங்கை. என்மீது அவர் சிறிதுகூட சந்தேகப்படாமல் இருப்பதுதான் எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது.”

“இதென்ன வினோதமான கவலை? சந்தேகப்பட வில்லையே என்றா கவலைப்படுவது...?”

“நான் சோழர்களில் ஒருவனாக இருந்தால் இப்படிச் சுவலைப்பட மாட்டேன். நான் உங்கள் பகைவரின் புதல்வனாய் இருந்தும்கூட என்னைச் சந்தேகிக்கவில்லை. என்றால் அவரது போக்கு குறித்து எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது. எப்போதுமே சந்தேகத்தையடுத்து வரும் நம்பிக்கைதான் பலமானதாய் இருக்கும். உங்கள் மன்னரின் நம்பிக்கை அப்படி இல்லை...”

“நான்தான் சொன்னேன், தகுதியும் நிறமையும் கொண்டவர்களிடம் மனம் நிறந்து உறவாடுபவர் அவர். இதில் அவர் வித்தியாசம் பார்ப்பதில்லை.”

“என்ன சொல்கிறாய் நீ? தகுதியும் நிறமையும் இருக்கின்றன என்பதால் எவனாவது பகைவனைத் தோளில் தூக்கி வைத்துக் கொள்வானா...?”

“உங்களைப் பற்றி பேசுங்கள். நீங்களென்ன அவரது பகைவரா?”

“அதைத்தான் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.”

“புரியாமல் போவதற்கு இதில் என்ன இருக்கிறது?”

“சாளுக்கிய நாட்டின் மீதான பகை அவருக்குத் தீர்த்து விட்டதென்றால் ஏன் சோழநாடு திரும்பாமல் இங்கேயே இருக்கிறார்...?”

“நானொன்று கேட்கிறேன். சாளுக்கிய நாட்டின் மீதான பகை அவருக்குத் தீரவில்லை என்றால், பாசறைக்குள் வந்த உங்களை ஏன் கைது செய்யவில்லை?”

“அதற்கு இன்னும் நேரமிருக்கிறது எழில்நங்கை. நான் இன்னும் இங்கேயேதான் இருக்கிறேன்.”

“மன்னரை நீங்கள் உண்மையாகவே சந்தேகித்தீர்களா இந்த விஷயத்தில்,”

“இந்தத் தமிழர்கள் பெரும் விஷமிகளாக இருப்பார்கள் போலிருக்கிறதே எழில்நங்கை.”

“என்னது...?” சிறினாள் அவள் திடீரென.

“ஏனா? ஒருவர் உதவி செய்வதாக ஒலை தருகிறார். மற்றொருவர் அது தெரிந்தும் குறை செய்கிறார். இன்னொருவர் அதற்கெல்லாம் மன்னிப்பு கேட்கிறார். யார்... யார் எப்போது என்னென்ன செய்வார்கள் என்றே ஊகிக்க முடியவில்லை” என்றதும் சிரித்தாள் அவள்.

இதைக் கேட்டதும் அவனை நெருங்கி வந்து கேசத்தில் கைகளை வைத்து ஆதரவாகத் தடவிக் கொடுத்த அவள், “வீணாக மனதை அலட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். உங்களை சிறைசெய்ய வேண்டும் என்று மன்னர் எண்ணியிருந்தால் உங்களைப் பாராட்டிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா என்ன...? நிம்மதியாக இருங்கள்” என்றாள்.

சிறிது மௌனமாக இருந்த விக்கிரமாதித்தன், “நீ அருகில் இருக்கும்போது எனக்கிருக்கும் நம்பிக்கை நீ. இல்லாத போது இல்லையே ஏன்...?” என்று கேட்டான்.

அவள் சிரித்தாள்.

“இப்போது நீ சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டாயாக்கும்...” என்றான் சாளுக்கிய இளவல்.

“பின்னென்னவாம்? சாதாரணமாகப் பெண்கள் அருகிலிருக்கும்போது ஆடவர்களுக்கு மயக்கம்தான் வரும் என்பார்கள். உங்களுக்கோ மயக்கம் வராமல் நம்பிக்கை வருகிறதே...?”

“அப்படியா? உன் அருகில் வந்திருக்கும் எனக்குக் கொஞ்சம் கூட மயக்கம் வரவில்லையே...” என்றான் வேண்டுமென்றே.

“அப்படியா, பிறகு நானெதற்கு? நான் போகிறேன்” எழுவதற்கு முயற்சித்தான் அவள்.

அவளைத் தடுத்து நிறுத்திய அவன், “இரு... இரு... சொல்லி முடிப்பதற்குள் ஏன் அவசரப்படுகிறாய்?” என்றான்.

“பின்னென்னவாம்...?”

“நான் சொன்னதை நீ சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை.”

“சரியாகத்தான் புரிந்து கொண்டிருக்கிறேன்.”

“இல்லை, அருகில் நீ வந்தவுடன் என்னை இழந்து விடுகிறேன் நான். பிறகு மயக்கம் வங்கிருந்து வரும்...”

அவள் பெரிதும் குதூகலமடைந்து கடைக்கண்ணால் அவனைக் காதல் பொங்கக் கண்டு, உணர்ச்சி எய்தி அவன்து மார்பிலே வந்து விழுந்தாள். அவளைத் தடையின்றித் தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்ட விக்ரமமாதித்தன், “அவளைப் போலத்தான் நீயும் இருக்கிறாய். சந்தேகமே இல்லை” என்று முன்கினான்.

“யாரைப்போல்...?” என்று அவளும் முன்கும் குரலிலேயே கேட்டாள்.

“சுயம்பிரமையைப் போல்.”

“சுயம்பிரமையா? யாரவள்?”

“அந்தக் கதையெல்லாம் எதற்கு? சுரமை நாட்டு இளவரசனை மயக்கி மணந்தாள் அவள். அவளைக் கண்டு

மன்னவரும் விண்ணவரும் வருந்தினார்களாம், வியந்தார்களாம்.”

“எனாம்...?”

“பெண்களுக்குச் சாதாரணமாகப் பிறர் அழகாக இருந்தால் பிடிக்காது.”

“என்னது...?”

“கோபப்படாதே... எழில் நங்கை. உன்னையா சொன்னேன்? அதாவது தங்களைக் காட்டிலும் அழகாக இருக்கும் பெண்களைக் கண்டால் பலருக்கும் வருத்தமாகத்தானே இருக்கும்...”

“ம்...”

“அப்பெண்களின் அழகு வளர மற்றவர்களின் வருத்தமும் வளரத்தானே செய்யும்.”

“இந்தச் சுயம்பிரமையின் அழகைக்கண்டு அவர்கள் அப்படித்தான் வருந்தினார்களாம்.”

“ஓகோ...?”

“அழகு என்ற சொல்லின் பொருளே இவள் பிறந்த தால்தான் அனைவருக்கும் புரிந்ததாம்.”

“ம்...”

“அப்படியானால் அவள் எப்பேர்ப்பட்ட அழகியாக இருக்க வேண்டும்?”

“அவரவர்களும் மலர்களையும் நிலவு போன்றவைகளையும்தான் பெண்களோடு ஒப்பிடுவார்கள். நீங்களோ பெண்ணைப் பெண்ணுடனேயே ஒப்பிடுகிறீர்கள்.”

“நீ இருக்கும்போது அனைத்துமே புதுமையாக உருவாகின்றன பார்த்தாயா?”

“நல்ல கதை..” என்று கூறி கலகலவெனச் சிரித்தாள் அவள் காதல் பூரிப்புடன்.

அந்தப் பூரிப்பில் அவளது காதலருகே குனிந்த விக்ரமாதித்தன், “ஆமாம், இந்த வீரராஜேந்திரருடன் இருந்தானே - ஒரு வாலிபன், அவன் யார் எழில் நங்கை..?” என்று வினவினான்.

சொன்னாள் அவள்.

அதிர்ந்தான் அவன்.

❖ ❖

அத்தியாயம் பதினேழு

“கலையின் தகலமும் காட்சிக் கின்பமும்
சிலையின் தகலமும் வீணைச் செல்வமும்
மலைகளின் கலையின் மார்பன் அல்லதிவ்
வுலகினில் இலையென ஒருவன் ஆயினான்”

- சீவக சிந்தாமணி

“கான்னை மணக்கக் கூடியவர்...”

“என்னது...?” மார்பிலிருந்து அவளை விடுவித்து விட்டு அதிர்ச்சியடைந்து கேட்டான் விக்ரமாதித்தன்.

“நீங்கள் மட்டும் வராதிருந்தால்...”

“வராதிருந்தால்...”

“அவர்தான் என்னை மணந்திருப்பார்.”

“அப்படியொரு ஏற்பாடு இருந்ததா...?”

“மன்னர் அப்படித்தான் எண்ணியிருந்தார்.”

“இப்போது மாற்றிக் கொண்டாரா?”

“தெரியவில்லை.”

“நம்மைப்பற்றி மன்வருக்குத் தெரியுமா?”

“குறிப்பாகச் சொல்லியிருக்கிறேன். புரிந்து கொள் டிருப்பார்.”

“புரிந்துகொண்டு அவர் தன் கருத்தை மாற்றிக் கொள்வாரா....?”

“அதுதான் தெரியவில்லை என்றேனே?”

“அவ்வளவுதானா...?”

“அப்படியென்றால்..?”

“உன் காதல்..?”

“காதல்...?”

“அவ்வளவுதானா?”

“என்னாகி விட்டது அதற்கு..?”

“மன்னர் மனத்தை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை என்றால்...?”

“அவர் மனம் மாறினால் என்ன? மாறாமல் போனால் தான் என்ன?”

“அவனுக்குத்தான் வாழ்க்கைப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினால்?”

"அதற்கு அவர் யார்? அநோடு அவர் சொல்கிறவர் களை நான் விரும்ப வேண்டாமா?"

"உனக்கு அந்த வாலிபன் மீது விருப்பமில்லையா?"

"இதைவிட மோசமான கேள்வியை நீங்கள் கேட்க முடியாது. அவரை விரும்புகிறவன் உங்களிடம் இப்படித் தான் பழகுவானா?"

"ஒருவேளை நீ எனக்காக கோரும் உதவியைக் காரணம் காட்டி உன்னை மன்னர் வற்புறுத்தினால்..?"

தற்போது உண்மையிலேயே நினைவிழ் போனான் எழில் நங்கை. இப்படியொரு நிலைமையை அவள் சுற்பனை செய்து பார்க்கவில்லை. ஆகவே பதில் சொல்லத் தடுமாறினாள். விக்கிரமதித்தன் அவள் சொல்லப் போகும் பதில் குறித்து ஆவலாக இருந்தான்.

"ஏன் மௌனமாகி விட்டாய்? பதில் சொல்லச் சங்கடமாக இருக்கிறதா?" என்று கேட்டான்.

"சங்கடமெதுவுமில்லை இளவரசே... அப்படியொரு நிபந்தனையை மன்னர் விதிப்பாரானால் நிச்சயம் அதை ஏற்பேன்."

"உன்காதல் அவ்வளவுதானா...?"

"காதலில் என்ன இருக்கிறது பிரபு? உங்களை வாழ வைக்கும் லட்சிய வெற்றிக்கு முன்னால் காதல் ஒருதுரும்பு. என் ஒருத்தியின் நல்வாழ்வை விரும்பி உங்கள் வருங் காலத்தையும் உங்கள் நாட்டின் பொற்காலத்தையும் நான் சினைப்பேனா? அவற்றைச் சிதைத்துக் காதலுக்காக வாழ்வேன் என்றா நினைக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டு அந்தச் சூழ்நிலையில் குன்றென நின்றாள் அவள்.

அவளது பேச்சால் பரவசமடைந்த விக்கிரமதித்தன் அவளது காதலைப் பற்றி இழுத்து, "இப்படிப் பேசுகிற உன்னை நிராகரித்து விட்டு என் கயநலத்தைப் பெரிதாக எண்ணுவேன் என்றா நினைக்கிறாய்? சோழ மன்னர் அப்படியொரு நிபந்தனையை விதிப்பாரானால் உதவியை நிராகரித்தாவது உன்னை ஏற்பேனே தவிர, உன்னை நிராகரித்து அதை ஏற்க மாட்டேன். என் வருங்காலமும், நாட்டின் பொற்காலமும், என் வானில் இருக்கிறது எழில் நங்கை. சோழரது உதவி என்பது நான் விரும்பும் சந்தர்ப்பங்களில் ஒன்றே தவிர, இதுவே உயிர்நாடி என்ற நிலை இல்லை. உத்தமப் பெண்ணின் வாழ்க்கைச் சமாதிக் குமேல் என் லட்சிய சாம்ராஜ்யம் எழுந்து நிற்காது. வாட்களின் உரசல்களுக்கிடையில் திறமையின் மேல் அது கட்டப்படும்" என்றான் உறுதியான குரலில்.

தற்போது அவளது பேச்சு அவனை அச்சுழ்நிலையின் சிகரமாகவே ஆக்கியது.

"சரி வெறும் ஊகத்தாலும் உத்தேசத்தாலுமே, நாம் என் கஷ்டப்பட வேண்டும். நாளை விடியட்டும். நீ சொன்னது போல் நமது விடிவுக்கும் ஒரு முடிவு தெரிந்து விடுகிறது" என்று கூறிய விக்கிரமதித்தன், "அவன், அந்த வாலிபன் யார்?" என்றான்.

"உங்களைப் போன்ற இளவரசர்."

"அதாவது..?"

"வேங்கி இளவரசர்."

"யார்... யார்... விஷ்ணுவர்த்தனனா...?"

"ஆம், வீரராஜேந்திரரின் தமக்கையும் சோழ நாட்டு மங்கையருமான அம்மங்கை தேவியாரின் புதல்வர் அவர்.

மாமனின் பக்கத்தில் அவர் இருப்பது வெறும் குடும்ப உறவாக மட்டுமல்ல, திறமையாலும்தான்.”

“அவன் திறமையை ஆற்றங்கரையிலேயே கண்டேன்” என்று முணுமுணுத்த விக்கிரமாதித்தன் யோசனையில் ஆழ்ந்தான். சோழர் அணிவகுப்புத் திறன்களை நினைவு கூர்ந்த அவன் அணிவகுப்பின் நிறப்புக்கு விஷ்ணுவர்த்தனன் தான் மூல காரணம் என்பதை உணர்ந்து அதில் வியப்பேது மில்லை என்றும் சொல்லிக் கொண்டான். ஒருவகையில் பார்த்தால் மேலைச் சாளுக்கியர்களுக்கு வேங்கி நாட்ட வரான கீழைச் சாளுக்கியரும் பகைவர்கள்தாம். அந்த வகையில் தான் சந்தித்த ஒவ்வொருவரும் பகைவர்களாகவே இருப்பதை எண்ணிச் சிரித்துக் கொண்டான் அவன்.

❖ ❖

இதே நேரத்தில் -

பின்னால் சோழ சாம்ராஜ்யத்தை விரிவாக்கி அதன் புகழைத் திக்ெகெல்லாம் பரப்பியவரும், முதல் குலோத்துங்கன் என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்றவனும், சோழ வேங்கி நாட்டாரின் மணவினையால் பிறந்த கலப்பு வம்சத்து குமாரனுமான விஷ்ணுவர்த்தனுக்கும் வீரராஜேந்திரருக்கும் அந்தரங்கமான பேச்சு வார்த்தைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

சோழ வம்சத்தாருக்கும் மேலைச் சாளுக்கிய வம்சத்தாருக்கும் காலம் காலமாய், எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பகைமை இருந்து வந்ததோ, அந்த அளவிற்குச் சோழர்களுக்கும் வேங்கி நாட்டார் எனப்படும் கீழைச் சாளுக்கியருக்கும் நட்பு இருந்து வந்தது. அந்த நட்புப் பாலத்தை உருவாக்கியவரான முதலாம் ராஜராஜ சோழன்

தன் மகள் குந்தவையை வேங்கி இளவரசன் விமலாதித்தனுக்கு மனைவியாக்கி வளர்த்தான். அதையொட்டி அவனது மகனான கங்கைகொண்ட சோழனாகிய முதலாம் ராஜேந்திர சோழன் தன் மகனும், வீர ராஜேந்திரரின் சகோதரியுமான அம்மங்கைதேவியை வேங்கி இளவரசன், ராஜராஜ நேரேந்திரனுக்கு மணம் முடித்தான். அவர்களுக்குப் பிறந்தவனே விஷ்ணுவர்த்தன். அவன் வேங்கி நாட்டில் பிறந்தாலும், வேங்கையென வளர்ந்ததெல்லாம் நஞ்சையும், புஞ்சையும் குலவிடும் நெஞ்சையள்ளும் தஞ்சையம்பதியே ஆதலால் சோழர்களிடமே அதிகம் பரிச்சயமாகி இருந்தான். அதிலும் வீரராஜேந்திரருடன் அதிகப் பழக்கத்தை வைத்திருந்து அவருடன் போர்ச் செயல்களில் பங்கு கொண்டு தன் திறமைகளை வெளிப் படுத்தி வந்தானாதலால், அவனைத் தன் மகனாகவே பாவித்தார் அவர். சோழ நாட்டு அரசியலில் அவனுக்கு நிரம்ப இடம் தந்து அவனது திறமைகள், வளர்வதற்கான வாய்ப்பளித்தார். அவற்றை நல்ல முறையிலேயே அவனும் பயன்படுத்தி வந்தானாதலால், இருவரிடையே பரஸ்பர நம்பிக்கையும் மதிப்பும் பெருகியிருந்தன.

அந்த அடிப்படையான தற்போதைய பேச்சிற்கும் அடித்தளமாயிற்று. அவனிடம் பேசத் தொடங்கிய முதல் வார்த்தையிலேயே விஷ்ணுவர்த்தன் வியந்து போய், “இதென்ன மாமா இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்...?” என்று வினவினான்.

“வியப்பொன்றுமில்லை விஷ்ணுவர்த்தா. செயல் ரீதியாக முடியாத போது பெயரளவில் பெரிதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கக்கூடாது. ஆகவே தான் சோழ நாட்டை என் தோள்களில் தாங்கி வந்த காலம் மலையேறி விட்டது என்கிறேன்” என்றார் மன்னர்.

“இதில் கவலைப்பட ஒன்றுமில்லை மாமா. உங்கள் கரம் தாழ்ந்தால் அதைத் தாங்க என் தோள்கள் தயாராக இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

“தெரியும், ஆகவேதான் சொல்கிறேன். தயாராக இருக்கும் உன்தோள்கள், செயல்பட வேண்டிய காலம் வந்து விட்டது.”

“இதைவிட மகிழ்ச்சியான செய்தி வேறெதுவும் எனக்கு இருக்க முடியாது வேந்தே.”

“வாழ்நாள் முழுவதும் நான் ஈடுபட்ட இந்த மேலைச் சாளுக்கிய நாட்டின் மீதான பகையும் படையெடுப்பும் ஒரு முடிவிற்கு வந்துவிட்டதாக நினைக்கிறேன். அதற்கான அத்தாட்சியை நீதான் அளபத்து வந்திருக்கிறாயே” என்ற தும், “உண்மைதான் மாமா...” என்றான் விஷ்ணு வர்த்தனன்.

“விக்கிரமாதித்தன் நம்மிடம், உதவி கேட்டு வந்ததிலிருந்தே நமக்கும் அவர்களுக்கும் இருந்த பகை ஒரு முடிவிற்கு வந்து விட்டது என்றுதான் அர்த்தம்...” என்று மன்னர் சொன்னதும், “சோமேஸ்வரன் இருக்கிறானே...” என்றான் வீரவாலிபன்.

“அவனைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டிய தில்லை. இனி அவனை விக்கிரமாதித்தனே கவனித்துக் கொள்வான். எப்போது அவர்களுக்குள் சண்டை வந்து விட்டதோ, நமக்கு ஆபத்து நீங்கி விட்டதாகக் கொள்ளலாம். ஆகவே இனியும் இச்சாளுக்கிய எல்லையில் இருக்க நான் விரும்பவில்லை. சோழ நாடு திரும்பலாம் என்ற முடிவிற்கு வந்து விட்டேன்.”

“நல்ல முடிவுதான்.”

“விஷ்ணுவர்த்தனா, நான் சோழ நாடு திரும்புவதற்கு வேறொரு காரணமும் உண்டு.”

“அதாவது...?”

“இன்னொரு கல்யாணபுரத்தில் உண்டாகியுள்ள நிலைமை நாளைக்கு கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலும் நடக்கும் ஆபத்து உண்டாகி விட்டது.”

“அதாவது...?”

“கல்யாணபுரத்தில் சகோதரர்கள் சண்டை போட்டுக் கொள்வது போல் இங்கே என் மக்களாகிய மதுராந்தகன், கங்கைகொண்ட சோழன் ஆகியோருக்கும் அதிராஜேந்திரனுக்கும் சண்டை வரும் போலிருக்கிறது. அதற்கு அத்தாட்சிதான் விக்கிரமாதித்தனின் விவகாரம்.”

“மதுராந்தகன் அவனைச் சிறை செய்ததைச் சொல்கிறீர்களா...?”

ஆம், அவனுக்கு உதவும்படி அதிராஜேந்திரன் ஓலை தருகிறான். அதை கங்கைகொண்ட சோழன் மாற்றுகிறான். மதுராந்தகன் சிறை செய்கிறான். இத்தகைய செயல்கள் முடிவில் சண்டையில்தானே போய் முடியும்? அதோடு மதுராந்தகனின் இச்செயல் அதிராஜேந்திரனுக்குத் தெரிந்தால் அவன் மதுராந்தகனைப் பகைத்துக் கொண்டால் நாடு என்ன ஆகும்...?”

“கஷ்டம்தான் வேந்தே...?”

“இதில் இன்னொன்றை கவனி, அதிராஜேந்திரனின் ஓலை விஷயம் தெரிந்தும் மதுராந்தகன் அதற்கு நேரெதிரான காரியத்தைச் செய்கிறான் என்பதிலிருந்தே அதிராஜேந்திரன் மீது என் புதல்வர்கள் கொண்டிருக்கும்,

பயமும் மதிப்பும் எத்தனை அல்பமாக இருக்கிறதென்பது புரிகிறதா? பட்டத்து இளவரசனது ஆணைகள் நிறைவேற்றப்படுவதும் நிராகரிக்கப்படுவதும் அந்த இளவரசனின் திறமையையும் திறமையின்மையையும் புலப்படுத்தும். என்னதான் மதுராந்தகன் வடதிசை மாதண்ட நாயகனாக இருந்தாலும் அவனிஷ்டப்படி செயல்பட்டு விட முடியாது. சோழ நாட்டு பட்டத்து இளவரசனின் ஆணைகளுக்குப் பொதுவாகக் கட்டுப்படவேண்டும். மதுராந்தகனோ அவ்வாறு நடந்து கொள்ளவில்லை. இதிலிருந்தே அதிராஜேந்திரனின் திறமையின்மை நமக்குத் தெரிகிறதல்லவா? கட்டுப்படாத தண்டநாயகர்களும் திறமைக் குறைவான இளவரசனும் முரண்பட்டால் விளைவு என்னாகும் பார். ஆகவேதான் நான் சோழ நாடு செல்ல வேண்டும். ராஜராஜ சக்கரவர்த்திகளும், என் அருமைத் தந்தை கங்கைகொண்ட சோழரும், ஸ்தாபித்த சாம்ராஜ்யம் என் காலத்தில் ஸ்தம்பித்துப் போய்விடக்கூடாது."

"இதில் என் பங்கு என்ன மாமா...?"

"மிகவும் பெரியதும் ஆபத்தானதுமான பொறுப்பை உன்னிடம் ஒப்படைக்கப் போகிறேன். ஒருவகையில் சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் பிற்காலத்தை உன்னிடம் ஒப்படைப்பதாகக் கூடச் சொல்லலாம். விஷ்ணுவர்த்தனா, என் தந்தையார் ராஜேந்திர சோழர் தன் ஆட்சியை வெறும் தமிழகத்தில் மட்டும் நிறுவ விரும்பவில்லை. வடக்கில் கங்கை வரையிலும், தெற்கே குமரி வரையிலும் நிறுவினார். அப்போதும், திருப்தியடையவில்லை. கடல் கடந்தும் ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்பினார். தெற்கில் ஈழத்தைக் கைப்பற்றினார். சோழ நாடே எதிர்பாராத வகையில்

கீழைக்கடலில் விஜய சாம்ராஜ்யத்திலும் சோழர் கொடியை ஏற்றினார். கீழ்த்திசை நாடுகளுடன் இன்று தமிழர்கள் மிகவும் லாபகரமான வாணிபம் நடத்திப் பிழைப்பதற்கு அடித்தளமாக, அமைந்தது அவாது ஸ்ரீ விஜய வெற்றிதான். அரும்பாடுபட்டு சம்பாதித்த அந்த வெற்றி தற்போது மயிரிழையில் ஆடுகிறது தெரியுமா...?"

"உண்மையாகவா...?"

"ஆம், கடாரத்து மன்னன் தமிழரது ஆதிக்கத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் அறித்துத் தின்னத் தொடங்கியிருக்கிறான். கீழை நாடுகளுடன் வாணிக உறவு கொள்ளும் முக்கியத் துறைமுகமான கடாரத்திற்குச் செல்ல தமிழக வணிகக் கப்பல்களுக்கு அனுமதி மறுத்திருக்கிறான். சில நேரங்களில் கடாரத்திற்கு அருகே சென்ற தமிழகக் கப்பல்கள் மர்மமான முறையில் அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்கெல்லாம் கடாரத்து மன்னன்தான் காரணம் என்று தெரிய வருகிறது. அதை நிரூபிக்கும் வகையில் மலை யூரிலும் மாநக்காவரத்திலும் கப்பற் படைகள், பெரும்பாலான எண்ணிக்கையில் கட்டப்பட்டு வருவதாக அறிகிறேன். இப்போது அவனைக் கவனிக்க வில்லையென்றால், பின் எப்போதும் அவனைக் கவனிக்கவே முடியாது. இப்போது இழந்தால் தமிழரது கீழைக்கடல் ஆதிக்கம் என்பது வெறுங்கனவாகி விடும். வாணிகம் செத்தால் தமிழர்கள் நசிந்து போவார்கள். இதில் பங்கேற்க வேண்டிய பொறுப்பை அதிராஜேந்திரனிடமோ மதுராந்தகனிடமோ விட நான் விரும்பவில்லை. உன் தகுதியறிந்து, உன்னைத் தேர்ந்தெடுக்கிறேன். தோள் கொடுக்கத் தயாராக இருப்பதாகச் சொன்னாய் அல்லவா? அதற்கு வேளை வந்துவிட்டது. கடாரப் படையெடுப்பிற்கு

உன்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள். நாளையே நீ நாகைப்பட்டினத்திற்குப் புறப்படு. அங்கேயுள்ள கப்பற் படையைச் சீர்செய். நான் சொல்கிறேன், நீ புறப்படு.”

சோழ மன்னரின் இந்தப் பேச்சுக்களைவிட அதிக மகிழ்ச்சி தரக்கூடியது வேறிருக்க முடியாது என்பதை வீர வாலிபனின் முகம் எடுத்துக் காட்டியது. வீரத்தையும் திறமையை, ம் தன் கடமைகளாகக் கொண்டவனாதலால் தனக்கிட்ட பணியினை அறிந்தபோது தன் கடமைக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகவே கருதினான். அந்தப் பெரு மிதத்தில் அவனது முகம் சோபை பெற்றுக் காணப்பட்டது. அந்த வதனத்தில் அவனது வீரவுணர்வு பிரதிபலித்தது. மாமன்னர் மீதான நன்றியுணர்வு பிரதிபலித்தது. அவனது பணியினால் அவனது காதலி அடையப்போகிற பரவசத்தைக் குறித்து காதல் உணர்வும் பிரதிபலித்தது. அனைத்து உணர்ச்சிகளும் பிரதிபலிக்க அவனோர் உணர்ச்சிக்களஞ்சியமாய்க் காணப்பட்டான்.

சிந்தாமணி, படைத்திருத்தக்கத் தேவர்தன் காப்பியத் தலைவனான சீவகனைப் புகழும்போது, அவன் கலையின் பிரதிபலிப்பாகவும், அழகு, வீரம், இசை ஆகியவற்றின் பிரதிபலிப்பாகவும் இருந்தான் என்கிறார். மலை போன்ற விஸ்தாரமான மார்புடைய அவன் இல்லை என்றால் மேலே சொன்ன கலை, அழகு, வீரம், இசை ஆகிய அனைத்துமே உலகில் இல்லாத மாதிரிதான் என்று புகழ் கிறார் புலவர். விஷ்ணுவர்த்தனனும் அந்த நிலையில்தான் உணர்ச்சிகள் அனைத்தையும் பிரதிபலிக்கக்கூடிய வடிவான முகம் திகழக் காணப்பட்டான். வேறு ஒருவரிடம் அப்பணி இடப்பட்டால் அது அவ்வளவு பொருத்தமாய் இருக்காது என்று நினைக்கத் தோன்றும் அளவிற்கு அவ்வளவு பொருத்தமாய் அமைந்தது அவனுக்கு.

மறுநாள் பொழுது விடிந்ததுமே மன்னரைச் சந்திக்கும் படி விக்ரமராமாதித்தனுக்கு அழைப்பு வந்தது. அவனும் நாமதிக்கராமல் மன்னரைச் சந்தித்தான். மன்னரைச் சந்தித்தான் என்பதைவிட ஆச்சரியத்தைச் சந்தித்தான் என்பதே பொருந்தும். ஏனென்றால் அவனைச் சந்தித்த தொடக்கத்திலேயே அவர் பேசிய விதம் அப்படி அமைந்தது.

“விக்ரமராமாதித்தா, நேற்று உன்னைப் பாராட்டினேன். உன்னிடம் மன்னிப்பு கோரினேன். இன்று உனக்கு நன்றியும் தெரிவிக்க வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்” என்றான்.

சந்தித்திருந்த வியப்புக்களையே ஜீரணிக்க முடியாமல் தவித்தபடி இருந்த அவன் தற்போது மேலும் தவித்து, “நன்றியா...?” என்று வினவினான் குழப்பமுடன்.

“ஆமாம், விக்ரமராமாதித்தா. ஆனால் அதற்கு விளக்கம் கேட்காதே. காலத்தால் தானாகவே விளங்கும் உனக்கு...” என்ற அவர் தொடர்ந்து, “உன் பதவி பற்றி எழில் நங்கையிடம் அறிந்தேன். எந்த உதவியையும் நான் கேட்காமல் தருவதில்லை. ஆனால் நீ செய்திருக்கும் ஒரு மகத்தான காரியத்திற்கு நன்றியுணர்ச்சியாக நீ கேட்காமலேயே உதவியை அளிக்கத் தீர்மானித்து விட்டேன். அதிராஜேந் திரன் முன் வந்து தந்த அந்த உதவியை இந்த நிலையில் நானும் தருகிறேன் நிபந்தனையின்றி. இங்கே இருக்கிற சோழர் படையில் மூன்றில் ஒரு பகுதியை நீ அழைத்துச் செல்லலாம். இதில் இன்னொரு விசேஷமும் இருக்கிறது.”

“விசேஷமா?”

“சோமேஸ்வரனுடன் நீ மோதுவதில் எனக்கும் நன்மைதான். ஏனென்றால் அவன் சோழ நாட்டின் மீது

படையெடுக்க ஆயத்தம் செய்வதாகத் தெரிகிறது. எனவே நீ அவனைச் சந்திப்பதில் எனக்கும் அபாயம் நீங்குகிறது. அத்துடன் நானும், வடபெண்ணை ஆற்றைக் கடந்து தெற்கே போய்விட இருக்கிறேன். என் பணி, இனி உன்னால் செய்யப்படும். பேர் வேண்டுமானால் வேறாக இருக்கலாம். ஆனால் போர் ஒன்றுதான். இந்தப் போரின் வெற்றி உன் லட்சிய வெற்றி மட்டுமல்ல. உன் சொந்த வாழ்க்கையின் வெற்றியும்கூட - விளக்கத்தை என்னிடம் கேட்காதே. எழில் நங்கையிடமே கேட்டுக்கொள்" என்று கூறிச் சிரித்தார் மன்னர்.

உதவி கிடைத்ததின் தன் திறமை எப்படிப்பட்டது என்பதை நிரூபிக்கும் வகையில், சோமேஸ்வரனை ஒழித்து விடும் பயங்கரத் திட்டத்தைத் தயாரிக்கவும் செய்தான்.

✧ ✧

அத்தியாயம் பதினெட்டு

"அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும்
உடமை எல்லாமும்
குன்றே அனையாய் என்னை ஆட கொண்ட
போதே கொண்டிலையோ
இன்றோர் இடையூறு நெனக்குண்டோ எண்டோள்
மூக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோ
இதற்கு நாயகமே..."

- திருவாசகம்

வடபெண்ணையாற்றின் வடகரையில் பாசறை அமைத்துக் கிடந்த சோழர்படையில் மூன்றில் ஒரு பகுதியை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி சோழ மன்னர் மனமுயற்சிப்பின் எந்தவித தாமதத்திற்கும் இடம்தர விக்ரமரமாதத்தன் விரும்பவில்லை. பல்வேறு இலைகளாகப் பிரிந்திருந்த படைப்பிரிவு ஒவ்வொன்றின் தளபதியையும் அழைத்து சோழ மன்னரது உதவி பற்றிச் சொல்லி தன்னுடன் வருவதற்கு யாருக்கெல்லாம் விருப்பமாய் இருக்கிறது என்று நயமுடன் வினவினான். அதற்கு அவனுக்குக் கிடைத்த பதில் மிகவும் இதமாக இருந்தது.

"விக்ரமரமாதத்தரே சோழ மன்னரின் தலைமையின் கீழ் இயங்கும் நாங்கள் நாட்டின் பொதுநலனைத்தான் பெரிதாக நினைக்கிறோமே தவிர சொந்த நலனைப் பொருட்டாக நினைப்பதில்லை. எனவே நீங்கள் கூறும் படைப்பிரிவு எதுவானாலும் உங்களுடன் வரச் சித்தமாயிருக்கிறது" என்று கூறிய மூத்த தளபதியொருவர் இதர தளபதிகளின் சிறப்புக்களை விளக்கினார்.

"இவர் பெயர் மூவேந்த வேளாளர். புரவிப் படைகளை நடத்துவதில் வல்லவர். புரவிகளைச் சந்தர்ப்பங்களுக் கேற்றபடி அணிவகுப்பதில் வல்லவர். இவர் முடக்காற்றில் நடத்திய போரில் தன் புரவிகளில் இழந்த எண்ணிக்கை மிகவும் சொற்பம். எதிரி தரப்பில் கைப்பற்றிய புரவிகளோ அதிகம்."

"இவர் யானைப்படைத் தளபதி. நரசிங்கவர்மர் என்பது பெயர். கோட்டைகளைத் தாக்குவதில் யானை களுக்குப் புதுமையான பயிற்சிகளையெல்லாம் அளித் திருப்பவர். சாளுக்கிய நாட்டுக் கம்பிலிக் கோட்டையைத் தகர்த்தது இவரது யானைப் படைதான்."

“இவர் விற்படைத் தளபதி. பெயர் அரையன் நாடாழ்வான். மறைந்திருந்து மட்டுமின்றி, நேருக்கு நேர் நின்றுக் குறி தவறாமல் அம்பெய்யக் கூடியவர். கொப்பத்துப் போரில் எதிரிகளின் புரவிகளை இவரது படைப்பிரிவின் அம்புகளே அதிகம் துளைத்தன.”

“இவரது பெயர் பிரம்மாதிராசர். காலாட் படைத் தளபதி. நிமிட நேரத்தில் அணிவகுத்துச் செல்வதில் நிகரற்றவர். கூடல் சங்கமப் போரில் இவரது தலைமைதான் வெற்றியை சட்டித் தந்தது.”

“மழவராயர் என்னும் பெயருடைய இத்தளபதி வியூகங்கள் அமைப்பதில் தேர்ந்தவர். வெற்றிக்கு வழி செய்யும் விசேஷ வியூகங்கள் பலவற்றை அமைத்திருக்கிறார். கொள்ளிப் பாக்கையை எரியூட்டிய போரில் இவரது வியூக அமைப்பே படை முன்னேற்றத்திற்கு வழி செய்தது.”

“இவர் வானவன் பல்லவராயர். திருமுகங்களைப் பெரிதாக எழுதித்தரும் ஓலை நாயகம். ஒற்று வேலை களுக்கு வழி சொல்பவரும் இவர்தான்.”

இவ்வாறு அறிமுகம் செய்த தளபதி விக்கிரமாதித் தனை ஆயுதக் கொட்டடிக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அம்புகளை உள்ளடக்கி விசை தட்டப்படும்போது மழையென அம்புகளைப் பொழியும் விற்பொறிகளையும், மதிற்பொறிகளையும் காட்டினார் மூத்த தளபதி.

“மதிற்பொறிகள் எதுவும் நமக்கு வேண்டியதில்லை தளபதி. ஏனென்றால் நாம் கோட்டை முற்றுகை எதையும் மேற்கொள்ளப் போவதில்லை” என்று தீர்மானமாகச் சொல்லிக் கொண்டான் சாளுக்கிய இளவல்.

அடுத்ததாக வேறு சில பொறிகளைக் காட்டிய தளபதி, “இப்பொறி பற்றித் தங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும், கல் உமிழ்கவன் என்னும் இப்பொறியில் வெறும் கற்களை மட்டும் நிரப்பாமல் அக்கற்களில் கொடிய நஞ்சையும் பூசி விடுகிறோம். பொறிச் சக்க, ம் கழன்று உள்ளே இருக்கும் கற்கள் வீசியெறியப்பட்டு எதிரிகளின் உடலில் எதக்கும்போது நஞ்சு தடவப்பட்டிருப்பதால் உயிரை எளிதில் குடித்துவிட முடிகிறது.

“இது தூண்டில். மதிலேறுவோரைப் பற்றி இழுக்கும் கொக்கிகள்.”

“இவை தொடக்குகள். கூரிய முனைகளையுடைய இச்சங்கிலிகளை எதிரிகளின் மீது வீசி அவர்களது கழுத்தில் மாட்டச் செய்து இழுக்கலாம். நேரில் வரும் எதிரிகளை வீழ்த்த இது மிகவும் வசதியானது.”

“இது பயங்கரமான பொறி. ஆண்டலை அடுப்பு என்று பெயர். இதன் விசையைத் தட்டிவிட்டு ஏறிந்தால், ஆண்டலைப் பறவைகள் போல் பறந்து எதிரிகளின் தலையில் விழுந்து மண்டையைப் பிளந்து மூளையைப் பிடுங்க வல்லது. தலைக்கவசம் அணிந்த எதிரிகளை வீழ்த்தும் இவை.

“இதுவும் ஒருவிதமான பயங்கர ஆயுதம். கருவிரல் ஊகம் என்பது இதன் பெயர். பார்த்தாலே தெரியும் இதன் வடிவம் குரங்கு போல் இருப்பது. இதன் விசையைத் திருகி விட்டால் கரிய குரங்கு போல் நகர்ந்து எதிரிப்படையில் ஊடுருவி உடல்களைக் கடித்துப்போடும். உடல் கவசத்தார்கள்கூட இவற்றிலிருந்து தப்ப முடியாது. மேட்டிலிருந்து கொண்டு இவற்றை முடுக்கினால் எதிரி

தரப்பில் பயங்கர நாசங்களை விளைவிக்கும்” என்று விளக்கி வைத்தார்.

அவற்றைக் கேட்டுத் திருப்தியடைந்த சாளுக்கிய இளவல் தன் தொடக்க ஏற்பாடுகளைக் கூறலானான்.

“பல இலைகளுடன் கூடிய கிளைபோல் அணி வகுத்திருக்கும் இப்படையில் இலைக்கு 12000 படைகள் வீதம் மொத்தம் 15 இலைகளுக்கு 180000 படைகள் உள்ளன. இவற்றில் அடிப்பாகத்திலிருந்து 5 இலைகளைப் பிரித்து சாளுக்கிய நாட்டிற்குச் செல்லத் தயாராக்குங்கள். உங்கள் கணக்குப்படி ஒவ்வோர் இலையிலும் 6000 காலாட் படை வீரர்களும், 3000 புரவி வீரர்களும், 2500 வில்லவர்களும், 500 யானைகளும் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. 5 இலைகளுக்கு 1500 யானைகள் ஆகின்றன. அத்தனை யானைகள் நமக்குத் தேவையில்லை. நீண்ட தூரம் அவற்றைக் கொண்டு செல்வதென்பது மட்டுமின்றி அவைகளுக்கு உணவு தேடித் தருவது நமக்குப் பிரச்சினையாகி விடும். தக்க உணவு அளிக்காமல் போனால் யானைகளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து நம் படைகளையே துவம்சம் பண்ணத் துவங்கும். ஆகவே 500 யானைகளை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதுபோதும், தேவையானால் யானைகளை எதிரிகளிடமிருந்தே சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம். வில் வீரர்களில் ஒரு பிரிவை உண்டாக்கி அவர்களை போர் பொறிகளையும் இதர வாகனங்களையும் நடத்தி வர ஏற்பாடு செய்யுங்கள். வீரர்களுக்குச் சமைப்பதற்கென்று பணியாட்கள் யாரும் வேண்டாம். அதற்கான பாத்திர வகைகளையும் எடுத்துச் செல்ல வேண்டியதில்லை. வழியில் வேடர்களின் துணை கொண்டு தேவையான மாமிசங்களைப் பதனிட்டுத் தரும்படி செய்து கொள்ளலாம். இடைத்துறை நாட்டை

அடைந்து விட்டபின் உணவிற்கு வேறு ஏற்பாடுகளை நான் செய்து தருகிறேன். நாளை இரவு படை புறப்படட்டும். மற்ற திட்டங்களைப் பிறகு கூறுகிறேன்.”

இதையடுத்து தளபதிகள் அனைவரும் தெம்புடன் ஆயத்தப்படுத்தினார்கள். புறப்பட இருந்த வேளையில் தரப்பட வேண்டிய விடைக்கு உரியவளான எழில் நங்கையிடம் சென்றான் விக்கிரமாதித்தன். அங்கே கண்ணீர்க் கதை பேசினாள் அக்கன்னி. பலவாறு பேசி ஒருவழியாக அவளைச் சமாதானப்படுத்திய சாளுக்கிய இளவல், “போரின் விளைவு என்னாகுமோ தெரியாது. அதற்கு முன் உன் விருப்பம் என்று ஏதாவது இருந்தால் சொல். நிறைவேற்றி விட்டுப் போகிறேன்” என்று அவளிடம் கேட்டான்.

அவள் அவனிடம் என்ன விருப்பத்தைக் கோர முடியும்! மாணிக்கவாசகப் பெருமானைப் போல் அவனைச் சந்தித்த நாளிலேயே தன்னையும் தன்னைச் சேர்ந்த அனைத்தையும் அவன் கவர்ந்து போகிற மாதிரி இழந்து விட்டிருந்தாள் அவள். அப்படியிருக்க அவளுக்கென்று தீர்க்கப்பட வேண்டிய பிரச்சினையோ நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய விருப்பமோ எதுவும் இல்லாதிருந்தது. ஆகவே தங்களைத் தவிர எனக்கு வேறு எதுவும் தேவையில்லை” என்று கூறி இறைவனிடம் மாணிக்கவாசகர் ஒன்றியதுபோல் ஒன்றினாள்.

❖ ❖

ஒவ்வொரு நிலையிலும் விக்கிரமாதித்தன் தன் திறமையால் படைகளை ஒருவிதக் குறைவுமின்றி நடத்திச் சென்றான். படைகளை தேவையான இடங்களில்

தங்குவதற்கு அனுமதியளித்த அவன் அவற்றைக் காட்டுப் பாசாதகளில் மலைப் பகுதிகளிலுமே செலுத்தி ஊர் மக்களுக்குப் படைகளால் எந்தவிதத் தொல்லையும் இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டான். ஒரிரு இடங்களில் மக்கள் வாழும் பகுதிக்கு அருகில் தங்க நேர்ந்தபோது படை வீரர்களை ஊருக்குள் பொழுது போக்கிவிட்டு வரவும், மக்களுக்கு இன்னல் விளைவிக்காமல் உரையாடிவிட்டு வரவும் இடமளித்ததால், வீரர்கள் தெம்புடன் இருந்தார்கள். அவ்வாறு செய்ததில் உணவுப் பிரச்சினையும் சமாளிக்கப்பட்டது. ஊர் மக்களிடம் இருந்த கலைக் குழுக்களைப் படைப் பாசறைக்கு வரவழைத்து கலை நிகழ்ச்சிகளையும் நடத்தி வீரர்களை மகிழ்வித்தான். தளபதிகளின் கண்காணிப்பில் இருந்த பொற்காசுகளைக் கொண்டு வேடர்களிடம் மாமிசமும் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்தது வீரர்களால். இந்த ரீதியில் முன்னேறிய படை முடிவில் கூடல் சங்கமத்தை அடைந்ததும் தன் அடுத்த கட்டத் திட்டத்தை விவரித்தான் விக்ரமாதிர்தன்.

“முதலில் ஒலையொன்றை எழுதி வனவாசிக்கு அனுப்பி ஜெயசிம்மனை வரவழையுங்கள். நமது திட்டங்களை அவனைக் கொண்டுதான் தீட்ட வேண்டும். இதற்கிடையில் இங்கிருந்து கிருஷ்ணா நதியின் கரையோரமாகவே சென்று இடைத்துறை நாட்டு எல்லையில் பாசறை அமைத்துத் தங்குவோம். படைப் பிரிவுகளை இடைத்துறை நாட்டுச் சிற்றார்களில் ஆங்காங்கே அனுப்பி நமது வரவைத் தெரிவிப்போம். இந்தப் படையெடுப்பைப் பொறுத்தவரை ரகசியமேதும் தேவையில்லை. சோமேஸ்வரனுக்குத் தெரிந்தே முன்னேறுவோம். இடைத்துறை நாடு பாதுகாப்புக்குப்

பேர் பேர்னதல்ல. அத்துடன் போர்க் கோட்டைகளும் இங்கே கிடையாது. மக்கள் வசிக்கத் தகுந்த கிராமங்களும், சிற்றார்களும் இருக்கின்றன. நமது படைகளைச் சிறிது சிறிதாகச் சிற்றார்களில் அனுப்புவோம். யாருக்கும் தீங்கிழைக்க வேண்டாம். நாச வேலைகளில் ஈடுபட வேண்டாம். அந்த அளவிற்கு எதிர்ப்பிருக்காது. எனவே ஒவ்வொரு சிற்றாருக்கும் சென்று அளவ ஒவ்வொன்றும் என் ஆதிக்கத்திற்கு வந்துவிட்டதாகவும் எதிர்ப்பு தெரிவித்து யாரும் தொல்லைகளுக்கு ஆளாக வேண்டாம் என்றும் பறையறிவிப்போம். சோமேஸ்வரனின் ஆட்சிக் கொடிகளைக் கழற்றி எறிந்து அக்கொடியிலிருந்து மாறுபட்ட வகையில் வராகச்சின்னம் கொண்ட வெள்ளைக் கொடிகளை இடைத்துறை நாடு முழுவதும் நாட்டுவோம். ஆதிக்கத் தூண்களை நிறுவுவோம். ஒவ்வொரு சிற்றாரும் ஒவ்வொரு நாளைக்கு நம் படைகளுக்கு உணவளிக்க வேண்டுமென்றும், தவறினால் ஊர் நாசம் செய்யப்படும் என்றும் நிபந்தனை போடுவோம். இந்த நிபந்தனையை மக்கள் வெறும், அச்சத்தால் மட்டும் ஏற்கப் போவதில்லை அவர்களுக்கு சோமேஸ்வரன் மீது அவ்வளவாக அன்போ, மதிப்போ கிடையாது. அந்த அளவிற்கு மக்களிடம் வெறுப்பை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் சோமேஸ்வரன். அதை மாற்றுவதுதான் நம் நோக்கம். மாற்ற முயல்கிற நான் வேற்று நாட்டவனல்ல. சாளுக்கிய இளவரசன்தான். ஆகவே மக்களுக்கு என்மீது வெறுப்போ, எதிர்ப்போ வரக் காரணமில்லை. சம்மதிப்பார்கள். இவைகளைச் செய்யுங்கள். ஜெயசிம்மன் வந்ததும் மற்றதைக் கவனிக்கலாம்.

விக்ரமாதிர்த்தனின் திட்டம் பழுதின்றி இருந்ததால் அதை நிறைவேற்றுவதில் சிரமமேதும் இருக்கவில்லை.

அன்றிலிருந்து திட்டம் செயல்படத் தொடங்கியது. சாளுக்கிய இளவல் எதிர்பார்த்த மாதிரியே- இடைத்துறை நாட்டு மக்கள் அவனிடம் அன்பு காட்டினார்கள். ஒரிரு முறை அவனே ஒருசில ஊர்களுக்கு விஜயம் செய்து மக்களைச் சந்தித்தானாததால் மக்களுக்கு அவனிடம் பிரமை கலந்த பிரேமையே உண்டாயிற்று. சோமேஸ் வரனிடமிருந்து விக்किரமாதித்தன் எந்த அளவிற்கு மாறுபட்டவன் என்பதை அவர்கள் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். அந்த அளவில் திருப்தி அடைந்த சாளுக்கிய இளவல், ஜெயசிம்மனுக்காக காத்திருந்தான்.

ஆனால், உரிய நாளன்று ஜெயசிம்மன் வரவில்லை. வேறு இருவர் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஒருவர் பில்ஹணர். மற்றொருவர் வனவாசியில் சோமேஸ்வரனுக்காகப் போர் புரிந்து தோற்றவரும், பில்ஹணரால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டவரும் ஆகவ மல்லனுக்கு அறிவுரை கூறி வந்தவரும், சாளுக்கிய போரமைச்சருமான விக்किனேஸ்வரர். அவர்களைக் கண்டு வியந்த விக்किரமாதித்தன் “வரவேண்டும், வரவேண்டும், பெரியவர்களின் காலடி பட இப்பாசறை பெரிதும் பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும்” என்று கூறி வரவேற்று அமர்த்தினான்.

வந்தவர்களின் முகங்கள் கடுகடுவென இருந்தன. அதை பில்ஹணரின் முதல் கேள்வியே பிரதிபலித்தது. “நீ என்னை மதிக்கிறவன்தானா..?” என்று கரகரத்த குரலில் கேட்டார் பில்ஹணர்.

“இதென்ன அடிகளே, இப்படிக்கேட்கிறீர்கள்? தங்களை மதிப்பது என் பாக்கியமல்லவா?” என்று புன்னகையுடனேயே கேட்டான் சாளுக்கிய இளவல்.

“அதனால்தான் நான் சொன்னதை மறந்து விட்டாயோ?” கடுகடுத்தார் புலவர்.

“மறந்து விட்டேனா, எதை...?”

“நமது போரமைச்சரை உனது வலக்கரமாக வைத்துக் கொள்ளும்படி சொன்னேன் அல்லவா?”

“யார் அதை மறந்தார்கள்?”

“ஞாபகம் இருந்ததால்தான் ஜெயசிம்மனுக்கு ஒலை அனுப்பினாயாக்கும்? பல களங்கள் கண்ட விக்किனேஸ் வரரை விட அந்தச் சிறு பிள்ளை ஜெயசிம்மன் உனக்குப் பெரியவனாகி விட்டானா...?”

விக்किரமாதித்தன் உண்மையிலேயே போரமைச்சரை மறந்து விட்டிருந்ததால் தற்போது பேச முடியாமல் தவித்தான். பிறகு, “ஜெயசிம்மன் தங்களையும் அழைத்து வருவான் என்று இருந்து விட்டேன். மன்னிக்க வேண்டும்” என்று ஒரு மாதிரியாகச் சமாளித்துக் கொண்டான்.

அந்த அளவில் இருவரும் சற்றே சாந்தியடைந்து, “சரி, சரி, உனக்கு இல்லை என்றாலும், உன்மீது எனக்கு அக்கறையுண்டு. அதனால்தான் வந்தேன்” என்றார் விக்किனேஸ்வரர்.

பிறகு சம்பிரதாய ரீதியில், “தளபதிகளை அறிமுகப் படுத்தட்டுமா...?” என்று போரமைச்சரிடம் கேட்டான் விக்किரமாதித்தன்.

“உன் சோழ நாட்டுத் தளபதிகளைப் பற்றித் தெரிந்து கொண்டு எனக்கு ஆகப்போவது ஒன்றுமில்லை. உன் திட்டம் என்ன என்பதைச் சொல்” என்று ஆணவ மிடுக்குடன் சொன்னார் விக்किனேஸ்வரர்.

அவரது ஆணவம் பிரசித்தமானபடியால் அவரிடம் வாதாட விரும்பாமல் திட்டங்களைக் கூற முற்பட்டான் விக்ரமாதித்தன். விக்னேஸ்வரருக்கு அவற்றைக் கேட்கும் பொறுமைகூட இல்லை. “என்ன பிரமாதமான திட்டத்தைக் கூறிவிடப் போகிறாய். கல்யாணபுரம் வனவாசியைப் போன்றதல்ல. ஆகவே நானே திட்டத்தைக் கூறி விடுகிறேன்” என்று ஆரம்பித்து அவரே கூறலானார்.

“கல்யாணபுர கோட்டை மலைக்கோட்டை, சகலவிதமான பாதுகாப்புகளுடனும் இயங்கி வருகிறது அது. அதைத் தேடிப்போய் முற்றுகையிடுவதும் குட்டிச்சுவற்றில் முட்டிக்கொள்வதும் ஒன்றுதான். ஆகவே சோமேஸ்வரனை வெளியே இழுத்து முறியடிப்பதுதான் நமக்கு உகந்தது. அவனை இழுக்க வேண்டுமானால் வனவாசியில் நீ செய்தது போலவே நடந்து கொள்ள வேண்டும். ஆனால் வனவாசியில் நீ காட்டிய இலக்கிய சபாவங்களுக்கெல்லாம் இங்கே செல்லாது. இங்கே இருக்கும் மக்கள் சகல வசதிகளுடன் வாழ்பவர்கள். அவர்களை எளிதில் விரட்ட முடியாது. துன்புறுத்தியும் உடமைகளைச் சேதப்படுத்தியும்தான் துரத்த வேண்டும். அவர்கள் கதறிக்கொண்டு தலைநகருக்கு ஓடினால்தான் சோமேஸ்வரன் வெளியே வருவான். ஆகவே உனது படைகளில் ஒரு பிரிவை இடைத்துறை நாட்டில் அனுப்பு. நான் சொன்னபடி செய்யச் சொல். அதைச் செய்து கொண்டே அவர்கள் கிருஷ்ணா நதியின் தெற்குக் கரையிலேயே இருக்கட்டும். நீ வடக்குக் கரையோரமாக நிதானமாக முன்னேறிச் செல். சோமேஸ்வரன் வேறு வழியின்றி வெளிப்பட்டு உன்னை நோக்கி வருவான். நீ பின்னடைந்து கூடல் சங்கமத்திற்கே வந்துவிடு. அவன் மேலும் உன்னை நோக்கி முன்னேறும் பட்சத்தில் தெற்குக்

கரையில் இருக்கும் படை அவனுக்குப் பின்னால் வந்து சேரும். இருபக்கமும் உள் படைகள் நெருங்கினால் அவன் கதி அதோகதிதான். இதற்கிடையில் நான் வனவாசிக்குச் சென்று அங்கிருக்கும் படைகளை நேர் வடக்கில் செலுத்திக் காவல் குறைந்திருக்கும் கல்யாணபுரத்தைக் கைப்பற்று கிறேன்.

இப்படிச் கூறி பெருமிதத்திற்கு அடையாளமாக அங்கவஸ்திரத்தை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டார் விக்னேஸ்வரர்.

“மாசற்ற திட்டம் விக்ரமாதித்தா, சாளுக்கிய சாம்ராஜ்யத்தைப் பொன்படுத்த இதைவிடச் சிறந்த திட்டம் வேறு இருக்க முடியாது. உடனடியாக நிறைவேற்று” என்றார் பில்லுனர்.

அவர்களுக்கு அருகில் அமைதியாக அமர்ந்து உன்னிப் பாகக் கவனித்துக் கொண்டு இருந்தவரும். காலாட் படையின் தளபதியும், முதிர்ந்த அனுபவம் பெற்றவருமான பிரம்மதி ராஜர் போரமைச்சரிடம் கேட்கலானார்.

“அமைச்சர் பெருமானே, தாங்கள் சொல்வது போல் இடைத்துறை நாட்டு மக்களிடம் நடந்து கொண்டால் அவர்களுக்கு வெறுப்பு உண்டாகி சோமேஸ்வரனே மேல் என்றாகி விடாதா? அப்படி உருவாகும் வெறுப்பு, மன்னராக முடி சூடும் விக்ரமாதித்தருக்கு உகந்ததா...?”

தளபதியை இகழ்ச்சியுடன் பார்த்தார் போரமைச்சர். “இவர் யார்?” என்று கேட்பது போல் விக்ரமாதித்தனை நோக்கினார். அவனும் அவரைப் பற்றி விளக்கியதும், “தளபதியாருக்கு ரொம்ப கருணையுள்ளம் போகிறுக்கிறது. போர் என்றால் எங்குதான் வெறுப்பில்லாமல் போகும்?

இடைத்துறை நாட்டு மக்கள் மீது நாசவேலையை செய்யப் போகிறவர்கள் யார்? சோழர்களான நீங்கள்தானே, விக்ரமாதித்தனின் பேரில் எப்படி வெறுப்பை உண்டாக்கும் அது? துன்புறுத்துவோர் யாரென்றுதான் மக்கள் பார்ப்பார்களே தவிர, யாருடைய ஆனையின் பேரில் நடக்கிறது என்பதைப் பார்க்க மாட்டார்கள். போருக்கு வந்துவிட்டுத் தயங்குவதுதான் பாவம். கீதையைப் படியும் தளபதி, புரியும்..." என்றார் போரமைச்சர்.

போரமைச்சர் கீதையைப் பற்றி பேசியது வினோதமாக இருந்தது தளபதிக்கு. அவரிடம் பேசுவதால் அனுகூலங்களை விட ஆபத்தே அதிகமாக இருக்குமெனத் தோன்றியதால் குறுக்கிட்ட விக்ரமாதித்தன், "தங்கள் திட்டத்தை ஒப்புக்கொண்டு விட்டேன் போரமைச்சரே," என்று கூறி பேச்சிற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான்.

இத்திட்டம், தளபதிகளுக்குக் கசப்பாகவே இருந்தாலும் தங்கள் பொறுப்பை உணர்ந்து சம்மதிக்கவே செய்தார்கள். போரமைச்சர் கூறிய கருத்தே அவர்களுக்கும் சமாதானமாய் அமைந்தது. 'சாளுக்கிய நாட்டவரைத்தான் நாசம் செய்யப் போகிறோம்...' என்று நினைத்தார்கள் அவர்கள்.

போரமைச்சரின் திட்டம் துரிதமாக நடைபெற்றது. சோமேஸ்வரன் கல்யாணபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டதாகவும் செய்தி கிடைத்தது. விக்னேஸ்வரர் பெருமகிழ்ச்சியுடன் வனவாசிக்குப் புறப்பட்டார். ஆனால், அவர் புறப்பட்டுப்போன மறுநாள் சோழ வீரர்கள் மிகவும் பயங்கரமான செய்திகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். தளபதிகளின் முகங்களில் ஈயாடவில்லை. பாசறை ஸ்தம்பித்தது.

அத்தியாயம் பத்தொன்பது

"ஆனாத செல்வத்து அரம்பையர்கள் தற்குடி வாணானும் செல்வமும் மண்ணரசும் யான்வேண்டேன் தேனார் பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடச் சனையில் மீளாய்ப் பிறக்கும் விதியுடையே னாவேனே..."

- பெருமாள் திருமொழி

இடைத்துறை நாட்டு மக்களின் மீது திடீரென நாசவேலைகளை விக்ரமாதித்தனின் படைகள் தொடங்கிய போது மக்கள் குழம்பினார்கள். சிலருக்கு அந்த நடவடிக்கை கவனப்பிச்சினால் நடப்பதாக இருக்கலாம் என்று தோன்றியது. ஆனால் நாசவேலைகளின் தன்மை போகப் போக அவர்களது எண்ணத்தை சிதறடித்தது. சந்தோஷத்தைத் துய்த்திருந்தவர்கள் சாபத்திற்கு ஆளானவர்கள் போல் தலித்தார்கள். அமைதியாக இருந்தவர்கள் அல்லற்பட்டார்கள். நாசவேலைகளில் ஈடுபட்ட படை வீரர்களிடம் சோழர்களது போர்க்கொடிகள் தென்பட்டதால் காலங்காலமாய் சோழர்களால் உண்டான அவதிகள் மீண்டும் தொடரத் தொடங்கி விட்டதாக எண்ணிச் சோழர்களைச் சபித்தார்கள். உண்ணவும் மேலே மேலே எண்ணவும் அவகாசமில்லாத நிலையில் உடமைகளை விட்டு மக்கள் ஓடலானார்கள். பயிர்ப் பச்சைகள் நாசப் படுத்தப்பட்டது. கால்நடைகள் மடக்கப்பட்டு கொல்லப்பட்டன. வீடுகள் கொள்ளையிடப்பட்டன. இவற்றையெல்லாம் கண்ட விக்ரமாதித்தன் மௌனம் சாதித்தபடி இருந்தான். இதற்கிடையில் தங்கள் பாசறையில் ஒற்றர்களின் நடமாட்டம் இருப்பது போல்தோன்றுவதாக

வீரர்கள் தெரிவித்தபோது சாளுக்கிய இளவல், “கவலைப் படாநீர்கள், இதெல்லாம் கூடும்...” என்று அமைதியாகச் சொன்னானே அன்றி அவட்டிக் கொள்ளலோ, பதட்டப்படலோ இல்லை. இந்த அக்கிரமங்கள் ஒருவராகாயம் நீடித்தபோது ஒற்றர்களின் மூலம் சோமேஸ்வரன் கல்யாணபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டதைப் போரமைச்சர் விக்னேஸ்வரர், “என் திட்டம் பவித்து விட்டதைப் பார்த்தாயா விக்ரமமா...? ஜெயசிம்மனை அழைத்திருந்தால் எதை சாதித்திருப்பாய்? நான் வனவாசிக்குப் புறப்படுகிறேன். நான் சொன்னபடியே செய்” என்று அறிவுறுத்திவிட்டுத் தாமதமின்றிப் புறப்பட வானார்.

“சென்று வாருங்கள் போரமைச்சரே. தங்களுக்கு நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன்” என்று கூறி அவரை அனுப்பி வைத்தான் விக்ரமாதித்தன்.

போரமைச்சர் புறப்பட்டுப் போன மறுநாள் இரவு, பரபரப்புடன் வந்தான் வீரனொருவன்.

“ஐயா, நாம் பேராபந்தான நிலையில் சிக்கிக்கொண்டு விட்டோம். நம் திட்டங்கள் குலைந்து விட்டன” என்றான் எல்லோருக்கும் முன்னால்.

பலவித களங்களைக் கண்டவர்களும் பலவிதமான திருப்பங்களைப் பார்த்தவர்களுமாகிய சோழர் தளபதிகள் வீரனின் பதட்டமான மொழியினைக் கேட்டு அதிர்ச்சி அடையவில்லை என்றாலும் ஆவல் மிகுந்தவர்களாய், “என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டார்கள்.

வீரனின் பதட்டம் அதிகரித்ததேயன்றி குறையவில்லை. “நமக்கு மேற்கே சற்றுத் தள்ளி ஆறறின் தென்கரையில்

சோமேஸ்வரனின் பெரும் படைப்பிரிவு ஒன்று வந்து சேர்ந்திருக்கிறது...” என்றான் அவன்.

விற்படைத் தளபதி குறுக்கிட்டு, “அதெப்படிச் சொல்கிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“நான் மட்டுமல்ல தளபதியாரே, ஒற்றர் குழுவினர் அனைவருமே அக்காட்சியைக் கண்டோம். ஆற்றின் அக்கரையில் கணக்கற்ற தீபங்கள் காணப்படுகின்றன. படைகள் கரைப்பகுதியை ஒட்டியே கிழக்கு திசையில் நகருகின்றன. சோமேஸ்வரனின் கொடிகளையும் நாங்கள் கண்டோம்” என்றான் அவ்வீரன்.

“இவற்றால் அவை சோமேஸ்வரனின் படை என்கிறாயா...?” என்று கேட்டார்தளபதி.

இதைக்கேட்டுச் சினந்த அவ்வீரன், “வானத்திலிருந்து யாரும் வந்து குதித்துவிட முடியாது தளபதியாரே... சந்தேகமிருந்தால் நாங்களே வந்து பார்க்கலாம்” என்று துணிச்சலுடன் சொன்னான்.

இந்நிலையில் நிதானமிழக்காமல் இருந்த பிரம்மாதி ராஜர், “இளவரசே, வீரனின் செய்தி உண்மையாகத்தான் இருக்கும் போலிருக்கிறது” என்றார்.

யானைப்படைத் தளபதி பேசமுற்பட்டு, “அக்கரையில் இருக்கும் படைகள் நமக்குப் பின்னாலும் கல்யாணபுரத்திலிருந்து வரும் படைகள் நமக்குப் பின்னாலும் இருந்தால் நமது கதி அதோகதிதான்...” என்றார்.

“மாமேதையான போரமைச்சர் போட்ட திட்டம் அவருக்கு எதிராகப் பிசகின்றி நடந்துகொண்டு வருகிறது” என்று போரமைச்சரை இகழ்ச்சியுடன் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார் காலாட்படைத் தளபதி.

“அநியாயமான போர் முறையை போரமைச்சர் சையாண்டார். அதுவே நமக்குச் சாபக்கேடாக அமைந்து விட்டது” என்றார் வேறொரு தளபதி.

“பாவம்... வனவாசிக்குப் புறப்பட்டுவிட்ட மேதை விக்னேஸ்வர பூபதிக்கு இவ்விஷயம் தெரிந்தால் ரொம்பவும் கஷ்டமாக இருக்கும்...” என்று போலி வருத்தமுடன் சொன்னார் நரசிங்கவர்மர்.

ஏறக்குறைய அனைவரது பேச்சிலும் போரமைச்சரைப் பற்றிய ஏளனமே நிரம்ப இருந்தது. அந்த நிலையில் காலாட் படைத்தளபதி பேசினார்.

“இளவரசே, நிலைமையானது அப்படியொன்றும் பேராபத்தானதாக இல்லை. நம் படைகளின் பின்பகுதியைப் பிரித்து பின் திசையிலும் முன்பகுதியை முன் திசையிலும் செலுத்தி எதிரிகளைச் சந்திக்கலாம். படை எண்ணிக்கை குறையத்தான் செய்கிறது. ஆனாலும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. வெறும் படை எண்ணிக்கை போரை நிர்ணயிப்பதில்லை.”

“அதுதான் சரி” என்றார்கள் மற்றவர்கள்.

அதுவரை மௌனம் சாதித்த சாளுக்கிய இளவல், “ஒன்றும் கவலைப்படாதீர்கள். அக்கரையில் இருக்கும் படைகள் வந்தது போலவே மறைந்துவிடும்” என்றான்.

அவனது பேச்சு பலருக்கு விளங்கவில்லை. “இளவரசர் பேசுவது...” என்று இழுத்தார் ஒரு தளபதி.

“கயநினைவோடுதான் பேசுகிறேன் தளபதி. கவலையை விடுங்கள்” என்றான் விக்ரமாதித்தன்.

ஆனால் பெரும்பாலானவர்களுக்கு அவன் கயநினைவோடு பேசுவதாகத் தோன்றவில்லை. அதே சமயம்

அவனது முகம் பெருத்த சிந்தனையைப் பிரதிபலித்ததால் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் கலைந்தார்கள். அவர்களில் முதியவரான காலாட் படைத்தளபதி குழம்பியதோடு கவலையும் கொண்டார். நிலைமையைப் புரிந்துகொள்ள முடியாததால், அவரது குழப்பத்தையும் கவலையையும் அதிகமாக்கும் வகையில் அன்றிரவு வேறொரு சம்பவம் நடந்தது. இடைந்துறை நாட்டுச் சிற்றார்களில் நாசவேலைகள் புரிய அனுப்பப்பட்டிருந்த படை வீரர்கள் கூட்டம் கூட்டமாகத் திரும்பினார்கள். சாளுக்கிய இளவலது ஓலை ஆணையால் நாசவேலைகளை நிறுத்திவிட்டுப் பாசறைக்குத் திரும்பியதாகச் சொன்னார்கள் அவர்கள். ஆணையானது வந்து ஒரு நாளாகிறது என்றும் தெரிவித்தார்கள். போரமைச்சர் போனதிலிருந்து ஏதேதோ விந்தைகள் நடப்பதை உணர்ந்த காலாட்படைத் தளபதி அன்று பின்னிரவில் வேறொரு விந்தையைக் கேள்வியுற்றார். விக்ரமாதித்தன் ஜோசியம் சொன்னது போலவே சம்பவங்கள் நடந்தன. ஆற்றின் அக்கரையில் இருந்த படைகள் மேற்குத் திசையில் நகர்ந்து மறைந்து விட்டதாக வீரர்கள் தெரிவித்தார்கள். இனியும், பொறுமையாக இருக்க முடியாத நிலையில் அனைவரும் விக்ரமாதித்தரை அடைந்து எல்லா விளக்கங்களையும் கேட்டனர். மேலும் படைகள் மறைந்து விட்டதாகச் சொன்னபோது, “ஜெயசிம்மனின் படைகள் மறைவதில், வியப்பென்ன இருக்கிறது?” என்று கேட்ட அவன் தொடர்ந்து எல்லா மர்மங்களையும் விளக்கலானான்.

“தளபதிகளே, ஜெயசிம்மனுக்கு நான் ஓலை அனுப்பிய பின் நாம் எதிர்பாராத நிலையில் போரமைச்சர் இங்கு வந்து சேர்ந்தது உங்கள் அனைவருக்கும் தெரியும்.

எதிர்பாராமல் வந்து சேர்ந்த அவர் எதிர்பாராத திட்டத் தையும் அளித்தார். ஆனால், அந்தத் திட்டம் எனக்கு மட்டுமின்றி உங்கள் அனைவருக்கும் கூட பிடிக்கவில்லை என்பது புரிந்தது. பிடிக்காதது மட்டுமல்ல அவரது திட்டம் வெற்றியளிக்காது என்பதும் தெரியும். அவரது திட்டங் களெல்லாம் வனவாசி போரை ஒட்டியே தீட்டப்பட்டிருந் தன. ஆனால் வனவாசி போருக்குப் பிறகு சோமேஸ்வரன் எந்த அளவிற்கு மாறிவிட்டான் என்பதையெல்லாம் அவர் அறியவில்லை. அந்தப் போருக்குப் பின் சோமேஸ்வரன் ரொம்பவும் விழித்துக்கொண்டு விட்டான். என்னால் அவனது ஆட்சிக்குப் பகிரங்கமான பகை உண்டாகி விட்டதை உணர்ந்து தன்னைத் தயாராக வைத்துக் கொண்டான். தன்னைக் காத்துக்கொள்ள சமவெளிப் போர்க்களங்களை விட கல்யாணபுரக் கோட்டைதான் உகந்தது என்று கருதி அதை மேன்மேலும் பலப்படுத்தத் தொடங்கியிருக்கிறான். இந்த விவரங்களையெல்லாம் சோழ நாட்டிலிருந்து திரும்பும்போது ஆங்காங்கே பல ஒற்றர்கள் மூலம் நான் அறிந்து கொண்டிருந்தேன்.

K

“தன்னைச் சுற்றி பலத்த பாதுகாப்பு செய்து கொண்ட சோமேஸ்வரனை வெளியே இழுத்துத்தான் முறியடிக்க வேண்டும். இதைத்தான் போரமைச்சரும் சொன்னார். ஆனால் அவனை இழுக்க இடைத்துறை நாட்டு மக்களை அடித்து விரட்டும் திட்டம் தவறானது. ஏனென்றால் இந்த மாதிரி நான் செய்வேன் என்று சோமேஸ்வரனுக்குத் தெரியும். ஆகவேதான் போரமைச்சரின் யோசனைப்படி விரட்டப்பட்ட மக்களை எல்லாம் பலவழிகளில் சமாளித்துக் கொண்டேன். இதை நான் ஊகமாகப் போர மைச்சருக்குத் தெரிவித்திருந்தால் அவர் ஒப்புக்கொள்ளப் போவதில்லை. ஏறக்குறைய குருவைப் போல்

மதிக்கப்படும் அவரை நேருக்கு நேர் உதாசீனப்படுத்தும் நிலையில் நானும் இல்லை. அது முடியாத காரியம். போதாத குறைக்கு அவர் அறிவுறுத்திய நாசவேலைகளும் அதைச் சுட்டிக்காட்டிய நம் காலாட்படைத் தளபதிக்கு அவரளித்த பதிலும் நமக்கு நிச்சயமாக அனுகூலமானவை களல்ல என்பதையும், போரமைச்சர் நம்மருகில் இருக்கும் வரை பயனைவிட பாழ்வினைதான் அதிகமென்றும் உணர்ந்து அவரை அகற்றிவிட முடிவு செய்தேன். அதற்காகவே அவரது திட்டங்களுக்கு ஒப்புக்கொள்வது போல் பேசி சில நாச வேலைகளையும் செய்யச் சொன்னேன். நம் ஒற்றர்களில் சிலரை சோமேஸ்வரனின் படைகள் கல்யாணபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டதாகப் பொய் செய்தியைச் சொல்ல வைத்து அவரை இங்கிருந்து கிளப்பினேன்.”

“அப்படியானால் சோமேஸ்வரனின் படைகள் கல்யாணபுரத்தைவிட்டுக் கிளம்பவே இல்லையா?” என்று வினவினார் ஒரு தளபதி.

“இல்லை...”

“சோமேஸ்வரன் கிளம்பா விட்டால் கஷ்டமல்லவா?”

“அவனைக் கிளப்பத்தான் ஜெயசிம்மனை வரவழைத்தேன்.”

“ஜெயசிம்மரா..? வந்து விட்டாரா...?”

“நீங்கள் ஆற்றின் அக்கரையில் நேற்று கண்ட படைகள் சோமேஸ்வரனின் படைகள் அல்ல. ஜெயசிம்மனின் படைகள்.”

“அவைகளைப் எப்போது எப்படி வரவழைத்தீர்கள்?”

“நமது படைப் பாசறையில் ஒற்றர்கள் நடமாடுவதாக உங்களில் சிலர் சொன்னீர்களல்லவா? அவர்களெல்லாம் என்னால் அனுப்பப்பட்ட ஒற்றர்கள்தான். அவர்கள் மூலம் ஜெயசிம்மனுக்குச் செய்தியனுப்பி படைகளை வரவழைத்தேன்” என்று கூறிய விக்किரமாதித்தன், “சில தினங்களுக்குப் பொறுத்திருங்கள், எல்லாவிதமான புதிர்களும் தெளிந்து விடும்” என்றான்.

தளபதிகள் அனைவரும் விக்किரமாதித்தனின் மதிநுட்பத்தையும் திட்டங்களை ரகசியமாகத் திட்டி சாதித்ததையும் எண்ணிப் பெரிதும் வியந்தார்கள். இடைத்துறை நாட்டில் நாச வேலைகளை நிறுத்தியது குறித்தும் திருப்தியடைந்தார்கள். அனைவருக்கும் போரமைச்சர் புறப்பட்டுப் போனது குறித்தும், மகிழ்ச்சியாகவும் திருப்தியாகவும் இருந்தது. அவர் புறப்பட்டுப் போனது குறித்தும் வனவாசியை அடைந்து ஜெயசிம்மனின் படைகள் இல்லாததைக் கண்டு என்ன ஆவார் என்பது குறித்தும், பலருக்கும் சந்தேகம் எழுந்தாலும் அவர்கள் அதற்கு கவலைப்படவில்லை. வீரர்களை மதிக்க விரும்பாத போரமைச்சரையும் கனிவும் கம்பீரமும் துலங்க திட்டங்கள் தீட்டி அனைவரையும் அணைத்துச் செல்லும் விக்किரமாதித்தனையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள். அம் மகிழ்ச்சி சில நாட்கள் கழித்துப் பெருமகிழ்ச்சியாயிற்று. கல்யாணபுரத்தை விட்டு சோமேஸ்வரனின் படைகள் புறப்பட்டு விட்டதாகச் செய்தி கிடைத்தது ஒற்றர்கள் மூலம்.

✧ ✧

கல்யாணபுரம்...

அங்கே நடுநாயகமாக விளங்கிய நிகரில்லாத பொன் மாளிகையில் பிரம்மாண்டமான கலைக்கூடத்தில்

வெள்ளியால் இழைத்துப் புனையப்பட்டிருந்த ஓய்யார மஞ்சத்தில் காஷ்மீரத்துப் புத்தம் புதிய பட்டுப் பஞ்சணையில் சித்தம் சிதைக்கும் சேயிழைகளின் பிணைப்பில் பித்தம் தலைக்கேறியவனாய் கிடந்திருந்த சாளுக்கிய மன்னனும் ஆகவமல்லனது மூத்த மனைவியின் ஒரே மைந்தனும் மக்களின் வெறுப்பிலே அரியணை போட்டு அறமற்ற வழியிலே ஆட்சிக்கோல் பிடித்தவனுமான இரண்டாம் சோமேஸ்வரன் கடகடவெனச் சிரித்தான் கன்னியரைப் பார்த்து.

கழல்கள் துலங்க வேண்டிய தோளிலும் வீரப்புண்களைத் தாங்கவேண்டிய மார்பிலும், வாள் தொங்க வேண்டிய இடையிலும், மடை திறந்த வெள்ளமெனக் காமக் கடைத் திறந்த கட்டழகிகள் தடையற்றுப் பிணைந்து கிடந்தார்கள். ஆட்சி பீடத்திற்கு வருவதானது அனைத்தையும் சுகமாய் அனுபவிப்பதற்குத்தான் என்ற சித்தாந்தம் கொண்டவனைத்தவிர வேறு யாரும் இவ்வாறிருக்க முடியாது என்று நலிகிற வகையில் சரச கோலத்தில் தன்னை ஆழ்த்திக் கொண்டிருந்தான் சோமேஸ்வரன். உலக சுகம் எதையும் துறந்துவிட அவன் தயாராக இல்லை. சுகத்தையும் செல்வத்தையும் தவிர வேறெதுவும் அவனது நினைவில் இடம் பெற்றிருக்கவில்லை. இருந்திருந்தால் அவன் ஆளும் அதே மண்ணில் வேறோர் இடத்தில் சேர நாட்டில் மன்னனாய் இருந்து ஆண்டு பிறகு அதே நாட்டையும் சுகங்களையும் துச்சமென மதித்து வெளியேறித் திருமாலைப் பாடி பரவுவதையே - வாழ்நாள் இன்பமாய்க் கொண்ட குலசேகர ஆழ்வாரைப் பற்றி எண்ணிப் பார்த்திருப்பான். அளவற்ற செல்வமும் அணங்குகள் சூழச் சுகமாகத் திகழும் விண்ணுலக அரசும் மண்ணரசும் கொள்ளும் நிலையைவிட திருமால் வாழும்

திருவேங்கடத்தில் உள்ள தடாகத்தில் மீனாய் பிறப்பதே பாக்கியமெனக் கருதிய, அவரது உள்ஞ்ணர்வினை அறிந்திருப்பான். ஆனால் சோமேஸ்வரன் ஆட்சியில் அமர்ந்த கணத்திலேயே அறிவும் அகன்று போய்விட்டதால் காட்சிக்குக் காட்சி கன்னிகளே தென்பட்டு இன்பங்களை சாட்சிகளாய் அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஓர் ஆடவனின் சித்தத்தையும், சிறப்பையும் அடியோடு குணலக்கத்தங்களவிட்டால் வேறு சக்திகள் எதுவுமில்லை என்று நிரூபிப்பது போல் அரைகுறை ஆடைகளை புனைந்து அவங்காரச் சிற்றிலக்கியங்களாய், அப்பெண்கள் தற்போதும் அவனிடம் இணைந்து கிடந்தார்கள். அழகு வேறு கவர்ச்சி வேறு என்பதைப் புலப்படுத்துகிற மாநிரி இருந்தன அவர்களது தோற்றம். எதற்குப் பிறந்திருந்தாலும் வாழ்வதெல்லாம் காமத்திற்காகவே என்பதை உணர்த்துவது போல் இருந்தன அவர்களது போதைக் கிரகங்கள். அந்தப் போதைகள் போதாவென மதுக்கலயத்தையும் தாங்கியிருந்த சோமேஸ்வரன் போதை தருவதில் மதுவுக்கும் மாதுவுக்கும் என்னென்ன வித்தியாசங்களென ஆராய்வதுபோல் இரண்டையும் மாறி மாறி பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு, “இன்பம் என்ற வார்த்தை யாரால் தோன்றியது தெரியுமா?” என்று கேட்டான்.

மார்பிலே புரண்ட ஒரு கட்டழகி “யாரால்...” என்று கேட்டான்.

“பெண்களால்” என்று கூறிவிட்டுத் தேவையில்லாமல் சிரித்தான் சோமேஸ்வரன்.

“பெண்களாலா...” என்று அதே அழகி கேட்டாள் அரைகுறை நினைவோடு.

“ஆம், எழுத்துக்கள்தான் வேறு வேறு, மற்றபடி பெண் என்றாலும் இன்பம் என்றாலும் ஒன்றுதான் பெண்கள் இல்லாதிருந்தால். இந்த உலகமே இருந்திருக்க முடியாது.”

“அதெப்படி? பெண்களால் நாடழிந்ததாகவும் பரம்பரைகள் பாழாய்ப் போனதாகவும்தானே சொல்கிறார்கள்...” என்று வினவினான் புத்திசாலி போலிருந்த ஒருத்தி.

“அப்படி யாரும் சொல்லவில்லையே?” என்றான் சோமேஸ்வரன்.

“திரௌபதி கதை தெரியாதா? அவளால்தான் எவ்வளவு சேதம்? ஒரு பரம்பரையே அவளால் அழிந்து போகவில்லையா..?”

“தவறு பெண்ணே... பெண்களால் எதுவும் அழிவதில்லை. அவர்களுக்கு உண்டான அதிகுப்திதான் அழிவிற்குக் காரணம். அப்படியெல்லாம் அழிவு உண்டாக்கக் கூடாது என்பதால்தான் உங்களையெல்லாம் திருப்தியோடு என்னுடன் வைத்திருக்கிறேன்” என்றான் சோமேஸ்வரன்.

“நல்ல கதை” என்று கூறிச் சிரித்தார்கள் பெண்கள். நினைவு அரைகுறையாகவும் இரைச்சல் அதிகமாகவும் இருந்ததால் அறைக்கதவு தட்டப்பட்டது அவர்களது காதில் விழவில்லை.

சிரிப்பைச் சற்று நிறுத்தியபோது தட்டப்படும் சத்தம் கேட்டதால் தேள் கொட்டப்பட்டது போல் அதிர்ந்தெழுந்து ஓடினார்கள் பெண்கள். அசாத்திய வெறுப்புடன், “யாரடா... அது மடையன்...” என்று அலுத்தபடி எழுந்து

போய் கதவைத் திறந்தான் சோமேஸ்வரன். வாயிலுக்கு வெளியே யாராவது ஓர் அற்ப மனிதன் இருப்பான் என்றே எதிர்பார்த்தான் அவன். ஆனால், அதற்கு மாறாக சாளுக்கிய பிரதான அமைச்சர் கண்ட தேவர் நின்றிருந்ததால் ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு, “மந்திரியாரா?” என்று வினவினான்.

மன்னவது நிலை குறித்தும், போக்கு குறித்தும் சில நாட்களாகவே கலக்கமும் கோபமும் கொண்டிருந்த மந்திரி தற்போதைய விசாரிப்பைக் கேட்டதும் பொறுக்க முடியாமல், “இல்லை, அந்தப்புரச் சேஷடி” என்றார் வெறுப்புடன்.

அதைக்கேட்டு அசட்டுத்தனமான சிரிப்பை உதிர்த்த சோமேஸ்வரன், “என்ன சேதி மந்திரி...? ஏதாவது விசேஷமா...?” என்று வினவினான்.

மந்திரி வேண்டுமென்றே சாதாரணமாகச் சொல்வது போல், “விசேஷம் ஒன்றுமில்லை. சாதாரணச் செய்திதான். விக்ரமாதித்தனின் படை நமக்கு முன்னால் கிழக்கே நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. நமக்குப் பின்னால் கதம்பர் படைகள் வந்து சேர்ந்து மூன்று நாட்களாகின்றன. இடையில் நாம் வகையாகச் சிக்கிக் கொண்டிருக்கிறோம். அவ்வளவுதான்” என்றார்.

குடுபட்டாற் போலிருந்தது சோமேஸ்வரனுக்கு. முகம் சிவக்க, “இது உண்மையா...?” என்று பெரிதாக இரைந்தான் அவன்.

அத்தியாயம் இருபது

“உள்ளாகவே எண்ணித் தன்னை ஒன்றாகத் தன் செல்வத்தை வளனா மதிக்கும் இம்மானிடத்தைக் கவிபாடியென்...? குளனார் கழனிசும் கண்ணன் குறுங்குடி மெய்ம்மையே உளனாயயை எந்தை எந்தைப் பெம்மானை ஒழியவே”

- திருவாய்மொழி

சோமேஸ்வரன் அதிர்ந்தும் சினந்தும் கேட்ட அக்கேள்விக்கு அலட்சியமாகவே பதிலளித்தார் அமைச்சர்.

“பொய் பேசுவதற்காக நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க வில்லை என்பது தங்களுக்கே தெரியும் என்று நினைக்கிறேன்.”

அவரது அலட்சியத்தைவிட கல்யாணபுரத்திற்கு நேர்ந்து விட்ட இக்கட்டே பெரிதாக இருந்ததால் கோபா வேசத்திற்கும் குழப்பத்திற்கும் ஆளான சோமேஸ்வரன், “இதை ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை...? மூன்று நாட்களாக என்ன செய்து கொண்டிருந்தீர்கள்...?” என்று கடுகடுத்தான்.

“கல்லை வைத்துக்கொண்டு எப்படி நாரை உரிப்பது என்று யோசனை செய்து கொண்டிருந்தேன்” என்றார் அமைச்சர்துணிவுடன்.

“அமைச்சரே... என்னிடம் விளையாடுவது ஆபத்து” மிரட்டினான் மன்னன்.

“நாட்டிற்கு வந்திருக்கும் ஆபத்தைக் கவனியுங்கள் மன்னவா. மூன்று நாட்களாக கன்னிப் பெண்களே

கதியென்று இருந்துவிட்டு இன்று என்மீது எரிந்து விழுந்தால் என்ன பயன்...? எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் நானும் காத்திருப்பது...? பொறுமை போனதால்தான், துணிந்து வந்து கதவைத் தட்டினேன் நான். தற்போதோ நிலைமை விபரீதமாக இருக்கிறது. விக்கிரமாதித்தன் வடபெண்ணையை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டதாகச் செய்தி கிடைத்தபோதே சொன்னேன். அதன்படி நமது படையொன்றை இடைத்துறை நாட்டில் வைத்திருந்தால், அவன் முன்னேறும்போது அவனை முன்னும் பின்னுமாக அடை போட்டு உடைத்திருக்கலாம் அல்லவா?" என்று சரமாரியாகக் குற்றம் சாட்டிப்பேசினார் அமைச்சர்.

"கவலைப்படாதீர்கள்... ஒருவேளை பேரில் நான் தோற்றுவிட்டால், அதற்கு அமைச்சர் காரணமில்லை என்று சாசனம் எழுதச் சொல்லி விடுகிறேன்" இகழ்ச்சியுடன் சொன்னான் சோமேஸ்வரன்.

அமைச்சர் அதனால் அசைந்து போய்விடவில்லை.

"என் பெயர் எனக்குப் பெரிதில்லை மன்னவா. அப்படிச் சூழியிருந்தால் என் யோசனையை நிராகரித்த அன்றே தங்களைவிட்டு விலகியிருப்பேன் போரமைச்சரைப் போல்" என்றார்.

"ஆகா, விக்கேஸ்வரர் மட்டும் தற்போது இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்...?" அங்கலாய்த்தான் மன்னன்.

"தங்கள் துரதிர்ஷ்டம் அது. வேண்டியவர்களெல்லாம் விலகி விடுகிறார்கள். வேண்டாதவர்களோ கூட இருந்து கழுத்தறுக்கிறார்கள்" என்று மன்னன் தன்னை உதாசீனப் படுத்துவதைச் சுட்டிக்காட்டிப் பேசினார் அமைச்சர்.

"மன்னனைக் குறை கூறி மகிழ்வதுதான் மந்திரியின் பணியா?" மன்னனைப் புகழ்ந்து ஒரு வார்த்தை சொன்னால், என்ன குறைந்துவிடும் உமக்கு...?" சோமேஸ்வரன் அலுத்துக் கொண்டான்.

"தங்களைப் போற்றுவதற்கும், பாடுவதற்கும் நான் யார்? அதோடு தன்னையும் தன் செல்வந்தையுமே எல்லாமாய்க் கருதும் இம்மானிடர்களைக் கவிபாடித்தான் பயனென்ன? பேசாமல் கல்யாணபுரக் கண்ணனைப் பாடி பரந்தாலாவது நல்ல கதி கிடைக்கும்" என்று மன்னனைப் பொருட்படுத்தாமல் நம்மாழ்வாரைப் போல் பேசிய அமைச்சர் தொடர்ந்து, "தங்களைப் போற்றுவது பெரிதில்லை மன்னவா. நாள் முழுதும் போற்றிக்கொண்டிருக்க நான் தயார். ஆனால் அமைச்சரின் பணி அதுவல்ல. எந்த வழியிலாவது நியாயத்தையும் சரியானவற்றையும் இடித்துரைத்துக் காப்பதுதான் மந்திரிகளின் பணி. அதைத்தான் செய்கிறேன் நான். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவகமாக பெருவேந்தர்கள் சமயத்தில் அறிவுரை கூறுபவர்களை புறக்கணித்து அழியவே செய்கிறார்கள்" என்றார்.

"யார் அமைச்சரே, அந்தப் பெருவேந்தர்கள்?" விஷமமாகக் கேட்டான் மன்னன்.

"துரியோதனனும் இராவணனும்."

"அறிவுரைகளை அவர்கள் புறக்கணித்திருக்கலாம். ஆனால் கும்பிட்டு வாழ விரும்பாமல் கடைசி வரை வைராக்கியத்துடன் வாழ்ந்து வீழ்ந்தார்கள்."

"இருக்கலாம்... அதனால் அழிந்தது யார்? அவர்களும் அவர்களது நாடும், மக்களும் அல்லவா? அது சரி என்கிறீர்களா?"

“உமது யோசனைகளை ஒற்றுக் கொண்டால் பிரச்சினைகள் தீர்ந்தன இல்லையா?”

“என் யோசனைகளல்ல. சரியான யோசனைகளைக் கேட்கும்படித்தான் சொல்கிறேன்.”

“வீண் சண்டை எதற்கு...? இப்போது கேட்கிறேன். இப்போதைய இக்கட்டினைச் சமாளிக்க உங்கள் யோசனைதான் என்ன? சொல்லுமீ.”

மன்னன் தன் யோசனையைக் கேட்க முன் வந்ததில் ஓரளவிற்குத் திருப்தியடைந்த அமைச்சர் பெருமிதத்துடன் தன் யோசனைகளைக் கூறலானார்.

“மன்னவா..., வனவாசி போரில் கதம்ப மன்னருக்கு ஓலையனுப்புவது போல் முனைந்து பொய்யை உண்மைபோல் நம்ப வைத்தது போலத்தான் தற்போதும் நடந்து கொண்டிருக்கிறான்... விக்கிரமதித்தன். கதம்ப மன்னன் ஐயேகேசி கல்யாணபுரத்தை நோக்கி நமக்குப் பின்னால் வருவதாகச் சொல்லப்படுவது புரளியாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அல்லது அவன் வருவது போல் போக்கு காட்டி நம்மை வெளியே கிளப்ப முயல வேண்டும். ‘எதுவானாலும் சரி - நாம் அவனுக்காகவோ விக்கிர மதித்தனுக்காகவோ பயந்து கொண்டு கோட்டையி லேயே அடைந்து கிடக்க வேண்டாம்...?’

இங்கே குறுக்கிட்ட மன்னன், “நீருக்குள் இருக்கும் முதலையை வெளியே கொண்டுவர, யோசனை சொல் கிறீர். இதில் தான் உமக்கு எத்தனை ஆர்வம்...?” என்றான்.

“கோட்டையை விட்டு வெளியே வந்தால் பலவீனம் என்று தங்களுக்குச் சொன்னவர் யார்?” என்று கேட்டார் அமைச்சர்.

“உமக்குத் தெரியவில்லையோ அது பலவீனமானது என்று?” அவரையே மடக்கிக் கேட்டான் மன்னன்.

“மன்னவா கல்யாணபுரத்தைவிட பாதுகாப்பான கோட்டையான வாதாபியின் வரலாறு உங்களுக்குத் தெரியாதா? கோட்டையைவிட்டு வெளியேறுவது பலவீனம் என்றுதான் மன்னன் புலிகேசி உள்ளேயே இருந்தார். ஆனால் வென்றது யார்? அவரா? நரசிம்ம வர்மரா...? வாதாபிக் கோட்டை அடைந்த நிலைதான் என்ன...?”

“என்றோ நடந்ததைப் பேசாதீர். நேற்று நடந்ததைப் பேசும். என் தந்தையார் சந்தித்ததெல்லாம் சமவெளிகளில். பெற்றதெல்லாம் தோல்விகள்..”

“நீங்கள் அதை மாற்றியமையுங்கள் மன்னவா? விக்கிரமதித்தனை எங்கு சந்தித்தால் அழிக்கலாம் என்பதை நான் சொல்கிறேன்” என்று திட்டவட்டமாகப் பேசிய அமைச்சர் தன் திட்டத்தையும் அறிவித்தார். சோமேஸ்வரனும் அதற்குச் சம்மதித்தான். படைகளும் புறப்பட்டன.

சோமேஸ்வரனின் படைகள் கல்யாணபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட மூன்றாம் நாள் தன் இறுதிக்கட்டப் போர்த் திட்டத்தை மந்திராலோசனை கூட்டி விவரிக்க லானான் விக்கிரமதித்தன்.

“சோமேஸ்வரனை தலைநகரை விட்டுக் கிளப்ப போரமைச்சர் கூறியபடி மக்களை விரட்டுவதால் முடியாது என்று எனக்குத் தெரிந்தபோது படைகளை வைத்துதான்

அப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன் நான். நாமிருக்கும் இந்தத் திசையில் மட்டுமின்றி அதாவது கல்யாணபுரத்திற்குக் கிழக்கே மட்டுமின்றி அதன் மேற்குத் திசையிலிருந்தும், படைகளைத் திரட்டி அவனைப் பாக்கு வெட்டிக்குள் சிக்க வைக்கும் திட்டம் தீட்டினால்தான் சோமேஸ்வரன் வெளியே வருவான் எனக் கருதினேன். கல்யாணபுரத்தின் வடமேற்கே உள்ள கதம்ப நாட்டு மன்னர் ஜெயகேசி, என் தந்தையின் நெருங்கிய நண்பர். தந்தையின் காலத்திலிருந்தே சாளுக்கியர்களுக்கும் சோழர்களுக்கும் நட்பு உண்டாகப் பாடுபட்டவர். அவருக்கு ஓலையனுப்பிப் படையுடன் வந்து கல்யாணபுரத்தைப் பின்புறம் தாக்கு வதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கும்படியும், சோமேஸ்வரன் கோட்டையை விட்டு வெளியேறாவிட்டால் மட்டும் கோட்டையை முற்றுகையிடும்படியும் கூறியிருந்தேன். அதை ஏற்று அவர் படைகளுடன் கல்யாணபுரத்திற்குப் பின்னே படையைத் திரட்டி முன்னேறலானார். இந்த சோமேஸ்வரனைக் கோட்டையை விட்டு வெளியே இழுத்துத்தான் நாம் வெற்றி பெற முடியும் என்ற எண்ணம் நமக்கில்லை என்பதை அவனுக்கு உணர்த்துவது போல் மிரட்ட வேண்டும் என்று கருதி என் சகோதரன் ஜெயசிம்மனை படை திரட்டி கல்யாணபுரத்தை நோக்கி மெதுவாக முன்னேறும்படி கூறினேன். ஜெயசிம்மனுக்கும், ஜெயகேசிக்கும் இடையே சோமேஸ்வரன் சிக்கிக் கொண்டதால் நான் எதிர்பார்த்த மாதிரியே கோட்டையை விட்டு வெளியேறி விட்டான் அவன். ஜெயசிம்மனின் படைகளை நோக்கி முன்னேறியும் வருகிறான்” என்று கூறியபோது, “ஜெயகேசி கல்யாணபுரத்திற்குப் பின்னால் இருக்கும் இந்த நிலையில் நாமும் ஜெயசிம்மனுமாக சேர்ந்து கல்யாணபுரக் கோட்டையைத் தாக்கியிருக்கலாமே?

அவனை ஏன் வெளியே இழுக்க வேண்டும்...?” என்று கேட்டார் நரசிங்க வர்மர்.

“இரண்டு காரணங்களால் அப்படிச் செய்ய விரும்ப வில்லை நான். முதல் காரணம், பலத்த காவலை உடைய அக்கோட்டையைப் பிடிப்பதில் காலதாமதமாகும். இரண்டாவது காரணம் - அக்கோட்டையும், நகரும் அழிவது நல்லதல்ல” என்று கூறிய சாளுக்கிய இளவல், “சரி, ஆகவேண்டிய திட்டத்தைக் கவனிப்போம்” என்று மேலும் தொடர்ந்தான்.

“ஜெயசிம்மனின் படைகள் கல்யாணபுரத்தை நோக்கி முன்னேறுவது வெறும் நாடகம்தான். அவனது படைகள் கல்யாணபுரத்தைச் சென்று அடையாது, சோமேஸ்வரன் தற்போது தலைநகரை விட்டுக் கிளம்பி விட்டானாதலால் ஜெயசிம்மனின் படைகள் அவனுடன் மோதுவது போல் போக்குக் காட்டிவிட்டு கிழக்கே பின்வாங்கும். நாம் இங்கிருந்து மேலும் சற்று முன்னேறி கொல்லாபுரத்தில் அணிவகுத்துக் காத்திருப்போம். பின்னடைந்து வரும் ஜெயசிம்மனின் படைகள் கொல்லாபுரத்தை அடைந்ததும் ஊமத்தம் மொட்டு மலர்ந்து விரிவது போல் விரிந்து நம் படையில் இரு பக்கங்களிலும் இறங்கி விடும். துரத்தி வரும் சோமேஸ்வரனின் படைகள் சரிவர அணிவகுத்திருக்க மாட்டா. அந்த நிலையில் எல்லாவித ஆயத்தங்களுடன் காத்திருக்கும் நாம் திடீரென மோதினால் சோமேஸ்வரனின் படையை விரைவில் சிதைத்து விடலாம்.”

விக்கிரமாதித்தனின் திட்டம் சரியாக இருந்தது என்றாலும் அதைக்காட்டிலும் சிறப்பாக வேறொரு திட்டம் இருப்பதாகக் கருதிய யுகதளபதி மழவராயர்,

“தங்கள் திட்டத்தில் ஒரு திருத்தம் செய்தால் சிறப்பாக இருக்கும். வெற்றியை எளிதிலும் அடையலாம்” என்றார்.

போரமைச்சர் மட்டும் தற்போதிருந்தால் மழவராயரின் குறுக்கீட்டை என்ன நகையாடியிருப்பார். உதாரணப் படுத்தியிருப்பார். ஆனால் மனிதர்களின் மனநிலைகளைச் சீராக அறிந்தவனான விக்ரமராமதித்தன், நிதானமிழக்காமல், “சொல்லுங்கள் மழவராயரே...” என்றான்.

“நங்கள் மோதுவதற்கு தேர்ந்தெடுத்த கொல்லாபுரம் வேண்டாம். படைகள் அணிவகுத்து நிற்கும் அளவிற்கு விஸ்தாரமான இடம் இருந்தாலும் அதைவிடப் பயன் தரத்தகுந்த இடம் வேறொன்று இருக்கிறது. இராஜாதி ராஜர் போர் புரிந்த இடமான கம்பலி நகரம் நமக்கு மிகவும் சாதகமானது. கொல்லாபுரத்திற்கு மேற்கே சற்றே தள்ளியிருக்கும் அந்நகர், சோழ சாளுக்கியப் போரில் முற்றிலுமாக எரிக்கப்பட்டு நாசமாகி விட்டது. இன்னும் அங்கே குடிமக்கள் திரும்பி நகரைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளவில்லை. நாச வேலைகளால் மேடு தட்டிப் போய் சிதைந்த குன்றுபோல் இப்போதிருக்கிறது கம்பலி நகர். ஏராளமான செடி, கொடிகள் முளைத்து மறைவு செய்திருக்கின்றன. எனவே நமது சிறப்பான புரவிப் படைகளை மேட்டுப் பகுதியான கம்பலியில் நிறுத்துவோம். ஜெயசிம்மர் பின்வாங்கி விசிறிபோல் விரிந்து ஒதுங்கும் போது மேட்டிலிருக்கும் புரவிப் படையை சோமேஸ்வரனின் படைக்குள் அம்பு போல் ஊடுருவச் செய்வோம். அணிவகுக்காமல் ஓடிவரும் அவனது படைகளை மேட்டிலிருந்து சரியும் நமது புரவிப்படை எளிதில் ஊடுருவி பெரும் நாசத்தை விளைவிக்கும். மேட்டின் இடிபாடுகளில் வில்லவர்கள் மறைந்திருந்து நமது புரவிப் படைக்குத் தப்பி

வரும் எதிரிகளை யானைகளை முன்னே கொண்டு வர மாட்டார்கள். ஏனென்றால், எதிரிகள் தாக்கும் பட்சத்தில் அவர்கள் மீதே பாயும். மூன்றாவதாக நமது காலாட் படைகள் மேட்டுப்பாங்கான கம்பலி நகரைச் சுற்றிலும் அணிவகுத்து நிற்கட்டும். புரவிப்படை மேட்டிலிருந்து சரிந்த அம்புபோல் ஊடுருவும் வேளையில் மேட்டின் இருமருங்கிலும் அணிவகுத்து நிற்கும் காலாட் படைகள் கொடுவான் போல் எழுந்து சாளுக்கியர் படைகளை பக்கங்களில் நெறிக்கட்டும். இவ்வாறு புரவிப்படைகளின் ஊடுருவலாலும், காலாட் படையின் மோதல்களாலும், யானைப் படைகளின் நெரிசல்களாலும், வில் வீரர்களின் அம்புகளாலும் சோமேஸ்வரனின் படைபெரிதும் சிதறி விடும். அவற்றை முறியடிப்பது நமக்குச் சலபம். நமது திட்டம் எதிரிக்குத் தெரியக்கூடாது. ஆகவே ஜெயசிம்மருக்குச் செய்தி அனுப்புவோம். அவர் கம்பலி நகரை அடையக்கூடிய காலத்தைக் கணக்கிட்டுக் கொண்டு இரவோடு இரவாக அங்கு போய்ச் சேர்ந்து விடுவோம். பொழுது விடியும் நேரத்திற்கு ஏற்ப அனைத்தையும் செய்து கொண்டு மோதுவோம்.”

மழவராயரின் திட்டம் கச்சிதமாகவும் சிறப்பாகவும் இருந்தது. தன்னுடன் வந்திருந்த தளபதிகள் சாளுக்கிய நாட்டில் பற்பல போர்களில் ஈடுபட்டு வெற்றி கண்டிருந்தார்களாதலால் அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் இடமும் சரியானதாகவே இருக்குமென்று கருதிய விக்ரமராமதித்தன் அத்திட்டத்தை ஒப்புக் கொண்டான். பிறகு அவனது படைகள் கம்பலி நகரை அடைந்தன. அந்நகரை நேரில் கண்ட பிறகு மழவராயரின் திட்டம் எந்த அளவிற்கு மகத்தானது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட

சாளுக்கிய இளவல் அவர் கூறியபடியே அணிவகுக்கக் கட்டளையிட்டான். ஜெயசிம்மனுக்கும் வாய்வழி மூலம் செய்தி அறிவிக்கப்பட்டு அனைத்து ஏற்பாடுகளும், துல்லியமாக நடந்தன. ஜெயசிம்மனின் படைகள் சோமேஸ்வரனது படைகளுடன் மோதாமல் வெகு வேகமாகப் பின்வாங்கி வந்தன. கம்பிலிக்கு ஒரு கல் தூரமிருக்கையில் அப்படைகள் தங்களை விடிவதற்குச் சற்று முன்னரீல் கம்பிலி நகரை அடைந்து விசிறியென விரிந்து விக்கிரமாதித்தனது படையின் இருபுறங்களிலும் இறங்க வேண்டும் என்பது ஏற்பாடு. அனைத்தும் திட்டமிடப்படியே நடந்தன. ஆனால், சோமேஸ்வரன் நெருங்க இருந்த நேரத்தில் யாரும் எதிர்பாராத வகையில் மழவரையனின் திட்டங்கள் குலையும் வண்ணம் இயற்கையானது பேரிடியாக வந்து விழுந்தது.

❖ ❖

அத்தியாயம் இருபத்தொன்று

"தேவாகரம் ராமாயணம் மாபாரதம் உளவென்று
ஓவாஉரை ஓயும்படி உளதுஅப் பொருளளமே"

- கலிங்கத்துப் பரணி

சோமேஸ்வரனின் தலைமையில் பெரும் படையினை நடத்தி அதற்குத்தானே திட்டம் தீட்டிய முதன் மந்திரி கண்டதேவருக்குத்தான் முறியடிக்க முயலும் படை ஜெயசிம்மனுடையது என்பது முதலில் தெரியாது. ஒற்றர்கள் கொண்டு வந்த செய்தியின்படி விக்கிரமாதித்தனின் படைகள் என்றே நம்பினார். உண்மையைத் தெரிந்து

கொள்ளவும் அவருக்கு வாய்ப்பில்லாமலிருந்தது. ஏனென்றால், ஜெயசிம்மன் போரிடுவது போல் போக்கு காட்டிவிட்டுப் பாசறை அமைப்பதும் இரவோடு இரவாகப் பாசறையைக் கலைத்துவிட்டுப் பின்வாங்குவதாக இருந்தானேதவிர, சோமேஸ்வரனின் படைகளைச் சந்திக்கவே இல்லை. அவன் அவ்வாறு செய்த போது ஜெயசிம்மன் உண்மையாகவே பயந்து பின்வாங்குவதாகத்தான் நினைத்தார் மந்திரி. ஆனால், ஜெயசிம்மனின் ஓட்டமோ பெரு ஓட்டமாய் பல நாட்களுக்கு நீடிக்கவே அவரிடம் சந்தேகம் துளிர்ந்தது. எப்பேர்ப்பட்ட கோழையாக இருந்தாலும் கடைசி வரை தொடர்ந்து பின்வாங்க மாட்டான் என்பதையும் திடீரென ஓரிடத்தில் எதிர்பாராத நிலையில் திரும்பித் தாக்கவே செய்வான் என்பதையும் அறிந்திருந்த அவர் பெரிதும் சந்தேகப்பட்டார். எனவே பின்வாங்கிச் சென்ற அவனது படை இரவில் தங்கிய சமயமொன்றில் மருத்துவப் பெண்களை ஒற்று வேலையில் ஈடுபடுத்தி ஜெயசிம்மனைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள முனைந்தார். உண்மை தெரிய வந்தபோது ஏதோ பலமான சூது நடக்கிறது என்று ஊகித்த அவர் அவ்வுகத்தை சோமேஸ்வரனிடம் கூறினார்.

மந்திரியை இகழ்ச்சியுடன் நோக்கிய சோமேஸ்வரன், "இப்போதாவது புரிந்ததா உமக்கு?" என்றான்.

"எது..?"

"நீர் வேறு, போரமைச்சர் வேறு என்பது?"

"இருவரும் ஒன்று என்று, என்றுமே நான் சொன்னதில்லையே...?"

"ஒப்புக்கொள்கிறீரா...?"

“இருவரும் வேறு வேறுதான்.”

“அவாது திறமை வேறு. உமது திறமை வேறு. அவர் மட்டும் இருந்திருந்தால் கல்யாணபுரத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் படை என்னுடையது என்பதை அறிந்திருப்பார். அனாவசியமாக என்னைக் கோட்டையிலிருந்து வெளியே திளப்பியிருக்கவும் மாட்டார்” என்றான் மன்னன்.

தன்னை அவன் குறை கூறுகிறான் என்பதைத் தற்போதுதான் உணர்ந்து கொண்டார் அமைச்சர். ஆனாலும், அவனது குற்றச்சாட்டுக்கு என்ன பதில் கூறுவது என்று அவருக்கு விளங்கவில்லை. தன் நிலையில் யார் இருந்தாலும் தன்னைப் போலத்தான் செயல்பட்டிருக்க முடியும் என்பது அவருக்குத் தெரிந்தாலும் அதைச் சொல்லி சோமேஸ்வரனைச் சம்மதிக்கச் செய்வது முடியாத காரியம் என்பதால், அவனிடம் வாதம் செய்யவில்லை. அத்துடன் சோமேஸ்வரன் தன் தலையில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கொண்டாடும் போரமைச்சர் அப்படியொன்றும் பெரிய சாணக்கியனல்ல... என்பது அவரது அபிப்பிராயமாக இருந்தது. வனவாசிப் போரில் விக்கிரமாதித்தனின் பொய்யோலையை நம்பிப் போரை இழந்த விதம் அமைச்சருக்குப் புகமையாகவே நினைவில் இருந்த தாகையால், போரமைச்சர் தற்போதிருந்தாலும் பிரமாதமாக ஒன்றும் ஊகித்துச் செயல்பட்டிருக்க முடியாது என்று கருதினார். இந்த ரீதியில் ஆராய்ச்சியைப் பெரிதுபடுத்த விரும்பாத அவர் ஜெயசிம்மனின் பின்வாங்கலுக்குப் பின்னாலிருந்த சதித்திட்டம் பற்றி யோசிக்கலானார். அவ்வாறு யோசித்ததில் அவருக்கு மெள்ள மெள்ள விஷயங்கள் புரியலாயின. எனவே மன்னரிடம் கேட்டார்.

“மன்னவா... ஜெயசிம்மனின் பின்வாங்கலில் உள்ள சதித்திட்டம் தங்களுக்குப் புரிகிறதல்லவா...?”

“எனக்குப் புரிவது இருக்கட்டும். நீர் புரிந்து கொண்டதைச் சொல்லும்” என்று வெறுப்போடு பேசினான் மன்னன்.

“நம்மை அவர்களுக்குச் சாதகமானதோர் இடத்திற்கு இழுக்கவே இந்த குழ்ச்சி நடக்கிறது. அநேகமாக அந்த இடத்தை அடைந்ததும், ஜெயசிம்மன் பின்வாங்குவதை நிறுத்திவிட்டு திரும்பித் தாக்க முற்படுவான். அந்த இடத்தில் என் ஊகப்படி விக்கிரமாதித்தனும் இருப்பான்.”

“எந்த இடம் என்று ஊகிக்க முடியவில்லையா உம்மால்...?”

“நாம் இப்போது கால்வாபுரியில் இருக்கிறோம். அவர்கள் அநேகமாக கம்பிலியில் இருப்பார்கள். அந்த இடம் அவர்களது தாக்குதலுக்கு ஏற்றது. தங்களுக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன்.”

“என்னைக் கேட்காதீர் மந்திரி, நீரே சொல்லிவிடும்.”

“கம்பிலி நகரம் சோழரது போரின்போது முற்றிலும் நாசமாகி மண் மேடிட்டுக் கிடக்கிறது. புதரும் குழியுமாக இருக்கிறது. அங்கே அவர்கள் அணிவகுத்து நிற்பார்கள். மேட்டுப்பகுதிகளில் புரவிப் படையை நிறுத்தி நம்மது செலுத்தினால் பெரு வேகத்துடன் நம்மிடையே ஊடுருவி விட முடியும். அந்த நேரத்தில் பக்கவாட்டங்களில் காலாட் படைகளைச் செலுத்தி நம்மை நொறுக்கவும் கஷ்டமிராது. எனவே மொத்தத்தில் தோல்வி நிச்சயம்.”

இகழ்ச்சி ததும்ப அவரைப் பார்த்தான் மன்னன். “இப்போது திருப்திதானா மந்திரியாரே?” என்றான்.

மந்திரி சற்று விழித்ததும் அவனே தொடர்ந்தான். "வெற்றித் திட்டத்தைத்தயாரிப்பதாகச் சொல்லி என்னைக் கல்யாணபுரத்தை விட்டு வெளியே அழைத்தீர்களே, அதன் முடிவு எப்படியாகப் போகிறது பார்த்தீர்களா...? தண்ணீரை விட்டு முதலை வெளியே வருவது ஆபத்து என்று நான் சொன்னபோது மறுத்தீர்களே... இப்போது என்ன சொல்கிறீர்கள்...? என் தந்தையின் தோல்விகளைப் பற்றிக் கூறியபோது மாற்றி அமையுங்களென்றீர்களே. இதுதான் மாற்றமா? கல்யாணபுரத்தை நோக்கித் துணிவுடன் வரும் எதிரி எவனும் கிடையாது. மற்ற எதிரிகளைவிட விக்ரமாதித்தனுக்கு இது நன்றாகத் தெரியும். ஆக அவனது படைகள் தலைநகரை நெருங்குவதாக நீர் சொன்னபோதே ஏதோ சூதிருப்பதாக நினைத்தேன் நான். நீர் குறுக்கிட்டு ராவணன், துரியோதனன் என்றெல்லாம் சொல்லி என்னைக் கெடுத்தீர்கள். இப்போது என்ன சொல்கிறீர்கள்? உமது பேச்சைக் கேட்டதால் சந்திக்கப் போவது தோல்வியா? வெற்றியா?" என ஆவேசமாகப் பேசிய அவன், "இனி உமது யோசனைகள் தேவையில்லை. போரில் தோற்றால் அனைவரும் என்னைத்தான் குறை கூறுவார்களே தவிர, அமைச்சரையோ அவரது திட்டங் களையோ கூறமாட்டார்கள். எனவே இப்போருக்கான பொறுப்பை நானே ஏற்கிறேன். இஷ்டமிருந்தால் நீரும் மத்திராலோசனைக்கு வந்து சேரும். என் திட்டத்தை அறிவிக்கிறேன்" என்று மேலும் கூறிவிட்டுப் பாசறைக்குச் சென்றான்.

சோமேஸ்வரன் தன் தளபதிகளை மத்திரா லோசனைக்கு அழைத்த நேரத்தில்தான் சோழர் தளபதிகள் ஸ்தம்பிக்கிற மாதிரி இயற்கையின் இடி வீசியது. ஆனால் அந்த இடி தனக்கும் தன் படைகளுக்கும் மிகவும் சாதகமாக

அமைந்து விட்டதை எண்ணிக் குதுகலித்த சோமேஸ்வரன் அக்குதுகலம் தொனிக்கும் குரலில் தன் திட்டங்களைக் கூறலானான்.

"தளபதிகளே, முதல் மந்திரியால் நிகழியில் வீழ்ந்து விட்ட நம்மைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே வந்தது போல் இயற்கை நமக்கு இப்போது உதவுகிறது. கம்பிலியில் மேட்டுப் பகுதியில் இருக்கும் விக்ரமாதித்தனின் புரவிப் படைகள் நம்மீது வேகமாக விழுந்து ஊடுருவ மட்டும் முடிந்து விட்டால் நம் கதி அதோகதிதான். ஆனால், இயற்கை நமக்கு எப்படி கைகொடுத்திருக்கிறது பார்த்தீர்களா? இதுவரை இல்லாத அளவிற்கு ஊதக் காற்றானது பெருமளவில் தற்போது வீசத் தொடங்கியிருக்கிறது. சாளுக்கியச் சமவெளியில் எழும் இத்தகைய காற்றினைப் பற்றி எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். குறைந்தபட்சம்; ஒருநாள் முழுதும் உக்கிரமாக வீசக் கூடியது இது. தற்போது இவ்வுதற் காற்று நமக்குப் பின்னாலிருந்து கிழக்கு நோக்கி வீசுவதால், இக்காற்றின் வேகத்தை எதிர்த்து புரவிப் படைகள் வேகமாக நம்மை ஊடுருவ முடியாது. புயலென வீசும் இக்காற்றினைச் சமாளிக்கவே அவர்களுக்குச்சரியாக இருக்குமே தவிர நம்மைக் கவனித்து இடம் பார்த்து ஊடுருவ நேரமும் வாய்ப்பும் இருக்காது. ஆனால் நமக்கு நல்ல வாய்ப்புண்டு. காற்றின் போக்கிலேயே நமது புரவிப் படைகளைச் செலுத்தி அவர்களது புரவிப் படையிலேயே ஊடுருவச் செய்து விடலாம். நமது யானைப் படைகளை இரு பக்கங்களிலும் நடத்திச் சென்று கம்பிலி நகர் மேட்டின் இரு பக்கங்களிலும் நிற்கும் காலாட் படைகளின் மீது செலுத்தினால் அவை தப்புவதற்கே இடமில்லாமல் நொறுங்கி விடும். தற்போதைய நிலையில் இதைவிடச் சிறந்த திட்டம் வேறு இருக்க முடியாது. அதோடு நாம்

இப்போதே புறப்பட்டால் விடிவதற்குள் கம்பிலியை அடைந்து விடலாம். அவர்கள் நம்மை எதிர்பார்ப்பதற்கு முன்பாக இரவிலேயே சந்தியின்றிப் போரைத் துவக்கி விடுவோம். நம்மை அறிந்து கொள்வதற்கு முன்னால் அவர்களது புரவிப் படைகளை நமது புரவிப் படைகள் ஊடுருவி விடும். காற்றின் வேகத்தில் நாமும் காரியங்களைச் செய்வோமானால் ஊதற்காற்று அடங்குவதற்குள் வெற்றிச்சங்கை ஊதிவிடலாம்.”

“மிகவும் ஆபத்தான திட்டம் மன்னவா, வேண்டாம்” என்று குறுக்கிட்டார் அமைச்சர்.

அவரைப் பார்த்து நமட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தான் மன்னன். “கைவசம் ஏதோ மாற்றுத் திட்டம் வைத்திருக்கிறார்க்கும்” என்றான் கிண்டலாக.

அவனது கிண்டலை அமைச்சர் பொருட்படுத்தவில்லை. “கம்பிலியில் அவனைச் சந்திக்க வேண்டாம். இந்தக் கொல்லாபுரிக்கு அவனை இழுப்போம்” என்றார்.

“தாங்களே இதுவரை என்னை இழுத்த இழுப்பே போதும் அமைச்சரே. அதைச்சரிக்கட்ட என்னை விட்டால் போதும்” என்று ஆணித்தரமாகக் கூறினான் மன்னன்.

நம் மூர்க்கத்தனமும், அலட்சியமும் எவ்வளவு தவறானவை என்பதை அவன் உணர்ந்தபோது காலம் கடந்து விட்டிருந்தது. அவன் மட்டும் அமைச்சரை உதாசீனப்படுத்தாமல் அவரது யோசனையை கடைசி நேரத்திலாவது கேட்டிருந்தால் சரித்திரம் வேறுபட்டிருக்கும். மூர்க்கத்தனத்திலேயே மூழ்கி விட்டானாதலால் முடிவில் விக்கிரமாதித்தனின் முன்னால் தோல்வியை தழுவி நின்றான்.

திட்டமிட்டபடி விடிவதற்குக் கணிசமான நேரமிருந்த போதே கம்பிலியை புயல் வேகத்தில் அடைந்துவிட்ட சோமேஸ்வரனின் கண்களுக்கு விக்கிரமாதித்தனின் படைகள் துரத்தே கம்பிலி மேட்டில் அணிவகுத்திருந்தது தெரியவில்லை என்றாலும் ஓரிரு புரவிகளின் சத்தத்தில் உணர் முடிந்தது. கம்பிலி மேட்டில் நிலவிய கரிய இருளிலிருந்து புரவிப்படை அங்கே ஆயத்தமாக இருப்பதை உணர்ந்த அவன் விஷமச்சிரிப்பு மிதித்துவிட்டு தளபதிகளுக்கு ஆணையிட்டான் தாக்கும்படி. காற்று விரவிரென வீசியபடியால் புரவிப் படைகள் காற்றுபோல பறக்கத் தொடங்கின. ஆனால் அப்படிப் பறக்கத் தொடங்கிய கொஞ்ச நேரத்திலேயே அப்படைகள் எதனாலோ தடுக்கப்பட்டுத் தடால் தடாலென விழுந்தன. மெள்ள மெள்ள விஷயம் புரிந்தது புரவிப்படை வீரர்களுக்கு. மேட்டின் தொடக்கத்தில் மட்டுமின்றி மேட்டின் மேலும் புரவிப்படைகள் எதுவும் இல்லாமல் அவற்றுக்குப் பதில் யானைகள் இடம் விட்டு இடம் விட்டும் பாறைகள் போல் நின்றிருந்தன. மேட்டை நோக்கி வேகமாக வந்த சோமேஸ்வரனின் புரவிப்படைகள் இந்த யானைப் பாறைகளில் மோதி விழுந்தன. சிலவற்றை யானைகள் புரட்டியடித்து வீசின. சில புரவிப்படைகள் இடைவெளிகளில் ஊடுருவிய போது மேட்டின் இடையே இருந்த பள்ளங்கள் புதர்கள் ஆகியவற்றில் இருந்து விரவிரென்று எழுந்த அம்புகள் தாக்கியதால் வீரர்களும் புரவிகளும் எதிர்பாராமல் புரவிகளிலிருந்து பிரிந்து விழுந்தார்கள். அந்த அம்புகளில் பல யானைகளின் மீதும் விழுந்ததால் கோபம் தலைக்கேறிய அவை முன்னேறி வந்த சோமேஸ்வரனின் படையை நோக்கி ஓடின. கண்ணில் பட்டவரைப் பிடித்தெறிந்தும் மிதித்தும்

நாசப்படுத்தின. காற்றின் வீச்சு யானைகளுக்குத் துரும் பாகவே அமைந்ததால் எந்தவிதச் சிரமமும் இல்லாமல் அவ்விலங்குகள் எதிரியின் படைகளில் பாறைகள் உருள்வது போல் இறங்கின.

இதற்கிடைமில் கம்பிலி மேட்டின் இரு பக்கங்களிலிருந்த வில்வீரர்கள் சோமேஸ்வரனின் படையின் பக்கவாட்டங்களில் தழைத்து வந்து அம்புகளை வீசினார் களாதலால் அந்தப்பக்கங்களில் சோமேஸ்வரன் நிறுத்தியிருந்த யானைகளின் உடலில் அவ்வம்புகள் தைத்ததால் பயங்கரமாகச் சத்தமிட்டபடி அவ்விலங்குகள் அம்புகளிலிருந்து விலகும் எண்ணத்தில் சோமேஸ்வரனின் படைக்குள்ளேயே புகுந்தன. எஜமானன் யார் எதிரி யார் என்றெல்லாம் கவலைப்படாத யானைகள் சோமேஸ்வரனின் படைகளைத் துவம்சம் செய்தன. அப்படி நுழைந்த யானைகளையே மறைவாகக் கொண்டு வில் வீரர்களும், விக்கிரமாதித்தனின் புரவிப்படைகளும் காலாட் படைகளும் மிகத் துரிதமாக நுழைந்தன. பல இடங்களில் யானைகளைத் துரத்தி ஊடுருவின. புரவிப் படைகளைக் கொண்டு சோமேஸ்வரனை ஊடுருவ எண்ணியிருந்த விக்கிரமாதித்தன் ஊதற்காற்று குறுக்கிட்டு விட்டதால், அதே ஊடுருவலை யானைப் படைகளைக் கொண்டு சிறப்பாகச் செய்தான்.

அதுமட்டுமல்ல, ஊதற்காற்றினைத் தனக்குச் சாதகமாகக் கொண்டு சோமேஸ்வரன் எப்படி நடந்து கொள்வான் என்பதையும் ஊதிக்க முடிந்தது அவனால். ஊதற்காற்றினை சோமேஸ்வரன் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் பட்சத்தில் விடியும் நேரம் வரை காத்திருக்க மாட்டான் என்பதையும் எதிர்பார்த்தே திட்டங்களைத் தீட்டினான் சாளுக்கிய இளவல். அது இம்மியும் பிசகவில்லை.

விக்கிரமாதித்தனின் திட்டம் வெற்றி பெற்றதை உணர்ந்த சோழர் தளபதிகள் பெரிதும் தெம்படைந்து தத்தம் பணிகளைச் செம்மையாகச் செய்து போருக்கும் களத்திற்கும் பயங்கர அழகினைச் சிருஷ்டித்தார்கள். பின்னால் கலிங்கத்தில் நடைபெற்ற போரில் இப்படித்தான் கோரமானதோர் அழகைச் சிருஷ்டித்தான் கருணாகரத் தொண்டைமான். தேவாகரர் போர் ஆகியவைகள்தான் பெரும் போர்கள் என்றும் அப்போர்களைச் சமைத்த களங்கள்தான் நிகரற்றவை என்றும் ஓயாமல் கூறி பெருமை அடித்துக் கொண்டவர்கள் வாயை மூடிக்கொண்டு போகிற மாநில அக்களம் அமைந்ததாகப் பாடினார் புலவர் சயங்கொண்டார். பாடல் பிறக்காத குறைதானே தவிர, புலவனில்லாத குறைதானே தவிர, நடந்த போருக்கோ, விளைந்த கோரத்திற்கோ இங்கே ஒரு குறையுமில்லை.

அத்தகையதோர் நிலையைக் கம்பிலியில் உருவாக்கினான் விக்கிரமாதித்தன்.

விக்கிரமாதித்தனின் போர்த்திட்டமும் சோழர் படைத் தலைவர்களின் போர் நேர்த்தியும் ஒருங்கிணைந்ததால் கம்பிலிப் போர் சோமேஸ்வரனின் தலையில் பேரிடியாய் விழுந்தது. கம்பிலி மேட்டில் யானைகளையும், இடைப்பட்ட பள்ளங்களில் வில் வீரர்களையும் நிறுத்திய விக்கிரமாதித்தன் சோழர்களின் பிரசித்தி பெற்ற போர் ஆயுதங்களையும் பிரயோகிக்கச் செய்தான். பள்ளங்களில் மறைந்திருந்த வில் வீரர்கள் அம்பு மழையைப் பொழிந்தது மட்டுமின்றி கல் உமிழ் கவண்களை கொண்டு நஞ்சு தோய்ந்த கற்களையும் எறிந்தார்களாதலால் மேட்டின் மேலேறிய புரவிகளின் உடல்களை அவைகள் தைத்ததுமே புரவிகள் துள்ளி எழுந்து மேலிருந்த வீரர்களைக் கவிழ்த்தன.

அந்த வீரர்களை நமனுலகிற்கு அனுப்ப கருவிரல் ஊதங்களை ஏவி விட்டார்கள் வில் வீரர்கள். விசையை முடுக்கி ஏவி விடப்பட்டதும் கருங்குரங்குகள் போலிருந்த அப்பொறிகள் ஏதோ மாயாஜாலம் புரிவது போல் குதித்தவண்ணம் சென்று கீழே விழுந்த வீரர்களைப் பற்றிக் கடிக்கவே பயங்கர அவஸ்தைக்கு ஆளான புரவி வீரர்கள் ஒலமிட்ட வண்ணமாய் மாளத்தான் முடிந்ததேயன்றி மீள முடியவில்லை. அன்றியும் கல்லெறிப் பொறிகளில் தீப்பற்று உருண்டைகள் வீசப்பட்டதால், தீ உருண்டைகள் புரவிகளின் பிடரியிலும் கண்களிலும் விழுந்து எரிச்சலை உண்டாக்கவே இன்னதென அறியாத அப்புரவிகள் காவில் பட்டவரை உதைத்துத் துன்புறுத்தின. இவற்றுக்கிடையில் ஆங்காங்கே குன்றுகள் போல் நின்றிருந்த யானைகள் பசித்த நிலையில் இருந்தபடியால் ஆங்காரத்துடன் புரவிகளை உதைத்தும் மிதித்தும் வீரர்களை விசிறியும் துவம்சம் செய்தன. எனவே சோமேஸ்வரனின் புரவிப் படைகள் அவன் எதிர்பார்த்த ஊடுருவலுக்கும் வெற்றிக்கும் மாறாக உடைபட்டு பெருந்தோல்வி அடைந்து அழிந்தன.

இத்தகைய அழிவினை சோமேஸ்வரனின் படையில் இரு பக்கங்களிலும் ஊடுருவிய விக்किரமாதித்தனின் வீரர்களும் ஜெயசிம்மனின் வீரர்களும் செய்தார்கள். விக்किரமாதித்தனுடன் நரசிங்கவர்மரும், மூவேந்த வேளாளரும், சென்றார்கள். ஜெயசிம்மனுடன் அரையன் நாடாழ்வார், பிரம்மாதிராஜர், தன்மபாலன் ஆகியோர் சென்றார்கள். எதிரியின் படையை எங்கெங்கே உடைத்து ஊடுருவ வேண்டுமோ, அதற்கு ஏற்றவாறு தொடக்குகளை ஏவினார்கள். அவை பறவைகளைப் போல் பறந்து யானைகளின் மீது விழுந்து கடித்துத் துன்புறுத்தி விரட்டவே

அவைகளைப் பின்பற்றிய தளபதிகள் பல இடங்களில் ஊடுருவினார்கள்.

தன் படைகளின் நிலைமையைக் கண்டார் சாளுக்கிய மந்திரியான கண்டதேவர்.

ஆனால் நிலைமையோ அவர் கண்டு கரையேற்ற முடியாத அழிவை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

✧ ✧

அத்தியாயம் இருபத்திரண்டு

"வென்றிலன் என்ற போதும்
வேதமுள் ளளவும் யானும்
நின்றுள னன்றோ மற்றவ்
விராமன்பேர் நிற்கு மாயின்
பொன்றுதல் ஒருகா லத்தும்
தவிருமோ பொதுமைத் தன்றோ
இன்றுளார் நாளை மாள்வார்
புகழுக்கும் இறுதி யுண்டோ...?"

- கம்பராமாயணம்

போரின் முடிவு கண்களின் முன்னே தெரியத் தெரிய கண்டதேவருக்குத் தன் எஜமான் சோமேஸ்வரனின் முரட்டுப் பிடிவாதமும் வீம்பும் நினைவிற்கு வந்தன. கடமைக்காகப் பணியாற்றும் போராகத்தான் அவரது பங்கு இருந்ததே தவிர எந்தவிதத்திலும் அவரது போர் வெற்றிக்கு வழிவகுக்கவில்லை. ஏற்கனவே சோமேஸ்வரன் தோல்விக்கு வழி செய்து விட்டதால் அறிவுரையை ஏற்காமல்

வெறும் பிடிவாதத்தால் அழிந்த ராவணனைப் போலவே அழிவை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான். மன்னனுக்காக அந்த நேரத்திலும் அனுதாபமே கொண்டார் அவர். போரமைச்சரைத் தவிர வேறு எவரையும் திறமையான வராய் அங்கீகரிக்காமலும் நியாயத்தை உணர்ந்தாலும் அதைச் செய்ய முன்வராமலும் போர் ஒன்றுதான் எல்லாவற்றுக்கும் பரிகாரமாகும் என்கிற விவேகமற்ற தீர்மானத்தாலும் மோசமானதொரு நிலையை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருந்த சோமேஸ்வரனை, “இவன் நிச்சயம் ராவுண்ணேதான். ராவணன் ராமனுக்குரிய சீதையைக் கவர்ந்தான். இவனோ சகோதரனின் உரிமையை, மண்ணுரிமையை, கவர்ந்திருக்கிறான். ராவணன் அனைவரது ஆலோசனைகளையும் ஏற்க மறுத்தான். கும்பிட்டு வாழ் வெறுத்தான். பிடிவாதமே பெரிது என்று நின்றான். அதனால் வரும் புகழே நிலையானது என்றும் அழிவில்லாதது என்றும் நினைத்தான். சோமேஸ்வரனும் இதே ரீதியில்தான் இன்றுளார் நாளை போவார் என்பதுபோல் நடந்து வருகிறான்” என்று ஒப்பிட்டுக் கொண்ட அமைச்சர் ஆராய்ச்சியை நிறுத்திவிட்டு தன் கடமையைச் செய்ய நினைத்தார். இயற்கையான போர் வெறி மூண்டு குரூரமான போரில் இறங்கினார். சாளுக்கியர் தரப்பிலும் சிறந்தவர்கள் இருந்தாலும் அவர்களால் தத்தம் தனிப்பட்ட திறமைகளை மட்டுமே காட்டிக்கொள்ள முடிந்ததேயன்றி போரின் முடிவை மாற்றிக்காட்ட முடியவில்லை. எனவே பலர் வீரமரணமடைந்தார்கள். விடிவதற்குள் போரைத் துவக்கி காற்றானது வீசி முடிவதற்குள் போரை வெற்றியில் முடித்து விடலாமென எதிர்பார்த்திருந்த சோமேஸ்வரன் அதே காலகட்டத்தில் பெருந் தோல்வியடைந்து நின்றான்.

எந்த ஊதற் காற்றினால் பெரும் ஆதாயம் உண்டாகி விட்டதாக மனக்கோட்டை கட்டினானோ அதே ஊதற் காற்று அவனது மனக்கோட்டையையும் பலமாக ஊதித் தள்ளி விட்டிருந்தது. போர் துவங்கி கணிசமான நேரத் திற்குப் பிறகு பொழுது விடிந்தாலும் சோமேஸ்வரனின் வாழ்வினோ இருளே சூழ்ந்தது. வெற்றித் திருமுகம் துவங்க போர்க்களத்தே காட்சி தந்த விக்கிரமாதித்தன் வதனத்தைப் போல் கதிர்வனும், கீழ்வானில் பளிச்சென்று எழுந்தான். ஊதற்காற்றும் ஓய்ந்திருந்தது.

உதய காலத்தில் புள்ளினங்கள் ஆரவாரமாய் இதய ராகம் பாடிய வேளையில் சோக கீதமென சோமேஸ் வரனின் அபாயச் சங்கு ஊதத் துவங்கியதும் விக்கிர மாதித்தனின் ஜெயபேரிகைகளும் தாரைகளும் பெரிதாய் எழுந்து கம்பிலி நகரை அதிர் வைத்தன. போரின் முன்னும் போரின் போதும் சோமேஸ்வரனைச் சந்திக்காமலிருந்த விக்கிரமாதித்தன் போரின் பின்பும் சந்திக்க விரும்ப வில்லை. ஜெயசிம்மனை விட்டு அவனைக் கௌரவச் சிறையில் அடைக்கும்படி கூறிவிட்டு மற்ற தளபதிகளிடம் பிற பணிகளை ஒப்படைத்தான். தன் வாழ்நாளையெல் லாம் அநேகமாகச் சாளுக்கிய நாட்டுப்போர்க்களங்களி லேயே கழித்திருந்த சோழர் தளபதிகள் போருக்குப் பின்னால் குவிந்து விடும் பெரும் பொறுப்புகளை செம்மையாக நிறைவேற்றினார்கள். மரணமடைந்த வீரர்களின் சடலங்கள் கிருஷ்ணையாற்றங் கரையிலேயே அடக்கம் செய்யப்பட்டன. சோமேஸ்வரனது படைகளி லிருந்து சிறைபட்ட வீரர்களைக் கொண்டு கம்பிலி நகரத்தில் வெற்றித்துணை நிறுவினார்கள். அதையடுத்து ஜெய சிம்மனை சோமேஸ்வரனிடம் அனுப்பி கல்யாணபுரத்தைத்

தன்னிடம் ஒப்படைக்கும்படி ஓலை எழுதித் தரும்படி சொன்னான். சோமேஸ்வரன் அதற்கு மறுப்பேதும் தெரிவிக்கவில்லை. அதையடுத்து ஜெயசிம்மனை அழைத்த விக்கிரமாதித்தன், “தம்பி, கல்யாணபுரத்திற்கு உடனடியாகப் புறப்படு. கோட்டைத் தலைவனிடம் ஓலையைக் காட்டி அவனை சிறை செய். கோட்டையில் நமது கொடியை ஏற்றிவிட்டு கதம்ப மன்னரையும் தலைநகருக்கு அழைத்து வரச்செய். நான் சில நாட்களில் அங்கே வந்து சேருகிறேன். இப்போர் சகோதரர்கள் போர். இதன் வெற்றி பெருமைபடக் கூடியதல்ல, ஆகவே அங்கே பெரிய அமார்க்களம் வேண்டாம். சகோதரர்களுக்கிடையில் நடந்த இச்சண்டை சரித்திரத்தில் இடம் பெறாமலேயே இருக்கட்டும். மக்களைக் கூட்டிப் போரின் முடிவை மட்டும் தெரியப்படுத்தி அன்பு வார்த்தைகளைப் பேசி வை. மற்றதைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்வோம்” என்றான்.

அடுத்து மூன்று நாட்கள் வரை அங்கே சீர்படுத்தும் வேலைகள் நடைபெற்றன. தன் படைகளைக் கூடல் சங்கமத்திற்குக் கொண்டு வந்து நிறுத்திய விக்கிரமாதித்தன் இடைத்துறை நாட்டுக் கிராமங்களுக்கு நேரில் சென்று போரமைச்சர் விளைவித்த நாசங்களுக்கு மன்னிப்பு கோரினான். இனி மக்கள் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை என்று ஆறுதல் வார்த்தைகளையும் கூறினான். அக்காரியங்களை முடித்து விட்டு கூடல் சங்கமத்திற்கு அவன் திரும்பியபோது அங்கே அவனை வரவேற்ற மனிதரோ யாருமே எதிர்பார்க்க முடியாத மனிதராக இருந்தார்.

அந்த மனிதர் வேறு யாருமல்ல. வீரராஜேந்திரர்தான். விக்கிரமாதித்தனைக் கண்டதும் முகமலர்ந்த அவர், “மகத்தான வெற்றியடைந்திருக்கிறாய் விக்கிரமாதித்தா.

அதுவும் நான் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாகவே” என்று சொல்லவும் செய்தார்.

“அதற்குக் காரணம் உங்கள் உதவிதான்” என்று உண்மையைச் சொன்னான் சாளுக்கிய இளவல்.

“நானளித்த படையுதலியைச் சொல்கிறாயா...?”

“ஆம்...”

“விக்கிரமா... படை எண்ணிக்கை நிரம்ப இருப்பதால் வெற்றி பெற்றுவிட முடியாது. தலையாலங்கானத்தில் பாண்டியனுக்கு எதிராக அணிதிரண்ட மன்னர்கள் ஏழு பேர். திரண்ட படைகள் கணக்கிலடங்கா. ஆனால் போரில் வென்றது யார்? நிரம்பப் படை கொண்டிருந்தவர்களா? இல்லை. இளம் பாண்டியன் வென்று நின்றான். படைகளை நடத்துவதில் தான் வெற்றியிருக்கிறது” என்று விளக்கிச் சொன்ன சோழ மன்னர் மேலும் சிறிது நேரம் வரை போர் விஷயமாகப் பேசிவிட்டு, “உன் அடுத்த திட்டம் என்ன...?” என்று கேட்டதும் “கல்யாணபுரத்திற்குச் செல்ல வேண்டியதுதான்” என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

“கல்யாணம்...?”

“கல்யாணமா...?”

“அவள் சொன்னது சரியாகப் போய்விட்டது.”

“யார்..?”

“வெற்றியின் நிழலில் தன்னை நீ மறந்து விடுவாய் என்பதை எழில் நங்கை சொன்னாள்.”

“இல்லை... இல்லை... அவளை நான் மறக்க வில்லை.”

“அதற்கு அத்தாட்சி நீ கல்யாணபுரத்திற்குப் போய் விடுவதுதானா?”

“களத்தில் பெற்ற வெற்றியை அரைகுறையாக விட்டு விடுவது அழகல்ல மன்னவா...?”

“நான் சொல்ல விரும்புவதும் அதுதான். மனக் களத்தில் நீ பெற்ற வெற்றி மட்டும் அரைகுறையாக இருக்கலாமா...? அவர் சொன்னபடி முதலில் செய்.”

“எவர்...?”

“ஜெயகேசி...?”

“கதம்ப மன்னரா?”

“ஆம் விக்கிரமா, இரட்டடிப்பாடி போர் துவங்கும் முன்பே சந்தித்தார் அவர். உன் திட்டங்களை எனக்குத் தெரியப்படுத்தியவரும் அவர்தான். நான் உங்களுக்கு உதவியதைப் பாராட்டிய அவர் இனிமேலாவது சாளுக்கியர்களும், சோழர்களும், நண்பர்களாக வளரட்டும் என்றார். அந்த நாட்டிற்கு எழில்நங்கை பாலமாக அமையட்டும் என்று பிடிவாதமாகவும் கூறியிருக்கிறார் அவர். ஆகவே இங்கேயே இப்போதே அவர் விரும்பிய பாலம் கட்டப்பட்டு விடுவது நல்லது.”

“இங்கேயாவா திருமணம்...?”

“உங்கள் இருவரது சங்கமத்திற்குக் கூடல் சங்கமத்தை விட வேறு இடம் எது இருக்க முடியும்...? இந்த இடத்தின் பெயரைக் கவனி. கூடல் சங்கமம். ஒரே பொருள் கொண்ட இரு வார்த்தைகளை இந்த இடம் தாங்கிக்கொண்டு அநேகரையும் குழப்பி வருகிறது. நீ அதைத் தீர்த்துவிடு.”

“புரியவில்லையா...?”

“கூடல் என்ற வார்த்தை கிருஷ்ணையும் துங்கபத் திரையும் கூடுவதற்கு இருக்கட்டும். சங்கமம் என்ற வார்த்தை நீயும் எழில் நங்கையும் சங்கமமாவதற்கு அமையட்டும். சோழரும் சாளுக்கியரும் இணைவதற்கு அடையாளமாய் விளங்கட்டும்.”

அதற்குப் பின்னால் நடந்தவைகளை விவரிக்க வேண்டியதில்லை. படைப்பாசறையே மணப்பந்தலாக சங்கம ஆறுகளே சாட்சிகளாக போர் வீரர்களே விருந்தினர்களாகக் கொண்டு அசாதாரணமாகவும் அமர்க்களமாகவும் அவர்களது திருமணம் நடைபெற்றது.

அடுத்த நாள், சோழ மன்னரைத் தனிமையில் சந்தித்து நன்றி கூறும் எண்ணத்துடன் அவரைத் தேடிப் பாசறைக்கு சென்ற விக்கிரமாதித்தன், சோழ மன்னரை மிகவும் நம்ப முடியாததோர் அதிசயமான நிலையில் கண்டான். அந்த காட்சியைக் கண்டதும் அவனது மனதில் கேள்விகள் பற்பல எழுந்தாலும் ஒன்றும் தோன்றாதவனாய்த் திரும்பினான் விக்கிரமாதித்தன். மறுநாள் அவரைச் சந்தித்த போதும் அதுபற்றிக் கேட்க முடியாமல் வேறு விஷயங்களையே பேசினான். பேச்சின் முடிவில் அவரைக் கல்யாண புரத்திற்கு விஜயம் செய்யும்படி கேட்டுக் கொண்டபோது தனக்கு உடல்நலம் சரியில்லை என்றும் உடனடியாக சோழ நாடு திரும்பி பழையாறையில் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ள விரும்புவதாகவும் கூறிய சோழ மன்னர் அவனிடமிருந்து விடை பெற்றார்.

அதன்பின் எழில்நங்கையைக் கைப்பிடித்து வெற்றி வீரனாய் விக்கிரமன், தலைநகருக்குத் திரும்பினான். அங்கே

அவனுக்காகக் காத்திருந்த கதம்ப மன்னர் ஜெயகேசி அவனைச் சாளுக்கிய மன்னனாக முடிசூட்டி விழா நடத்தி விட்டு வைஜயந்திப் பட்டிணத்திற்குத் திரும்பினார்.

கல்யாணபுரத்தின் அந்தப்புரச் சாளரத்தில் போடப் பட்டிருந்த தங்கக்கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த சாளுக்கிய மன்னன் விக்கிரமாதித்தன் அந் தங்கக்கட்டிலின் அருகே வெள்ளி விளக்கு போல் நின்றிருந்த எழில் நங்கையைக் கண்டும் நெடுநேரம் வரை மௌனமாகவே இருந்தான். அந்த மௌனத்தைப் பொறுமையாய் இருந்து ரசித்த அந்தத் தமிழ்ப்பெண் பிறகு கேட்கலானாள்.

“என்ன சிந்தனை...?”

பெருமூச்செறிந்தான் மன்னன். “நடந்தவைகளை எண்ணிப் பார்க்கிறேன்..” என்று சொல்லவும் செய்தான்.

“நடந்தவைகளைப் பற்றியா...?”

“ஆம், எழில் நங்கை. ஒரு சகோதரனால் நிர்க்கதியில் விடப்பட்டது; மறு சகோதரனால் புதுக்கதியில் விடப் பட்டது; ஓர் இளவரசனால் உதவி பெற்றது; மற்றோர் இளவரசனால் சிறைப்பட்டது. இப்படி மாறி நடந்த விந்தைகளையும் அவற்றுக்கிடையே தவழ்ந்த, வனிதையான உன்னையும் எண்ணிப் பார்க்கிறேன்” என்றான் அவன்.

அவள் எதுவும் பேசாமல் அவனையே பார்த்தபடி நின்றாள்.

“ஏன் எழில்நங்கை, சாளுக்கியனை மணந்து இங்கே வந்திருக்கும் நீ சாளுக்கிய நாட்டை நேசிப்பாயா..?” என்று திடீரெனக் கேட்டான் அவன்.

“ஏனிப்படிக் கேட்கிறீர்கள்..?”

“அரசியலுக்காக வேறு வேறு நாட்டுப் புருஷர்களையும் பெண்களையும் இணைத்து விடுகிற பெரியவர்கள் அவர்களால் வேற்று நாடுகளை நேசிக்க முடியுமா? என்று யோசிப்பதே இல்லை இல்லையா...?”

அவளுக்கு எதனாலோ கோபம் வந்து விட்டது. “என்மீது உங்களுக்குச் சந்தேகம். அதைச் சொல்லி விடுங்களேன். ஏன் சுற்றி வளைத்து ஏதேதோ சொல்ல வேண்டும்...? இப்படியெல்லாம் என்னைச் சந்தேகிப்பவர் என்று தெரிந்திருந்தால் நான் இங்கே வந்திருக்க மாட்டேன். நான் போகிறேன்” என்று கூறி, அவள் புறப்பட்டபோது பிரிந்தான் அவன்.

“பழைய மாதிரி சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டீர்கள்” என்று முணுமுணுத்தான் அவன்.

“அப்படியா சொல்கிறாய்?”

“ஆமாம்.”

“அப்படியானால் பழைய மாதிரி அதற்கு அர்த்தங்கள் இருக்கும் என்பது தெரிந்திருக்கும்...?”

“என்ன அர்த்தம்?”

“காரணமில்லாமல் நான் சிரிக்க மாட்டேன் எழில் நங்கை?”

“இப்போது என்ன காரணமாம்...?”

“உன் நடவடிக்கைதான்.”

“நான் என்ன செய்து விட்டேன் சிரிக்கிற மாதிரி...?”

அவனுக்காகக் காத்திருந்த கதம்ப மன்னர் ஜெயகேடு அவனைச் சாளுக்கிய மன்னனாக முடிசூட்டி விழா நடத்தி விட்டு வைஜயந்திப் பட்டினத்திற்குத் திரும்பினார்.

கல்யாணபுரத்தின் அந்தப்புரச் சாளரத்தில் போடப் பட்டிருந்த தங்கக்கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த சாளுக்கிய மன்னன் விக்கிரமாதித்தன் அத் தங்கக்கட்டிலின் அருகே வெள்ளி விளக்கு போல் நின்றிருந்த எழில் நங்கையைக் கண்டும் நெடுநேரம் வரை மௌனமாகவே இருந்தான். அந்த மௌனத்தைப் பொறுமையாய் இருந்து ரசித்த அந்தத் தமிழ்ப்பெண் பிறகு கேட்கலானாள்.

“என்ன சிந்தனை...?”

பெருமூச்செறிந்தான் மன்னன். “நடந்தவைகளை எண்ணிப் பார்க்கிறேன்..” என்று சொல்லவும் செய்தான்.

“நடந்தவைகளைப் பற்றியா...?”

“ஆம், எழில் நங்கை. ஒரு சகோதரனால் நிர்க்கதியில் விடப்பட்டது; மறு சகோதரனால் புதுக்கதியில் விடப் பட்டது; ஓர் இளவரசனால் உதவி பெற்றது; மற்றோர் இளவரசனால் சிறைப்பட்டது. இப்படி மாறி நடந்த விந்தைகளையும் அவற்றுக்கிடையே தவழ்ந்த, வனிதையான உன்னையும் எண்ணிப் பார்க்கிறேன்” என்றான் அவன்.

அவள் எதுவும் பேசாமல் அவனையே பார்த்தபடி நின்றாள்.

“ஏன் எழில்நங்கை, சாளுக்கியனை மணந்து இங்கே வந்திருக்கும் நீ சாளுக்கிய நாட்டை நேசிப்பாயா..?” என்று திடீரெனக் கேட்டான் அவன்.

“ஏனிப்படிக்கேட்கிறீர்கள்..?”

“அரசியலுக்காக வேறு வேறு நாட்டுப் புருஷர்களையும் பெண்களையும் இணைத்து விடுகிற பெரியவர்கள் அவர்களால் வேற்று நாடுகளை நேசிக்க முடியுமா? என்று யோசிப்பதே இல்லை இல்லையா...?”

அவளுக்கு எதனாலோ கோபம் வந்து விட்டது. “என்மீது உங்களுக்குச் சந்தேகம். அதைச் சொல்லி விடுங்களேன். ஏன் சுற்றி வளைத்து ஏதேதோ சொல்ல வேண்டும்...? இப்படியெல்லாம் என்னைச் சந்தேகிப்பவர் என்று தெரிந்திருந்தால் நான் இங்கே வந்திருக்க மாட்டேன். நான் போகிறேன்” என்று கூறி, அவள் புறப்பட்டபோது சிரித்தான் அவன்.

“பழைய மாதிரி சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டீர்கள்” என்று முணுமுணுத்தாள் அவள்.

“அப்படியா சொல்கிறாய்?”

“ஆமாம்.”

“அப்படியானால் பழைய மாதிரி அதற்கு அர்த்தங்கள் இருக்கும் என்பது தெரிந்திருக்கும்...?”

“என்ன அர்த்தம்?”

“காரணமில்லாமல் நான் சிரிக்க மாட்டேன் எழில் நங்கை?”

“இப்போது என்ன காரணமாம்...?”

“உன் நடவடிக்கைதான்.”

“நான் என்ன செய்து விட்டேன் சிரிக்கிற மாதிரி...?”

அவனைப் பெற்ற தாயா அவள்? என்ன கோரமான உருவம்? வயதான மூதாட்டிதான். அந்த வயோதிக முகத்தில் பன்மடங்கு கோரத்தைத் தரும் வகையில் நாசியானது அறுக்கப்பட்டிருந்தது. சாயங்காலத்து வானவெளி போன்ற நிறத்தில் அழுக்கு வெள்ளாடை அணிந்திருந்த அந்த மூதாட்டியின் மார்பு அவளது இரண்டாவது கோரத்தைப் புலப்படுத்தியது. பால் வளர்க்கும் தனங்களில் ஒன்றை இழந்திருந்த அவளுக்குத் தலை மொட்டையாகவும் ஆங்காங்கே சிறு சிறு திட்டுக்களாய் முடிமேடுகளும் தென்பட்டன. ரத்தத்தின் நிறத்தில் கண்கள் சிவந்து ஆழ்ந்து கிடந்தன. ஒரு பெண் எந்த அளவிற்கு அழகாக இருக்க முடியும் என்பதற்கு உவமை சொல்ல உலகில் ஆயிரம் விஷயங்கள் இருக்கலாம். ஆனால், அதே பெண்ணின் அலங்கோலத்திற்கு ஒப்புமைபடுத்திக் காட்ட எந்த உலகிலுமே எதுவும் இருக்க முடியாதென்று நிரூபிக்கும் வண்ணம் இருந்தது அவளது தோற்றம். அவளது அலங்கோலத்தை அவலம் அதிகப்படுத்திக் காட்டியது. உலகில் சகித்துக்கொள்ள முடியாதவைகளில் ஒன்று பெண்களின் அலங்கோலம். அதை மற்றவர்களைக் காட்டிலும் அதற்கு ஆளானவர்கள் சகித்துக்கொள்வதுதான் மிகவும் சிரமமான காரியம். ஆனால் அந்த மூதாட்டி சகித்துக் கொண்டிருந்தாள். தோன்றியது முதல் கூற்றத்தின் வாயில் விழுகிற வரை திறைவான வாழ்வு வாழ வேண்டியவளும் சாளுக்கிய ஆகவமல்லவின் இளைய மனைவியும் விக்கிரமாதித்தன் ஜெயசிம்மன் ஆகியோரைப் பெற்றவளுமான சத்தியவ்வை கழிவிரக்கம் பாராட்டும் நிலையில் தரித்திர தேவதையாய், தலைவிதியினால், நன்றாக நகக்கப்பட்டவளாய், மூதேவியாய் நின்றாள் மகனின் முன்னால்.

K

அவளைக் கண்டு கலங்கி நின்ற மகன் தற்போது கேட்டான். "என்னம்மா கேட்கிறாய் நீ? உன் வயிற்றில் பிறக்கவில்லையா நான்...?"

"அது ஒன்றுமட்டும் இல்லாதிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்?" என்றாள் சத்தியவ்வை.

"அவ்வளவு பாதகனா தாயே நான்?" கலங்கியபடி கேட்டான் அவன்.

"பாதகன் என்ற சொல் மிகவும் சிறியதப்பா. என் துரதிர்ஷ்டம். சரியான சொல்கூட கிடைக்கவில்லை" என்று ஏதோ வாழ்ந்து பார்த்து சாய்த்துவிட்ட தென்னை மரம் போல் ஜடமாகச் சொன்னாள் அவள்.

"சந்தோஷமான செய்தி சொல்ல வந்தேன் தாயே! தாங்களோ உறவையே மறுக்கிறீர்கள்."

"நீ கொண்டு வந்திருக்கும் செய்தி எந்த விதத்திலும் அந்த உறவுக்குச் சான்றாகாது மன்னா...?"

"அம்மா, நீங்களா என்னை மன்னன் என்று சொல்வது...?" நா தழுதழுக்கக் கேட்டான் விக்கிரமன்.

"மன்னனாகி விட்டதைத்தானே சந்தோஷமான செய்தியாகச் சொல்ல வந்தாய்?"

"அது சந்தோஷமான செய்தியில்லையா தாயே...?"

"அண்ணனும் தம்பியும் சண்டை போட்டுக்கொண்டு ஒருவன் வாழ்வதும் ஒருவன் தாழ்வதும் ஒரு தாய்க்குச் சந்தோஷமான செய்தியாக இருக்க முடியுமா?"

"அண்ணன்-தம்பி என்ற உறவை விடுங்கள் அம்மா. நாட்டை எண்ணிப் பாருங்கள். தற்போது மக்கள் அடைந்துள்ள நிம்மதியை எண்ணிப் பாருங்கள்."

“நீயா நாட்டைப் பற்றிப் பேசுகிறாய்? வேடிக்கைதான்.”

“எனம்மா இப்படிக்கேட்கிறாய்?”

“விக்கிரமா” என்று முதன் முதலாகப் பெயர் சொல்லி உச்சரித்தாள் அவள்.

அந்த அளவில் பரவசப்பட்டுப் போன விக்கிரம நித்தன், “சொல்லுங்கள் தாயே..” என்றான்.

சத்தியவ்வை கூறலானாள்.

❖ ❖

அத்தியாயம் இருபத்து மூன்று

“மாநிலங்காவலன் ஆவான் மன்னுயிர் காக்குங்காலை
தானதனுக் கிடையூறு தன்னால்தான் பரிசனத்தால்
ஊனமிரு படைத்திறத்தால் கள்வரால் உயிர்தமால்
ஆனபயம் ஐந்தும் தீர்த்து அறங்காப்பான் அல்லனோ”

- பெரியபுராணம்

சத்தியவ்வை பேசத் தொடங்கினாள்.

“என் சகோதரி சாங்கப்பையின் மகனான சோமேஸ் வரனைத் தோற்கடித்துவிட்டு வந்து நிற்கிறாயே. இதற்காகவா தனக்கொரு மகன் வேண்டும் என்று உன் தாய் தவம் கிடந்தாள்? மானத்தை விற்று அவமானத்தைப் பெண்ணுருவில் கொண்டு வந்திருக்கிறாயே. இதற்காகவா உன் தாய், உன்னைப் பெற்றெடுத்தாள்? ஜன்மப் பகை வனிடம் சரணடைந்துவிட்டு வருகிறாயே, இதற்காகவா உன் தந்தை தன் வாழ்நாளையெல்லாம் போரில் செலவழித்தார்..?”

“பழைய சரித்திரங்களை நினைவுபடுத்திப் பார் விக்கிரமா. அந்த யமகாதகச் சோழர்களின் அக்கிரமங்களை எண்ணிப்பார். வாழ்நாளையெல்லாம் நம்மை நாசப் படுத்தவும் அவமானப்படுத்தவுமே விரயமாக்கிய அத்தமிழ் அரக்கர்களை யோசித்துப் பார். இன்று நீ காலில் விழுந்துவிட்டு வந்திருக்கும் இந்த வீரங்கெட்ட ராஜேந்திரனுக்கு மூத்த சகோதரன் ஒருவன் இருந்தான். அவன்நான் ராஜாதிராஜன். அவன் தொடங்கி வைத்த அக்கிரமம்தான் அவனது பரம்பரை முழுதும் மேற்கொண்டு இந்தச் சாளுக்கிய நாட்டிற்கு ஒரு பீடையாக வந்து அமைந்திருக்கிறது.

“தன் அக்கிரமத்தை துவக்க இந்த ராஜாதிராஜன் கொள்ளிப்பாக்கையை எரித்தான். அவன் இட்ட தீ கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் காலம் காலமாய் சாளுக்கிய எல்லைகள் அனைத்திற்கும் தொற்றிக் கொண்டது. கொள்ளிப்பாக்கையை எரித்த அப்பாவி தன் அரிப்பை நீ இன்று வென்று விட்டதாய் எண்ணிக்கொள்ளும் கம்பிலியில் தீர்த்துக்கொண்டான். அங்கே புலிகேசி சக்கரவர்த்திகளின் காலம் முதல் சிறந்து விளங்கிய மாளிகையைத் தகர்த்தெறிந்து அந்தக் கற்களையே கொண்டு வெற்றிந்துண் நிறுவிக் கொக்கரித்தான் அவன்.

“இரண்டு போர்கவிலும் தோல்வியடைந்த உன் தந்தை அப்போதே களைத்துப் போய் அமர்ந்து விட்டிருந்தால், எனக்கு இந்நிலை வந்திருக்காது. இழந்த கௌரவத்தை மீட்டேதிரவேண்டும் என்ற அளவிற்கு மானஸ்தராக வாழ விரும்பிய அவர் மீண்டும் பூண்டுரில் போரைத் துவக்கினார். அடுத்தடுத்து நடந்த போர்களால் சோர்வுற்றிருந்த திறமை வாய்ந்த நமது படைத்தலைவர்களான அதிராசன்,

அக்கப்பையன், தனஞ்சயன், முஞ்சன், கொண்டையராஜன் ஆகியோருடன் உன் தந்தை தோற்க நேர்ந்தது. அந்தப் பாவி அங்கேயும் தன் எரிப்பு வேலைகளைச் செய்து இடிந்த மாளிகைகளெல்லாம் கிழட்டுப் புலியின் சின்னத்தைப் பொறித்து மகிழ்ந்தான். நமது சாம்ராஜ்யத்தின் புண்ணிய தெய்வங்களாய்க் கருதப்படும் சிறுதுறை பெருந்துறை தெய்வ வீமகேசி ஆகிய துறைகளில் தனது கிழட்டு யானைகளை நீராட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் போனான்.

அவனது வெறிக்கு அளவே இல்லை விக்கிரமா... உன் தந்தையின் வலது கரமாய் விளங்கிய சிற்றரசர், விச்சையரின் குடும்பத்தாரைச் சிறைப்பிடித்து கணக்கற்ற சாளுக்கிய பெண்களைக் கவர்ந்து போனான். வராகக் குன்றுகளில் பொறித்தவை போதாதென்று நமது போர் ஒற்றர்களில் சிலரைப் பிடித்து அவர்களது மார்பில் உன் தந்தை படுதோல்வி அடைந்ததாகப் பலவிதச் செய்திகளைத் திக்குச்சிகளால் எழுதி விரட்டினான்."

"இன்னும் கேள். உன் தந்தை சமாதான நோக்கில் அனுப்பிய தூதர்களில் இருவருக்கு ஐங்குடுமி வைத்து ஒருவருக்கு உன் தந்தையின் பெயரையும் மற்றொருவருக்கு பெண்ணுடை போட்டு என் பெயரையும் எழுதிச் சிரித்தவனப்பா அவன்! போகிற போக்கில் மாபெரும் இத்தலைநகரின் கோட்டை வாயிலை அலங்கரித்திருந்த துவாரபாலகர் சிலையையும் பெயர்த்துப் போனான் அப்பாதகன். என்றைக்கு அந்த அரிய சிலை கல்யாண புரத்தை விட்டு மறைந்ததோ அன்றைக்கே சாளுக்கிய சாம்ராஜ்யத்தின் சகல கௌரவங்களும், மங்கலங்களும் மறைந்து விட்டதாய்க் கருதி என்றும் கலங்காத உன் தந்தை கண்ணீர் விட்டார். நீ அதைக் கண்டிருந்தால் இன்று இங்கே

சத்நோஷ செய்தி என்று சொல்லி அற்பமான செய்தியுடன் வந்து நிற்க மாட்டாய்.

"பிறகு கொப்பத்தில் அந்தப் பாதகன் ராஜாதி ராஜன் மாண்டபோது சோழர்களின் கதி அதோகதிதான் என்று எண்ணி உன் தந்தை இளைப்பாறிய வேளையில் பூசை வேலையில் கரடி புருந்தாற்போல் பிரவேசித்தான் அவனது தம்பி ராஜேந்திரன். முடிவு நமக்குத் தோல்வி. சயசிங்கன், புலிகேசி, தசபன்மன், அசோகையன், ஆரையன், மொட்டையன், நன்னி, நுறம்பன் ஆகிய பெருந்தளபதிகள் வீரமரணமடைந்தார்கள். அந்தப் போரில் நம் நாடு அடைந்த களங்கம் எதுவென்று தெரியுமா? நமது பட்டத்து யானைகளான சத்ரு பயங்கரன் கரப்பத்திரன், மூலபத்திரன் ஆகிய குன்று போன்ற மூன்றும் அப்பாதகனால் கைப்பற்றப்பட்டன. அந்தப் பாவியிடம் சிக்கியது அவை மட்டுமல்ல, நானும் என் சகோதரி சாங்கப்பையும்தான். அன்று கவரப்பட்டு கங்கைகொண்ட சோழபுரத்துச் சிறையில் நாங்கள் கோர சொருபிணிகளானோம்.

"எங்களை இத்தகையதோர் விதத்தில் பறிகொடுத்து விட்டு உன் தந்தையால் எப்படி வாளாயிருக்க முடியும்...? முடக்காற்றில் மீண்டும் தயாரானார். அங்கே ஒருவன் போதாதென்று மூன்று பேடிகள் சேர்ந்து கொண்டார்கள். ராஜேந்திரனுடன் அவனது தம்பிகளான ராஜ மகேந்திரன் இன்று நீ குலவிவிட்டு வந்திருக்கிறாயே - அந்த 'வீரமற்ற' ராஜேந்திரன் ஆகியவர்களும் சேர்ந்துகொண்டு தளர்ந்து விட்ட சிங்கத்தின் மீது பாயும் நரிகள் போல் வெறியாட்டம் நடத்தினார்கள். அக்கிரமங்கள் அத்துடன் முடிந்து விடவில்லை. சகோதரர்கள் ஒவ்வொருவராய் மாண்டு தொலைந்த நிலையில் மிஞ்சிக்கிடந்த வீர ராஜேந்திரன்

இல்லை... இல்லை... 'வீரமற்ற' ராஜேந்திரன், கூடல் சங்கமத்தை மையமாகக் கொண்டு உன் தந்தையுடன், ஐந்து முறை போர் தொடர்ந்தான். கற்றுப்புர அரசர்களின் உதவியில்லாது சொந்தக் கையையே நம்பியிருந்த உன் தந்தை குறைந்த பலத்துடன் சந்திக்க வேண்டிய நிலையில் நான்கு போர்களில் தோற்றார். அந்த நிலையிலும் சோழர்கள் விடவில்லை. சாளுக்கிய எல்லைகளே கதி என்று கருதியிருந்தார்கள். அவர்களை முடிவாக முறியடித்துவிடத் தீர்மானித்த உன் தந்தை தகுந்த இடம் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அங்கே வந்து களத்தில் தன்னைச் சந்திக்கும்படி அச்சோழர் பதருக்குச் சவாலிட்டுத் திருமுகம் எழுதி ஒற்றர்தளபதி கங்கா கேத்தினிடம் அனுப்பினார்.

"ஆனால் அந்த நேரத்தில் வேங்கி நாட்டில் இருந்த நீ மாற்றுத்திட்டம் ஒன்றைத் தயாரித்து அனுப்பினாய். உன் திட்டத்தை ஏற்ற அவர் உன்னை வரச்சொல்லி செய்தி அனுப்பிவிட்டு ரகசியப் படையுடன் மேற்குக் கடற்கரையின் ஓரமாக வருவதென்ற திட்டத்தில் மேற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டார்.*

* 'கூடல் சங்கமத்தருகே தன்னைச் சந்திக்கும்படி வீரராஜேந்திரனுக்கு ஆகவமல்லன் சவாலிட்டுச் செய்தியனுப்பியது ஒருவேளை வீரராஜேந்திரனுக்கு அப்படியொரு செய்தியைப் பெய்யாக அனுப்பிவிட்டு தன் மகன் விக்ரமாதித்தனை மேலைக் கடலோரமாய் படை திரட்டி சோழ நாட்டின் தெற்கு திக்கில் ஊடுருவ வைப்பது என்ற திட்டத்தை ஒட்டியிருக்கலாம். அதைத் தவறான முறையில் சோழர்களின் சாணங்கள் அர்த்தம் கற்பித்து விட்டன' - இக்கூற்றை ஒருவர் கூறியுள்ளதாகக் கூறியுள்ள பேராசிரியர் நீலகண்ட சாஸ்திரி அவர்கள் இக்கூற்றை பில்லாணர் எழுதிய விக்ரமாங்கதேவ சரிதத்தை ஒட்டியதாய் இருக்கலாம் என்று தெரிவிக்கிறார்.

- 'சோழர்கள்' நீலகண்ட சாஸ்திரி, பக்கம் 293

"கரந்தையில் காத்துக் கிடந்த 'வீரமற்ற' ராஜேந்திரன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா...?" உன் தந்தை போர் புரிய பயந்து போய் மேலைக் கடலில் விழுந்து மாண்டு விட்டதாகச் சொன்னான்பா. அவரைப் போன்ற உருவம் செய்து அச்செய்தியை எழுதி ஒற்றர் தளபதியின் கழுத்தில் மாட்டி அனுப்பினான். இதற்கிடையில் உடல்நலம் கெட்டு உன் தந்தை வீழ்ந்து போனதால், உன் திட்டத்தைக் கைவிட்டு நீயும் திரும்பினாய்.

"விக்ரமமா... போர் என்று உண்டாகி விட்டால் நாசங்கள் விளைவது சகஜம். ஆனால் நாசங்களை விளைவிப்பதற்காகவே போர் செய்தவர்கள் சோழர்கள். தோற்றவர்களிடையே அவமானம் விளைவிப்பது வேற்று நாட்டவர்களின் வழக்கம்தான். ஆனால் அவமானம் விளைவிப்பதற்கு என்றே எதிரிகளின் தோல்விகளை விரும்புபவர்கள் சோழர்கள். இல்லையென்றால் சிறைப்பட்ட எங்களை எதற்காக மானபங்கம் செய்ய வேண்டும்? என் கோலத்தை உன் தந்தை காணாமல் போனது அவரது பாக்கியம்தான். கண்டிருந்தால் உயிரை வைத்திருப்பார் என்று நினைக்கிறாயா? எண்ணிப்பார். அவரெங்கே நீயெங்கே? தந்தைக்கு பின் தனயன் என்பார்கள். நீயோ தனயனை வீழ்த்திவிட்டு எந்தப் பாவிசுளால் களங்கத்திற்கு ஆளானோமோ, அவர்களிடமே பராரிபோல் யாசித்து அவர்களிடம் மணவினையும் முடித்துவிட்டு வருகிறாய். பழிக்குப்பழி வாங்கி பரிகாரம் செய்யவேண்டிய நீ பழிகாரனின் பெண்ணை வரதட்சணையாகப் பெற்று வந்து நிற்கிறாய். உன்னை என் மகன் என்கிறாய். நீயா என் மகன்?" ஜடமாய் நின்றவன் எரிமலை வெடித்துச் சிதறினாற் போல் ஆவேசமாய்ப் பேசினான். அவனது கண்களில் கண்ணீர் ஆறாய் வழிந்தது.

அவளுக்குப் பதில் கூறத் திராணி இல்லாததாலோ என்னவோ மௌனமாய்த் திரும்பி நடந்தான் விக்கிர மாதித்தன்.

இது நடந்து மூன்று வாரங்கள் கழிந்திருக்கலாம்.

அதே அறைக்கு வந்து நின்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

“நான் சென்று வருகிறேன்மா...” என்றான்.

மகன் தன் பழியினைத் துடைக்கப் புறப்பட்டு விட்டதாக எண்ணிய சத்தியவ்வை, “எங்கே விக்கிரமா..?” என்று கேட்டான்.

“கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்கு” என்றான் அவன்.

“என்னப்பா விஷேசம்?”

“வீரராஜேந்திரர் இறந்து விட்டாராம்.”

“சரி.”

“அவருக்குப் பிறகு அதிராஜேந்திரர் முடிசூட வேண்டும்.”

“ஓகோ...?”

“ஆனால் அதற்குத் தடைகள் ஏற்பட்டுள்ளனவாம்.”

“அதனால்...?”

“அவற்றையெல்லாம் நீக்கி அதிராஜேந்திரனை அரியணையில் அமர்த்த உதவுவது என் கடமை. உறவினன் என்ற முறையில்.”

“என்னது...?”

“விடை கொடுங்கள் தாயே...”

சத்தியவ்வை மயங்கி விழுந்தாள்.

விஜயாலய சோழந் தேவரால் சம்பாதிக்கப்பட்டு பராந்தகராலும் முதலாம் ராஜராஜராலும் ராஜேந்திர சோழராலும் விஸ்தரிக்கப்பட்ட சோழ சாம்ராஜ்யமானது அவ்விஜயாலய சோழரது பரம்பரையில் வந்தவர்களில் வீரராஜேந்திரரது காலம் வரை சிறப்புடன் இருந்ததாக வாலாறுகள் கூறுகின்றன. அது எந்த அளவிற்கு உண்மை என்பதை வீரராஜேந்திரர் மாண்டதும் சோழநாட்டு மக்கள் சந்தேகமற உணர்ந்து கொண்டார்கள். அந்த வீர மன்னர், உயிர் வாழ்ந்தவரை தலைக்காட்டாத பிரச்சினைகளும், முளைக்காத சிக்கல்களும் அவர் வீழ்ந்த பின் உயர்ந்தன. அந்த மகா புருஷரது மரணம் குறித்த துக்கம் கூட மறந்து போகும் அளவிற்குச் சோழ நாட்டில் - குறிப்பாக தலை நகரான கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் பூசல்கள் எழுந்தன. வீரராஜேந்திரர் வாழ்ந்த காலத்தில் அவர் முடிசூட்டி இளவரசனாய் நியமித்திருந்த அதிராஜேந்திரனின் பால் அவரது மக்களான மதுராந்தகனுக்கும் கங்கை கொண்ட சோழனுக்கும் தான் மனத்தாங்கல்கள் இருந்தனவேயன்றி மக்களிடையே எதுவும் இல்லாதிருந்தது. அந்த இரு தண்டநாயகர்களிடம் நிலவிய மனக்கசப்புகளும், வெளிப்படையாக மக்களிடையே நிலையா வண்ணம், பெரும் தடையாய் இருந்தார் வீரராஜேந்திரர். அத்தடை அவரது மரணத்தால் நீங்கியதால், மதுராந்தகனும், அவனது இளைய சகோதரனும் பகிரங்கமாக எதிர்ப்புகளைக் கிளப்பலானார்கள். அவர்களது எதிர்ப்புக்குப் பலமான காரணமொன்றும் அமைந்து விட்டதால் அவர்கள்பால் மக்களுக்கும், கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அனுதாபம் தழைத்து ஆதரவு நிழல்களாய் அவர்கள் பால் படியலாயின. அந்த ஆதரவுகள் தெரு சர்ச்சைகளாலும் ஊர்க் கலகங்களாலும் பெருகிச் சோழநாடு முழுதும் பேசப்படும் அன்றாடப்

பேச்சுக்களாக வளர்ந்துவிட்டபடியால் அதிராஜேந்திரன் மன்னனாய் முடிசூட முடியாத இக்கட்டான நிலை வந்து சேர்ந்தது. வீரராஜேந்திரர் பயந்ததுபோல் சாளுக்கிய நாட்டில் மூண்ட சகோதரர்கள் சண்டையைப் போல் சோழ நாட்டிலும், ரகளை உண்டாயிற்று. முடிசூடும் உரிமையும் தகுதியும் மதுராந்தகனுக்கே உண்டு என்ற அளவிற்கு மக்களிடையே பேச்சுக்கள் எழுந்தது. அந்த நிலை வந்தபின், தன் உரிமையைப் பகிரங்கமாகவே தோரக் கருதிய மதுராந்தகன் அனைத்து அதிகாரிகளையும் ஆலோசனை மண்டபத்திற்கு அழைத்தான்.

ஆலோசனை மண்டபத்தில் எல்லா முக்கிய அதிகாரிகளும் கூடினார்கள். அவர்களில் முதலமைச்சர் விழுப்பரையர் ஒருவரைத் தவிர அனைவரிடையேயும், இனம் புரியாத ஆர்வம் ததும்பிக் கிடந்தது. பெரும் மாற்றம் ஒன்றினை எதிர்பார்க்கும் ரசனை உணர்வு அவர்களது முகங்களில் விரவியிருந்தது. ஆனால் விழுப்பரையர் வேதனையுடன் காணப்பட்டார். வயதில் மூத்தவரும் இரண்டாம் ராஜேந்திரர் காலம் தொட்டே அமைச்சுத் தொழில் செய்து நிரம்ப அனுபவம் பெற்றவரும் சோழ நாட்டின் வளமைக்கும் விஸ்தரிப்புக்குமே தன் வாழ்நாளை செலவழித்தவருமான அவருக்கு தற்போதைய நிலைமை மிகுந்த கவலையை அளித்தது. வீரராஜேந்திரரின் அருமைத் தோழனாகவும், அவரது மூளையாகவும் இயங்கி வந்தவர் அவர். சோழர்கள், சாளுக்கியர்களை வீரராஜேந்திரரின் தலைமையில் வென்றார்களென்றால் அதற்கு விழுப்பரையரின் யோசனைகள் பெரிதும் காரணமாய் அமைந்தன. அப்படி யோசனை சொல்லி நாட்டைப் பாதுகாத்து வந்த அவருக்குத் தன் கண் முன்பாகவே

அந்நாடு சிக்கித் தவிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது கலக்கத்தை அளித்தது. யோசனை சொல்லக்கூடிய அறிவை அவர் பெற்றிருந்தாலும் அவர் சொல்கிற யோசனைகளைக் கேட்டு நடக்கக்கூடிய அளவிற்குத் தற்போதைய இளவரசர்கள் தயாராக இருப்பார்கள் என்று தோன்றவில்லை. அவருக்கு யோசனைகளை மதிக்கத் தெரிந்தவர்களிடம்தான் யோசனையே சொல்ல முடியும். பயனற்ற இடங்களில் அறிஞர்கள் தங்கள் அறிவினை உபயோகிப்பதில்லை. அமைச்சர் விழுப்பரையரைச் சரியாக எடை போட்டு வைத்திருந்தவர் வீரராஜேந்திரர். ஆகவேதான் அமைச்சர் அவனுக்குத் திட்டங்களை வகுத்துத் தந்தார். வெற்றிகள் கிட்டின. வீரராஜேந்திரர் வெற்றி வீரராய்த் திகழ்ந்தாரென்றால் அதற்கு அவர்கடைபிடித்த நெறிகளும், நேர்த்திகளுமே காரணம். அவருக்குப் பின்னால் தோன்றி சோழ நாட்டு அமைச்சராய் விளங்கிப் பின்னால் சிவனடியார்களின் வாழ்வினைப் பாடிப் பரந்த சேக்கிழார் சொன்னது போல் மாநிலத்தைக் கட்டிக் காக்கும் காவலனான மன்னன் தன் மக்களுக்குத் தன்னாலும், தன் படைகளாலும் நேரக்கூடிய அபாயங்களில் இருந்து காத்து அறம் வளர்க்க வேண்டும் என்பதற்கு ஏற்ப அரசாண்டவர் அவர்.

தற்போது பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்திருக்கும் இளவரசர்களோ அந்நெறிகளுக்கு எல்லாம் அப்பாற்பட்டவர்களாக இருந்தார்களாதலால் அமைச்சர் அச்சப்பட்டார். ஆலோசனை அவையில் அவரது தோற்றம் அனைவரது கவனத்தையும் கவர்ந்திருந்தது.

அவையில் அனைவரும் கூடிய பின்னர் மதுராந்தகனும், கங்கைகொண்ட சோழனும் பிரவேசித்தார்கள்.

“தற்போது சோழ நாட்டில் உருவாகியுள்ள பிரச்சினை என்னவென்று அனைவருக்கும் தெரிந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்” என்று தொடங்கிய மதுராந்தகன் அனைவரது முகங்களையும் கவனித்தான். அவன் கண்ட முகங்களில் அமைச்சரின் முகத்தைத் தவிர அனைவரது முகங்களும் புயனுக்கு முந்தைய அமைதியைக் காட்டின.

“ஆமாம், ஊரெங்கும் அனுதினமும் பேசும் அளவிற்கு உருவாகியிருக்கிறது” என்று பிரச்சினையின் நிலவரத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிற மாதிரி பேசினார் எண்பேராயத்தின் தலைவர்.

கருமத்தலைவரும் அரசாங்கத்தின் முக்கிய அதிகாரியுமான நாராயணன் சேந்தன் பேச முற்பட்டு, “பிரச்சினை இன்னதென நீங்களே விளக்கி விடுவது நல்லது” என்றார் மதுராந்தகனிடம்.

மதுராந்தகனும் கூறலானான்.

“சோழர்களது வம்சாவளி எத்தகையது என்பது இங்கே இந்த ஆலோசனை அவையில் அமர்ந்திருக்கும் அனைவருக்கும் தெரியும். தந்தைக்குப்பின் தனயன் முடி குடுவதுதான் இயல்பு, மரபு. விஜயாலயர் பரம்பரையில் ஒரே ஒரு முறை தவிர அனைத்துச் சந்தர்ப்பங்களிலும் இந்த மரபுதான் பின்பற்றப்பட்டு வந்திருக்கிறது.”

“நீங்கள் எந்தச் சந்தர்ப்பத்தைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்..?” என்று கேட்டான் புரவிப் படையின் தளபதியும் யவனனுமான மார்க்கஸ்.

“ஓ... நீர் யவனரல்லவா...? உமக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. சொல்கிறேன். பராந்தக சோழரின் புதல்வரான கண்டராதித்தர் முதுமையில் திருமணம் செய்து

கொண்டாராதலால் அவருக்குப் பிறந்த குழந்தையான உத்தம சோழர் தந்தைக்குப்பின் தனயன் என்ற முறையில் முடி குட முடியாத நிலையில் சிறுவனாக இருந்தார். ஆகவே கண்டராதித்தர் தன் சகோதரன் அரிஞ்சயரின் புதல்வரான சுந்தர சோழருக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டி அவரது பரம்பரைக்கே சோழ அரியணையை உரிய தாக்கினார்.”

“அப்படியானால் உத்தம சோழர் பதவியின்றியே போனாரா...?” என்று கேட்டான் யவனன்.

“உத்தம சோழர் வாலிபப் பருவம் அடைந்தபோது அவருக்கு உரிமை கோரி பலர் பல பிரச்சினைகளை எழுப்பினார்கள். ஆனால் நியாக சீவரான சுந்தரசோழரது புதல்வரான அருண்மொழிவர்மர் உத்தம சோழருக்கே அரியணையை அளித்துப் பிரச்சினையைத் தீர்த்தார்...” என்றான் மதுராந்தகன் பரவசத்துடன்.

“இதில் ஒரு முக்கிய விஷயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும்” என்று குறுக்கிட்டார் எண்பேராயத்தின் தலைவர்.

அனைவரும் அவரை நோக்கியதும் அவர் கூறலானார்.

“கண்டராதித்தருக்குப் பின் தந்தைக்குப் பின் தனயன் என்ற மரபு தொடராமல் போனதற்குக் காரணம் உத்தம சோழர் குழந்தையாக இருந்துவிட்டதுதான். அது தவிர்க்க முடியாத நிலை..”

அவரது கருத்து தன் கோரிக்கைக்குப் பெரிதும் சாதகமாய் அமைந்ததை உணர்ந்து மதுராந்தகன், “உண்மைதான், மகான் கண்டராதித்தரின் செய்கையில் தவறு சொல்ல முடியாது. மொத்தத்தில் அனைத்து மன்னர்களும் மரபைக்

காத்தார்கள். பின்பற்றினார்கள். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக என் தந்தையார் மட்டும் மரபு மீறி நடந்து கொண்டு விட்டார்” என்றான் துக்கந்துடன்.

“அதைச் சற்று விளக்கமாகச் சொல்வது நல்லது” என்று கேட்டுக்கொண்டார் அறங்கூர் அவைத் தலைவர்.

“நானும் கங்கைகொண்ட சோழனும் வீரரஜேந்திரருக்குப் பிறந்த புதல்வர்கள். மூத்த புதல்வனான எனக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டியிருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர் அதைச் செய்யவில்லை. எனக்கும் என் சகோதரனுக்கும் வெறும் பட்டங்களை மட்டும் அளித்தார். சோழேந்திரன் என்ற பட்டம் மட்டும் அளித்து தொண்டை மண்டலத் திற்கும், கங்கைகொண்ட சோழனுக்குச் சோழ பாண்டியன் என்ற பட்டமளித்து பாண்டிய மண்டலத்திற்கும் தண்டநாயக்களாக அமர்த்தினார்.*

“சோழ சாம்ராஜ்யத்தின் அரியணைக்கு உரிய நாங்கள் வெறும் எல்லைக் காவலர்கள் ஆனோம். எங்கிருந்தோ வந்த அதிராஜேந்திரருக்கு அரியணை கிடைத்து இருக்கிறது” என்றான் மதுராந்தகன் தொடர்ந்து.

K

“என்ன காரணம்?” கேட்டார் ஐம்பெரும் குழுவின் தலைவர்.

“அந்த துரதிர்ஷ்டமான காரணத்தை இந்த ஆலோசனை அவையில் கூற வேண்டி வந்ததற்கு ரொம்பவும் வருத்தப் படுகிறேன்” என்று மகா துக்கமடைந்தவனைப் போல் கூறிய மதுராந்தகன், “எனக்குத் திறமையில்லையாம்” என்றான்.

அவனது பேச்சு அங்கிருந்தோரை அவனுக்காக அனுதாபப்பட வைத்தது.

✧ ✧

அத்தியாயம் இருபத்து நான்கு

“உள்ளினான் உணர்ந்து உள்ளமுருகினான் எழுந்து துள்ளினான் விழுந்திணையடி சூடினான் துயரைத் தள்ளினான் மலர்த் தடக்கையால் தத்துவமுதை அள்ளினான் எனக்கண்களால் அருந்தினான் எளியோன்”

- வில்லிபாரதம்

மதுராந்தகனின் பேச்சைக் கேட்டுப் பெரும்பாலானவர்கள் “அடடா”வென அனுதாபப்பட்ட வேளையில் உடனடியாக அனுதாபப்பட விரும்பாத ஐம்பெரும் குழுவின் தலைவர், “தங்களுக்குத் திறமையில்லை என்று மன்னர் தங்களிடமே கூறினாரா...?” என்று கேட்டார் மதுராந்தகனிடம்.

“நான் இது விஷயமாக பிரஸ்தாபித்தபோது அவர் சொன்ன பதிலில் இந்தக் கருத்துதான் பிரதிபலித்தது” என்றான் மதுராந்தகன்.

- வீரரஜேந்திரர் மெய்க்கீர்த்தி

* தன்றிருப் புதல்வனாகிய மதுராந்தகனை -
வாவேத்துதானைச் சோழேந்திரனென்று
என்டிசை திகழ எழில் முடி சூட்டித்
தொண்டை மண்டலம் கொடுத்தருளி
திண்டிவரல் மைந்தனான கங்கை கொண்ட சோழனை
ஏழுயிர் யானைச் சோழ பாண்டியனென்று
ஈண்டுயர் மணி முடி இசைபெறச் சூட்டி
பாண்டிய மண்டலம் கொடுத்தருளி...”

“அப்படியானால் அவராகவே விரும்பி இளவரசராக முடிசூட்டிய அதிராஜேந்திரருக்குத் திறமை இருக்கிறது என்ற அர்த்தமாகிறது” என்றார் ஐம்பெருங் குழுவின்தலைவர்.

இங்கே குறுக்கிட்ட எண்பேராயத்தின் தலைவர் “மரபுகளைப் பின்பற்றும்போது திறமை எங்கிருந்து வருகிறது...? அரியணையில் அமர திறமை ஒன்றுதான் தகுதி என்று நிர்ணயிப்பது எப்படி நியாயமாகும்? அது நியாயமென்ற பட்சத்தில் அதையே அவரவர்களும் வழக்கப்படுத்துத் கொள்வார்களென்றால், அரசகுலம் என்னாவது? மல்யுத்த வீரன் கூட நாட்டை ஆண்டுவிட வாய்ப்பளித்து விடாதா அப்பழக்கம்? ஒருவேளை அதிராஜேந்திரருக்கே ஒரு காலகட்டத்தில் திறமை குறையுமானால் அவர் அரியணையை விட்டு விலக வேண்டியதுதானா...? இதென்ன கூத்து?” என்று இரைந்தார்.

அவரது இரைச்சலில் ஆலோசனை அவை சற்றே சலசலத்தது. ஐம்பெருங்குழுவின்தலைவர் குறுக்கிட்டு, “மதுராந்தக தேவருக்கு இளவரசுப் பட்டம் கட்டப் படாததற்கான காரணம்தான் இங்கே கொல்லப்பட்டது. அதை வைத்துக்கொண்டு அந்த காரணத்தில் இருந்து அதிராஜேந்திரர் மாறுபட்டு விட்டதாகவும் அதற்காகவே அவருக்கு இளவரசு பட்டம் சூட்டப்பட்டது என்ற முடிவிற்கு வரக்கூடாது” என்றார்.

“அதாவது...” இழுத்தார் எண்பேராயத்தலைவர்.

“மதுராந்தகருக்கு இல்லையென்று சொல்லப்பட்ட திறமை அதிராஜேந்திரருக்கு இருந்ததால்தான் அவர்

இளவரசராக நியமனம் செய்யப்பட்டார் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்..?” என்றார் ஐம்பெருங்குழுத்தலைவர்.

“வேறு எப்படிச் சொல்ல முடியும்... என்பதை ஐம்பெருங் குழுவினர் தலைவர்தான் விளக்கட்டுமே” என்றான் ஊர்க்காவல் படைத்தலைவன்.

பிரதம சேனாதிபதி குறுக்கிட்டு, “அதெல்லாம் கிடக்கட்டும். அதிராஜேந்திரருக்கு அவ்வாறு முடிசூட்டப்பட்டபோது யாரிடம் யோசனை கேட்கப்பட்டது? யாருடன் ஆலோசனை செய்யப்பட்டது?” என்று கேட்டார்.

“இதற்கு முதலமைச்சர்தான் பதில் கூறவேண்டும்” என்று கூறிவிட்டு விழுப்பரையரின் பக்கம் திரும்பினான் மதுராந்தகன்.

அதுவரை மௌனமாயும் கவலையாயும் அமர்ந்திருந்த விழுப்பரையர், “இளவரசே, வெறும் ஊகங்களால் எதற்காகத் தவறான முடிவுகளைச் செய்ய வேண்டும்? பல ஆண்டுகளாக உங்கள் தந்தையாருடன் நெருங்கிப் பழகியவன் நான். அவரது மனத்தை முற்றிலும் அறிந்தவன் என்ற முறையில் சொல்கிறேன். மாமன்னர் வீரராஜேந்திரர் முறை தவறி நடப்பவரல்லர்” என்றார்.

“அமைச்சரே, என் தந்தையாரைக் குறித்து உயர்வாகப் பேசியதற்கு மிக்க மகிழ்ச்சி. ஆனால் உண்மை வேறு மாதிரி அதுவும் கண்கூடாக இருக்கிறதே. சொந்த மைந்தனை விட்டுவிட்டு எந்த மனிதனையோ அரியணையில் அமர்த்துவது முறையான செயல் என்று நீர் அங்கேரிப்பீரானால், நான் சோழ நாட்டையே துறந்து தேசாந்திரம் போகவும் சித்தமாய் இருக்கிறேன்” என்று நல்ல பிள்ளையைப் போல் பேசினான் மதுராந்தகன்.

அவனது பேச்சால் விழுப்பரையர் சங்கடப்பட்ட நேரத்தில் எண்பேராயத்தின் தலைவர் கூறலானார்.

“அமைச்சர் பெருமானே! பேரறிவு படைத்த தங்களுக்கு இச்சிறியவன் எடுத்துக் கூறுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. இருந்தாலும் பட்டதைக் கூறிவிடும் குணமுள்ளவன் நான். ஆகவே சொல்கிறேன். வீரராஜேந்திரர் செய்த காரியம் முறையானதாகத் தோன்றவில்லை. ஒருவேளை அது முறையான செயலென்றால், சரியான காரணம் இருக்க வேண்டும். அதை முக்கிய அதிகாரிகளுடன் ஆலோசனை செய்திருக்க வேண்டும். என் நினைவு தெரிந்து அது விஷயமாக யாரிடமும் ஆலோசனை கலக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் தாங்கள் போரமைச்சர் மட்டுமல்ல, மன்னரின் மனதிற்குகந்த நண்பரும் கூட. உங்களிடமாவது காரணத்தைக் கூறியிருக்க வேண்டும். ஆகவே கேட்கிறோம். அதிராஜேந்திரருக்கு முடிசூட்டுவது சம்பந்தமாகத் தங்களிடம் மன்னர் ஆலோசனை செய்ததுண்டா...?”

அமைச்சர் சற்றே சங்கடப்பட்டு விட்டு, “இல்லை” என்றார்.

அவர் பதிலைக் கேட்டு அவையோர் தங்களை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டார்கள். மதுராந்தகனின் கட்சி பலமாகிக் கொண்டு போவதையும் உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

“தங்களிடம்கூட காரணத்தைக் கூறாதது ஏன்?...”

“அதற்கும் முக்கிய காரணம் ஏதாவது இருக்கலாம்” என்று இடையே ஒரு குரல் ஒலித்தது. அனைவரும் திரும்பினார்கள். ஆலோசனை அறையில் சாளுக்கிய மன்னனான விக்கிரமாதித்தன் கம்பீரமாக நுழைந்தான்.

அவனது வரவு கனவு போலிருந்தது அங்கே இருந்த வர்களுக்கு. அவர்களது கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன. அவர்களில் விக்கிரமாதித்தனை நேருக்கு நேர் சந்திக்க முடியாத நிலையில் மதுராந்தகனே இருந்தான். அந்த அளவிற்கு பழைய சிறைச் சம்பவம் நடந்து விட்டிருந்தது. அதை தற்போது எண்ணிக்கொண்ட மதுராந்தகனுக்கு விக்கிரமன் சிறையிலிருந்து தப்பியபின் அடைந்த அதிர்ஷ்டங்களும் நினைவிற்கு வரவே ஆற்றாமைக்கு ஆளானான். அவனது வரவு அவனுக்கு முற்றிலும் பிடிக்கவில்லை. அதுமட்டுமின்றி விக்கிரமாதித்தன் அடைந்திருந்த பிரசித்தி குறித்து அவையோர்கள் விக்கிரமாதித்தனின் வரவாலும் குறுக்கிட்டாலும் என்ன விளையும்...?” என்பதை அறியும் ஆவலில் திளைத்தார்கள்.

அவையில் நுழைந்த விக்கிரமாதித்தன், அமைச்சரிடம், மன்னரது மரணம் குறித்து விசாரித்துவிட்டு அவர் அருகே இருந்த ஆசனத்தில் சர்வ சாதாரணமாக அமர்ந்து கொண்டான். அவனது போக்குப் பற்றி கேள்வி கேட்கவும் விமரிசிக்கவும் அவையில் யாரும் முன்வராத நிலையில் மதுராந்தகன் தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டும் வகையிலும் விக்கிரமாதித்தனை வெளியேற்றிவிடும் எண்ணத்திலும் அவனைப் பார்த்து, “இது ஆலோசனை அவை” என்றான்.

அவனது பேச்சு அங்கே அமர்ந்திருந்தவர்களுக்கு அசந்தர்ப்பமாகப் பட்டது. விக்கிரமாதித்தனோ நிதானம் தவறாமல் “தெரியும்” என்றான்.

“சோழர்களது ஆலோசனை அவை” என்றான் மதுராந்தகன், எதையோ சுட்டிக் காட்டுவது போல்.

“அதுவும் தெரியும்” என்றான் சாளுக்கிய மன்னன் புன்சிரிப்புடன்.

“இந்த ஆலோசனை அவையில் யார் யார் பங்கேற்க வேண்டும் என்ற முறை இருக்கிறது” தொடர்ந்தான் மதுராந்தகன்.

“இருக்கலாம்” கபாவமாகவே சொன்னான் விக்கிரமாதித்தன்.

“ஆகவே அதன்படி நடப்பதுதான் நல்லது.”

அவன் எதைச் சொல்ல வருகிறான் என்பது அனைவருக்கும் புரிந்தது. விக்கிரமாதித்தனுக்கும் புரிந்தது. ஆனால் காட்டிக் கொள்ளாமல், “உண்மைதான்” என்றான்.

“ஆகவே நீங்கள் வெளியேறி விடுவது நல்லது” வெளிப்படையாகவே சொன்னான் மதுராந்தகன்.

“ஏன்?”

“சோழர்களின் ஆலோசனை அவையில் சாளுக்கியர்களுக்கு இடமில்லை. அதுதான் மரபு...”

“மரபா? நீங்கள் ஆலோசனை நடத்திக் கொண்டிருப்பது மரபு மீறிய விஷயம் பற்றியதுதானே? அரியணையில் அமர்ந்ததும் காரியத்திலேயே மரபு மீறி நடந்துவிட்டிருக்கும்போது ஆலோசனை அவை மரபில் மீறிப்போவதில் என்ன இருக்கிறது...?” என்று கூறி மதுராந்தகனை பிரமையில் ஆழ்த்திய விக்கிரமாதித்தன், “நான் சாளுக்கியன் தான். ஆனாலும் அதிராஜேந்திரரின் சகோதரியை மணந்தவன். அந்த வகையில் அவரது வாழ்வில் நான் உதவுவதோ அவர் சம்பந்தப்பட்ட இந்த விவாத அவையில் நான் பங்கேற்பதோ எப்படித் தவறாக முடியும்...?” என்று கேட்டுவிட்டு மேலும் கூறினான். “நாவிங்கே ஆலோசனை செய்வதற்காக வந்ததாக யாரும்

கருத வேண்டாம். அதிராஜேந்திரன் பிரதிநிதியாய் துவ்வளாய் வந்திருக்கக் கூடாதா?”

விக்கிரமாதித்தனின் பேச்சு அவனை அவையை விட்டு வெளியேற்ற முடியாத நிலையை உண்டாக்கியது. அவனது நிதானமும் வாத நேர்த்தியும், அவன் தூதனாக வந்த விதமும் அவையோருக்கு மகாபாரதக் கண்ணனை நிலைவூட்டின. அதிலும் அமைச்சர் அளவிலா ஆனந்தம் கொண்டார். வெறும் வேடிக்கைக்காரனாகவே அச்சாளுக்கியன் வந்திருப்பான் என்றுதான் முதலில் நினைந்தார் அவர். ஆனால் உண்மை தெரிய வந்தபோது அவரது மகிழ்ச்சி எல்லை கடந்தது மகாபாரத விதுரனைப்போல். கண்ணன் பாண்டவரின் சார்பில் துரியோதனனிடம் தூது வந்தபோது நல்ல விளைவுகளை எதிர்பார்க்க முனைந்த விதுரனுக்கு இருப்பே கொள்ளவில்லையாம். பரவசமடைந்து அவன் உள்ளம் உருகினானாம். எழுந்து துள்ளினானாம். கண்ணனின் அடி வணங்கித் துயரைத் தள்ளினானாம். கைகளால் கண்ணனை அள்ளி அள்ளிக் கண்களால் அருந்தினானாம். அத்தகையதொரு பரவசமடைந்த விழுப்பரையர் தற்போது பேசலானார்.

“விக்கிரமாதித்தனே, தங்கள் வரவின் நோக்கம் பற்றி தெரிவித்தால் நல்லது. அதிராஜேந்திரரின் பிரதிநிதி என்ற முறையில் அவையில் நீங்கள் இடம் பெறுவதில் தவறில்லை.”

விக்கிரமாதித்தன் சற்று பொறுத்துவிட்டுத் தன் முதல் அஸ்திரத்தைத் தொடுத்தான்.

“அவையோர்களே, நீங்கள் அனைவரும் வீரராஜேந்திரரின் புதல்வரான மதுராந்தகருக்கு இளவரசுப் பட்டம்

அளிக்காதது பற்றியும் எங்கிருந்தோ வந்த அதிராஜேந்திரருக்கு அப்பட்டம் அளிக்கப்பட்டது பற்றியும் விவாதித்தீர்கள். இந்த விவாதத்தை தற்போது செய்யவேண்டிய அவசியமென்ன...?”

உடனடியாக யாரும் பேசிவிடவில்லை. என்பேராயத் தலைவரே பேச வந்தார். “விவாதம் எப்போது செய்யப்பட்டால் என்ன? நியாயம் தானே எதிர்பார்க்கப்படுகிறது?”

“பொது விவாதங்களுக்கும், அரசியல் விவாதங்களுக்கும் வித்தியாசங்கள் உண்டு ஐயா. நீங்கள் எதிர்பார்க்கிற நியாயம் காலத்தால் மாற முடியாத ஒன்று. அப்படி இருக்கும்போது அந்த நியாயத்தை இத்தனை நாட்களாக எதிர்பார்க்காமல் இப்போது எதிர்பார்க்க வேண்டிய அவசியமென்ன என்றுதான் கேட்கிறேன் நான். அதிராஜேந்திரரை இளவரசராக நியமித்தது யார்...?”

“சோழ மன்னர்...”

“பகிரங்கமாக நடந்த முடிசூட்டு விழாதானே...?”

“ஆம்...”

“ஆகவே, உங்களில் யாருக்கும் தெரியாமல் போயிருக்காது.”

“ஆம்...”

“உங்களில் யாரையும் இது விஷயமாக மன்னர் ஆலோசிக்கவில்லை என்று நீங்களே சொன்னீர்கள்.”

“ஆம், நியாயமற்ற செயல் அது...?”

“அதைத்தான் நானும் சொல்ல வருகிறேன். நியாயமற்ற செயல் என்று உங்கள் அனைவருக்கும் தெரிந்திருந்தும் நீங்கள் ஏன் மன்னரைக் கேட்கவில்லை?”

“நான் கேட்டேன்” என்றான் மதுராந்தகன்.

விக்ரமாதித்தன் அனைவரையும் நோக்கி, “பாதிக்கப்பட்ட மதுராந்தகர் மட்டும் கேட்டிருக்கிறார். அதிகாரிகளான உங்களில் ஒருவரும் கேட்கவில்லை. அனைவரும் பேசாமல் இருந்துவிட்டு மன்னர் மாண்ட பிறகு கேட்கிறீர்களே, அது ஏன்...? மன்னரிடமே கேட்பதில் என்ன தயக்கம்...? மன்னர் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார் என்பதாலா...? மன்னரால் ஒப்புக்கொள்ள முடியாததொரு விஷயத்தை அவர் மறைந்தபின் பிரச்சினையாக ஆக்குவதும் கேள்வி கேட்பதும் என்ன நியாயம்? மன்னர் உயிருடன் இருந்திருந்தால் இந்த வாதம் இன்று நடந்திருக்குமா...? உங்களுக்குள்ளேயல்லவா முடங்கிக் கிடக்கும்...? இப்போது மட்டும் ஏன் கேள்வி எழுகிறது...? மன்னர் போய்விட்டார் என்பதாலா...? அப்படியானால் மன்னர் எப்போது மண்டையைப் போடுவார் என்று காத்திருந்தீர்களா...? இத்தகைய நோக்கம் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு மரபு பற்றிப் பேச என்ன தகுதி இருக்க முடியும்...? மன்னர் மாண்ட பின் நியாயம் பேசுவதுதான் இங்கே மரபென்றால், தன் மைந்தரை விட்டுவிட்டுத் தனக்குப் பிடித்தவரை இளவரசனாக நியமிக்க மன்னர் புது மரபு ஒன்றினைத் தோற்றுவிப்பதில் என்ன குறை இருக்க முடியும்...?” என்று சரமாரியான அஸ்திரங்களைத் தொடுத்துச்சுற்று நிறுத்திய விக்ரமாதித்தன், “இதிலிருந்து பிரச்சினை யாரால் எப்போது தோற்றுவிக்கப்படுகிறது என்பது தெளிவாகப் புரிகிறது” என்றான்.

அவனது பேச்சினால் அனைவரும் அதிர்ச்சியுற்றுப் போனார்கள். மதுராந்தகன் சிலை போல் கிடந்தான். கங்கைகொண்ட சோழன் ஓரளவிற்கு விழிப்புணர்ச்சி

அடைந்தவன் போல் காணப்பட்டான். மதுராந்தகனின் கட்சி பலமடைவதாக எண்ணியிருந்தவர்கள் கூட சற்று பின்னடைந்தார்கள்.

விக்கிரமாதித்தன் தன் அடுத்த கணையைத் தொடுக்க லானான். “அதிராஜேந்திரரை இளவரசராய் முடிசூட்டிய வீரராஜேந்திரருக்குத்தான் அவரை நீக்குவதற்கு அதிகாரம் உண்டு. அவரில்லாத நிலையில் அக்காரியத்தில் இந்த ஆலோசனை அவை இறங்குவதானால் அதற்குத் தக்க காரணங்கள் இருக்க வேண்டும். அந்தக் காரணங்களும் அதில் ராஜேந்திரரால் நாட்டிற்கு உண்டாகக்கூடிய அபாயங்களைப் பற்றியதாக இருக்க வேண்டும். அப்படி என்ன அபாயம் அவரால் உண்டாகியிருப்பதாக இங்கே நிறுவியிருக்கிறீர்கள்?”

எவரும் எதுவும் பேசாத நிலையில் எண்பேராயத் தலைவர், “அதிராஜேந்திரரிடம் மக்களுக்கு அதிருப்தி உண்டாக்கி விட்டது” என்றார்.

“இத்தனை நாட்களாக எங்கே இருந்தது அந்த அதிருப்தி? இன்று திடீரென உண்டானதின் காரண மென்ன?” என்று கேட்டான் விக்கிரமாதித்தன்.

“சூழ்நிலைகள் உருவாகும்போதும் மாறும்போதும் அதிருப்தியானது இயல்பாகவே தோன்றக்கூடியதுதான்” என்றார் அறங்கூர் அவைத் தலைவர்.

“இப்போது உண்டாகியிருக்கும் அதிருப்தியும், அவநம்பிக்கையும் முன்னதாகவே ஏன் உண்டாகவில்லை என்று கேட்பது சரியல்ல. இன்னின்ன காலத்தில்தான் தோன்ற வேண்டும் என்ற வரையறைகள் அதற்குக் கிடையாது” என்றார் சேனாதிபதி.

“உன்மை, அது எப்போது வேண்டுமானாலும் வரும் போகும், அது சகஜம்” என்றான் யவனன்.

அதிகாரிகள் நன் நிலையை உயர்த்திக்கொண்டு போவதை எண்ணிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மகிழ்ச்சியும், துணியும் கொண்ட மதுராந்தகன், “அதிராஜேந்திரனை மக்கள் மதித்தார்கள், நம்பினார்கள். ஆனால் அவையிரண்டும் வீரராஜேந்திரர் மரணமடைந்த பின் மறைந்தன. அதிராஜேந்திரனின் சுய வடிவத்தை மக்கள் புரிந்துகொள்ளத் தொடங்கி விட்டதால் அவன் மீதுருந்த மதிப்பையும், நம்பிக்கையையும் இழந்தார்கள். அதிருப்தி கொண்டார்கள். ஆகவே இதில் வியப்பதற்கு ஒன்று மில்லை. நாட்டை ஆள இருப்பவனின் மீது மக்களிடம் உண்டாகும் அதிருப்தியும், அவ நம்பிக்கையும் நாட்டிற்குப் பேராபத்து விளைவிக்கக் கூடியவை” என்று கூறிவிட்டுத் தன் மீசையை முறுக்கியும் விட்டுக் கொண்டான்.

எண்பேராயத் தலைவரும் எழுந்து, “அதிராஜேந்திரர் இழந்த நம்பிக்கையையும் மதிப்பையும் மதுராந்தகரால் எளிதில் பெற முடியும். அந்த இரண்டையும் பலப்படுத்தும் பாலமாக அவருக்கும் சோழ மன்னருக்கும் உள்ள ரத்தபந்தம் பெரிதும் உதவும். மன்னர் இருந்த போது எங்கிருந்தோ வந்த அதிராஜேந்திரர், இளவரசராக முடிசூட்டப்பட்ட விவகாரமானது மன்னரிடம் நாங்கள் காட்டி வந்த பெருமதிப்பு காரணமாக அப்போது பிரஸ் தாபிக்கப்படவில்லை. நியாயமற்றதாகத் தெரிந்திருந்தும், தட்டிக்கேட்க முடியாத சில சந்தர்ப்பங்கள் அரசியலில் விபத்துக்களைப் போல் வருவதுண்டுதான். அப்படி நடந்து விட்ட விஷயம்து. ஆகவே இதுவரை இது விஷயமாக கேட்கப்படாததை யாரும் ஒரு குறைவாகவோ

தவறாகவோ கருதவேண்டிய அவசியமில்லை. மொத்தத்தில் வீரராஜேந்திரர் நியமித்த அதிராஜேந்திரரை விலக்குவதற்கான காரணம் இப்போது இன்னதென விளங்கி விட்டது. ஆகவே அது விஷயமாக இவ்வாலோசனை அவை கூடியதிலும் முறைகேடு எதுவுமில்லை. சோழர் மரபு காக்கவும், சோழ நாட்டினைக் காக்கவும் அதிராஜேந்திரர் விலக்கப்பட்டு மதுராந்தகர் முடிசூடுவதே முறை. வேண்டுமானால் அதிராஜேந்திரர் இளவரசராக இருக்கட்டும்" என்று ஆணித்தரமாகக் கூறி அமர்ந்தார்.

அவரது பேச்சு விக்किரமாதத்தனின் வாதத்தை முறியடித்துப் பிரச்சினைக்கு முடிவு கண்டு விட்டதாகவே அவையோர் அனைவருக்கும் தோன்றியது. ஆகவே அனைவரும் மகிழ்ந்தார்கள். மதுராந்தகன் கனவுலகில் மிதக்கவும் தலைப்பட்டான். ஆனால் அவனது கனவிலும் மற்றோரது நம்பிக்கையிலும் இடி விழுந்தாற்போல் தன் கடைசி அஸ்திரத்தை எடுத்து வீசினான் விக்किரமாதத்தன்.

K

"மதுராந்தகரும் எண்பேராயத்தின் தலைவரும், அழகாக வாதம் புரிந்தார்கள். ஆனால் உண்மையானது இந்த விஷயத்தில் சரியாக ஆராயப்படவில்லை. அதிருப்தியும் அவநம்பிக்கையும் குறிப்பிட்டதொரு காலகட்டத்தில் தான் ஏற்பட வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. அறங்கூர் அவைத்தலைவராகுகிறியதுபோல் அவை எப்போது வேண்டுமானாலும் வரலாம், போகலாம். ஆனால் அதற்கு நியாயம் ஒன்று இருக்க வேண்டுமல்லவா? வீரராஜேந்திரர் வாழ்ந்த போது அதிராஜேந்திரர் இங்கே பட்டத்து இளவரசராய் பரிபாலனம் செய்திருக்கிறார். நிர்வாகத்தின் முக்கிய உறுப்பினர்களான உங்களிடமெல்லாம் கலந்து நிர்வகித்திருக்கிறார். அவரிடம் குறைகள் இருக்குமானால்

- அவரால், நாட்டிற்கு அபாயம் உண்டாக்கக்கூடிய அம்சங்கள் இருக்குமானால் உங்களுக்கெல்லாம் தெரியாமல் போயிருக்க முடியாது. அப்படித் தெரியும் பட்சத்தில் அவற்றை சுட்டிக் காட்டவோ, தட்டிக் கேட்கவோ உங்களை எது தடை செய்ய முடியும்? வீரராஜேந்திரரிடம் கொண்ட பெருமதிப்புதான் தடையாக இருந்தது என்று சொல்வீர்களா...? உண்மையான மதிப்புவைத்திருப்பவன் குற்றம் குறைகள் நேரும்போது சுட்டிக்காட்ட முற்படுவானே தவிர தயங்கி ஒதுங்கி விடமாட்டான். தன் இளவரசனைப் பற்றியோ, இதர குறைபாடுகளைப் பற்றியோ நீங்கள் மன்னிடமாவது தெரிவித்திருக்கலாம். அதை எந்த விதத்திலும் அவர்தவறாக எண்ணிவிட முடியாது. அப்படி எண்ணுபவரும் அவரல்ல. இல்லையானால் மதுராந்தகர் இட்ட சிறையிலிருந்து தப்பி வந்த என்னை வரவேற்கவும் செய்து மன்னிப்பும் கேட்டிருப்பாரா அவர்? எங்கிருந்தோ வந்த என்னாலேயே அவரை இந்த அளவிற்குப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தபோது உங்களாலா முடியாது..? ஆகவே மன்னரிடம் கொண்ட மதிப்பினால்தான் அவரிடம் பிரஸ்தாபிக்கப்படவில்லை என்று நீங்கள் கூறுவது நம்பத்தகுந்ததல்ல. குறைகளைக் கேட்டுக்கொள்ள மன்னரிடம் நீங்கள் அதிராஜேந்திரரைப் பற்றி எதையும் கூறாமல் விட்டதற்கும் அதிராஜேந்திரரிடமே நீங்கள் எதையும் கேட்காமல் விட்டதற்கும் காரணம், அவரால் நாட்டிற்கு அபாயம் உண்டாக்கக்கூடிய நிலை இல்லாததுதான். மொத்தத்தில் இந்த அதிருப்தி, அவநம்பிக்கை ஆகியவைகள் உங்களால் குறிப்பாக மதுராந்தகரால் மன்னரின் மரணத்திற்குப் பின்னால் உண்டாக்கப்பட்டவை. மதுராந்தகர் முடி சூடுவதற்காக உண்டாக்கப்பட்டு மக்களிடையே பரப்பப்பட்டவை.

இந்தச் செயற்கையான அதிருப்தியும் அவநம்பிக்கையும் வலுவற்றவை. இவற்றால் நாட்டிற்கு எந்தவித அபாயமும் உண்டாகி விடாது. மதுராந்தகர் அரியணை கோருகிறார். அதற்கு மரபைக் காரணம் காட்டுகிறார். இதுதான் இங்கே அடிப்படையாக அமைந்த ஒரே வாதம். எங்கிருந்தோ வந்த அதிராஜேந்திரர் முடி சூடுவது முறைகெட்ட செயல் என்பதுதான் உங்கள் ஆட்சேபம் இல்லையா...?”

அவை ஸ்தம்பித்துக் கிடந்தது.

❖ ❖

அத்தியாயம் இருபத்தைந்து

“யாணர்க்குள் யாண நின்னை யெய்துதற் கிழைத்தவேதா
வீணர்க்குள் வீண னெம்மை விதித்தன் இந்திரற்கும்
வாணர்க்கு மனந்த னார்க்கும் வாய்த்தவாறேபோனின்னைக்
காணற்குத் தொழற்கு வாழ்த்தக் கண்கைநாய் படைத்திலானே.”

- அரிச்சந்திரபுராணம்

தேனை எதிர்பார்த்து வாய் திறந்த வேளையில் தேள் கொட்டினாற்போல் விக்கிரமாதித்தனின் விவரணங்கள் அவையோரை ஸ்தம்பிக்க வைத்துவிடவே ஒருவரும் ஒன்றும் கூறாதிருந்தார்கள். அதைக்கண்ட விக்கிரமாதித்தன் விழுப்பரையரை நோக்கி, “என்ன சொல்கிறீர்கள் அமைச்சரே...?” என்று கேட்டான்.

அவர் சற்று நிதானித்து பின், “அனைவரது ஆட்சேபனையும் அதுதான்” என்றார்.

“அதை நான் தீர்த்து விட்டால் உங்கள் பிரச்சினை முடிந்து விடுமல்லவா...?”

“தீர்த்து விடுவதா...?” வியப்பாகவும் கேலியாகவும் கேட்டார் எண்பேராயத்தின் தலைவர்.

“ஆம்... உங்கள் அனைவரது ஆட்சேபத்தையும் தீர்க்கிறேன். நீங்களெல்லாம் சொல்வது போல் அதிரேஜேந்திரர் எங்கிருந்தோ வந்தவரல்லர். அவரும் வீரராஜேந்திரரின் புதல்வர்தான்” என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

அவையில் பெருத்த சலசலப்பு எழுந்தது.

“வியக்க வேண்டாம். இரண்டு நாட்கள் அவகாசம் கொடுங்கள். இதே அவையில் அதை நிரூபித்துக் காட்டுகிறேன்” என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

மதுராந்தகனுக்கு நிதானம் பறிபோயிற்று.

“விக்கிரமாதித்தா யோசித்துச் சொல். நீ மட்டும் அப்படி நிரூபிக்காமல் போனாவ்...” என்று இரைந்தான்.

“சிரச்சேதத்திற்குத் தயார்” என்று சகஜமாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

❖ ❖

அன்றெல்லாம் அவையோர்கள் பலவிதமான உணர்ச்சிகளுடன் நடமாடினார்கள். விக்கிரமாதித்தனின் சவாலை அவர்களால் புரிந்து கொள்ளவும் முடியவில்லை. சமாதானம் அடையவும் இயலவில்லை. மதுராந்தகனுக்கு இந்த விஷயத்தில் அச்சமாகவும் ஆத்திரமாகவும் இருந்தது. மக்களுடன் ஆங்காங்கே கலந்து பேசி விக்கிரமாதித்தனின் சவாலை அனைவரிடமும் பகிரங்கப்படுத்திக்

கொண்டிருந்தான். அவ்வாறு பிரஸ்தாபித்தபோது வீராஜேந்திரரின் மீது விக்ரமமாதத்தன் அவதூறு உண்டாக்குவது போன்றுதோர் அபிப்பிராயத்தைக் கலக்க விட்டான். அப்படிச் செய்வதால் மக்களும் அதிகாரிகளும் ஏற்கனவே தன்மீது காட்டும் அனுதாபமும் அதிகமாகும் என்று கருதினான். அத்துடன் இரண்டு நாட்கள் கழிந்து விக்ரமமாதத்தன் நிரூபிக்க முடியாமல் அவையில் வந்து நிற்கும்போது மக்களாகவே அவனைத் தண்டிக்க முற்பட்டு விடுவார்கள் என்றும் அவர்களாகவே அதிராஜேந்திரனை விலக்கி விடுவார்கள் என்றும் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டான். மதுராந்தகனின் இந்த எண்ணங்களும் செயல்களும் கங்கைகொண்ட சோழனுக்குப் பிடிக்க வில்லை. விக்ரமமாதத்தனின் பேச்சுக்களை கேட்டதி லிருந்து அவனது சொந்த அபிப்பிராயங்கள் வெகுவாக மாறிப் போயிருந்தன. அதுவரை அவன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கைகள் நிறம் மாறிய பூக்களாகிப் போய் வேறுவிதமான புதிய நம்பிக்கை மலர்களாய் மாறின. எனவே மதுராந்தகனைப் பொறுமையாக இருக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான். பொறுமையின் எல்லையை என்றோ மீறிவிட்டிருந்த மதுராந்தகன் சகோதரனைப் பொருட்படுத்தவில்லை.

“அதிராஜேந்திரன் வீராஜேந்திரரின் புதல்வன்தான்” என்பதை இரண்டு நாட்களில் நிரூபிப்பதாய் ஆலோசனை அவையிலே குளுரைத்திருந்த விக்ரமமாதத்தன், இவ்வந்திகைப் பள்ளிக்கு திரும்பி மஞ்சத்திலே விரிந்து கிடந்த பஞ்சணையில் வந்து விழுந்தபோது சற்று கவலைப்படவே செய்தான். அவையில் இது விஷயமாகத் தான் பேசியது அசட்டுத் தைரியத்தில்தான் என்பது

அவனுக்கு நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் கண்ட காட்சிகளையும், கேள்விப்பட்ட செய்திகளையும் கொண்டு அப்படியொரு ஊகத்திற்கு வந்திருந்தானே தவிர அவனுக்கு உண்மையிலேயே அந்த விஷயமாக விவரமேதும் தெரியாது. தன் ஊகங்களைக் கொண்டு உண்மை விவரங்களைச் சேகரித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையின் பேரில்தான் இரண்டு நாட்களுக்கு அவகாசம் கேட்டிருந்தான். ஆனால் தற்போது எந்த வகையில் அந்த விவரங்களைச் சேகரிப்பது என்று தெரியாமல் குழம்பினான் அவன்.

இந்த நிலையில் அங்கே பிரவேசித்தான் அதிராஜேந்திரன். ஆலோசனை அவை விஷயங்களாகக் கேள்விப்பட்ட அவன் விக்ரமமாதத்தன் பைத்தியக்காரத்தனம் செய்து விட்டாகக் கருதி பெரிதும் அசதியுற்றுத் தற்போது கேட்கலானான்.

“இதென்ன விக்ரமமா! ஆலோசனை அவையில் சவாலிட்டு விட்டு வந்திருக்கிறாயாமே கயபுத்தியுடன்தான் பேசினாயா? எனக்கு அரியணையில்லா விட்டால் போகிறது. இன்றிரவே எழில்நங்கையை அழைத்துக் கொண்டு கல்யாணபுரத்திற்குப் போய்ச் சேர்.”

இதைக்கேட்டு மெல்லச் சிரித்த விக்ரமமாதத்தன், “இரவோடு இரவாக ஓடிவிடுவதற்காகவா இங்கு வந்தேன்?” என்று கேட்டான்.

“இல்லையென்றால் இப்படிப் பைத்தியக்காரத்தன மாய்ப் பேசியிருப்பாயா?” எரிந்து விழுந்தான் சோழன்.

“நாமே நம்மைப் பைத்தியங்களாக ஏன் எண்ணிக் கொள்ள வேண்டும்,”

“ஆமாம், ரொம்பவும் புத்திசாலித்தனமாகத்தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறாய், போ.”

“கவலைப்படாதீர்கள், ஒரு குறையும் வராது.”

“விளையாடாதே, விக்கிரமதித்தா. இதுதான் சமயம் என்று மதுராந்தகன் உன்னைச் சிரச்சேதம் செய்துவிட்டுத் தான் மறுவேலை பார்ப்பான்.”

“பார்க்கட்டுமே...?”

“அடப்பாவி... இதற்காகவா என் சகோதரியை மணந்தாய்...?”

“நம்மவரின் வாழ்வு நித்தியகண்டம் பூரண ஆயுள். இது அரசர்குல பெண்களுக்கும் தெரிந்ததுதான்.”

“எழில்நங்கை பெருமைப்படும் அளவிற்கு நீயொன்றும் போரிலே மாளப் போவதில்லை. நாற்சந்தியில் யானையின் கால்களால் தலை இடரப்பட்டு மாளப் போகிறாய்...?”

“நான் நல்லதை எண்ணி நம்பிக்கையோடு இருப்பவன்.”

“பாழாய்ப் போனாய்... அந்த மதுராந்தகன் காரியங்களை வஞ்சகமாகச் செய்கிறான். உன் சவாலை ஊரெங்கும் பறை கொட்டாத குறையாக அறிவிப்பு செய்கிறான். அதன் விளைவு என்னாகும் தெரியுமா?”

“நல்ல விளைவாகவே நாம் நம்புவோம்” என்று கூறிய விக்கிரமதித்தன், “வஞ்சகமும் திறமையும், மதுராந்தகனுக்கு மட்டுமே சொந்தமல்ல. அதோடு அவனது வஞ்சகம் அப்படியொன்றும் முறியடிக்க முடியாததுமில்லை.

கவலையை விடுங்கள். கவலைப்படுகிற மாதிரி கொஞ்சமும் காட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். உங்களைப் பார்க்கிறவர்களெல்லாம் நீங்கள் கவலையற்றவராகவும், சகஜமாகவும், சந்தோஷமாயும் இருப்பதாகத் தெரிய வேண்டும். அதிகாரிகள் உங்களைச் சந்திக்க வந்தால் சுமுகமாகவே பேசுங்கள். மன்னர் விஷயமாகப் பேச்சு வந்தால் தட்டிக் கழித்து விடுங்கள். மதுராந்தகனின் பேரில் அனுதாபம் காட்டுகிற மாதிரியே நடந்து கொள்ளுங்கள். தினசரி அலுவல்களில் எந்தவிதமான மாற்றத்தையும் காட்ட வேண்டாம்” என்று ஆறுதல் கூறி தைரியமூட்டி அனுப்பி வைத்தான்.

பஞ்சணையில் படுத்து கால்களை நீட்டி நெட்டுயிர்த்தான். சிறிது நேரம் எதையோ வெறித்துப் பார்த்தபடியிருந்தான். அப்போது அங்கே பிரவேசித்த எழில் நங்கை அவனது கோலத்தைக் கண்டாள். பஞ்சணையில் அவன் அசைவற்றுக் கிடந்ததையும் அவனது முகம் கல்லாய்ச் சமைந்து போயிருந்ததையும், வெறித்துக் கிடந்த கண்கள் அவன் தீவிர சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விட்டிருந்ததையும் கண்டுணர்ந்த அவள் மஞ்சத்தில் அமர்ந்து அவனது மார்பில் மெல்லச் சாய்ந்தாள். தன் முரட்டு மார்பில் அவளது பூவுடல் பட்டதுமே உணர்வலைகளால் தாக்கப்பட்டு சிந்தனை அறுபட்டுத் தெளிவடைந்த விக்கிரமதித்தன் புஷ்பக் கொத்து போல், மேலே விழுந்து கிடந்த அவளைக் கண்டான். அவனை அவள் அன்பு ததும்ப பார்த்தாள். அவனது முகத்தில் - சகஜமாய் நிலவும் விஷமமும் அலட்சியமும் புன்னகையும் இல்லாதது கண்டு அனுதாபம் கொண்டு அவனை நெருங்கிச் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள். தன் மலர்க்கைகளால் அவனது தலைக்கேசத்தை

வருடிக் கொடுத்து, “ஏன் ஒருமாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்...?” என்று வினவினான்.

அவளையே சிறிது நேரம் பார்த்த விக்கிரமாதித்தன், “உன் விசாரிப்பு எவ்வளவு ஆறுதலாக இருக்கிறது தெரியுமா?” என்றான். அவள் அதற்குப் புன்னகை மட்டுமே செய்தாள். பிறகு அவனே, “சில வார்த்தைகள் இருக்கின்றன எழில் நங்கை. அவைகளுக்கான அர்த்தத்தைப் பெண்களால் தான் தர முடிகிறது. ஆறுதல் என்ற வார்த்தையும் அவற்றில் ஒன்று” என்றான். “ஆண்களால் ஆறுதல் தர முடியாதா?” என்று கேட்டாள் அவள்.

“ஆண்களால் தரப்படும் ஆறுதலுக்கு அபயம் என்று பெயர். ஆறுதல் வேறு. அபயம் வேறு. ஆறுதல், நளினமானது. வெய்யிலில் வாடியவனுக்குக் கிடைக்கும் ஓடை நீரைப் போன்றது. அதைப் பெண்களால்தான் தரமுயும்.”

“இலக்கியவாதியாகி விட்டீர்கள் போலிருக்கிறது.”

“மலர் இருக்கும்போது மணம் எழுத்தானே செய்யும்?”

“என்ன சொல்கிறீர்கள்...?”

“இலக்கியம் தானாக எழுந்து விடுவதில்லை. ஒரு காரணம் இருந்து தூண்ட வேண்டியிருக்கிறது. இங்கே நீ காரணமாக இருந்து விட்டதால் என்னிடம் இலக்கியம் பிறந்திருக்கிறது. நீ மலராக வந்திருக்கிறாய். நான் மணமாக விககிறேன்.”

அவனது கூற்றைக் கேட்டதும் அவளையே இமை கொட்டாமல் பார்த்தாள் அவள். அவனது பேச்சு சாமர்த்தியமும் அந்த சாமர்த்தியத்தை அவன் வெளிப்படுத்திக் கொண்ட விதமும், அவளை ரொம்பவும் கவர்ந்தன.

இதற்கிடையில் தன்னை வைத்த கண் வாங்காமல் அவள் பார்த்ததைக் கவனித்த விக்கிரமாதித்தன், “ஏன் இப்படிப் பார்க்கிறாய் எழில் நங்கை...?” என்று கேட்டான்.

“இதுகூட ரொம்பவும் குறைவுதான்” என்றாள் அவள் சம்பந்தமில்லாமல்.

“குறைவா...?” புரியாமல் கேட்டான் அவன்.

“என்ன சொல்கிறாய் நீ...?”

“இந்திரனைப் போல் ஆயிரம் கண்கள் எனக் கில்லையே என்று குறையாக இருக்கிறது.”

“ஏனப்படி...?”

“இருந்தால் காலமெல்லாம் உங்களைப் பார்த்தபடி இருக்கலாம், அதோடு...”

“அதோடு...?”

“கைகள் இரண்டுதானே இருக்கின்றன? நாக்கும் ஒன்றுதானே இருக்கிறது.”

“இப்படியும் ஒரு குறையா உனக்கு...?”

“ஆம், ஆயிரக்கணக்கில் கைகள் இருந்தால் உங்களை இடைவிடாமல் தொழுதபடியே இருக்கலாம். பல்லாயிரம் நாக்குகள் இருந்தால் அதேபோல் துதித்துக்கொண்டே இருக்கலாம். அப்போதுதான், எனக்குத் திருப்தியாக இருக்கும். இப்படியொரு குறையை வைத்து ஆண்டவன் தன் சிருஷ்டி நேரத்தை வீணடித்து விட்டதாகத் தோன்றுகிறது எனக்கு...” என்று கூறி கலகலவெனச் சிரித்தாள் அவள்.

அவளது சிரிப்பை ரசித்த அவன், “இந்தச் சிரிப்புக் கூட அப்படித்தான். பெண்கள் சிரிக்கும்போதுதான் சிரிப்பின் பேரில் விருப்பம் உண்டாகிறது” என்றான்.

“ஆண்கள் சிரித்தால் யாருக்கும் விருப்பம் வருவ தில்லையா?” கேட்டான் எழில் நங்கை.

“நீயேதான் சொல்லேன். ஆண்களின் சிரிப்பைக் கண்டு எத்தனை பெண்கள் மயங்கிப் போகிறார்கள்? சொல். அப்படியே அவர்கள் சிரித்தாலும் பெண்களைப்போல் சிரிப்பதாகத்தான் சொல்கிறார்கள். என்ன சொல் கிறாய்...?”

“இதையெல்லாம் நன்றாகத்தான் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்...”

“முழுவதையும் கேள் எழில் நங்கை. இந்த அழகு என்ற வார்த்தையும் இந்தப் பெண்களுக்குத்தான் சொந்தம். ஒரு பெண் அழகாக மட்டும் இருந்து விட்டால் எத்தனை உள்ளங்கள் அவளுக்குக் ஏங்க வேண்டியிருக்கின்றன தெரியுமா? அதுவும் அப்பெண் உன்னைப் போல் பெரும் நாட்டியக்காரியாக வேறு இருந்து விட்டால் கேட்கவே வேண்டாம்” என்று கூறிய விக்ரமமதித்தன், “மறந்தே விட்டேன். நீ நாட்டியமாடி ரொம்ப நாட்களாகி விட்டதல்லவா?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம்.”

“இப்போது உன் நாட்டியம் இங்கே நடந்தால் மக்களுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். அரசியல் பூசல்களால் குழம்பிக் கிடக்கும் நிலையில் உன் கலை நிகழ்ச்சிகள் அவர்களைப்

பரவசப்படுத்தும். அதோடு நீ இப்போது சாளுக்கிய சாம்ராஜ்யத்தின் அரசி. சோழ நாட்டில் சாளுக்கிய அரசி நடனமாடினால் அது எனக்கும் கௌரவம். இந்த நாட்டிற்கும் கௌரவம், ஆடுவாயா...?”

“இதென்ன கேள்வி? என்னை ஆட்டுவிப்பதே நீங்கள்தானே...?”

“தோழிகளையும் வாத்ய வித்யாதரர்களையும் காஞ்சியிலிருந்து தான் அழைத்துக்கொள்ள வேண்டுமா?”

“அவர்கள் இருந்தால் நல்லது. சிரமமிருக்காது. பழகியவர்கள் அல்லவா?”

“ஆகவேதான் சாளுக்கிய ராணியான பின்பும் அவர்களையெல்லாம் நீ சந்திக்கவில்லை போலிருக்கிறது” குறை கூறினான் விக்ரமமதித்தன்.

“அவர்களொன்றும் அதைத்தவறாக எண்ணிக்கொள்ள மாட்டார்கள்.”

“அது வேறு விஷயம். உன் தோழிகள் உனக்குக் கட்டுப்பட்டவர்கள். அவர்கள் எதுவும் சொல்லத்தான் மாட்டார்கள். ஆனால் உன்னைத்தன் மகள் போல் வளர்த்த செவிலி உள்ளுக்குள் ஆதங்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்க மாட்டாளா...?”

விக்ரமமதித்தன் கூறுவது உண்மையாகவே பட்டது அவளுக்கு. என்வே அவளது கூற்றை ஒப்புக்கொண்டு மௌனமாய் இருந்தாள். விக்ரமமதித்தன் சற்றே யோசனை செய்துவிட்டு, “ஏன் எழில் நங்கை, உன் செவிலியோடு எவ்வளவு காலமாய் இருந்து வருகிறாய் நீ...?” என்று கேட்டான்.

“பிறந்ததிலிருந்து அவரிடம்தான் இருந்து வருகிறேன். அதுவும் செவிலி கூறித்தான் எனக்குத் தெரியும்” என்றாள் அவள்.

அவளது குரலில் கவலை இழைந்தோடியதைக் கவனித்த விக்கிரமாதித்தன், “உன் கவலைகளை நான் கிளறி விட்டேனா எழில் நங்கை?” என்று கேட்டான்.

“எல்லா கவலைகளையும் மறக்கடிப்பதற்குத்தான் நீங்கள் வந்து விட்டீர்கள்... எனக்கேது கவலை? அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை பிரபு. பழைய நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிப் பேசுவதால் பரிகாரம் கிடைக்கப் போவதில்லைதான். இருந்தாலும் அவற்றை நினைவுபடுத்தும்போது ஏதோ ஒரு குறை எனக்கு உண்டாகி விட்ட மாதிரி இருக்கிறது.”

“அதில் வியப்பென்ன இருக்கிறது?” என்ற விக்கிரமாதித்தன் “உன் தாய்க்கு என்ன ஆயிற்று... ஏன் அவளுடன் வாழவில்லை நீ...” என்று கேட்டான்.

“அந்த விஷயம் செவிலிக்கே தெரியாதாம். என்னைக் குழந்தைப் பருவம் முதல் வளர்த்ததற்குக் காரணமாக இருந்தவர் சோழ மன்னர். என்னைச் செவிலியிடம் ஒப்படைத்தவரும் அவர்தான். அதனாலேயே என், மீது அளவு கடந்த பாசம் அவருக்கு. அதனால்தான் என்னை ராஜநர்த்தகியாகவும் ஆக்கியிருக்கிறார்...”

அவன் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசாமல் அவளது கைகளைப் பற்றித் தன் கைகளுக்குள் சிறை வைத்தான். சிறிது நேரத்தில் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். பிறகு இருந்தாற் போலிருந்து, “உனக்கு புரவி ஏறத் தெரியுமா?” என்று கேட்டான். அவள் “தெரியும்” என்றதும், “அப்படியானால்

வா...” என்று சொல்லி அவளை அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

இருள் முகிழ்ந்து விட்ட அந்த நேரத்தில் சோழ கங்கம் ஏரியின் அருகேயிருந்த புரவிக் கொட்டடிக்கு இருவரும் சென்றார்கள். நான்கு புறங்களிலும் பலமான கவர்கள் பாதுகாக்க, உள்ளே பெரும் கொட்டிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. கொட்டடியில் நுழைந்ததுமே கதவைச் சாத்தித் தாளிட்ட விக்கிரமாதித்தன் புரவிகள் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றான். பந்த ஒளியில் கொட்டடியில் சுமார் என்பது புரவிகள் இருந்ததைக் கண்டு சந்தோஷமடைந்த அவன் இரு புரவிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும்படி சொன்னான் அவளிடம். அவளும் சிரித்துக் கொண்டே இரண்டு அரபு நாட்டுப் பரிகளைக் காட்டினாள். அப்பரிகள் சிறப்பாக இருந்ததைக் கண்ட விக்கிரமாதித்தன், “சரி, வா போகலாம். பயணத்தைக் காலையில் வைத்துக் கொள்வோம்” என்றதும் இருவரும் திரும்பி நடந்தார்கள். உற்சாகம் மிகுந்திருந்த எழில் நங்கை முன்னே நடந்து போய் வாயிற் கதவைத் திறக்க எத்தனித்தான். அப்போது விக்கிரமாதித்தன் திடீரென ஓடிப்போய் அவளைப் பின்னுக்கு இழுத்தது மட்டுமின்றி அவள் உதடுகளை மூடி எச்சரிக்கவும் செய்தான். அதையடுத்து எதிர்பாராத சம்பவங்கள் அங்கே நிகழலாயின.

❀ ❀

அத்தியாயம் இருபத்தாறு

"இருமையும் ஒருமை தன்னில்
ஈந்தனை எந்தாய் உந்தன்
பெருமையென் என்று நான்தான்
பேசுவேன் பேத மின்றி
உரிமையால் யானும் நீயும்
ஒன்றெனக் கலந்து கொண்ட
ஒருமையை நினைக்கின் றேனென்
னுள்ளகழ் தழைக்கின் றேனே..."

- திருவருட்பா

விக்கிரமாதித்தனின் திடீர் நடவடிக்கைகளுக்குக் காரணம் தெரியாமல் எழில் நங்கை குழம்பிய நேரத்தில் காரியங்கள் மேன்மேலும் அவள் குழம்புகிற மாதிரியே நடந்தன. சாளுக்கிய மன்னன் அவளைப் பின்னால் இழுத்துப் பேசாமல் தடுத்து இருள் மண்டிக் கிடந்த பகுதியை அடைவதற்கும் வாயிற் கதவு தட்டப்படுவதற்கும் சரியாக இருந்தது. தட்டலையடுத்து, "விக்கிரமாதித்தா, மரியாதையாகக் கதவைத் திறந்துவிடு. இல்லையென்றால் உடைக்கப்படும்" என்ற அதட்டலொலி எழுந்தது. விக்கிரமன் மௌனமாகவே இருந்தானாதலால் அதட்டல் மேலும் பெருத்தது. "விக்கிரமாதித்தா, காஞ்சியில் தப்பியது போல் இங்கேயும் தப்பி விடலாமென எண்ண வேண்டாம். இங்கே தேவைக்கு அதிகமான வீரர்களும், பந்தங்களும் இருக்கின்றன" என்று குரலெழுந்தது.

ஏதோ ஆபத்து உருவாகி விட்டதென அவள் அச்சமுற்ற அந்த வேளையில் ஆடிப்போய் விடாதிருந்த விக்கிரமாதித்தன்

அவள் காதில் ஏதோ கூறிவிட்டு விடுவிடுவென நடவடிக்கைகளில் இறங்கலானான்.

வெளியே நின்று அதட்டியவன் பொறுமையை இழந்து வாயிற் கதவை உடைத்துத் திறக்கும்படி கட்டளையிட்டான்; தடால் தடாலென வீரர்கள் அதை இடித்து உடைக்க முற்பட்டார்கள். அப்போது திடீரென கதவு சற்று திறக்கப்படவே இடித்துக் கொண்டிருந்த வர்களில் ஒருவன் உள்ளே விழுந்தான். அதற்காகவே உள்ளே காத்திருந்த விக்கிரமாதித்தன் மின்னல் வேகத்தில் கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டதுடன் வீரனின் வாளை உருவி அதை அவன் நெஞ்சிலே பாய்ச்சி எடுத்துவிட்டு வாளை கையில் வைத்துக் கொண்டான்.

கணநேரத்தில் தங்களில் ஒருவனை இழந்துவிட்ட அவ்வீரர்களின் தலைவன் பலவிதமான கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தவண்ணமாய் கதவை உடைத்து விழ்த்தியபோது உள்ளே இருள் அவனை வரவேற்றது. அதுமட்டுமல்ல, புரவிகளும் அவர்களை வரவேற்பது போல் உள்ளேயிருந்து வெளியேறும் நிலையில் திமிறி நின்றன. கதவு உடைந்ததுமே அதிர்ந்து போன அவை துள்ளியும், எம்பியும் வெளியேறியதால் முன்பாக இருந்தவர்களில் மூவர் கீழே விழுந்து மிதிபட்டார்கள். வெளியேறிய புரவிகள் இஷ்டப்படி மிரண்டு ஓடியும், முட்டியும் சென்றதாலும் பந்தம் பிடித்திருந்தவர்கள் அவற்றைக் கீழே தவற விட்டதாலும் அவை அனைந்து இருளை அதிகரித்தது மட்டுமின்றி புகையையும் உண்டாக்கின. உள்ளே இருளை உண்டாக்கிப் புரவிகளை அவிழ்த்துவிட்டுக் காத்திருந்த விக்கிரமாதித்தன் தற்போதைய குழப்பமான சூழ்நிலையை நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டான். வெளியே

நின்றவர்கள் முரட்டுப் புரவிகளிடமிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொள்வதற்கே பெரும் சிரமம் கொள்ள வேண்டி இருந்ததால், புரவிகளின் வயிற்றை அணைந்தவண்ணமாய் வெளியேறிய விக்கிரமாதித்தனையும், எழில் நங்கையையும் கவனிக்க இயலாதவர்களானார்கள். மிகவும் திறம்படத் தப்பிய அவ்விருவரும் கணிசமான தூரத்திற்குச் சென்றபின் கூட்டித் தழுவிருந்த புரவிகளில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

கனவு போல் முடிந்த காரியங்களை நம்ப முடியாத நிலையில் நம்பிய எழில்நங்கை அதிசயத்துடன் விக்கிரமாதித்தனைப் பார்த்து, “எதிரிகள் வந்தது உங்களுக்கு மட்டும் எப்படித் தெரிந்தது...? நானும் உங்களுடன்தானே இருந்தேன்?” என்று கேட்டாள்.

K

“எழில் நங்கை, இதை நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தேன். ஆலோசனை அவையில் நான் குறுக்கிட்டது அவனுக்குப் பாதகமானது என்பதை மதுராந்தகன் உணர்ந்து கொண்டிருந்தான். ஆதலால், நான் கேட்டிருந்த இரண்டு நாள் அவகாசத்தில் எப்படியும் என்னை அகற்றிவிட முயலுவான் என்று எதிர்பார்த்தேன். அது தவறவில்லை. என்னைக் கண்காணித்து இங்கே கொட்டடி வரை தொடர்ந்து வந்திருப்பார்கள் எதிரிகள். நீ கதவின் தாழ்ப்பாளைத் திறக்கப்போன போது அவற்றுக்கு வெளியே இருந்த மரத்தின் கிளைகளில் திடீரென பந்த ஒளி பிரதிபலிப்பதையும், அது வாயிற்படியை நோக்கி நகர்வதையும் கண்டேன் நான். இந்தப் பொட்டலில் திடீர் ஒளி உண்டான விதம் எனக்குச் சந்தேகத்தை அளித்தது. அதை வீரர்தலைவன் தன் மிரட்டலில் உறுதிப்படுத்தினான்” என்று கூறிய விக்கிரமாதித்தன், “காஞ்சியில் உன்னை மிரட்டிய வீரர்தலைவன்தான் இவனும் என்பது நமக்குப்

புரிந்து விட்டது. இதில் இருந்தே இவன் மதுராந்தகனின் கையாள் என்பதும் புரிகிறதல்லவா?” என்று கேட்டான்.

அவள் பதிலேதும் சொல்லவில்லை. அவனது மதிநுட்பத்தை எண்ணி வியந்தாள். இதற்கிடையில் விக்கிரமாதித்தன் புரவியைப் பெற்றதற்கான காரணத்தை விளக்கினான். அதையடுத்து எங்கோ பயணப்பட்டார்கள் அவர்கள்.

✧ ✧

விக்கிரமாதித்தனின் சவால் நிரூபிக்கப்பட வேண்டிய நாள் வந்ததும் சோழ ஆலோசனை அவை பரபரப்புடன் கூடியது. விக்கிரமாதித்தன் அடையப் போகும் தோல்வியைக் கண்டுகளிக்கட்டும் என்று கருதி அந்த அவையில் ஏராளமான மக்களையும் கூட்டி வைத்திருந்தான் மதுராந்தகன். அனைவரிடையே ஆர்வமிருந்த அளவிற்கு அவநம்பிக்கையும் இருந்தது. விக்கிரமாதித்தன் பைத்தியக்காரத்தனமாய் பேசியதாகவே பலர் கருதினார்களாதலால் அவனது தோல்வியை எதிர்பார்த்து அமர்ந்திருந்தார்கள். நேரமாக ஆக விக்கிரமாதித்தன் வராதது கண்டு மதுராந்தகன் மகிழத் தொடங்கிய வேளையில் மட்டம் தட்ட வந்தாற்போல் அவையில் பிரவேசித்தான் விக்கிரமாதித்தன். “நம்மைப் பிடித்த சனி விடாது போலிருக்கிறதே...” என்றெண்ணி முணுமுணுத்தான் மதுராந்தகன். அமைச்சர் எழுந்து விஷயத்தை ஒருமுறை விளக்கிவிட்டு, “விளக்கங்களுக்கு அவை காத்திருக்கிறது” என்றார் விக்கிரமாதித்தனிடம்.

“விளக்கங்களுக்கல்ல, நிரூபணத்திற்கு” என்று குறுக்கிட்டுக் கூறிய மதுராந்தகன், “நிரூபணம் ஆகாவிட்டால்

கிரச்சேதம் செய்வதாகவும் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது" என்று நினைவூட்டினான்.

என்போராயத்தின் தலைவர் எழுந்து, "சாளுக்கிய மன்னர் ஒருமுறை யோசித்துக் கொள்வது நல்லது. இந்த ஆலோசனை அவையில் எடுக்கப்படும் முடிவுகள் எந்தக் காரணத்திற்காகவும் கைவிடப்படுவதில்லை. அதுதான் இங்கேயா?" என்று ஏதோ தண்டனை உறுதியாகி விட்டது போலவும் விக்கிரமாதித்தன் அதற்காக பயந்து கெஞ்சக் கூடும் என்பது போலவும் பேசினார். அனைவரும் ஏறக்குறைய அவ்வாறே பேசினார்கள். விக்கிரமாதித்தனோ தன் வழக்கமான புன்னகையை வெளியிட்டுவிட்டு விளக்கம் கூறலானான்.

"இந்தச் சோழ நாட்டிற்கு வருவதற்கு முன்னால் அதிராஜேந்திரரைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்டதுண்டே தவிர, அவரது பிறப்பு குறித்து எனக்கு எதுவும் தெரியாது. தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. இந்த நிலையில் வனவாசியிலிருந்து காஞ்சிக்குப் புறப்பட்டு வந்த நான் வழியில் காபாலிகர்கள் இருவரது கூற்றினைக் கேட்க நேர்ந்தது. அதிராஜேந்திரர் வீரராஜேந்திரரின் மகனல்ல என்று பேசிக்கொண்டார்கள் அவர்கள். நான் வியந்தேன். அதிராஜேந்திரர் சோழ மன்னரின் புதல்வரில்லை என்றால் எப்படிப் பட்டத்து இளவரசராக இருக்க முடியும் என்று யோசித்தேன் நான். இதற்கிடையில் எழில்நங்கை அதிராஜேந்திரரின் சகோதரி என்ற விஷயம் பில்ஹணர் மூலம் தெரிந்தது அப்படியானால், அவளும் வீரராஜேந்திரரின் புதல்வியல்ல என்றாகிறது. அவளுக்கு ராஜநந்தகி என்னும் பட்டம் திடீரென மன்னரால் அளிக்கப்பட்டது என்பதையும் அறிந்தேன் நான். எனக்குள் சந்தேகம்

உண்டாயிற்று. இருவரது பிறப்பு சம்பந்தமாக ஏதோ மர்மமிருக்கிறது என்றெண்ணிய நான் அது விஷயமாகவும் அக்கறை கொண்டேன்."

"இந்த நிலையில் காஞ்சியில் மதுராந்தகரின் அன்புச் சிறையிலிருந்து தப்பிய நான் வடபெண்ணைக்குப் போகும் வழியில் நடுத்தர வயதுடைய பெண்மணி ஒருத்தியைக் காப்பாற்றி அவளது விருப்பத்தின் பேரில் அவளை வீரராஜேந்திரரிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தேன். அப்போதெல்லாம் அப்பெண்மணியைப் பற்றி நான் எதையும் நினைத்துக் கொள்ளவில்லை. அதற்கு அவசியமும் இல்லை. ஆனால் இரட்டப்பாடி போரை முடித்துவிட்டுக் கல்யாணபுரத்திற்குத் திரும்பும் நிலையில் சோழ மன்னரிடம் விடைபெற்றுச் செல்ல வந்தபோது நான் கண்ட காட்சியை என்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை. அங்கே சோழ மன்னரும் அந்த நடுத்தர வயதுப் பெண்மணியும் ஆலிங்கன நிலையில் இருந்தார்கள். என்னிடம் ஏதேதோ கற்பனைகள் தோன்றின. ஆனால் நேரமில்லாத நிலையில் அதுபற்றி ஆராயாமல் திரும்பினேன்."

"சோழ மன்னர் இறந்து அதிராஜேந்திரர் மணிமுடி சூட மறுப்பு கிளம்பியதையும் அதற்குப் பரவலாகச் சொல்லப் பட்ட காரணம் என்ன என்பதையும் கல்யாணபுரத்தில் இருந்த நான் கேள்விப்பட்டேன். அவரது பிறப்பு குறித்து இருந்த மர்மமும் அதையடுத்து எனக்கு நேர்ந்த அனுபவங்களும், ஆலிங்கனக் காட்சியும் எனக்கு ஒவ்வொன்றாய் நினைவிற்கு வந்தன. அந்த நடுத்தர வயதுப் பெண்மணி வீரராஜேந்திரரின் மனைவியாக இருக்கலாம் என்று தோன்றியது எனக்கு. படையுதவி தர முன்வந்த அதிராஜேந்திரருக்குக் கைம்மாறு செய்ய வேண்டிய நிலை

வந்துவிட்டதாகக் கருதிய நான் கடமைையைச் செய்ய கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்கு வந்தேன். இங்கே வந்தபின் நான் பேசியவை உங்களுக்கே தெரியும்.”

“நடுத்தர வயதுள்ள பெண்மணியின் பேரில் கொண்ட ஊகத்தில் சவாவிட்டு விட்ட நான் எழில் நங்கையிடம் அவளது தாய் குறித்து பேச்சு கொடுத்தேன். அவளது பதில்கள் என் ஊகத்தைப் பலப்படுத்தின. எனவே அந்தப் பெண்மணியைத் தேடிக்கொண்டு இருவரும் புரவிகளில் புறப்பட்டோம். இன்னாரெனக் காட்டிக்கொள்ளாமல் வடபெண்ணைப் பாசறையில் ஆலிங்கனம் புரிந்து சோழ மன்னர் சோழ நாடு திரும்பி பழையாறையில் தங்கியிருப்பதாகக் சொல்லியிருந்தாராதலால் அப்பெண்மணியும் அங்கேதான் இருக்கவேண்டும் என்றெண்ணிப் பழையாறைக்குச் சென்ற நாங்கள் சிரமங்களுக்கிடையில் அவரைச் சந்தித்தோம்.”

விக்கிரமாதித்தன் பேச்சை சற்று நிறுத்தி அவையினரைக் கவனித்தான். மதுராந்தகனைத் தவிர அனைவரும் அமைதியாகவும் ஆர்வமாகவும் இருந்தது அவனுக்குத் தெரிந்தது. மதுராந்தகன் மட்டும் பேயறைந்தாற்போல் காணப்பட்டான். அதைக்கண்டு உள்ளுக்குள் சிரித்துக் கொண்ட விக்கிரமாதித்தன் தொடர்ந்து கூறலானான்.

“அந்த அம்மையாரின் பெயர் அருள்மொழி நங்கை. அவரிடம் அவரைக் காத்த நிகழ்ச்சியைக் கூறி என்னை அறிமுகம் செய்து கொண்ட நான் எந்தவிதமான பீடிகையும் போடாமல் அவருக்கும் வீரராஜேந்திரருக்கும் உள்ள உறவு பற்றிக் கேட்டேன். அதற்கு அவர் பதில் கூற முடியாமலும் பதில் கூறாமல் இருக்க முடியாமலும் தவித்தார்.

“உறவு ஒன்றுமில்லை என்று சொல்வீர்களானால் வீரராஜேந்திரரின் பெயருக்குக் களங்கம் உண்டாக்குவது போல் அமைந்துவிடும் என்றேன் நான். அவர் சங்கடப்பட்டார்.”

“என்னைத் துன்புறுத்தாதீர்கள்” என்று மன்றாடினார் அவர்.

“மன்னிக்க வேண்டும் தாயே. உங்களைத் தேடி நான் வந்தது துன்புறுத்துவதற்காக அல்ல. நாட்டிற்கு உண்டாகக் கூடிய அபாயத்தைப் போக்குவதற்காகத்தான்” என்றேன் நான்.

“எனக்கும் நாட்டிற்கும் என்ன சம்பந்தம்...?” என்று கேட்டார் அவர்.

“அப்படித்தான் அனைவரும் கருதுகிறார்கள். அவையெல்லாம் பொய்யென்று உங்கள் ஒருவருக்குத்தான் தெரியும். இதை நீங்கள் வெளிப்படுத்தி விடுங்கள் போதும்” என்றேன் நான்.

“இதெல்லாம் என்ன குழப்பம்...? எனக்கு எதுவும் தெரியாது” என்று தடுமாறினார் அவர்.

“அப்படிச் சொல்லாதீர்களம்மா. உங்கள் திருவயிற்றில் உதித்தவரை ஊரார் அனாதை என்று சொல்வதை ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா நீங்கள்..?” என்று ஏறக்குறைய முடிவு செய்து விட்டது போலவே கூறினேன் நான்.

தாங்கிக்கொள்ள முடியாத அவர் மயக்கமானார். பொறுமையாக இருந்த நான் மறுநாள் சந்தித்துக் கேட்கலானேன்.

“தாயே, அதிராஜேந்திரரும் இதோ நிற்கிறானே, எழில் நங்கை- இவளும் உங்கள் வயிற்றில் உதிக்கவில்லை என்றா சொல்லப் போகிறீர்கள்? ஏன் உண்மையைச் சொல்லத் தயங்குகிறீர்கள்? நீங்கள் மட்டும் உண்மையைச் சொல்லாத பட்சத்தில் உங்கள் புதல்வரும் புதல்வியும் எந்தவிதமான சுஷ்டங்களுக்கெல்லாம் ஆளாக வேண்டும் தெரியுமா? இத்தனை நாட்கள் வரை அனாதைகளாய் பேசப்பட்ட இவர்கள் அனாதையாகவே ஆகிவிடுவதைத்தான் வீரராஜேந்திரர் விரும்பினாரா? அவர் இருந்திருந்தால் இதையெல்லாம் அனுமதித்திருப்பாரா? உங்கள் புதல்வரை அரியணை ஏறவிடாமல் தடுப்பதுடன் அவரவர்களும் அவதூறு பேசித் திரிவதையா அனுமதிக்கப் போகிறீர்கள்? உங்கள் கணவருக்கு நீங்கள் செய்யும் உபகாரம் இதுதானா? என்று நான் கூறி முடித்தபின் மேலும் தயங்கிக் கொண்டிருக்க முடியாத நிலையில் தன் மகளை வாரி அணைத்துக் கொண்டார் அவர்” என்று கூறிய விக்கிரமாதித்தன் சற்று பொறுத்துவிட்டுச் சொன்னான்.

K

“மன்னர்கள் களவு வழியில் செல்வது இயல்பு. அவ்வாறே வீரராஜேந்திரரும் செல்ல வேண்டியிருந்தது போலும். அப்படிச் சென்று அவர் கண்டெடுத்த புதையல் தான் அருமொழி நங்கையார். களவுவழியில் ஈடுபட்ட பிறகு - அருள்மொழி நங்கையாரை ரகசியமாகத் திருமணமும் செய்து கொண்ட பிறகு - அந்த விவகாரங்களை யெல்லாம் மறைத்து கௌரவமாக வாழவே பிடித்திருக்கிறது. ஆகவேதான் அருள்மொழி நங்கையாரைப் பற்றி எதுவும் வெளியே வரவில்லை, அவருக்கு இரட்டைக் குழந்தைகளாய்ப் பிறந்த அதிராஜேந்திரர், எழில் நங்கை ஆகியோரைப் பற்றிய உண்மையும் மறைந்தன.

குழந்தைகளை வளர்க்கும் பொறுப்பேற்ற மன்னர், அவைகளைச் செவிலியிடம் ஒப்படைத்து நேரடிக் கண்காணிப்பில் வைத்திருந்தார். இதற்கிடையில் அவரும் அருள்மொழி நங்கையாரும் பிரிய நேரிட்டிருக்கிறது. சோழ மன்னரே கேட்டுக் கொண்டதின் பேரில் உண்மையை அருள்மொழி நங்கையாரும் வெளியிடவில்லை.

“இவர்களது ரகசியத் திருமணம் முடிந்து அதிராஜேந்திரரும் எழில்நங்கையும் பிறந்த பின்பே வீரராஜேந்திரருக்கு முறையான திருமணம் நடந்தது. அப்படி மணந்தவர் உலக முழுதுடையாள். மதுராந்தகரையும் கங்கைகொண்ட சோழரையும் பெற்றவர். மூத்த மனைவியின் புதல்வரான அதிராஜேந்திரருக்கு வீரராஜேந்திரர் இளவரசு பட்டம் கட்டியதற்கான காரணம் இப்போது புரிந்திருக்கும். மொத்தத்தில் முடிசூட்டு வைபவம் முறைப்படிதான் நடந்திருக்கிறது. முறைப்படி அதிராஜேந்திரர்தான் உரிமையுடையவராகிறார். அவர் அனாதையல்ல. இந்த உண்மை இன்றில்லை என்றாலும் என்றாவது ஒருநாள் வெளிப்பட்டுத்தான் ஆகும். சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்தனை இரவோடு இரவாக ஒழித்து விடுவதால் மறைத்துவிட முடியாது” என்று கொட்டடிச் சம்பவத்தைக் குறிப்பாக உணர்த்தியும் பேசி முடித்தான் விக்கிரமாதித்தன்.

பிரமை உலகமொன்றில் விழுந்துவிட்டதுபோல் ஸ்தம்பித்துக் கிடந்த அவை சற்றே சலசலத்தது. அங்கே அமர்ந்திருந்த அதிராஜேந்திரன் தன் தாயினை விக்கிரமாதித்தன் அடையாளம் கண்டுவிட்டது பற்றித்து அதுவரை அறியாதிருந்தானாதலால் தற்போது உணர்ச்சிவசப்பட்டு ஆசனத்தை விட்டு எழுந்தான். அதைக்கண்ட விக்கிரமாதித்தன் “சற்று பொறுங்கள்

அதிராஜேந்திரரே, தங்கள் தாயை அழைத்து வந்து நேரிலேயே நிறுத்துகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு வெளியே சென்று சிறிது நேரத்திலேயே அருள்மொழி நங்கையுடனும், எழில் நங்கையுடனும் நிரும்பினான். அனைவரது கண்களும் வியப்பால் விரிய அனைவரது இதயங்களும், மகிழ்ச்சியால் மலர- அனைவரது நாவும் மெளன் வாழ்த்துக்களால் குவிய, தன் தாயைக் கண்ட அதிராஜேந்திரன் தன் நிலை, தானிருக்குமிடம்- தன்னைச் சுற்றியுள்ளோர் அனைத்தையும் மறந்து குழந்தை போல் சென்று அருள்மொழி நங்கையாரைத் தழுவிக்கொண்டான். தாய் ஆனந்தமாக அழத் தொடங்கினாள். அன்றுவரை யார் யாரோவாக இருந்து நிலை மாறியார் யார் என இனம் தெரிந்து தாயுடன் ஒன்றிவிட்டதோர் பரவசத்தை எய்தி சோழ இளவல் அளவு கடந்து மகிழ்ந்தான்.

பிற்காலத்தில் நம்மிடையே தோன்றியவரான வள்ளலார் இறைவனிடம் தன்னை அர்ப்பணித்து ஒன்றிவிடத் துடித்தவர் பேச்சிலும் பாட்டிலும் அவ்விறைவனைப் போற்றுவதையே தன் வேலையாகக் கொண்டவர். ஆன்மீகத்தில் இழைந்தபோது அவருக்குப் போகப் போக ஆண்டவனிடமிருந்து தனித்திருப்பதாகவே தோன்றி விட்டது. அந்தப் பரவசத்தைப் பாடிப்பாடிப் பரந்தார் அவர்.

மகனுக்குத் தாயும் தெய்வம்தான். அந்தத் தாயை இன்னாநென அறியாமல் தற்போது சந்தித்தானாதலால், அதிராஜேந்திரன் இறைவனிடம் பரவசத்தால் ஒன்றிய பக்தனைப் போல் வள்ளலாரைப் போல் ஒன்றி மறந்திருந்தான்.

இந்தப் பரவச நாடகம் மதுராந்தகனின் கரகரத்த குரலால் கலைந்தது.

“நாடகம் முடிந்து விட்டதா...?” என்றான் மதுராந்தகன்.

பரவச நாடகத்தின் இடையிலே மதுராந்தகன் எழுந்தது செழுமையான பரப்பில் காளான் முளைத்தெழுந்தது போல் இருந்ததென்றால் அவன் எழுப்பிய குரலோ அர்த்தராத்நிரியில் எழுந்த நாயின் ஊளைச்சத்தம் போலிருந்தது அங்கிருந்தவர்களுக்கு.

அவனது கேள்வியை அசம்பாவிதமாய் எண்ணிய அமைச்சர், “இதென்ன சொல்கிறீர்கள் இளவரசே? தாயும் மகளும் சேர்ந்து விட்டதையா நாடகம் என்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

“வயதாகிவிட்டதால் தங்கள் அறிவுக்கு அஸ்தமனம் வந்துவிட்டது அமைச்சரே. எங்கேயோ இருந்தவனைக் கொண்டு வந்து நிறுத்திவிட்டால் அவன் அதிராஜேந்திரரின் தாயாகி விடுவானா?” என்று கேட்டான் மதுராந்தகன்.

அவனது பேச்சு கங்கைகொண்ட சோழனுக்கே பொறுமையைச் சோதித்து விடவே அவன் வாளை உருவிக் கொண்டு எழுந்தான். அவனைத் தடுத்து நிறுத்திய விக்किரமாதத்தன், “வாயால் பேச வேண்டிய இடத்தில் வாளால் பேசவேண்டாம் நண்பரே... பொறுமையாக இருங்கள். உங்கள் சகோதரர் தவறாக எதையும் கேட்டு விடவில்லை. அவரது சந்தேகம் நியாயமானது - அவர் மட்டும் இப்படித் கேட்காமல் போயிருந்தால், இது விஷயமாக ஒரு குறை விழுந்து விட்டிருக்கும். அது நேராத வகையில் மதுராந்தகரே கட்டிக்காட்டி விட்டதால் அவருக்கு நன்றி தெரிவிப்பதும் என்கடமையாகிறது” என்று கூறி அனைவரையும் அமர்த்தினான்.

அவனது பேச்சும் போக்கும் அவையோரையும் மற்றவரையும் வெகுவாகக் கவர்ந்தன. அவன்மீது மதிப்பும் உண்டாயிற்று. அந்த மதிப்புடனும் இயற்கையான ஆர்வத்துடனும் நடவடிக்கைகளைக் கூர்ந்து கவனிக்கலானார்கள்.

விக்கிரமமாதிர்தன் மதுராந்தகனை நெருங்கி “மதுராந்தகரே, உங்கள் சந்தேகம் நியாயமானதுதான். ஆனால் நியாயமான சந்தேகங்களை எழுப்பும் அளவிற்குத் திறமைசாலியாய் திகழும் நீங்கள் வெறும் உணர்ச்சிகளாலேயே எதையும் வெல்ல முயல்வதுதான் கவலையைத் தருகிறது என்று கூறி இதைப் பாருங்கள்” என்றபடி இடையிலிருந்ததொரு பொருளை எடுத்துக் காண்பிக்கவும் செய்தான். மதுராந்தகனின் கண்கள் சிவந்தன.

அத்தியாயம் இருபத்தேழு

‘I laugh not at another’s loss;
I grudge not at another’s gain;
No wordly wave my mind can toss;
I brook that is another’s pain;
I fear no foe; I seare no friend;
I dread no death; I fear no end’

- E. DYER

தன் இடையிலிருந்து பட்டுச் சீலையொன்றினை எடுத்துக் காண்பித்த விக்கிரமமாதிர்தன் “இதோ தந்தையார் தன் வாலிபப் பருவத்தில் அருள்மொழி நங்கையாருக்கு எழுதிய ஓலைச்செய்தி. இதிலுள்ள எழுத்துக்கள் உங்கள்

தந்தையாருடையதுதானா என்பதை நீங்கள் பார்த்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அமைச்சர் இருக்கிறார். கருமத் தலைவர் இருக்கிறார். அவர்களிடம் காட்டியும் தெரிந்து கொள்ளலாம். இந்த நிலையில் வீரராஜேந்திரர் காதல் செய்திகளை மட்டுமல்லாமல் அருள்மொழி நங்கையாரின் திருவுருவத்தையும் ஓவியமாக வரைந்துமிருக்கிறார். பாவம் பிற்காலத்தில் இப்படியொரு இக்கட்டு வரும் என்று அப்போதே நினைத்தாரோ என்னவோ?” என்று சொல்லி மதுராந்தகனிடம் தந்தான்.

அதை வாங்கிப் படித்தபோது மதுராந்தகனின் கண்கள் சிவந்தன. படித்து முடித்தபின் அதையும் நீட்டினான். அமைச்சரும் கருமத் தலைவரும் அதைப் படித்துவிட்டு அதிலுள்ள எழுத்துக்கள் வீரராஜேந்திரருடையதுதான் என்று உறுதி செய்தார்கள். மதுராந்தகன் ஏதோ கூற முற்பட்ட போது அங்கே இருந்தவர்களிடம் எதிர்ப்புக்குரல் கிளம்பவே பேசத் தயங்கினான். அதைக் கவனித்த விக்கிரமமாதிர்தன் முன்வந்து, “என்ன சந்தேகம்? மதுராந்தகரே, சொல்லுங்கள். எந்தவிதமான சந்தேகத்துடனும் உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளக் கூடாது. கேளுங்கள்” என்றான்.

“என் தந்தையாரைப் போலவே எழுதும் திறமை பெற்றவன் ஒருவன் கூட சோழ நாட்டில் இருக்க மாட்டான் என்று நினைக்கிறாயா விக்கிரமமாதிர்தா...” என்று கேட்டான் மதுராந்தகன்.

அவனது துணிச்சலைக் கண்டு வியந்தான் விக்கிரமமாதிர்தன். ஏமாற்றத்தின் நிழல் படிப்படியாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தும், எங்கெங்கோ மூலை முடுக்குகளில் ஒட்டிக் கிடக்கும் சந்தேக வித்துக்களைத் தேடிப் பிடித்து விதைக்க முற்பட்ட அவனது விடாமுயற்சியைக் கண்ட

சாளுக்கிய மன்னன், 'இவன் மட்டும் மூத்த மகனாக இருந்திருந்தால்... எப்படி இருக்கும்...?' என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

புன்முறுவலை இழக்காத விக்விரமாதித்தன், "மதுராந்தகரே, அந்த அளவிற்கு உண்மையை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் அனைத்து வரலாற்றையும், அறிந்த உங்கள் அன்னையை இங்கே அழைக்க வேண்டியதுதான். வீரராஜேந்திரருக்கு வாக்களித்திருக்கும் காரணத்தினால் இது விஷயமாய் எதுவும் பேசாமல் இருந்து வரும் நிலையில் அவர் வாய்ப்படவே நீங்கள் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்" என்றான்.

இதைக் கேட்டதும் மதுராந்தகனின் முகம் பேயறைந்த மாதிரி ஆயிற்று. தன் தாயை அவைக்கு அழைக்கும் நிலையிலோ தன் தாயின் மீது சந்தேகிக்கும் நிலையிலோ அவனில்லை. இதற்கிடையில் அவையில் குடிமக்களிடமிருந்து, 'அதிராஜேந்திரர் வாழ்க', 'சோழ மன்னர் வாழ்க', 'வீரராஜேந்திரர் வயிற்றுதித்த சோழ தேவர் வாழ்க வாழ்க', 'அருள்மொழி நங்கையார் வாழ்க' என்று பலவிதமான வாழ்த்தொலிகள் எழுந்தன. எந்த மக்களை நம்பிப் பலவிதமான வதந்திகளையும் கலகங்களையும் கலக்கவிட்டு ஆலோசனை அவைக்கு வரவழைத்திருந்தானோ - அதே மக்கள் தன்னைப் புழுதிவாரித் தூற்றும் அளவிற்குத் தயாராகி விட்டதையும். தன்னை நேசிப்பதற்கும் ஆதரிப்பதற்கும் அங்கே ஒருவரும் இல்லை என்பதையும் உணர்ந்து கொண்ட மதுராந்தகன் என்றுமே அடைந்திராத சோர்வினை அடைந்தான். மக்களை நம்பி அரசியலில் குறுக்கு வழியில் ஆதாயம் பெற எந்த நிலையிலும் முயலக்கூடாது என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொண்ட

அவன் விதியால் விலக்கப்பட்ட துரதிர்ஷ்டசாலியாய் ஆலோசனை அவையை விட்டு விடுவிடுவென வெளியேறினான்.

அதற்குப் பின்னால், ஆட்சேபம் தெரிவிக்க அங்கே ஒருவரும் இல்லை. தொடக்கத்தில் ஒரு மாதிரியாய் பேசியிருந்த எண்பேராயத்தின் தலைவர்கூட தற்போது மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார்.

அவையின் முடிவில் அதிராஜேந்திரனே சோழ மன்னனாக முடி சூடுவதென தீர்மானமான பிறகு முடிசூட்டு விழாவிற்கான நாளும் குறிக்கப்பட்டது. அன்றிலிருந்து மயன் சிருஷ்டித்த மாநகரம் போல் கங்கைகொண்ட சோழபுரமானது விழாக்கோலங்களினாலும் மக்களின் குதூகலங்களினாலும் புதுப்பொலிவு பெற்றுத் திகழ்ந்தது. பிரச்சினை உண்டாக்கி உரிமையானது நிர்ணயமாகியிருந்ததால், மக்களிடம் என்றுமில்லாத அசாதாரணக் குதூகலம் தழைத்திருந்தது. வீரராஜேந்திரர் முடிசூடியபோதுகூட இத்தகைய உற்சாகமும், அமர்க்களமும் இருக்கவில்லை என்று மக்களே பேசிக் கொண்டார்கள். இவ்வாறெல்லாம் அதிராஜேந்திரன் ஓரளவிற்குக் குதூகலம் அடைந்திருந்தாலும் மதுராந்தகன் விலகிப்போன விதம் குறித்து வேதனையே கொண்டிருந்தானாதலால், "எனக்கு இந்த அரியணை இல்லாமல் போனால் போகிறது. மதுராந்தகனே வேண்டுமானால் அமர்ந்து கொள்ளட்டும். எனக்குப் பெரும் வேதனையாக இருக்கிறது" என்று சலித்துக் கொண்டபோது, "நீங்கள் வேண்டாமென்றால் யார் விட்டார்கள்" என்று வேடிக்கையாகவும், "மன்னராகப் போகும் நீங்கள் மனம் தளரலாமா? சற்று பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்.

மற்றவர்களின் மனக்கஷ்டம் இல்லாமல் யாராலும் உயர்வினை அடைய முடியாது. இது உலக இயல்பு என்று வினயமாகவும் கூறி அவனைத் தைரியப்படுத்தி வந்தான் விக்ரமாதித்தன்.

சோழ மண்டலத்து ஜோதிடர்கள் கூடிக்குறித்த நாள் வந்தடைந்தபோது சோழ மண்டலமே கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் கூடிவிட்டது போல் பெரும் மக்கள் கூட்டம் அந்த வெற்றித் திருநகரில் கூடிவிட்டது. விழாக்களுக்கும், வைபவங்களுக்கும் குறைவில்லாத கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்கு அதிராஜேந்திரனின் முடிசூட்டு விழா எல்லை கடந்து சிறப்பாக அமைந்தது. சாளுக்கிய விக்ரமாதித்தன் அந்த வைபவத்தை எவ்வாறெல்லாம் நடத்த வேண்டுமென முன்கூட்டியே திட்டமிட்டிருந்தானாதலால் தட்சிண பாரதத்திலிருந்த அனைத்து மன்னர்களுக்கும் அழைப்பு விட்டிருந்தான். எனவே பல்வேறு மன்னர்களின் வதனச் சிறப்பைக் காணும் ஆர்வம் வேறு மக்களிடையே உண்டாகியிருந்தது. கதம்ப நாட்டு மன்னர் ஜெயகேசியும், கங்க நாட்டு மன்னன் தேவேந்திரவர்மனும் தவறாமல் வந்திருந்தார்கள். முதலாம் ராஜராஜசோழரது காலத்திலிருந்து பல்வேறு பகுதிகளாய்ப் பிரிந்து பல்வேறு சிற்றரசர்களால் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்த சேர நாட்டின் சார்பில் மகா மண்டலேச்சுவரரான இளையவேள் வந்திருந்தார். கொங்கு நாட்டிலிருந்து அரசியாரும், வேங்கி நாட்டிலிருந்து வினயாதித்தனும் வந்திருந்தார்கள். யாரும் எதிர்பாராத வகையில் வடகலிங்கத்து மன்னன் அனந்தவர்மன் வருகை தந்திருந்தான். ஈழத்திலிருந்தும் சக்கர கோட்டத்திலிருந்தும், பிரதிநிதிகள் வந்திருந்தார்கள். இவர்களல்லாமல் சோழ மண்டலத்தின் முக்கிய கோட்டங்களான பழுலூர்,

K

கொடும்பாளூர், சதுர்வேதிமங்கலம், திருமுனைப்பாடி ஆகியவற்றிலிருந்தும், வாகணப்பாடி, புலியூர், ஆமூர், தொண்டை மண்டலத்தின் தென்பகுதி ஆகியவற்றிலிருந்தும் சிற்றரசர்கள் வந்திருந்தார்கள். கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தின் பிரதான அரங்கில் அனைவரும் கடர் விளக்குகள் போல் அமர்ந்திருந்த காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. அந்த அவையில் கங்கைகொண்ட சோழன் காணப்பட்டானேயன்றி மதுராந்தகன் காணப்படவில்லை. அவ்விருவரது அன்னை உலக முழுதுடையாரும் ஸ்தல யாத்திரைக்குப் போய்விட்டபடியால் அவரையும் காணவில்லை. அருள்மொழி நங்கையார் அமர்ந்திருக்க அவருக்கு ஒருபக்கத்தில் எழில் நங்கையும், மறுபக்கத்தில் இரண்டாம் ராஜேந்திரனின் செல்வப் புதல்வியான மதுராந்தகியும் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்வரிசையில் படைத்தளபதிகளான பிரம்மாதிராஜர், அரையன் நாடாழ்வான் மூவேந்த வேளாளர், நரசிங்கவர்மர் ஆகியோர் வீற்றிருந்தார்கள். அவர்களையடுத்து கருமத் தலைவரும் ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம், அறங்கூர் அவை ஆகியவற்றின் தலைவர்கள் வரிசைப்படி அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் ஊர்க்காவல், நாடு காவல் அதிகாரிகளும், ஏரி வாரியம், பஞ்சவாரியம், பிரம்மதேயம் ஆகியவற்றின் தலைவர்களும் அரண்மனைக் கொடுக்கப்பிள்ளையும் வீற்றிருந்தார்கள். இவர்களைத்தவிர புலவர் குழுவும், உபதளபதிகளும், இதர அதிகாரிகளும் அந்தப்புர பெண்டிரும், பலதரப்பட்ட குடிமக்களும் சூழ்ந்து அவையை அலங்கரித்தார்கள். மாமன்னர்கள் அமர்ந்து அரசாண்ட அரியணையில் எளிமையான தோற்றத்துடன், வெண்கலச் சிலைபோல் அமர்ந்திருந்தான் அதிராஜேந்திரன். அவனுக்குப் பக்கத்தில் அவனிடமிருந்து தனித்து

நிற்பதுபோல் என்றுமில்லா பகட்டுகள் துலங்க புத்தாடைகளும் மன்னரணிகளும் அணிந்து சாளுக்கிய மன்னனாக அமர்ந்திருந்தான் விக்கிரமாதித்தன்.

ராஜசோதிடர் எழுந்து, "வேளைசம்பவித்து விட்டது, தொடங்கலாம்" என்றதும், அமைச்சர் விழுப்பரையர் என்றுமில்லா மகிழ்ச்சியுடன் பேசலானார். சோழரது வம்சாவளியை ஊழிக்காலம் முதற்கொண்டு ஒவ்வொன்றாய் அழகாகவும் நயமாகவும் விளக்கிய அவர், "அத்தகைய சக்கரவர்த்திகள் அமர்ந்து செங்கோல் புரிந்த சோழ அரியணையில் அமர்ந்துள்ள இரவிகுல திலகர், சோழ குலசேகரர், இராசாசிரியர், ஸ்ரீமேதினி வல்லபர், சகல புலனாசிரியர், வீரராஜேந்திரச் சோழத் தேவரின் அரும்புதல்வர் அதிராஜேந்திர சோழத்தேவர் மாமணி முடி சூடி சோழ வளநாட்டு பரிபாலன உரிமையை ஏற்று அருள வேண்டும்" என்று கூறி முடித்தார்.

K

அதிர்வேட்டுகள் முழங்கின. புரவிகளும் யானைகளும் முழங்கின. வாத்ய வித்யாதரர்கள் அனைவரும் கூடி யாழ், வீணை, குழல், மொந்தை, கின்னரி, தக்கை, கொக்கரி, முழுவம், மிருதங்கம், மத்தளம், தமருகம், முரசம் உடுக்கை, கர்பை, குடமுழா, தத்தலகம், தாளம், கொடுகொட்டி ஆகிய வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள். வாழ்த்தொலிகள் நாலாபுறங்களிலும் எழுந்தன. அந்த ரம்மியமான, அமார்க்களமான பரவசமான சூழ்நிலையில் சோழமகா வம்சத்தின் அரிய பொக்கிஷமான நவரத்தின முடியைக் கையிலே வாங்கி அதிராஜேந்திரனின் சிரசிலே சூட்டி புயலுக்குப்பின் உலவிய தென்றல் போல் புன்னகை புரிந்தான் விக்கிரமாதித்தன். அவையோரின் ஆரவாரம் அடங்கிய பின் மாமன்னன் அதிராஜேந்திரன் பேசலானான்.

"அவையோர்களே, என் அருமைக் குடிமக்களே, இன்று இங்கே நான் சூடியுள்ள மணிமுடி மகத்தானது. இதனைச் சூடிய நான் பாக்கியசாலி என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால் அதேசமயம், இத்தகைய மணிமுடி சிரசில் வெறும் அலங்காரமாக இருக்கச் சூட்டப்பட வில்லை என்பதையும் அறிகிறேன். இம்மணி முடியில் பதிந்துள்ள நவரத்தினங்களை விடப் பெரும் பொறுப்புகள் என் தோள்களில் இன்று பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பூட்டப்படும் விலங்கு பொன்விலங்கு என்பதால் ஒருவரும் மகிழ்ந்துவிட முடியாது. அப்படித்தான் அரியணை ஏறுவதும். மன்னனாகி விட்டேன் என்ற காரணத்தால் பொங்கிப் பூரித்து அமர்ந்துவிடுகிற வேளையில்லை இது. மாமண்டலத்திற்குக் காவலனாகி விட்டதை உணர்ந்துகிற வேளை இவ்வேளை. இந்த வைபவத்திற்கு உயிர்நாடியாய் அமைந்துவிட்ட விக்கிரமாதித்தருக்கு இதயம் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வது என் கடமையாகிறது. அந்தக் கடமை இனி சோழ மண்டலத்திற்கும் சாளுக்கிய மண்டலத்திற்கும் நீடித்த நட்பிற்கு அஸ்திவாரமாய் அமையும். நட்புக்கு சாளுக்கிய நாடு மட்டுமல்ல. இதோ இங்கே என் அழைப்பை ஏற்று வந்திருக்கும் பல்வேறு மன்னர்களையும், மன்னர் பிரதிநிதிகளையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நீங்கள் அனைவரும் என் நண்பர்கள்தான். யாரையும் பகைத்துக் கொள்ளும் எண்ணம் எனக்கில்லை. என் அருமைத் தந்தையார் காலத்தில் அளவுக்கு மீறி போர்கள் நடந்துவிட்டன. மக்களும் அளவு கடந்த தொல்லைகளை அனுபவித்து விட்டார்கள். என் காலத்தில் அவை நடக்கக்கூடாது. போரில்லாத, பகையில்லாத, பூசலில்லாதப் பொற்காலமாய் என் ஆட்சிக்காலம் அமைய வேண்டும். அதற்கு உங்கள் இதயபூர்வமான

ஒத்துழைப்புகளை அன்புடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். உரிமை பலருக்கு இருந்தாலும் மண்ணும் விண்ணும் அனைவருக்கும் ஒன்றுதான். இதில் யாரும் எந்த நிலையிலும் பேராசைக்கும், பகைமைக்கும் ஆளாகி தொல்லைப்பட வேண்டாம். மற்றவர்களின் நஷ்டத்தை விரும்பி அதில் சிரிப்பவனல்ல நான். பிறர் அடையும் லாபங்களைக் கண்டு முணுமுணுப்பவனும் நான் அல்ல. எந்தவித உலக நடவடிக்கைகளும் என் மனத்தைக் கெடுத்து விடாது. பிறரது துயரத்தில் நான் கவிக்க மாட்டேன். இவைதான் என் ஆட்சிக் காலத்தில் பிரதிபலிக்கும். இதனால் எல்லாம் நான் பகையைக் கண்டு அஞ்சுவதாக எண்ண வேண்டாம். எனக்குப் பகை குறித்தும் மரணம் குறித்தும் தயக்கமோ பயமோ கிடையாது. வாழ்க சோழ நாடு. வாழ்க சோழ மரபு.”

என்றுமில்லா தெளிவுடனும் தெம்புடனும் பேசி முடித்தான் அதிராஜேந்திரன். ஆனாலும் பேசியபின், அவன் அமர்ந்திருந்த தோரணை அவனிடம் உண்மையான தெம்பு உண்டாகியிருக்கவில்லை என்பதையே காட்டியது. அதைக்கண்ட விக்किரமாதித்தன், “இனி புலவர் பெருமக்கள் கவி பாடி போற்றலாம்” என்றான்.

அதையடுத்து புலவர் குழாம் கவிதை மழை பொழிந்தது. அனைத்துப் புலவர்களும் பாடி முடித்தபின் யாரும் எதிர்பாராத விதத்தில் எழுந்த விக்किரமாதித்தன், “சோழ மன்னரே, தங்களைப் போற்றி புலவர் பெருந்தகை பில்ஹணர் கவிதை ஒன்றினைத் தந்திருக்கிறார். அதைப் படிக்க அனுமதி உண்டா...?” என்று வினவினான்.

“படியுங்கள்... படியுங்கள்..” என்று அவையில் ஆரவாரம் எழுந்தது.

“அனுமதி தேவையே இல்லை சாளுக்கிய மன்னரே” என்றார் அமைச்சர்.

விக்किரமாதித்தனும் தன்னிடம் இருந்த ஓலைச் சுவடியைப் படிக்கலானான்.

வண்ணக ஓத்தாழிசைக் கலிப்பா

குறையாத அறத்தாலும் நிறைவான உரத்தாலும்
இறைபக்தி மனத்தாலும் இனியதமிழ்ப் பண்பாலும்
மறையாத புகழுக்கும் மறவாத பெயருக்கும்
முறையான அரசாட்சி முனைந்திட்ட அரசுலம்
நறவாகத்தான் கொடுக்க நிலவாகத் தானுதித்தச்
செறுவீரச் சோழர்முடி சிரங்கொண்ட மலர்மன்ன...

- (ஆறடித்தரவு)

கருவேல மரங்களிலே கருநில மலர்பூக்க
கருநாக முறைப்புற்றில் சிற்றெலிகள் தானுறங்க
அருங்குயிலின் சிறு கூட்டைக் கருங்காகம் துணைகாக்க
பெருவெள்ளம் வரட்சியிலே பெருகிவர அனைத்திற்கும்
அரசன்நீ அரியணையில் அமர்ந்ததுவே காரணமோ...?
முரசங்கள் பறைகொட்ட புரவிவேழம் பிளிரிவர
பெருவானைத் தரித்திட்டோர் அவத்தால் மகிழ்ந்துள
சரசமுடைத் தெரிவைகள் சிரித்துவிழ அருகிலுள்ள
அரண்மனையின் அலுவலரும் அகமகிழ இதற்கெல்லாம்
அரசன்நீ ஆகியின்று அலர்ந்ததுவே காரணமோ?

- (தாழிசைகள்)

அறமும் பொளும் அகமும் புறமும் அழகாய்த் தழைத்தன
உன்னால்;
நறவும் பாலும் நேர்ந்தாற்போல நன்றே நிகழ்ந்தன உன்னால்;

உறவும் பெறவும் உள்ளம் புகுந்து உண்மை ஆயின உன்னால்;
பிறவும் பேறும் பொலிந்தே இன்று பொன்னாய் மாறின
உன்னால்;

- (அராகம்)

கரிகாலன் வழிவந்து அருள் சுரக்க முடிசூடி
அரியணையில் அமர்ந்தவுமை அகழுவந்து போற்றிடுவோம்;
பரிவேள்வி தனைச்செய்து பரணிபாட இனிதலர்ந்த
அரியவளே உணையின்று பிரியமுடன் வாழ்த்திடுவோம்;

- (பேரெண்)

படைச்செருக்கு கொண்டோரை உடைச்செய்யும் திறல் மன்ன!
விடை நல்கும் புலவர்க்குக் கொடைநல்கும் குணமன்ன...!
தடைப்பட்ட எளியோர்க்கு கடைத்திறக்கும் கழல் மன்ன..!
இடை சிறுத்த மகளிர்க்கு இனிதான இகல்மன்ன...!

- (அளவெண்)

உருவில் ஓர் திருவானாய் போற்றி...!
திருநாட்டின் வளமானாய் போற்றி...!
வளவர்தம் வளமானாய் போற்றி...!
வளமாளும் காவியத்தாய் போற்றி...!
காவிரிக்குப் பாவானாய் போற்றி...!
பாவினுக்குப் பொருளானாய் போற்றி...!
பொருள்தின்ற பெருமானே போற்றி...!
பெருமாளின் திருவேதீ போற்றி...!

- (இடையெண்)

தலைதாழா சிரம்வாழி...!
கொலைநாடா கரம்வாழி...!
ஒளிவீகம் கண்வாழி!
ஒளிப்பதக்கம் தான்வாழி!

அதரத்து நகைவாழி...!
இதயத்து நலன்வாழி...!
நிலவழகு முகம்வாழி...!
நிலைபெற்றச் சுகம் வாழி...!
வரைமார்பின் உரம்வாழி...!
பெருங்காவல் மரம்வாழி...!
கோழிவேந்தர் மரபுவாழி...!
சோழநாட்டுச் செறிவு வாழி...!
அறம் நாடும் மனம்வாழி...!
மறத்தமிழர் இனம்வாழி...!
மாநகரின் தனம்வாழி...!
மாமன்னன் தினம்வாழி...!

- (சிற்பெண்)

இந்நாளில்,

நலங்கள் பாடி நல்லவை எண்ணி
குலங்கள் தழைக்க கோமான் சூடிய
நல்குடி ஓங்க எல்லா குடிகளும்
நல்லறம் செய்து நாடிதுபோற்றி
சோழர் ஆட்சி சிறந்திட
குளுரைத் தின்றுச் சேர்குவம் நன்றே..!

- (ஆசிரிய சுரிதகம்)

விக்கிரமாதித்தன் கவிதையைப் படித்து முடித்ததும்
அவைக்களப் புலவரொருவர் எழுந்து, “தங்கள் கவிதையில்
பிழையிருக்கிறது” என்றார்.

அனைவரும் அவரை நோக்கினார்கள்.

❀ ❀

அத்தியாயம் இருபத்தெட்டு

“காலம் வந்து கைக்கூடும் அப்போதிலோர்
கணத்திலே புதிதாக விளங்குவான்;
ஆல கால விஷத்தைப் போலவே
அகிலம் முற்றும் அசைந்திடச் சீறுவான்;
வேரும் வேரடி மண்ணும் இலாமலே
வெந்து போகப் பகைமை பொகக்குவான்;
பாரும் வானமும் ஆயிரம் ஆண்டுகள்
பட்ட துன்பம் கணத்திடை மாற்றுவான்”

- பாரதியார்

தான் படித்துக்காட்டிய கவிதையில் பிழை இருப்பதாக ஆஸ்தான புலவர் சுட்டிக் காட்டியதும், “பிழையா..?” என்று வினவினான் விக்கிரமாதித்தன்.

“ஆம், தங்கள் கவிதையில் பிழையிருக்கிறது...” என்று கூறிக்கொண்ட புலவர், “இதையெல்லாம் இயற்றியவர் பில்ஹணர் என்பது உண்மைதானே...” என்று கேட்டார்.

“ஆம்” என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

“பில்ஹணர் வடமொழிப் புலவரா...? பன்மொழிப் புலவரா?” கேட்டார் புலவர்.

“தமிழ் மொழியைக் கற்றறிந்தவர்” என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

“கற்றறிந்தவரின் கவிதையில் பிழை வருவது வியப்பிற்குரியது” என்றார் புலவர்.

“பிழையென்ன என்பதைப் புலவர் கூறிவிட்டால் பதில் சொல்லலாம்” என்று தெரிவித்துக் கொண்டான் விக்கிரமன்.

“உமது புலவர் இயற்றியிருக்கும் பாடல் வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவைச் சேர்ந்தது என்று நினைக்கிறேன்.”

“ஆம், அப்படித்தான் புலவர் எழுதியிருக்கிறார்.”

“அக்கவிதையின் உறுப்புகளில் ஒன்றான தாழிசை என்னும் உறுப்பானது ஒரு பொருள் பற்றி மூன்று பாடல்களில் அமைய வேண்டும்.”

“ஆம்.”

“நீங்கள் பாடிய கவிதையில் இரண்டு பாடல்களே உள்ளன. இது பெரும் பிழை. இலக்கணத்தவறு...”

“புலவர் பெருமானே, என்னை மன்னிக்க வேண்டும். பில்ஹணர் தாழிசையில் மூன்று பாடல்களைத்தான் எழுதியிருக்கிறார். அவையடக்கம் கருதியும், நாகரிகம் கருதியும் ஒரு பாடலை நான் படிக்கவில்லை.”

“விக்கிரமாதித்தரே, பிழையென்று, செய்து விட்டால் ஆண்டவனாக இருந்தால் கூட பாரபட்சம் காட்டாதவர்கள் தமிழர்கள். அதேபோல் சுட்டிக்காட்டும் பிழையை நிவர்த்தி செய்வதில் எந்தவிதத்தயக்கமும் அவர்கள் காட்டுவதில்லை என்பதை நீங்கள் மறந்துவிடக் கூடாது. அவைக்குள் வந்து விட்ட கவிதை அரைகுறையாக உச்சரிக்கப்படலாகாது. வாயளவு வந்துவிட்டு வார்த்தைகள் வெளிப்படுவதில் நாகரிகக் குறைவு ஒன்றுமில்லை” என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறினார் புலவர்.

பெரும் சங்கடமடைந்த விக்கிரமாதித்தன், விட்டுப் போன கவிதைப் பகுதியை படித்ததுமே அவன் எதிர்பார்த்த விளைவுகளே உண்டாயின.

“கள்ளமனச் சளுக்கியரும் கலிங்கத்து மன்னவரும் வெள்ளிவிழும் தழைக்காட்டு விடநெஞ்சக் கோமகனும் துள்ளும்மீன் பாண்டியரும் தூரத்துச் சேருமே பள்ளத்தே விழுந்தின்று போனதெலாம் அரசன்நீ வெள்ளியென முடிசூடி வந்ததுவே காரணமோ...”

பாடல் படிக்கப்படாமல் இருந்தது ஏன் என்பது அதிராஜேந்திரனுக்குத் தற்போது புரிந்தது. முகம் சுளித்தான். ஆனாலும் பேசுவதற்கு ஒன்றுமில்லையாதலால் மௌனமாகவே இருந்தான். அவனது மௌனமோ, அங்கிருந்த பிற மன்னர்களுக்கு அவன்மீது சந்தேகத்தையும் கோபத்தையும் உண்டாக்கியது.

முதன் முதலில் கொடுத்தெழுந்தவன் வடகலிங்கத்து மன்னன் அனந்தவர்மன்தான். “இதுதான் வாழ்த்துப் பாவா?” என்று கரகரத்த குரலில் கேட்டான் அவன்.

அதையடுத்து, “எனக்கு ஏன் அழைப்பு அனுப்பினீர்கள்? நான்தான் விஷநெஞ்சு, கங்கனாயிற்றே...?” என்று கேட்டான் கங்க மன்னன் தேவேந்திரவர்மன்.

“சோழ வம்சத்தாரது முடிசூட்டு விழா எதிலும் இத்தகைய அவமானங்கள் நேர்ந்ததில்லை” என்றார் சேரர் பிரதிநிதி.

“வடநாட்டுப் புலவர் இப்படியொரு வாழ்த்துப்பா பாடியிருக்க வேண்டாம்” என்றார் கொங்கு நாட்டு அரசியார்.

அனந்தவர்மனின் எண்ணமே வேறாக இருந்தது. “சோழரே, முடிசூடிய பின் நீங்கள் பேசிய பேச்சு எவ்வளவு உண்மையானது என்பதற்கு நீங்கள் இக்கவிதையை அங்கீகரித்ததே போதுமானது. சோழரது கொள்கை தெளிவாக விளங்கிவிட்டது எனக்கு...” என்று பகைவனைப் போலவே பேசினான்.

ஆஸ்தானப் புலவரும் அமைச்சரும் சங்கடத்துடன் அசைந்த நேரத்தில் கடமையாற்ற வந்தவன்போல் குறுக்கிட்டான் விக்கிரமாதித்தன்.

“மன்னர் பெருமக்கள் கோபப்படுவதற்கு முன் ஒரு உண்மையை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். சொல்லப்படுகிற வார்த்தைகளைவிட, சொல்கிற மனதின்தான் அரசியலில் முக்கியத்துவம் பெறுகிறான். பைத்தியக்காரனின் பேச்சும், பெரியோரின் பேச்சும் ஒன்றாகி விடுவதில்லை. இங்கே படித்துக்காட்டிய கவிதை வரிகளை இயற்றியது அதிராஜேந்திரர் அல்ல. அந்த வரிகளுக்குச் சொந்தம் கொண்டாடக்கூடியவரும் அவரல்ல. அப்படியிருக்குமானால் நீங்கள் எதிர்ப்பு தெரிவிப்பதில் நியாயமுண்டு. ஆனால் இதை இயற்றியவர் ஒரு புலவர். புலவர்கள் உண்மையைப் பாடும்போது கற்பனைகளைச் சேர்க்காமல் இருக்க முடியாது. மண்ணிலிருந்து விண்ணைப் பார்த்துவிட்டு நிலவை அழகாய் இருப்பதாய் பாடுகிறார்கள். அந்த நிலவைப் பெண்ணின் முகத்துடன் ஒப்பிடுகிறார்கள். ஆனால் அந்த நிலவும் மண்ணைப் போன்றதொரு கிரகம்தான் என்பது நினைவுக்கு வரும் பட்சத்தில் யாராவது அதைப் பெண்ணின் முகத்துடன் ஒப்புக்கொள்ள முடியுமா...? எந்தப் பெண் இதற்காகப் புலவனோடு சண்டை பிடிக்க வருகிறாள்? நிலாமாடத்திலிருந்து நிலவை

நோக்கி அந்த அளவில் நிலா அழகாக இருக்கிறது என்று மயங்குவதோடு விளைவு நின்று விடுகிறதே தவிர, அதையும் மீறி வர்ணிப்பவர்களோ, வர்ணிக்கப்பட்டவர்களோ செல்வதில்லை. புலவர்கள் ஆதரவு தேடி வாழ்பவர்கள். தங்களுக்கு அளிக்கப்படும் ஆதரவுகளுக்கு அவர்கள் செய்யும் கைம்மாறுகள்தான் பாமாலைகள். அதேபோல் ஆங்காங்கே அவர்கள் விருப்பப்படி பாமாலை குட்டுவதும் பரவசப்படுவதும் அவர்களது மரபு. தன்னை ஆதரிக்காத புலவர்களையும், தான் விரும்பாத வேந்தர்களையும் தூற்றிவிட்டுச் செல்லும் புலவர்களும் உண்டு. அந்த வகையில் பில்ஹனரும் நடந்து கொண்டிருப்பதாகவே நாம் கருத வேண்டும். வாழ்த்துப்பாவினை அதுவும் முடிசூட்டு விழா வைப்பவத்தில் பாடும் புலவர்கள் அந்த மன்னனை உயர்த்திப் பாடாமல் இருக்க மாட்டார்கள். இது சோழ மன்னனுக்கு மட்டுமல்ல, அனைவருக்குமே நடக்கக்கூடியது. நாளை இதே பில்ஹனர் என்னை உயர்த்திப் பாடினாலும் வியப்பில்லை, என்னால் ஆதரிக்கப்பட்டால் என்னைக் கடவுளென்றும் கடவுளின் பிரதிநிதி என்றும் கூட பாடலாம். புலவர் பாடிவிட்டதால் அது உண்மையாகி விடுமா? ஆகவே புலவரது கூற்றுக்களை வைத்துக்கொண்டு யாரும் மனக்கசப்பு அடைய வேண்டாம். நட்புக்கரம் நீட்டி நல்வாழ்விற்கு வழிகோலுங்கள். இதுவே என் பிரார்த்தனை."

விக்கிரமாதிட்டனின் விளக்கம் அங்கிருந்த மன்னர்கள் சமாதானமடைவதற்குப் போதுமானதாக இல்லையென்றாலும் மேன்மேலும் ஆத்திரப்படாமல் தடுப்பதற்கு உதவியது. சிறிய மன்னர்கள் சிற்றங்களை உண்டாக்கிக்

கொண்டு வெளியேறினார்கள் கருந்த மேகங்கள் இடித்துக் கலைவது போல, பில்ஹனரின் கவிதை ஏதோ விருந்தில் விழுந்துவிட்ட கல் போலவே பெரும்பாலானவர்களுக்குப் பட்டது. "இந்தப் பில்ஹனர் பாடலில்லை என்று யார் அழுதார்கள்..." என்று அதிராஜேந்திரனும் சலித்துக் கொண்டான். மன்னரது சிற்றங்கள் அலங்காரமான விழாவில் நடந்த அலங்கோலங்களாகவும், தன் ஆட்சிக்கு வந்து போகக் கெட்ட சகுனங்களாகவுமே அவனுக்குப் பட்டது. விக்கிரமாதிட்டன் மட்டும் குறுக்கிடாமல் போயிருந்தால் பல அசம்பாவிதங்கள் நடந்திருக்கலாம் என்று அவனுக்குத் தோன்றியதால் அவனது அறிவாற்றலை எண்ணிப் பிரமிக்கவும் செய்தான்.

அவனுக்கு மட்டுமல்ல, அவையோர்க்கும் அங்கே வந்திருக்கும் குடிமக்களுக்கும் கூட விக்கிரமாதிட்டன் மீது பிரமிப்பும் மதிப்பும் ஏற்பட்டன. சாளுக்கிய வம்சத்தவன் ஒருவனிடமிருந்து எதிர்பார்க்க முடியாத அதிசயங்களாகவே அவனது செயல்களைக் கருதினார்கள். தொடக்கத்தில் மதுராந்தகனின் பேச்சுக்களையும் அவர்கள் நியாயமாகக் கருதி அனுதாபமும் மதிப்புமே கொண்டார்கள் என்றால் அதற்கான காரணம் நியாயமானதாக இருந்தது. ஆனால், அந்தக் காரணம் உண்மையானதல்ல என்பது விக்கிரமாதிட்டனின் வாதங்களாலும் இதர நடவடிக்கைகளாலும் தெளிவாக நிரூபணமாகி விட்டதால் அவர்கள் கொண்டிருந்த மதிப்பும் மரியாதையும் ஒட்டுமொத்தமாக விக்கிரமாதிட்டனின் பேரில் மாறியது. அதிராஜேந்திரனுக்குச் சமமாக அவனை மதித்த மக்கள் வீரராஜேந்திரர் இல்லாத குறையை குறைக்க வந்த நண்பனாகவும் கருதலானார்கள். பெரும்பாலான

அதிகாரிகளுக்கு விக்கிரமாதித்தன் மட்டும் சோழனாக இருந்திருக்கக் கூடாதா? என்று ஆதங்கமாகவும் இருந்தது. இதே ஆதங்கம் அதிராஜேந்திரனுக்கும் இருந்தது. விக்கிரமாதித்தனிடம் அதை வெளிப்படையாகவே கூறிக்கொண்ட அவன், “உன்னிடம் அடங்கியுள்ள நிறமையும் சக்தியும் என்னைப் பிரமிக்க வைக்கின்றன. விக்கிரமாதித்தா, நீ சோழனாகப் பிறக்காத குறையை என் சகோதரியை மணந்து நிறைவேற்றி விட்டதாகவே நினைக்கின்றேன். நீ என் உறவினன் மட்டுமல்ல, நண்பனாகூட. ஏன், என் குருவும் நீதான். உன் அறிவுரைகள் என்னைப் பலமுறை காத்திருக்கின்றன” என்று பரவசத்துடன் பேசி, “உன்னால் மட்டும் இப்படித் தெளிவாகவும் வெற்றியோடும் செயல்பட முடிகிறதே, எப்படி அது...” என்று கேட்டான்.

“எனக்கொன்றும் அமானுஷ்ய சக்தி ஏதுமில்லை மைத்துனரே... என் முயற்சிகள் வெற்றியடைகிறதென்றால் அதற்குக் காரணம், காலம்தான், காலம் கைகூடும் போது காரியம் ஜெயிக்கிறது. காலமும் நேரமும் வரும்போது சோடை போனவன்கூட சோபையடைகிறான். அந்த சமயத்தில் அவனிடம் வெறும் புல்லாய் இருந்த உணர்ச்சிகள் பெரிதாயும், அரிதாயும் மாறி உயருகின்றன. அவன் நினைப்பது நடக்கிறது. அவனால் விரும்பப்படு பவர்கள் நண்பராகிறார்கள். விரும்பப்படாத பகைவர்கள் அழிகிறார்கள். அவன் பட்ட துன்பங்கள் விட்டுப் போய் தொட்ட இன்பங்கள் கிட்டுகின்றன, அவ்வளவுதான். காலம்தான் மனிதனையும் அவனது சக்தியையும், மாற்றிப் புது வடிவம் தருகிறது. இதில் மனிதன் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ள ஒன்றுமில்லை” என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

முடிசூட்டு விழாவுடன் மூட்டை கட்டிவிடாமல் முடிசூடிய மன்னனுடன் ஓரிரு வாரங்கள் இருந்து நிர்வாக முட்டுக்கட்டைகளை அகற்றும் ஆலோசனைகளைக் கூறியும், அவைகள் நிறைவேற உதவியும் சோழ நாட்டிலேயே இருந்தான் விக்கிரமாதித்தன். வீரராஜேந்திரரின் மரணத்தை அடுத்து உண்டான மங்கல வாழ்க்கை திரும்பும்வரை சோழ நாட்டில் இருந்து உதவும்படி விக்கிரமாதித்தனை வேண்டிக் கொண்டிருந்தான் சோழ மன்னன். கிரமப்பட்டு சம்பாதித்த பொருள் அலட்சியத்தால் நிலைக்காமல் போய்விட வாய்ப்புண்டாதலால் அவனது வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டான் விக்கிரமாதித்தன்.

ஒருநாள் இரு மன்னர்களும் தேரேறி வேட்டைக்குப் புறப்பட்டார்கள். வேட்டையாடுவதில் சளைக்காதவர்களான சோழ வம்சத்தவர்களில் சற்றே சளைத்தவனாயிருந்த அதிராஜேந்திரனை ஊக்குவித்து அழைத்துச் சென்றான் விக்கிரமாதித்தன். ஆதித்த சோழரின் காலத்தில் உயர்வாக இருந்து பின்னால் சிதைந்து போய்விட்ட நிரூபுறம்பியக் காடுகளில் சென்று வேட்டையாடிய அவர்கள் திரும்பும் வழியில் அரசலாற்றங்கரையில் இதமான காட்சி யொன்றைக் கண்டார்கள். அதிராஜேந்திரன் முதலில் அக் காட்சியைக் கண்டு, “அதோ பார்த்தாயா விக்கிரமாதித்தா?” என்று சொல்லி சுட்டிக்காட்டினான் ஓரிடத்தை.

அந்த இடத்தில் ஆற்றங்கரையில் விதவிதமான மலர்க்கொடிகள் மண்டிக்கிடந்த பகுதியில் அக்கொடிகள் அமைத்த சிம்மாசனம் போல் நட்ட நடுவே முளைத் திருந்ததொரு பாறையில் - அந்த மலர்களுக்கெல்லாம் தலைவிபோல் - அந்த மலர்களெல்லாம் உருமாறி அமர்ந்தாற் போல் கையிலே மகர யாழை வைத்துக்கொண்டு

வதனத்தில் மந்தகாசத்தைச் சுமந்துகொண்டு இருக்குமிடம் பூவுலகம்தான் என்றாலும் நினைப்பால் பொன்னுலகிற்குப் போய்விட்டவனைப் போல் அமர்ந்திருந்தான் பேரழகுப் பெண்ணொருத்தி.

ஏகாந்தமான சூழ்நிலையில் தன்னிகரற்றவளாய் அமர்ந்து வாயால் பாடியும், யாழால் இசைத்தும் கச்சேரியே நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தான் அவன். அவனை நோக்கிச் செல்ல முற்பட்ட அதிராஜேந்திரனைத் தடுத்த விக்ரமாதித்தன், “அவளது பாட்டைக் கேட்டுவிட்டுச் செல்லலாம்...” என்றான்.

இருவரும் நின்றார்கள். அவர்களது செவியிலே இன்பத்தேன் வந்து பாய்ந்தது.

சிந்தியல் வஞ்சிப்பா

பூவிரித்திடும் நல்லுடைதனை மேல்விரித்திடும்
காவிரிக்குமோர் காதலன்னை ஓடியாடிடும்
ஆறழகுநீ ஆரணங்கெனை வாடவிட்டதென்...?
வேறுபட்டு நீ மாறிநின்றெனைப் பாடவிட்டதென்...?
காவிரிக்கென சோழநாடிதில் காதலர்பலர்
நாவிரிக்கையில் நீயெதற்குசொல்... ஊறு காதலில்
வேளைவேளையாய் நான்வெதும்பிட சேவறுத்துநீ
வாலைமீனென ஓடிமறைவதென்... பேடிநீயுமோ..?
நாட்டுநாயகன்* பேரிருத்தலால் கொண்டகோலமாய்
மாட்சியற்றுநீ மங்கையென்னையே நெஞ்சுறுப்பதோ?
எக்குறையினைக் கண்டுஎன்னிடம் விட்டுநிற்கிராய்?
வக்கிருந்ததைக் கூறுவாயெனில் மாறுசெய்யலாம்

உன்னிடத்திலே தொய்விருக்கையில் எவ்விதத்திலே
என்னைவிட்டுநீ ஏகிஇவ்விடம் ஓடஎண்ணலாம்?
கங்கைநாயகன் நீலகண்டனின் நீதிதன்னிலே
நங்கைநாணுமென் நீதிகேட்டபின் வந்துகாண்கிறேன்
அன்றுதான்

ஊரறிந்திடு ஊரறிந்திட நாயிணைகுவோம்
பாவிரிந்திடும் பாட்டிசைத்திட நாமணைகுவோம்.

“அழகான பாடல். அழகான கற்பனை” என்றான் சோழ மன்னன்.

“பாடியவள் அழகாய் இல்லையா?” என்று கேட்டான் விக்ரமாதித்தன்.

“அவள் அழகாய் இருக்கிறாள் என்று சொல்ல வேண்டிய அவசியமே இல்லை” என்றான் சோழ மன்னன்.

“ஏன்...?”

“அழகானவளிடம்தான் அழகிய கற்பனைகள் பிறக்கும். அழகானவர்களால்தான் அழகாகப் பாட முடியும்.”

அதைக்கேட்டுச் சிரித்த விக்ரமாதித்தன், “அரசியல்வாதிக் கேற்ப பேசுகிறீர்கள், மகிழ்ச்சி” என்றான்.

“என்ன சொல்கிராய் நீ...?”

“அரசியல்வாதிகள் சாதாரணமாக ஒரு கருத்தைத் தெரிவித்து விட்டார்களென்றால் அது தவறாக இருக்கும் பட்சத்தில் அதற்கென்று தனியொரு சித்தாந்தத்தை உருவாக்கி வருவதுண்டு. தன் கருத்து சரியானதுதான் என்று சாதிப்பதற்காக, நீங்களும் அதுபோல் மிகவும் பொருத்தமாக பேசி விட்டீர்கள்.”

“நான்சொன்னது தவறா...? கோர சொரூபினிகளிடம் தான் அழகான கற்பனைகள் பிறக்குமா?”

“மைத்துனரே, தோன்றுகிற எண்ணங்களுக்கும் வெளிப்படுகிற வார்த்தைகளுக்கும் ஒருவரது வடிவம் காரணமாக அமைவதில்லை. மனம் தெளிவாகவும், சுதந்திரமாகவும், தூய்மையாகவும் இருக்கும்போது தோன்றுகிற எண்ணங்களும் வார்த்தைகளும் அழகாக அமைகின்றன. இதுதான் உண்மை.”

“பார்த்தாயா, சாதாரண விஷயத்திலேயே உன்னிடம் தோற்றுவிட்ட நான் இச்சோழ மண்டலத்தை எப்படி ஆளப் போகிறேன்?” என்று கேட்டான் சோழமன்னன்.

அவனது கவலையை மறைக்க வைக்க முற்பட்ட விக்கிரமதித்தன், “காலம் கைகூடும்போது வேலமும் இனிக்கும், கவலையை விடுங்கள்” என்றான்.

அவர்களது பேச்சு மீண்டும் பெண்ணின்பால் திரும்பியது.

“இவள் யாராக இருப்பாள் விக்கிரமா?” என்றான் சோழமன்னன்.

“தேவமாதாகவும் இருக்கலாம்” என்றான் சாளுக்கியன்.

“தேவமாதர்களும் விரும்பி வரக்கூடியதுதான் இச்சோழ மண்டலம்.”

“இந்திரனின் ஆட்சி சோழ நாட்டில் நடக்கும்போது தேவமாதர்கள் வருவதில் வியப்பில்லை” என்று கூறிச் சிரித்த விக்கிரமதித்தன், “இவளை உங்களுக்குப் பிடித்திருந்தால் எனக்கு ரொம்பவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்” என்றான்.

“இதென்ன வினோதமாக இருக்கிறது? இவளை எனக்குப் பிடித்திருந்தால் உனக்கு ஏன் மகிழ்ச்சி வரவேண்டும்?”

“உங்கள் அரியணையின் பக்கத்தில் அரசி ஒருத்தி அமர்ந்தால் எனக்கு மகிழ்ச்சிதானே...” என்று கேட்ட விக்கிரமதித்தன், “மண்ணுக்கு மன்னராகி விட்டீர்கள். பெண்ணுக்கு மன்னனாக வேண்டாமா? சோழ நாட்டிற்கு அரசியொருத்தி வேண்டாமா? சோழ வம்சம் விருத்தியடைய வேண்டாமா?” என்றான்.

“யோசிக்க வேண்டிய விஷயம்தான் விக்கிரமா..?”

“யோசித்து நிறைவேற்ற வேண்டிய விஷயமும் கூட. அதோடு உங்களாலேயே அழகி என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவள் உங்கள் மனைவியாவது மிகவும் பொருத்தமானது.”

இதைக்கேட்டுச் சிரித்த அதிராஜேந்திரன் தனக்குப் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த காவல் வீரர்களை அழைத்தான். ஆற்றங்கரைப் பெண்ணை அரண்மனைக்கு அழைத்து வரும்படி ஆணையிட்டுவிட்டு தலைநகருக்குத் திரும்பினான்.

அங்கே எதிர்பாராத செய்தியொன்று அவனுக்குக் காத்திருந்தது.

அத்தியாயம் இருபத்தொன்பது

“மனிதரில் நீயுமோர் மனிதன், மண்ணென்று,
இமைதிற எழுந்து நன்றாய் எண்ணுவாய்;
தோளை உயர்த்து கடர்முகம் தூக்கு,
மீசையை முறுக்கி மேலே ஏற்று,
விழித்த விழியில் மேதினிக் கொளியெய்
நகைப்பை முழுக்கு நடந்து லோகத்தை...”

- பாரதிதாசன்

செய்தியை அதிராஜேந்திரன் நம்பவில்லை. நம்ப முடியவில்லை.

“இது உண்மையா..?” என்று கடுகடுத்தான்.

“நான் பொய் சொன்னதாய் என்றாவது கேள்விப் பட்டிருக்கிறீர்களா...?” என்று பணிவோடு கூறிக் கொண்டார் விழுப்பரையர்.

இதற்குப் பதிலேதும் பேச முடியாமல் போன அதிராஜேந்திரன், “இச்சம்பவம் என்று நடந்தது...” என்று கேட்டான்.

“நேற்றிரவுதான் நடந்திருக்க வேண்டும் மன்னவா... கண்டவர்கள் அப்படித்தான் சொன்னார்கள்.”

“கண்ட மனிதர்கள் ஏதேதோ சொல்வார்கள். அதை நீங்கள் நம்புவதா...?”

“கண்ணால் கண்டவர்கள் சொன்னதாகச் சொல்கிறேன் மன்னவா. கண்டபடி சொல்கிறவர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வில்லை” என்றார் அமைச்சர் நிதானம் தவறாமல்.

“எதைக் கண்டார்களாம் அவர்கள்?”

“நள்ளிரவுக்குச் சற்று பின்னால் மாளிகை எரிந்து அழிவதை.”

“கங்கைகொண்ட சோழன் அதில் இருந்ததை எப்படி கண்டார்கள்?”

“எரிந்துபோன மாளிகையில் அவரது உடலைக் கண்டெடுத்து வந்திருக்கிறார்கள்.”

எதிர்பாராத செய்தியால் பேதலித்துப் போன அதிராஜேந்திரன், “என்ன சொல்கிறீர்கள் அமைச்சரே? மாளிகை எரிந்து சாம்பலாகும்வரை பார்த்துக் கொண்டா நின்றார்கள் அவரவர்களும்? எப்போது அவனது உடல் கருகும் என்று காத்திருந்து விட்டுச் செயல்பட்ட மாதிரி யல்லவா இருக்கிறது...?” என்று ஏதேதோ பிரலாபித்தான்.

“காட்டு வெள்ளத்தை வெறும் கைகளால் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியாது மன்னவா. அப்படித்தான் இந்த சம்பவமும். இளவரசரது மாளிகையில் தீப்பிடிக்கும் என்று யார்தான் எதிர்பார்க்க முடியும். அதுவும் நள்ளிரவில்? தற்செயலாக ஒருசிலர் பார்த்தபோது கைக்கு அடங்காத அளவிற்குத் தீ மூண்டு விட்டிருக்கிறது. அந்த நிலையில் அத்தியை அணைக்க முயன்றிருந்தால்கூட இளவரசரின் உயிரைக் காத்திருக்க முடியாது என்றுதான் தோன்றுகிறது. தீயைக் கண்டவர்கள் நடவடிக்கையில் இறங்கியபோது சுட்ட உடலும் குட்டிச் சுவர்களும்தான் மிஞ்சின.”

அமைச்சரின் கூற்றில் தவறொன்றையும் காண முடியாத நிலையில் நடந்து போனதைப்பற்றி பிரஸ்தாபிப்பதை விட்டுவிட்டு, “நடவடிக்கைகள் என்னென்ன, இது

சம்பந்தமாக எடுத்துருக்கிறீர்கள்..." என்று வினவினான் அதிராஜேந்திரன்.

"எல்லாவிதமான முன்னேற்பாடுகளையும் செய்திருக்கிறேன் மன்னவா. இளவரசரின் மரணம் குறித்து மக்களிடையே எந்தவிதமான சந்தேகமும் வராதவாறு இளவரசர் தீ விபத்தில் இறந்து விட்டாரென்று ஊரெங்கும் அறிவிப்பு செய்திருக்கிறேன். உடலை மதுராந்தகரின் மாளிகையில் வைத்து இறுதி மரியாதையை செலுத்த விரும்புகிறவர்களுக்கு அனுமதியும் அளித்திருக்கிறேன். அதிகாரிகளிடமும் இது விஷயமாக எதையும் பிரஸ்தாபிக்க வேண்டாமென்றும் திட்டமாகக் கட்டளையிட்டிருக்கிறேன்" என்றார் அமைச்சர்.

தற்போதைய நிலையில் இதைவிடப் பொருத்தமான வகையில் நடந்து கொண்டிருக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட அதிராஜேந்திரன் தன் சகோதரனின் சமச்சடங்குகளைக் கவனிக்கலானான். நிகழ்ச்சிகள் மடமடவென நடந்து பழையவைகளாயின. அமைச்சரின் முன்னேற்பாடுகளினாலும் மக்களுக்கு முன்னால் சோழ மன்னன் நிகழ்த்திய உருக்கமான இரங்கல் பேச்சினாலும் கங்கைகொண்ட சோழனின் மரணத்தைக் குறித்துச் சந்தேகம் எழவில்லை. ஆனால் சந்தேகம் அதிராஜேந்திரனிடம் துளிரிட்டது. விக்கிரமாதித்தனுடன் பேச்சு வந்த போது தன் சந்தேகத்தை மனம்விட்டுப் பிரஸ்தாபித்தான் அவன்.

"விக்கிரமா... கங்கைகொண்ட சோழன், விபத்தினால் தான் இறந்து இருப்பான் என்று நினைக்கிறாயா...?"

"ஏன் இப்படிக்கேட்கிறீர்கள்?"

"எனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது விக்கிரமா. அவன் விபத்தில் இறக்கவில்லை. சதியில் இறந்திருக்கிறான்."

"சதியா?"

"ஆம், தயாதிகள் சண்டையும், பரஸ்பர கொலையும் சோழ வம்சத்துக்குப் புதியவையல்ல விக்கிரமாதித்தா. இச்சோழ நாட்டை ஸ்தாபித்த கரிகாலரின் தந்தையாரது முடிவே இவற்றுக்கு உதாரணம்."

"இளஞ்சேட்சென்னியைப் பற்றி சொல்கிறீர்களா?"

"ஆமாம், அவரைக் குடும்பத்துடன் கொன்று கொளுத்தி விட்டான் பாதகன் இருங்கோவேன். கயநலம் பெருத்து விட்டால் சொந்தமும் பந்தமும் காற்றில் போய்விடும் என்பதற்கு அப்பாதகன் ஓர் உதாரணம். அப்படித்தான் கங்கைகொண்ட சோழனின் விவகாரத்திலும் நடந்திருக்கும் என்று தோன்றுகிறது."

"நீங்கள் சந்தேகிக்கும் இருங்கோவேன் யார்?"

"மதுராந்தகன்."

"சொந்தச் சகோதரனைக் கொல்லும் அளவிற்கு மதுராந்தகர் முயலுவார் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை."

"அரசியல் ஆதாயத்தில் அண்ணன் தம்பி உறவெல்லாம் மறைந்துவிடும் விக்கிரமா?"

"கங்கைகொண்ட சோழனைக் கொல்வதால் மதுராந்தகனுக்கு ஆதாயமென்ன?"

"மதுராந்தகனை முதலிலிருந்து ஆதரித்து வந்தவன் அவன். திடீரென தன் ஆதரவை கங்கைகொண்ட சோழன் ஆலோசனை அவையில் நீக்கிக் கொண்டான் இல்லையா? அது மதுராந்தகனுக்கு நஷ்டமாகி விட்டது."

“அந்த நஷ்டத்திற்கு இந்தக் கொலையினால் என்ன பிரயோசனமிருக்கிறது?”

“விக்கிரமா, தன்ன கங்கைகொண்ட சோழன் ஆதரித்து வந்ததால், தனக்கு அதிகம் பலமிருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தான் மதுராந்தகன், அந்த பலத்தைக் கொண்டே தன் ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொண்டு விடலாம் என்ற நம்பிக்கை மதுராந்தகனுக்கு இருந்திருக்கிறது. கங்கைகொண்ட சோழனோ திடீரென கட்சி மாறிவிட்டான். போதாத குறைக்கு இந்த கங்கைகொண்ட சோழன் நான் முடி சூடியதை ஒருமனதாய் ஆதரிக்கவும் முற்பட்டதால், தன் பேரில் மக்களுக்கு அனுதாபமோ, ஆதரவோ உண்டாக முடியாது என்று கருதியிருக்கிறான் மதுராந்தகன். கங்கைகொண்ட சோழன் தொடர்ந்து என்னை ஆதரித்து வந்தால் தன்னால் ஒரு காரியத்தையும் வெற்றியுடன் செய்ய முடியாது என்றும், அவனுக்குத் தோன்றி இருக்கிறது. சகோதரனைத் தீர்த்துக் கட்டி விட்டால் பல பிரச்சினைகள் அடிபட்டுப் போவதோடு மக்களுக்குத் தன் பேரில் அனுதாபம் உண்டாகும் என்பதும் அவன் அபிப்பிராயமாக இருக்கலாம். இன்னொரு விஷயம்கூட...”

“சொல்லுங்கள்.”

“கங்கைகொண்ட சோழனின் மரணம் ஒரு கொலை முயற்சி என்ற சந்தேகத்தை நான் கிளப்ப மாட்டேன் என்று அவனுக்குத் தெரியும். அப்படி கிளப்புவதன் பேரிலும் என் ஆட்சியின் பேரிலும்தான் களங்கமும் குறையும் உண்டாகும்? இதை உணர்ந்துதான் செய்திருக்கிறான் மதுராந்தகன்.”

அதிராஜேந்திரன் கூறியவைகளெல்லாம் உண்மையாக இருக்குமென்றும் தோன்றியதால், “இருக்கலாம்” என்றான் விக்கிரமாதீதன்.

சோழ மன்னன் மேலும் புலம்பினான்.

“அலையோசையைக்கூட சகிக்க முடியாதவன் நான். ஆனால் நான் முடிசூடியதில் இருந்து இடியோசையே கேட்கிறது. முதல் நாளன்றே பல மன்னர்கள் மனஸ்தாபப்பட்டார்கள். தற்போது சந்தேகமான மரணம் சம்பவித்திருக்கிறது. சட்டப்படி என் உரிமை சோழ சிம்மாசனத்திற்கு என்று நிரூபணம் ஆகிவிட்டாலும் ஒருசிலருக்கு அதிருப்தியாகவே இருக்கிறதென்று நினைக்கிறேன். சட்டத்தாலும் தர்மத்தாலும் வெல்ல முடியாமல் போன மதுராந்தகன் அவற்றைத் தந்திரம் என்ற போர்வையால் மறைத்து விட்டு பலவாறு முயல்வதாகவே தெரிகிறது. இவையெல்லாம் நல்ல சகுனங்கள் இல்லை நண்பா. நான் முடிசூடிய வேளை சரியில்லை போல் இருக்கிறது. இவ்வளவு கசப்புக்களுக்கிடையில் கடுக்காயைத் தின்பது போல் நான் அரசாள வேண்டுமா? வேண்டாமப்பா. மதுராந்தகனை அழைத்து வந்து நீயே முடி சூட்டி வை. பிரச்சினைகள் தீர்ந்து போகும்.”

“இதென்ன இப்படிப் பேசுகிறீர்கள் சோழரே? சட்டத்திற்கும் தர்மத்திற்கும் புறம்பாக மதுராந்தகன் நடப்பதாக உணர்ந்திருக்கும் உங்களுக்கு அப்படிப்பட்ட வன் முடி சூடினால் நாடு என்னாகும் என்பது ஏன் தெரியாமல் போய்விட்டது? உங்கள் மீது உங்களுக்கே ஏன் இவ்வளவு குறைந்த மனப்பான்மை? மதுராந்தகர் எந்த வகையிலும் உங்களுக்கு உயர்ந்தவரல்ல. நயக்கங்களையும்

கவலைகளையும் விட்டுத் தெளிவான எண்ணங்களை மனதில் உண்டாக்கிக் கொள்ளுங்கள். தோள் வலியை மாற்றானுக்கு உணர்த்துங்கள். முகத்தில் கலக்கத்தைப் பிரதிபலிக்க விடாமல் செளந்தர்யத்துடன் இந்த உலகை நிமிர்ந்து பாருங்கள் ஆண் மகனைப்போல். இந்த சோழ நாட்டிற்கு உங்களது கண்கள் தான் விளக்கு. அதில் பொலிவு உண்டாகட்டும். இந்தச் சோழ நாட்டிற்கு உங்கள் புன்னகைதான் வளம். அதை மலர விடுங்கள். தைரியமாக ஆட்சியை நடத்துங்கள் என்று உணர்ச்சிகளை முறுக்கேற்றும் வார்த்தைகளைச் சொன்னான் விக்கிரமாதித்தன்.

அதிராஜேந்திரனின் மேல் படிந்திருந்த கலக்க நிழல் அகலவும் தன்னம்பிக்கை ஒளி உண்டாகவும் விக்கிரமாதித்தன் உணர்ச் செய்வதைப்போல் சமூகத்தில் படிந்து கிடந்த தயக்க நிழல்களை அகற்ற நம்மிடையே பிற்காலத்தில் தோன்றியவர் பாரதிதாசன். நமக்கெல்லாம் விழிப்புணர்ச்சி உண்டாவதற்கும் தன்னம்பிக்கை துளிர்ப்பதற்கும் அவர் பாடிய, முழுக்கிய வார்த்தைகள் தனித்திறம் படைத்தவை. அவர் செய்த முழுக்கம் உறங்குகிறவனைக்கூடத் தட்டி எழுப்ப வல்லது மட்டுமின்றி விழித்து எழுப்பவனைத் தெம்புடன் செயல்படுத்தவும் வல்லது. அந்த வகையில்தான் ஏதோ ஆறுதல் வார்த்தைகளாக அல்லாமல் உத்வேகத்தை உண்டாக்கும் வகையில் பேசினான் விக்கிரமாதித்தன்.

❖ ❖

இங்கே இவ்விருவரும் எதைப்பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்களோ அதையேதான் மதுராந்தகனும் விவாதித்துக் கொண்டிருந்தான் காஞ்சியில்.

காஞ்சியின் தென்மேற்கே வேகவதி ஆற்றங்கரையில் இருந்த சமணக்காஞ்சி பல்லவ மன்னர்களின் காலத்தில் தான் கிறிம் பெற்றிருந்தது. அங்கே திகம்பர சமணர்கள் நிரம்ப வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தொழுதுவந்த தீர்த்தங்கரரின் ஆலயம் அவ்வூரின் சிகரமெனத் திகழ்ந்தது. அத்தகைய அரிய ஊர் பல்லவ சாம்ராஜ்யம் வீழ்ந்தபோது தாழ்ந்து போயிற்று. தீர்த்தங்கரர் ஆலயமும் வீழ்ந்து போகலாயிற்று. கேட்போர் வியக்கும் நிலையிலிருந்த அவ்வாலயம் கேட்பாரற்ற நிலைக்கு வந்தபின் சமணர்களைவிடச் சதி செய்வோருக்கே புகலிடமாய் அமைந்ததாகையால் தற்போது மதுராந்தகன் தன்னை ஆதரிக்கும் அதிகாரிகள் பலருடன் அங்கே வந்து கூடியிருந்தான். தீர்த்தங்கரர் ஆலயத்தில் நிர்வாண நிலையில் காட்சியளித்த மூர்த்தத்தைப் போலவே அந்த ஆலயத்தின் பின் சுற்றில் தர்மகுரா மரத்தின் கீழ் அமர்ந்திருந்த பிரமுகர்களும், மௌன நிலையில் இருந்தார்கள். இருள் கவிந்துவிட்ட நேரமாகி விட்டதால் அந்த சமணக் காஞ்சியில் இருந்த சிறுபான்மை சமணர்களும் தங்கள் பூசைகளையும், உண்டிகளையும் அந்திமாலை நேரத்திலேயே முடித்துக்கொண்டு சமணப் பள்ளிகளுக்குச் சென்றுவிட்டிருந்ததால் பிரமுகர்களுக்கு இடையூறு ஏதும் இல்லாதிருந்தது. ஆலயத்தின் விதான பொந்துகளில் குடியிருந்த கோட்டான்கள் கூட அந்த பிரமுகர்களின் தோற்றங்களைக் கண்டு அச்சமே அடைந்ததால் கத்துவதை விடுத்து தர்மகுரா மரக்கிளைகளில் அலகுகள் மூடிய நிலையில் அமர்ந்திருந்தன. சுற்றுச் சுவர்களில் ஒட்டிக்கிடந்த வெளவால்கள் மட்டும் காலம் காலமாய் கத்திவந்த காரணத்தால் தற்போதும் தங்கள் தொழிலை விடாமல் செய்து வந்தபடியால், அவற்றின்

இரைச்சல்கள் மட்டும் இரவுக்கு ஒரு பயங்கரப் பின்னணியாக ஒலித்தன. அன்று அமாவாசை நாளாகவேறு அமைந்து விட்டதால் அங்கிருந்தோரின் மனங்களைப் போலவே வானமும் இருண்டு கிடந்தது. அவர்களின் மனநிலைகளைப் போலவே அகால மேகங்கள் ஆங்காங்கே தழைத்துக் கிடந்ததால் விண்மீன்களைக்கூட வானத்தில் காணவில்லை.

மௌனமானது பொறுமையைச் சற்றே கடந்தபோது ஊர் வழக்குகளில் தண்டம் விதிப்பவரான மன்றப் பாட்டு அதிகாரி பேச முற்பட்டார்.

"கங்கைகொண்ட சோழரை நீங்கள் கொலை செய்து விட்டதாகத் தலைநகரில் பேசிக்கொள்கிறார்கள் மதுராந்தகரே..."

"இது நமக்கு ஒரு புதுத் தொல்லையாக அமையப் போகிறது..." என்று சொன்னான் எரிவாரியத்தின் தலைவன்.

அவ்விருவரது மனநிலையையும் புரிந்துகொண்ட மதுராந்தகன், "இப்படியெல்லாம் வதந்திகள் உண்டாவதில் வியப்பில்லை. ஆனாலும் வதந்தி வேறு. உண்மை வேறு அல்லவா? போயும் போயும் என் சகோதரனுக்கு நானேவா எமனாக அமைவேன்? கொல்வதற்கு எனக்குப் பகைவர்களா இல்லாமல் போய்விட்டார்கள்? ஆலோசனை அவையில் எனக்கும் கங்கைகொண்ட சோழனுக்கும் மனத்தாங்கல்கள் உண்டாகியிருக்கலாம். அதற்குப் பரிகாரம் என் கைகளாலேயே அவனைக் கொல்வதுதான் என்று முடிவு செய்வார்களானால் அதற்காக நாம் சிரிப்பதைத்தவிர வேறு என்ன செய்ய முடியும்? சொந்தக் காரணங்களாக இருந்து விட்டால் கூட அரசியல்வாதிகளின்

மரணங்களுக்கு அரசியல் முத்திரைதான் குத்தப்படும் போலிருக்கிறது. என் சகோதரனைப் பற்றி அந்த அதிகாரிகளுக்கு என்ன தெரியும்? அவன் மரணமடைந்த பின் அவனது வாழ்க்கையைப் பற்றி ஆராய எத்தனை பேர் முற்பட்டார்கள்? எந்த நியாயத்தில் என் பெயரை இழுக்கிறார்கள்?" என்று சீற்றமுடன் கேட்டான்.

"சகோதரரின் ஈமச்சடங்கின் போது சென்றிருந்ததங்கள் முகத்தில் துக்கக் குறிகள் எதுவும் இல்லையாம். அது அவர்களுக்குச் சந்தேகத்தைத் தருகிறது" என்றான் பண்டாரக் காப்பாளன் திருவாவடுதுறை நம்பி.

"வேண்டுமானால் இப்போது போய் ஊரே எதிரொலிக்கிற மாதிரி கதறி அழுதுவிட்டு வருகிறேன். சந்தேகத்தை விட்டு விடுவார்களாமா? நம்பி! இந்த விவகாரங்களைப் பற்றியெல்லாம் நான்கவலைப்படுவதே இல்லை. இந்த வதந்திகளெல்லாம் எப்போதுமே ஒரு சிலரது சொந்த நலனுக்காக சமயம் பார்த்து எய்யப்படும் காகித அம்புகள். வதந்திகளை எந்த அளவிற்குப் பொருட்படுத்தாமல் போகிறோமோ அந்த அளவிற்கு நமக்கு மனபலம் கூடுகிறது. தேவையற்ற விவரங்களைச் சொல்லி யாரும் என்னிடம் தயங்க வேண்டாம். எனக்கு உதவ விரும்பாதவர்களை நான்கட்டாயப்படுத்தவில்லை. இப்போதே அவர்கள் எழுந்து சென்று விடவும் தடையில்லை."

மதுராந்தகனின் பேச்சும் அதிலிருந்த வேகமும் அதைச் சொன்ன தோரணையும் அங்கே இருந்தவர்களுக்கு அறை விழுந்த மாதிரி இருந்ததால் மேற்கொண்டு கங்கை கொண்ட சோழனைப் பற்றிப் பேசுவதை விடுத்து தங்கள்

காரியங்கள் சம்பந்தமாக கவனம் செலுத்துவதில் ஈடுபடலானார்கள்.

“ஏதோ முக்கிய திட்டம் தீட்டுவதற்காக எங்கள் எல்லோரையும் அழைத்திருந்தீர்கள். இனி அது விஷயமாகப் பேசலாம்...” என்றான் புலியூர் கோட்டத்தின் தலைவன்.

“அதற்கு முன்னால் தான் சாதிக்க விரும்புவது என்ன என்பதை மதுராந்தகர் தெரியப்படுத்தி விடுவது நல்லது - நோக்கம் இன்னதென தெரிந்தால்தான் திட்டங்களை சரியாகவும் எளிதாகவும் தீட்டலாம்” என்றான் திருவாவடுகுறை நம்பி.

“சோழ நாட்டு மன்னராக வேண்டும் என்ற நோக்கம் அழிந்து விட்டது. ஆகவே அந்த நோக்கம் அநேகமாக இனிமேல் உண்டாவதற்கு வழியில்லை...” என்றான் ஏரிவாரியத்தின் தலைவன்.

“ஏன் இல்லை...?” கேட்டான் மதுராந்தகன்.

“அதிராஜேந்திரருக்கு உரிமையாகிவிட்ட அரியணை இனி அவரது சந்ததிகளுக்குத்தானே போய்ச்சேர முடியும்? தங்களுக்கென்ன இருக்கிறது...?”

“அதிராஜேந்திரனுக்கு இப்போது எத்தனை மைந்தர்கள் இருக்கிறார்கள்?” கேட்டான் மதுராந்தகன்.

“அவருக்கு இன்னும் மணமே ஆகவில்லை” என்ற ஏரிவாரியத் தலைவர், “மணம் ஆவதொன்றும் பெரிய காரியமில்லை, எப்போது வேண்டுமானாலும் நடக்கலாம்” என்று அவசரம் அவசரமாகக் கூறிக்கொண்டான்.

“நல்லது, நாளையே அவனுக்குத் திருமணம் நடப்பதாக வைத்துக்கொள். அடுத்த ஆண்டே அவனுக்குக்

குழந்தை பிறப்பதாக வைத்துக்கொள். அவன் இளவரசனாக முடிசூட குறைந்தபட்சம் பதினான்கு ஆண்டுகள் தேவை. இன்றிலிருந்து பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு நான்தான் இளவரசன். இந்த காலகட்டத்திற்குள் நான் ஏன் மன்னனாக முடியாது...?”

“எப்படி?”

“அதிராஜேந்திரன் அகால மரணமடைய முடியாதா?”

“தாங்கள் சொல்வது?”

“அஞ்சாதீர், உம்மையொன்றும் அவனைக் கொன்று விடச் சொல்லவில்லை. அவனது ஆயுள் அற்பாயுளாக முடிந்தால் நான்தானே மன்னன்? நான் மன்னனாகி விட்டால் அவனுக்குச் சந்ததியே உண்டாகாமலோ அல்லது வாழ முடியாமலோ செய்துவிடுவது முடியாதா...?”

“மிகவும் பயங்கரமான நோக்கம்” என்றான் மன்றப்பாட்டுத் தலைவன்.

“தண்டனை விதிக்கும் தலைவரே பயந்தால் எப்படி? சாதாரண வாழ்க்கையிலுள்ள பெரிய விஷயங்கள், அரசியலுக்கு வரும்போது நீங்கள் சொல்வது போல் பயங்கரமாய் இருக்காது. வாழ்நாள் முழுதும் போரையும், குருதி வெள்ளத்தையுமே சந்தித்துக் கணக்கற்றவர்கள் துடித்துச் சாவதைக் கண்டவர் என் தந்தை. அவைகளை பயங்கரமானவைகள் என்று சொல்லிவிட முடியுமா? அரச மரபில் அவைகளெல்லாம் சகஜமானவை. ஒர் உரிமை பெற தர்ம நியாயங்களைவிடச் சமய சந்தர்ப்பங்களையும் சாமர்த்தியங்களையுமே பயன்படுத்தி வெற்றி பெற்று விடும் வகையில்தான் அரசியலானது வளர்ந்து வருகிறது. அதைப் பின்பற்றி நடப்பவன்தான் பிழைக்க முடியும். ஒன்றை

எண்ணிப் பாரும். நான் மட்டும் உரிமைப்போர் செய்யா திருந்தால் ராஜ ரகசியங்கள் வெளியாகியிருக்குமா? நான் மட்டும் உரிமைக் குரல் கொடுக்காதிருந்தால் உலகம் என்னை என்ன சொல்லியிருக்கும்? எங்கோ வந்தவனுக்கு இடமளித்து கோட்டை விட்டவன் என்றல்லவா என்னைச் சொல்லியிருக்கும்? ஆகவேதான் சொல்கிறேன். அரசிய லில் ஒவ்வொருவரும் தேன் போலிருந்து கொட்டிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் கொட்டடியில் கொண்டுபோய் நம்மைக் கட்டிப்போட்டு விடுவார்கள் ஆடுமாடுகளைப் போல்...”

“சரி, திட்டத்தினைச் சொல்லுங்கள்” என்றார்கள் அங்கிருந்தவர்கள்.

“முதலில் விக்கிரமாதித்தனை இங்கிருந்து அகற்றி கல்யாணபுரத்திற்கு வண்டியேற்றி அனுப்பிவிட வேண்டும். நாம் கடக்க நினைக்கும் நதியில் வெள்ளம்போல் இடை விடாமல் வந்து கொண்டிருக்கிறான் அவன்.”

“வெள்ளம் தானாக வடிந்தால்தான் உண்டு...” என்றான் மன்றப் பாட்டுத்தலைவன்.

“தேவையில்லை, வெள்ளத்தை திசை திருப்பி விட்டால் நமக்குத் தேவையான இடத்தைக் காத்துக் கொள்ளலாம்.”

“அப்படியானால்..?”

“விக்கிரமாதித்தனின் கவனத்தைச் சாளுக்கிய நாட்டிற்குத் திருப்ப வேண்டும்.”

‘வழி...?’

“சோமேஸ்வரனா..?”

“ஆம், அவனைச் சந்திக்க நான் கல்யாணபுரத்திற்குச் செல்கிறேன்.”

“சரி.”

“இரண்டாவது திட்டமும் ஒன்றுண்டு.”

“சொல்லுங்கள்.”

“இங்கே சோழ மண்டலத்தில் ஆட்சி புரிவது அதிராஜேந்திரனா அல்லது மதுராந்தகனா என்பது குறித்து மக்களிடையே குழப்பம் உண்டாக வேண்டும்.”

“அதெப்படி சாத்தியம்...?”

“இதைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிய மதுராந்தகன் பட்டுச்சீலை ஒன்றினை எடுத்துக் கொடுத்தான். பந்தம் ஒன்றினைக் கொண்டுவந்து பட்டுச் சீலை திட்டத்தைப் படித்தார்கள் பிரமுகர்கள். திட்டங்கள் விபரீதமாய் இருந்தன.

அந்த விபரீதத் திட்டங்கள் உருப்பெறத் துவங்கிய வேளையில் அவற்றை அறியாத அதிராஜேந்திரனோ இன்ப மான உணர்ச்சிகளுடன் அந்தப்புரத்திற்குப் பிரவேசித்தான். உள்ளறையின் திரையை அகற்றவும் செய்தான்.

❖ ❖

அத்தியாயம் முப்பது

“உலகில் ஓரிருவர் சரித்திரமாகிறார்கள் - ஒருசிலர் சரித்திரத்தை உருவாக்குகிறார்கள் - பலர் சரித்திரத்தில் இடம் பெறுகிறார்கள். மிகப்பலரோ இவை ஏதுமற்ற தரித்திரங்களாகவே மறைந்து போகிறார்கள்...”

- கலைஞர் கருணாநிதி

விலக்கப்பட்ட திரைக்குப் பின்னால் கலைக்கப்பட்ட ஒலியம் போல் அசதியோடு காணப்பட்டாள் ஒருத்தி. அவள் வேறு யாருமல்ல. வேட்டைக்குப் பின்னால் சோழ மன்னனால் அரசலாற்றங்கரையிலே கண்டு கொண்டு வரப்பட்ட தெரிவைதான் அவள். அந்தப்புரத்திற்கு அவள் கொண்டு வரப்பட்டதிலிருந்து எந்தப்புறம் திரும்பினாலும் எடுபிடி வேலைகளைச் செய்ய ஏராளமான பேர் நியமிக்கப்பட்டு அந்தப்புரம் அதுவரை காணாத விந்தையாக உபசாரங்கள் நடந்தன. அவற்றாலெல்லாம் அப்பெண் அகமிக மகிழ்ந்து சுகம்தர தயாராக இருப்பாளென்ற இன்ப உணர்வுடன் வந்து நின்றான் அதிராஜேந்திரன். முள் வேலியில் பட்டும் படாமலும் சிக்கிக்கிடந்த செண்பக மலர்க்கொத்து போல் மஞ்சத்தருகே சங்கடத்துடன் நின்றிருந்த அவளை அமரும்படிச் சொல்லி மஞ்சத்தில் அமர்ந்தான். கவிஞர்கள் சகஜமாக பெண்கள் விஷயத்தில் இறைத்துத் தூவும் வர்ணனைகளையெல்லாம் தூளாக்கி உவமைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவளாய் விளங்கிய அவள் அமரவில்லை. நெஞ்சத்தில் அமர்ந்தால்

போதும் என்ற நினைப்பில் இருந்த அவனோ அது விஷயமாக வற்புறுத்தாமல் அவளிடம் பேசலானான்.

“என்னைப்பற்றி உனக்குச் சொல்லியிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.”

இதற்கு அவள் கூறிய பதில் அவனது இன்ப உணர்ச்சிகளையெல்லாம் சற்றே அசைத்தது. “தேவையற்ற விஷயங்களை பேதையிடம் சொல்வதால் ஒரு பயனுமில்லை ஐயா” என்றாள் அவள் நிதானத்துடன்.

ஒருவேளை அவளுக்கு அந்தப்புரத்தில் ஏதாவது குறைவைத்து விட்டார்களா? என்று சந்தேகித்த அதிராஜேந்திரன், “இங்கே உனக்கு ஏதாவது குறைவைக்கப்பட்டு விட்டதா பெண்ணே...” என்று வினவினான்.

“கூண்டில் அடைபட்ட கிளிக்குத் தேனும் பாலும் அளிப்பது குறையாகாதுதான்” என்றாள் அவள் நிர்ப்பயமாக.

முதல் வார்த்தையை விட தற்போதைய வார்த்தை மோகமாக உச்சரிக்கப்பட்டதை உணர்ந்த மன்னன், “புதிர் போடாமல் பேசு பூங்கொடி. விளக்கமாகப் பேசுவதால் உன் சாமர்த்தியம் ஒன்றும் குறைந்து விடாது” என்றான் வினயமாக.

“எந்த விதமான சாமர்த்தியத்தையும் காட்டிக்கொள்ளும் நோக்கம் எனக்கில்லை ஐயா. அவற்றையெல்லாம் ஓர் அபலைப் பெண்ணிடம் காட்டத்தான் தாங்கள் இருக்கிறீர்களே?”

அதிராஜேந்திரன் பொறுமையை இழந்தான். “பெண்ணே, நீ சோழ நாட்டின் மன்னனின் முன்னால் பேசுகிறாய் என்பதை மறந்துவிடாதே. என்ன பேசுகிறோம்

என்பதையும் நினைவில் வைத்துக்கொள்வது நல்லது” என்றான் கோபக்குரலில்.

அவன் அசரவில்லை.

“நீதியும் நியாயமும் யார் முன்பும் அஞ்சித் தயங்க வேண்டியதில்லை ஐயா.”

அவன் நீதி நியாயம் பற்றிப் பேசியதும் அவற்றுக்கு ஏதாவது களங்கம் இழைக்கப்பட்டிருக்குமோ என்று சந்தேகித்த அதிராஜேந்திரன், “பெண்ணே, உனக்கு எந்த அநீதியாவது இழைக்கப்பட்டிருந்தால் அதை நேராகவே சொல்லி விடலாமே...? ஏதற்காகச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

“தாங்களே இப்படிச் கேட்பது துரதிர்ஷ்டமானது” என்றான் அவன்.

“ஏன்?”

“அநீதி இழைத்தவரே இப்படிச் கேட்பது துரதிர்ஷ்டமல்லவா?”

“உண்மையாய் இருந்தால் துரதிர்ஷ்டமானதுதான்” ஒப்புக்கொண்டான் சோழ மன்னன்.

தற்போது பூங்கொடி என்ற அந்தப் பெண்ணிடமிருந்து கவலையின் கறைபடிந்த புன்னகையொன்று விரிந்தது. மன்னனுடன் இதே ரீதியில் வாதம் புரிய விரும்பவில்லை அவன். எனவே “இப்பேச்செல்லாம் எதற்கு பிரபு? என்னைக் கொண்டுவரச் சொன்ன காரணத்தை தெரிவித் தீர்களானால் எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு முடிவு ஏற்பட்டு விடும்” என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

காரணமென்ன என்று கேட்டுவிட்ட பின் அதைச் சொல்லிவிட முடியாததொரு சங்கடம் தற்போது அதிராஜேந்திரனை ஆட்கொண்டது. பெண்ணின் முன்னால் சங்கடப்பட நேர்ந்ததை எண்ணி நொந்து கொண்ட அவன், “உன்னால் ஊதிக்க முடியவில்லையா பூங்கொடி?” என்று கேட்டான்.

“என் ஊகங்கள்தான் தங்களுக்குச் சினத்தைத் தருகிறதே மன்னவா. ஏன் என்னையே கேட்கிறீர்கள்? பெண்ணொரு தியைக் கொண்டு வரச்சொல்லும் மன்னவர்களைப் பற்றி நான் ஊகமாய் சொல்வதைவிட தாங்களே உண்மையை விளக்கி விடுவது நல்லது” என்றான் அவன்.

இவள் பெரிய சாகசக்காரியாய் இருப்பாளோ என்று கருதிய அதிராஜேந்திரன் விஷயத்தைக் கூற முற்பட்டு, “வேட்டையாடச் சென்ற வேளையில் ஆற்றங்கரையில் உன்னைக்கண்டோம்” என்றான்.

அவள் சிரித்தாள்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய் பெண்ணே?”

“நீங்கள் புறப்பட்ட வேளையும், என்னைக் கண்ட வேளையும் உங்கள் வேட்டையை திசை மாற்றிவிட்டது” என்றான் அவன்.

அவன் அதை ரசிக்கவில்லை. “அங்கே நீ இருந்த கோலமும், இசைத்த கோலமும், என்னை மிகவும் கவர்ந்தன பெண்ணே. அள்ளி அளக்க முடியாத அழகுக் கோலங்கள் அவை” என்றான்.

“மன்னவா, அள்ளி அளக்க முடியாத அழகுக் கோலங்களில் எல்லாம் இவ்வாறு மனத்தைப்

பறிகொடுத்திருக்கலானால் இந்த அந்தப்புரத்தில் இடமிருக்குமா?" கேலியாகக் கேட்டாள் பூங்கொடி.

அவன் அதை சட்டை செய்யவில்லை. "என் வாழ்க்கையில் அதுவரை சந்தித்திராததும் ரசித்துப் பரவசப்படாததுமான சந்தர்ப்பமாகவே அதைக் கருதினேன் நான். ஆற்றங்கரைக் கிளியை அரண்மனைக் கிளியாக மாற்ற விரும்பினேன்" என்றான்.

"ஆற்றங்கரை கிளியிடம் அதற்கு சம்மதம் கேட்டார்களா ஐயா?"

"உண்மையைச் சொல்கிறேன். மன்னனின் விருப்பத்திற்கு முன்னால் பெண்களின் சம்மதங்களை பொருட்படுத்த வேண்டிய அவசியமில்லை என்றே நினைத்தேன் நான்."

"சோழ வம்சத்து மாமன்னரது அறம் இதுதானா?" சீறினாள் அவள்.

அவன் தொடர்ந்தான்.

"மன்னனுக்கென்று உரிய தனி உரிமைகளையும் அதிகாரங்களையும் கருதி உன்னை நான் அரண்மனைக்குக் கொண்டு வரச் சொல்லியிருந்தாலும் இங்கே வந்தபின் தான் உரிமைகளை செயல்படுத்திவிட முனையாமல் சிந்திக்கலானேன்."

"சோழ வம்சாவளியின் அறநெறி நினைவிற்கு வந்ததாலா?" குத்தலாகக் கேட்டாள் அவள்.

அவன் அதைக் கவனிக்கவில்லை.

"தன் உரிமைகளுக்கும் அதிகாரங்களுக்கும் கட்டுப்படாமல் விவகி நிற்கும் விவகாரங்கள் இவ்வுலகில் எங்கும்

எப்போதும் இருக்கும் என்பது புரிந்தது எனக்கு. பெண்ணொருத்தியின் உறவையும் அன்பையும் அதிகாரங்களால் வெற்றி பெற்றுவிட முடியாது என்பதையும் ஒருவேளை வெற்றி பெற்றாலும் நிலைக்காது என்பதையும் உணர்ந்தேன் நான். கட்டாயமாகப் பெறப்படுகிற பெண் கற்சிலையாகத்தான் வாழ்வாள் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டேன். உன்னிடம் சம்மதம் கேட்டுவிட்டுத்தான் எதையும் செய்வதென தீர்மானித்தேன். இப்போது சொல் பூங்கொடி. இந்தச் சோழ நாட்டின் அரசியாக உனக்கு விருப்பமில்லையா?"

"மன்னவா... முதலில் என்னை அதே ஆற்றங்கரைக்குக் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுங்கள்."

"சம்மதம் தெரிவிக்காத பட்சத்தில் நீ அங்கேதான் கொண்டுபோய் விடப்படப் போகிறாய். ஆகவே அதுகுறித்து நீ கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. எதற்காக நீ கொண்டுவரப்பட்டாயோ, அதற்கான முடிவு இங்கே இப்போதே தீர்மானிக்கப்படவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன்."

"மன்னவா, ஆற்றங்கரையில் என்னைக் கண்டு பரவசப்பட்டதாகச் சொன்னீர்களே, அப்போது நானிருந்த கோலத்தையும் தற்போதிருக்கும் கோலத்தையும் எண்ணிப் பாருங்கள். அழகிய அக்கோலத்திற்கும் இந்த அலங்கோலத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசம் தெரியவில்லையா தங்களுக்கு?"

"தெரிகிறது... பூங்கொடி..."

"அதன் அர்த்தம் புரியவில்லையா?"

"புரிகிறது... பூங்கொடி..."

“புரிந்தும் வினவினால் பேதைப்பெண் என்ன பதில் சொல்வாள்?”

“பெண்ணே, சோழ அரசி வீற்றிருக்கக்கூடிய பத்மாசனம் அற்பமானது என்று நினைக்கிறாயா?”

“அத்தனை அகங்காரம் எனக்கில்லை அரசே.”

“பின்?”

“அரிப அவ்வாசனத்தில் வீற்றிருக்கும் அளவிற்கு உரியவளல்ல நான். பூங்கொடி அற்பமானவள்.”

“பூங்கொடி அற்பமானவளென்றால் தன் தேரையே அதற்கு அளித்திருப்பானா பாரி?”

“மன்னவா, நான் என்னைப்பற்றி பேசுகிறேன். தாங்கள் பழைய கதை எதையோ சொல்கிறீர்கள்.”

“பொருள் ஒன்றுதானே பூங்கொடி? வழிப்பாதையில் கிடந்த முல்லைக் கொடிக்கு ஆதரவளிக்க ஒருவன் வந்தபோது பூங்கொடிக்கு ஒருவன் முன்வரக் கூடாதா? முல்லைக்கொடிக்கு இந்தப் பூங்கொடி எந்தவிதத்தில் குறைந்தவன்? சொல் பெண்ணே? கொடிகள் எதையும் கேட்பதில்லை. ஆனால், ஆதரவு கிடைக்கும்போது அதைப் பற்றிக்கொள்ளச் செய்கின்றன. இதுதான் உலக வழக்கு.”

“என் விருப்பங்களில் மிகவும் பெரியது ஒன்றுதான்.”

“சொல்.”

“நான் ஏமாந்து போய்விடக்கூடாது என்பதுதான்...”

“அநாவது நான் உன்னை ஏமாற்றி விடுவேன் என்கிறாயா...?”

“என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொள்வதாக நினைக்கிறேன்.”

“உன்னை ஆதரிக்க மன்னன் விரும்பும்போது உன்னை நீயே எவ்வாறு ஏமாற்றிக்கொள்ள முடியும்.”

“மன்னவா, அள்ளி அளக்க முடியாத அழகுக்கோலம் என்று பரவசப்பட்டீர்கள். அக்கோலம், அழிந்துபோக வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்களா?”

“அதெப்படி விரும்ப முடியும்...?”

“அப்படியானால் ஆற்றங்கரைக்கே என்னை அனுப்பி விடுங்கள்.”

“நீ குழப்பத்தில் இருக்கிறாய் போலிருக்கிறது. நன்றாக யோசித்து நிதானமாகவே உன் முடிவைச் சொல் பூங்கொடி.”

“நான் தெளிவான நிலையில்தான் சொல்கிறேன் ஐயா. என் பதிலும் முடிவானதுதான்.”

“நான் மன்னன் என்பதும் நீ பத்மாசனத்தில் அமர நேரிடும் என்பதும் தான் உன் மறுப்புக்குக் காரணங்களா?”

“மேலும் மேலும் என்னைச் சங்கடப்படுத்தாதீர்கள் வேந்தே?”

“நல்லது பூங்கொடி. மன்னன் முறையோடு உவந்தளிக்கும் ஆதரவை நிர்ந்தாட்சண்யமாக ஒதுக்கிவிட்டுப் போகும் முதல் பெண்ணான நீ இந்த சாம்ராஜ்யத்திற்குப் புதியவள். அப்படியே இருப்பதுதான் உன் விருப்பம் என்றால், அதை மாற்ற நான் தயாராக இல்லை” என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டு கூறிய அதிராஜேந்திரன். “பெண்ணே,

உன் பெயர் தெரிந்து விட்டது. நீயார் என்பதையாவது சற்று சொல்லி விட்டுப் போவாயா...?" என்று கேட்டான்.

"ஆற்றங்கரைக்கிவி" என்று கூறிவிட்டு அகன்றாள் பூங்கொடி.

அவள் புறப்பட்டுப் போய் நெடுநேரம் வரை அவளைப் பற்றியே எண்ணிக் கொண்டிருந்தான் அதிராஜேந்திரன். மன்னனாக இருந்தும் ஒரு சாதாரணமான பெண்ணின் அன்பைப் பெற முடியாமல் போனது அவனை வாட்டியது. அன்பை மறுத்த ஆற்றங்கரைப் பெண் தன்னை ஒரு பொருட்டாகவே கருதாமல் போனது வேறு அவனை வேதனைப்படுத்தியது. அவள் கூறிய காரணங்கள் எதுவும் பிரமாதமானதல்ல என்றே தோன்றியது. அபலைப் பெண்ணொருத்தி அரசியாவதென்பது எப்படிப் பார்த்தாலும் பாக்கியம்தான் என்பது அவனது அபிப்பிராயமாக இருந்தது. மொத்தத்தில் பூங்கொடி ஒரு பைத்தியக்காரி என்றும் தானொரு துரதிர்ஷ்டசாலி என்றும் முடிவிற்கு வந்தான் அதிராஜேந்திரன். சோழரது வம்சாவளியை ஒருகணம் எண்ணிப் பார்த்து மலைத்து அவன் தன் நிலை கண்டு சலித்துக் கொண்டான். இந்த உலகில் ஒரிருவர் சரித்திரமாகிறார்கள் கரிகால் சோழனைப்போல். ஒருசிலர் சரித்திரத்தை உருவாக்குகிறார்கள் ராஜராஜனைப்போல். பலர் சரித்திரத்தில் இடம் பெறுகிறார்கள் வீரராஜேந்திரனைப்போல். இப்படி எண்ணிப் பார்த்த அதிராஜேந்திரன் மிகப் பலர் எதுவுமற்ற தரித்திரங்களாகவே இருந்து மறைந்து போகிறார்கள் என்றும் அவர்களில் நிச்சயமாகத் தானும் ஒருவன் என்று கருதி பெருமூச்செறிந்தான்.

அந்தப்புரத்திலிருந்து இந்தமாதிரியெல்லாம் எண்ணிய படி வந்த அவனை முற்றத்தில் சந்தித்தார் அமைச்சர். அவரது

முகம் ஏதோ விபரீதச் செய்தியை ஜீரணிக்க முடியாமல் அவதிப்படுவதுபோல் தோன்றியது. முற்றத்தில் எதையும் பேசிக்கொள்ளாமல் இருவரும் மந்திராலோசனை அவைக்குச் சென்றார்கள்.

"எதிர்பாராத விபரீதங்கள் எதிர்பாராத கோலங்களில் விளையத் தொடங்கி விட்டன மன்னவா..." என்று தொடங்கினார் அமைச்சர்.

"எதைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்... அமைச்சரே...?"

"மதுராந்தகரின் நடவடிக்கைகளைத்தான்."

"விபரீதமாகக் கருதும் அளவிற்கு என்ன நடவடிக்கைகள் வெளிப்பட்டு இருக்கின்றன...?"

"தர்மப்படியும், நியாயப்படியும் தங்களை அரியணையிலிருந்து அகற்ற முடியாத மதுராந்தகர் கலகத்தாலும் கலவரத்தாலும் சாதிக்க முயல்வதாகத் தெரிகிறது."

"கங்கைகொண்ட சோழன் மாண்டபோதே இது எதிர்பார்க்கப்பட்டது தான் விழுப்பரையரே."

"ஆம் மன்னவா... எதிர்பார்க்கப்பட்ட அக்கலகம் இப்போது மத விவகாரங்களில் தலையெடுத்திருக்கிறது."

"அதில் எப்படி கலகம் உண்டாயிற்று? மதங்களை மதித்தும் மத விஷயங்களில் தலையிடாமலிருந்தும் ஆட்சி புரிந்தவர்கள் அல்லவா சோழர்கள்...?"

"இன்றுவரை நடந்திராதவைகளை நடத்திக் காட்டுவதில் மதுராந்தகர் தனிக்கவனம் செலுத்துவதாகத் தோன்றுகிறது."

"ஓகோ...?"

“ஆம் அரசே, சோழ மண்டலத்தில் இருக்கும் வைணவர்கள், ஆங்காங்கே திரண்டு வருகிறார்கள்.”

“வைணவர்கள் திரண்டால் அது பக்தியின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது.”

“அவர்கள் திரள்வது பக்தியை வளர்க்க அல்ல, தங்களை எதிர்க்க.”

“நான் என்ன செய்தேன் அவர்களை...?”

“ஒன்றும் செய்யவில்லை, ஆனால் ஒன்றைச் செய்யக் கூடும் என்று சந்தேகிக்கிறார்கள்.”

“என்ன சந்தேகம் அது...?”

“சோழ நாட்டிலிருந்து வைணவத்தை மெல்ல மெல்ல அகற்றிவிடத் தாங்கள் முயல்வதாகச் சொல்கிறார்கள்.”

“பல்லவர் காலம் தொட்டுப் பல்கிப் பெருகிவரும் மதங்களில் இதுவும் ஒன்று. இதை நான் ஏன் அகற்ற வேண்டும்? சோழர்களிடம் இப்படியொரு துர்எண்ணம் உண்டாகும் என்று எப்படித் தோன்றியது அவர்களுக்கு...?”

“துபம் போட துதர்கள் முளைக்கும்போது ஓர் எண்ணங்கள் ஆங்காங்கே பிரதிபலிக்கத்தான் செய்யும் வேந்தே.”

“இருக்கலாம், இந்த வைணவர்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டா வாழ்கிறார்கள்? திருவக்கரையிலுள்ள திருமாவின் ஆலயத்தைக் கற்றளியாக்கி வருகிறேனே! கவனிக்கவில்லையா அவர்கள்? வைணவத்தை இந்த நாட்டிலிருந்து அகற்றி விடத்தான் வைணவர் கோயிலைக் கற்றளியாக்கி வருகிறேனா...?”

“மன்னவா... உண்மைகள் சாவதில்லை. ஆனால் அவை உறங்கும் காலங்கள் வருவதுண்டு. சாமர்த்தியமான வஞ்சகன் கோரத்தாண்டவம் ஆடும்போது உண்மை அரங்கிற்கு வராது. பின்னால் மறைந்திருக்கும் மதுராந்தகர் சாமர்த்தியமாக நடந்து வருவதால் உண்மைகள் தெரியாமலிருக்கின்றன.”

“சரி.. சரி... வைணவர்களின் குற்றச்சாட்டிற்கு என்ன அத்தாட்சி...?”

“ஏதோ திருமாலுக்குரிய ஆலயம் ஒன்றினை அகற்றிவிடத் தாங்கள் உத்தரவிட்டிருப்பதாக...”

“இதென்ன பைத்தியக்காரத்தனமாக இருக்கிறது...? திருமாலுக்குரிய கோயிலை ஒருபக்கம் கற்றளியாக்கிக் கொண்டு மறுபக்கம் இன்னொரு கோயிலை இடித்துத் தள்ளுவானா எவனாவது...?”

இதற்கு அமைச்சர் பதில் கூற முற்பட்டபோது அங்கே பிரவேசித்தான் விக்ரமாதித்தன்.

✧ ✧

* இப்படியொரு பிரச்சினை இரண்டாம் குலோத்துங்கனின் ஆட்சிக் காலத்தில் நடைபெற்றது. தில்லையில் உள்ள ஆடவல்லான் ஆலயத்தை விரிவுபடுத்துவதற்காக அங்கே இருந்த திருமாவின் மூர்த்தத்தைக் கடலில் எறிய முயன்றதாகச் சமயப் பூசல்கள் நடந்தன. அத்தகையதொரு பூசலுக்கு முன்னோடி போல் அமையவே இப்பிரச்சினை இக்கதையில் சொல்லப்படுகிறது.

அத்தியாயம் முப்பத்தொன்று

“மிக அந்தரங்கமான விருப்பங்களில் பிரிய முற்று அழுந்தி நிற்கும் போதுகளில் அப்படி அழுந்தி நிற்கும் மனமும் அந்த மனத்திற்குச் சொந்தமானவரும் இந்த உலகில் அநாதை யாகவும் நிரக்கதியாகவும் தன்னந்தனியே கைவிடப் பெறுகிறார்கள்”

— நா. பார்த்தசாரதி

முல்லைக்குக் கிடைத்த தேர் போலிருந்தது விக்கிர மாதித்தனின் வரவு. வந்தவனை அமர வைத்துவிட்டு கிளர்ச்சி பற்றி தெரிவித்த அதிராஜேந்திரன், “ஒருபுறம் கடவுளின் கோயிலைக் கற்றளியாக்கிக் கொண்டு இன் னொரு பக்கம் கோயிலை இடிப்பேன் என்று நினைக் கிறார்களே, இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்...” என்று கேட்டான்.

“அதிராஜேந்திரரே... கலகத்தை உண்டாக்கிய மதுராந்தகனின் மூளைக்கு இது தெரியாதிருக்கும் என்றா எண்ணுகிறீர்கள்? எங்கோ இருக்கிற கோயில் அழிக்கப் படுவதை மறைப்பதற்குத்தான் திருவக்கரை கோயிலை கற்றளியாக்கி நாடகமாடுகிறீர்கள் என்று வைணவர்களை எண்ண வைக்கலாம் அல்லவா?” என்று கேட்டான் விக்ரமாதித்தன்.

பிறகு விக்ரமாதித்தனே தொடர்ந்து, “வைணவர் களும் மற்றவர்களும் எப்படி வேண்டுமானாலும்

சொல்வார்கள் மதுராந்தகன் தூண்டும்வரை. அவனது பேச்சுக்கு செவி சாய்ப்பவர்கள் அவனை மதிக்கவும், நம்பவும் தலைப்படுவார்களே தவிர, சாமர்த்தியமாய் தூண்டுகிறவனைத் தாண்டிச் செல்ல மாட்டார்கள். இந்த நேரத்தில் நீங்கள் மதுராந்தகனின் மீதுள்ள மனக்கசப்பை காட்டிக் கொள்ளாதீர்கள். வைணவர்களிடம் திருமாவின் கோயில்களுக்கு எந்தவித ஆபத்தும் நேரிடாது என்றும் அவைகள் சம்பந்தமாக எந்த நடவடிக்கை எடுப்பதாக இருந்தாலும் மதுராந்தகரை ஆலோசித்த பின்பே செய்யப்படும் என்று சொல்லி வையுங்கள். மதுராந்தகனைப் பெரும் வைணவ பக்தன் என்றும் சொல்ல அவன் மனம் புண்படுகிற மாதிரி எதுவும் நடக்காது என்றும் பேசி வையுங்கள். இத்தகைய பேச்சுக்கள் போகப்போக அந்த கலகக்காரர்களுக்கு உங்கள் இருவரில் யாரை நம்புவதென்ற குழப்பத்தை உண்டாக்கி விடும். ஒருவகையில் அவர் களுக்கும் மதுராந்தகனுக்கும் இடையில் மித்ர பேதத்தையும் உண்டாக்கி விடும். கலகம் அழியும்” என்றான்.

அவனது யோசனையை இருவரும் பாராட்டி ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

அமைச்சர் இரண்டாவது பிரச்சினையைக் கூறலானார்.

“மன்னவா, சோழ நாடு முழுவதும் அளக்கப்பட வேண்டும் என்று தாங்கள் ஆணை பிறப்பித்தீர்கள் அல்லவா? அதைப் பல அதிகாரிகளும் செல்வந்தர்களும் எதிர்க்கிறார்கள்.”

“இதில் எதிர்ப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது அமைச்சரே...? நாடு அளக்கப்படுவதால் தீமைகள் என்ன உண்டாகி விடும்...” என்று கேட்டான் சோழன்.

“நாட்டைத் துண்டு போடுவதற்கு இச்செயல் ஒரு முன்னோடி என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள்.”

“இந்த நாட்டைத் துண்டு போட நான் விரும்பினால் அதை அளந்துதான் செய்ய வேண்டுமா...? இதெல்லாம் என்னகூத்து...?”

“மன்னவா, வெளியே சொல்லப்படுகிற காரணம் அது. ஆனால் உள்காரணம் வேறு. செல்வந்தர்கள் பலரும் அதிகாரிகள் சிலரும் நிலம் அளக்கப்படுவதால் தங்கள் சொந்த நிலங்களில் சிலவற்றை இழக்க நேரிடும் என்று ஆதங்கப்படுகிறார்கள். நிலம் அளக்கப்பட்டால் சம பாகங்கள் செய்யப்பட்டு உரிமைகள் பரவலாக்கப்படும். இங்கே உள்ள பல செல்வந்தர்கள் பலர் சில நேரங்களில் சில நடவடிக்கைகளை ஒட்டி நில உரிமைகளைப் பெரிது படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் நிலங்கள் அளக்கப்படும் என்று எதிர்பார்க்காததால்தான்.”

“பார்த்தாயா விக்கிரமா? நிலம் அளக்கப்பட வில்லையே என்று நான் முனைந்தால் எத்தனைத் தடைகள் உண்டாகின்றன பார்? ஒருசிலரது சுயநலங்கள் பல பொது நலங்களுக்குத் தடையாக இருந்தால் என்ன செய்வது?” என்றான் சோழ மன்னன்.*

“மைத்துனரே, நிலமளக்கும் காரியம் தற்போது வேண்டாம் என்றே தோன்றுகிறது. மதுராந்தகனின் பூசல்கள் புயல்போல் வீசும் இந்நேரத்தில் இந்த நிகழ்ச்சியால் அதிகாரிகளைப் பகைத்துக் கொள்ள வேண்டாம். நில

அளவை விவகாரம் மிகவும் சிறிய விஷயம். மதுராந்தகர் முறியடிக்கப்பட்ட பின் பார்த்துக் கொள்ளலாம்” என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

அமைச்சரும் அவனது கருத்தை ஆமோதிக்கும் வகையில், “உள்நாட்டு அதிகாரிகள் அதிருப்திக்கு ஆளானால் பெரும் தொல்லையில் முடிந்துவிடும் மன்னவா. தற்போதைக்கு சாளுக்கிய மன்னர் கூறுவதை ஏற்பதே நல்லது” என்றார்.

அதற்குப் பதிலேதும் சொல்லாத அதிராஜேந்திரன், “வேறு பிரச்சினைகள் உண்டா...?” என்று கேட்டான்.

“சற்று மோசமான பிரச்சினை இது...” என்று ஆரம்பித்து “சில நாட்களாக சோழ மண்டலத்தில் காகப் பணத்தின் நடமாட்டம் பெருத்து விட்டது” என்றார் அமைச்சர்.

“காகப் பணமா..?” வியப்புடன் கேட்டான் சோழன்.

“ஆம்... பிரபு, ஈழக்காகுகள் திடீரென பெருத்த அளவில் சோழ மண்ணில் ஊடுருவியிருக்கின்றன. இதன் விளைவு தங்களுக்கே தெரியும்.”

விக்கிரமாதித்தன் குறுக்கிட்டு, “என்ன விளைவுகள்...?” என்று வினவினான்.

அமைச்சர் விளக்கலானார்...

“விக்கிரமாதித்தரே, காகப்பணம் என்பது ஈழநாட்டின் வெள்ளிக்காகுகள். அதன் நடமாட்டம் இங்கே அதிகம் நடமாடுகிறதென்றால், வெள்ளிக்கு ஈடான பொருள் இங்கிருந்து ஈழத்திற்கு நிரம்ப போய்க் கொண்டிருக்கிறது

K

* முதலாம் ராஜராஜன் காலத்திற்குப் பிறகு அதிராஜேந்திரனின் காலத்தில் நடக்காமல் போன நில அளவை பின்னால் முதல் குலோத்தங்கனின் காலத்தில் தடைபெற்றது.

என்று பொருள். சாதாரணமாக வெள்ளிக்கு மாற்று பொன்னான். ஈழத்தின் காகுகள் தேவையில்லாமல் இங்கே வந்து கொண்டிருக்க, நமக்குத் தேவையான பொன்கரைந்து கொண்டே போகும். பொன்னை இழந்து நாடு கடைத்தேற முடியாது. அதுமட்டுமல்ல. மக்களிடையே அவநம்பிக்கை தோன்றும். ஈழத்தின் ஊடுருவலுக்கும் வழிவகுத்து விடும்.”

“இந்த நிலையை சிருஷ்டித்தது யார்...?” என்று கேட்டான் விக்கிரமாதித்தன்.

“மதுராந்தகராகத்தான் இருக்கவேண்டும்.”

“இதனால் அவருக்கென்ன ஆதாயம் கிடைக்க முடியும்?”

“ஐயா, காகப்பணம் ஈழக்காகுகள் என்றாலும் தற்போது உலவும் காகப்பணமானது உண்மையான ஈழக்காகுகளாக இருக்கும் என்று தோன்றவில்லை எனக்கு. சோழ நாட்டு வெள்ளியைக் கொண்டே போலிக் காகுகள் செய்யப்படுகின்றன. ஈழத்தின் பேரில் பழியை உண்டாக்கிவிட்டு காகப்பணத்தை இங்கே உலவ விடுவதும் மக்கள் ஈழத்தின் ஊடுருவலாக எண்ணி அஞ்சி சோழ மன்னர் மீது அவ நம்பிக்கை அடைய வேண்டும் என்பதும் தான் மதுராந்தகரின் நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். எனக்கு வந்த சில செய்திகளும் இதைத்தான் உறுதிப்படுத்துகின்றன.”

“என்ன செய்திகள்...?”

“பண்டாரக்காப்பாளனும், ஊர் அதிகாரிகளும், சுங்கக் காவலர்களும், மன்றப் பாட்டுத் தலைவர்களும், மதுராந்தகரின் பேச்சிற்குச் செவி சாய்த்திருக்கிறார்களாம்.”

“சரி...”

“பொன் கழஞ்சுகள் மாற்றுக்கு வரும்போது ஒன்பது வெள்ளிக் கழஞ்சுகளைத் தரும்படி மதுராந்தகர் உத்திரவிட்டிருப்பதாகவும் அதிகாரிகள் அதற்கு ஒப்புதல் தெரிவித்து நடந்து வருவதாகவும் தெரிகிறது.”

“ஓகோ...?”

“குறைவான வெள்ளிக் கழஞ்சுகள் தருவதற்கு காரணம் ஒன்றும் சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது.”

“சொல்லுங்கள்.”

“வடதிசை எல்லைப் பகுதியை பலப்படுத்தவும் படை பெருக்கவும் பணமும் பொருளும் தேவைப்படுகிறதாம். அதற்கு அந்தக் கழஞ்சுகள் பயன்படுகிறதாம். இந்தக் காரணத்தை மக்கள் நம்புகிறார்கள். மதுராந்தகர் முன்னெச்சரிக்கையுடனும், விவேகத்துடனும் நாட்டுப் பற்றுடனும் நடந்து கொள்வதாக எண்ணி மதிக்கிறார்கள்.”

“சரி...”

“பொன்னை நிறுத்தி வாங்கும் எடைக்கல்லான விடேல் விடுகிலும் குறையிருப்பதாகத் தெரிகிறது. இதுகூட அவரது ஏற்பாடுதானாம்.”

“அவ்வளவுதானா...?”

“இன்னொரு விபரீதமும் இருக்கிறது ஐயா. இந்த மதுராந்தகர் தன் பெயரால் பொன் நாணயங்களையும் கழஞ்சுகளையும் அடிக்கத் துவங்கியிருக்கிறார்” என்று கூறி பொன் கழஞ்சு ஒன்றினை எடுத்துக் காட்டினார் அமைச்சர்.

அதை வாங்கிப் பார்த்தான் விக்கிரமாதித்தன். அந்த நாணயத்தின் ஒருபுறம் சோழரது இலச்சினை

வார்க்கப்பட்டு அதன்கீழ், 'மதுராந்தகத்தேவர் மாடை' என்று பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

அமைச்சர் தொடர்ந்தார்.

"இதுபோல் மதுராந்தக மாடைகள் திடீரென உருவாகியிருப்பது மக்களுக்கு குழப்பத்தை விளைவிக்கக் கூடியது."

"எப்படி?" கேட்டான் விக்கிரமாதித்தன்.

"ஐயா, தாங்கள் பார்த்தது போன்ற பொன்மாடைகள் பராந்தகரது காலம் தொட்டு இருந்து வருகின்றன, சோழ மண்டலத்தில் உள்ள முக்கிய கோட்டைத் தலைவர்களுக்கும், சிற்றரசர்களுக்கும் இத்தகைய மாடைகளைத் தாங்களாகவே வெளியிட்டதுண்டு. ஐயமாடை, உத்தம கந்தமாடை, காமரமாடை ஆகியவைகளெல்லாம் அப்படித் தோன்றியவைகள்தான். "தற்போது அந்த ரீதியில் மதுராந்தகர் ஆரம்பித்திருக்கிறார். இவர் சாதாரண கோட்டைத் தலைவரோ சிற்றரசரோ அல்ல. நம் சோழ மன்னருடன் உரிமைப் போரிட்டவர். அவருக்குச்சமமாகக் கருதத்தகுந்த இளவரசர். அப்படிப்பட்டவர் தனி நாணயம் அடிக்கிறாரென்றால் பண உரிமை மதுராந்தகருக்கு வந்துவிட்டதென்று மக்கள் நினைப்பார்கள். போகப் போக நாட்டின் முக்கிய உரிமைகளை வகிப்பது மதுராந்தகரா அதிராஜேந்திரரா என்று புரியாமல் குழம்புவார்கள். மதுராந்தகர் தன் நாட்டுப்பற்றினை மேலும் சாமர்த்தியமாகக் காட்டும் பட்சத்தில் தனக்களஞ்சிய விவகாரங்கள் மதுராந்தகரிடம் இருப்பதையே மக்கள் விரும்பி ஆதரிக்கவும் செய்துவிட்டால் அதிராஜேந்திரருக்கு அந்த உரிமைகளை விட்டுக் கொடுப்பதைத் தவிர வேறு

வழியிருக்காது. கண் போன்ற அவ்வுரிமை போகுமானால் நம் கதி சுபோதியின் கதிதான். தும்பு நம்மிடமும் மாடு அவரிடமும் இருக்கும், போதுமா?"

இதைக்கேட்டுப் பெரிதும் கலங்கினான் அதிராஜேந்திரன். ஆனால் எந்தவிதமான பதட்டமும் அடையாதிருந்த விக்கிரமாதித்தன், "இதற்கு என்ன செய்வதாக உத்தேசித்திருக்கிறீர்கள்?" என்று அமைச்சரிடம் கேட்டான்.

"உடனடியாக செயல்பட்டு மதுராந்தக மாடைகளைத் தடை செய்யலாம். அவற்றைப் பயன்படுத்துவது ராஜகுற்றம் என்று ஊரெங்கும் பறையறிவிப்பு செய்து மக்களை உஷார்ப்படுத்தலாம். காகப்பணத்தின் போலித் தன்மையை மக்களுக்கும் பகிரங்கப்படுத்தலாம். களஞ்சிய அதிகாரிகளையும் இதர அதிகாரிகளையும் மாற்றலாம்..." என்றார் அமைச்சர்.

"பயனளிக்காது அமைச்சரே" ஆணித்தரமாகச் சொன்னான் விக்கிரமாதித்தன்.

"ஏன்?"

"மதுராந்தகன் நீங்கள் சொல்வது போன்ற நடவடிக்கைகளைத்தான் எதிர்பார்க்கிறான். அவ்வாறு நீங்கள் செய்யும் பட்சத்தில் அவன் கூறியிருக்கும்

* தத்தம கோட்டங்களின் அந்தஸ்தையும், செழிப்பையும், உரிமைகளையும் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவே அவர்கள் அப்படிச் செய்து வந்தார்கள். அத்தகைய மாடைகள் வெளியிடங்களில் உலவும்போது அவற்றுக்குத் தனிமதிப்பு தரப்பட்டது. கங்கச்சாவடிகளில் அந்த மாடைகள் குறைவாக வசூலிக்கப்பட்டன. அவற்றின் புழக்கத்தைக் கண்டு சம்பந்தப்பட்ட கோட்டங்களின் செழிப்பினை அனைவராலும் உணர முடிந்தது.

நாட்டுப்பற்று மிகுந்த காரணத்திற்கு எதிராக நீங்கள் நடந்து கொள்வது ஆகிவிடும். அவனுக்கு அதை உறுதிப்படுத்துவது போல் பேசி வருவான். அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவன்மீது அனுதாபத்தையும் உங்கள் மீது ஆத்திரத்தையும் மக்களிடையே உண்டாக்கும். அவனை ஆதரிக்கவும் தொடங்குவார்கள். அதேபோல் அதிகாரிகளை மாற்றுவதால் குற்றங்கள் ஒழிந்து விடாது. சமூகத்தில் செய்யப்படும் ஊழல்களை நன்றாக வேருன்றி வளரக்கூடிய பால் விருட்சங்களைப் போல் சமூகம் முழுதும் விரவி விடக்கூடியவை. அந்த விருட்சங்களின் கிளைகளை வெட்டுவதால் மரம் விழுந்து விடுவதில்லை. மேன்மேலும் தழைத்து வளரவே செய்கின்றன. ஆகவே உங்கள் உத்தேசங்கள் எல்லாம் தற்போது செயல்படுத்தத் தகுந்தவைகளல்ல..”

“வேறென்ன செய்வது?” என்று கேட்டான் அதிராஜேந்திரன்.

“முதலில் காகப்பணம், போலியாக உருவாகிய அதைப் போலியாகவே அழிப்போம். வெள்ளிக் காகப் பணங்களுக்குத் தங்கப்பூச்சு பூசி தங்க நாணயங்களாக உலவ விடுங்கள். அதன் வேஷம் விரைவில் வெளிப்பட்டு விடும். அப்போது மக்கள் காகப்பணத்தை வாங்க முன்வர மாட்டார்கள். சந்தேகிக்கத் தொடங்குவார்கள். அதோடு காகப்பணத்தை உருவாக்கிய பேர்வழிகளும் தங்கள் திட்டம் குலைவதை உணர்ந்து மேன்மேலும் தாங்கள் அப்பணத்தைப் பெருக்கும் முயற்சியைக் கைவிடுவார்கள்.”

“சிறப்பான வழி” என்று சிலாகித்தார் மந்திரி.

“அடுத்தது, மதுராந்தக மாதை. இவற்றை சிருஷ்டித்து தனி அந்தஸ்து பெற முயல்கிறார் மதுராந்தகர். அதை

எதிர்ப்பின் மூலம் அழிக்க முடியாது. சோழ மன்னலத்தில் உலவும் அனைத்துக் கோட்டங்களின் பொன் கழஞ்சுகளையும் மதுராந்தகர் மாதைகளாகவே மாற்றிவிட உத்தரவிடுங்கள். சோழநாடு முழுதும் ஒரே மாதைகள் உலவட்டும். அப்படிச் செய்வதோடு அதை மதுராந்தகருக்கு நீங்கள் செய்யும் அன்பான கௌரவம் என்றும் பறை சாற்றுவர்கள். பொன்னில் யார் பெயர் இருந்தாலென்ன? நாட்டு மக்களுக்குப் பயன்பட வேண்டியதுதானே அவசியம்? இப்படிச் செய்வதால் மதுராந்தகனின் தனி அந்தஸ்து அழிகிறது. மக்களிடையே குழப்பம் உண்டா காமல் போகிறது. மதுராந்தகர் மீது அதிராஜேந்திரருக்கு எந்தவிதமான மனக்கசப்பும் இல்லை என்றும், சகோதர பாசம் தழைத்திருக்கிறதென்று மக்களிடையே அபிப்பிராயம் நிலவும். அதை எத்தனை மதுராந்தகர்கள் வந்தாலும் குலைக்க முடியாது. மதுராந்தகர் மேலும் முயன்றால், அவர் எதிர்ப்பதற்கு மாறாக மக்களின் அனுதாபம் நம்மீதும் ஆத்திரம் அவர் மீதும் திரும்பும்.”

அமைச்சர் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தார். அவனது திட்டங்களால் அவன் அருகில் இருப்பது எவ்வளவு உபயோகமாக இருக்கிறது என்பதை இருவரும் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டார்கள். அர்ச்சுனனுக்கு ஒரு கண்ணன் கிடைத்தது போல், அதிராஜேந்திரனுக்கு ஒரு விக்கிரமாதித்தன் கிடைத்திருப்பதாகக் கருதி பரவசப் பட்டவராய் அவையைவிட்டு அகன்றார்.

விக்கிரமாதித்தனும் சும்மாயிராமல், அதிராஜேந்திரனை அழைத்துக்கொண்டு தேரேறி நகர்ப்புறங்களிலும் புற நகர்களிலும் பல இடங்களுக்குச் சென்றான். அதிராஜேந்திரன் அங்கேயெல்லாம் மக்களிடையே

உரையாடியும், குறைகளைக் கேட்டறிந்தும் ஆறுதல்களைச் சொல்லியும் மக்களுக்குத் தன்னுடன் நெருங்கிய உறவினை வளர்த்துக்கொள்ளும் வகையில் நடந்து கொண்டான். நெருங்கிக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ண ஜெயந்தி தினத்தை நினைவூட்டி சோழர் தலைநகரில் பெரும் விழாக்களை நடத்தும்படி சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு ஆணையிட்டான். பழையாறை பிரம்மதேயச் சிற்றூருக்குச் சென்று அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்த நிவந்தங்கள் குறித்து அன்புடன் விசாரித்தான். நந்திபுர விண்ணகரக் கோயிலுக்குச் சென்று விசேட பூஜைகளை நடத்தினான். தலைநகருக்குச் சமீபத்திலிருந்த கூகூர் முதலிய ஆலயங்களில் பழுது பார்க்கும் பணிகளுக்கான உத்தரவுகளை இட்டும், தினமும் அக்கோயில்களில் தேவார திருவாசகப் பதிகங்கள் ஒதப்படவும், ஒதுவார்களுக்குத் தினந்தோறும் எட்டுப் பொன் கழஞ்சுகளும், இரண்டு நாழி தயிரும், மூன்று உழக்கு அரிசியும் வழங்கும் சாசனங்களை எழுதுவித்தான். அவனையடுத்து ஊர் செல்வந்தர்கள் பலர் கோயிலில் நந்தா விளக்கெரிக்க பசுதானங்களைச் செய்தார்கள்.

பிறகு இருவரும் தலைநகருக்குத் திரும்பினார்கள். விக்கிரமாதித்தன், அன்றிரவு அங்கே தங்கினான். இரவு உணவிற்குப் பின் இருவரும் பேசுகையில் எழில் நங்கையைப் பற்றிய பேச்சு வந்தது.

“அவள் எங்கே விக்கிரமா..?” என்று கேட்டான் சோழன்.

“இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இருக்கிறாள்.”

“நான் இருக்கவேண்டிய இடத்தில் இருந்து கொண்டு எனக்குப் பதிலாக ஆண்டு கொண்டிருக்கிறாள் கல்யாண புரத்தில். சரிதானே... அது?”

“முற்றிலும் சரி” என்ற அதிராஜேந்திரன், “ஒரு வருத்தமான செய்தி” என்றான் கவலையுடன்.

“இன்னுமா?” என்று சிரித்தபடி கேட்டான் விக்கிரமாதித்தன்.

“ஆம் நண்பா, உன்னை என்னால் மகிழ்விக்க முடியாமல் போய்விட்டது.”

“எதில்...?”

“பூங்கொடியின் விவகாரத்தில்.”

“அந்த ஆற்றங்கரைப் பெண்ணா...? மறந்தே விட்டேன். என்னா யிற்று அவளுக்கு...?”

“சோழ நாடு காணாத புதிய பெண்ணாகி விட்டாள் வள்.”

“புரியவில்லை.”

“சர்வசாதாரணமான பாணர்குலப்பெண் அவள். யாழையும், இசையையும் அந்த ஆற்றங்கரையையும் விரும்புகிற அளவிற்குக்கூட அவளால் என்னை விரும்ப முடியவில்லையப்பா.”

“அப்படிச் சொன்னாளா அவள்...”

“ஆம், அதை நினைத்தால் வியப்பாகவும் வேதனையாகவும் இருக்கிறது. அவளை மிகவும் அதிகமாக விரும்பி அதைவிட அதிகமாக ஏமாந்து நிற்கிறேன் விக்கிரமா. ஏதோ நான் அனாதையாகி விட்டதுபோல் உணர்கிறேன்.”

“ஏன் அப்படி?”

“அந்தரங்கமான அன்பில் அதிகமாக என்னை ஆழ்ந்திக் கொண்ட நான் முடிவு தெரிய முடியாத நிலையில் சமாதானப்படவும் முடியாமல் தேற்றிக் கொள்ளவும் முடியாமல் அனாதையாக இருக்கிறேன்.”

“அதுதான் உலகியல் நண்பரே. அந்தரங்கமான அன்பு கொள்ளும்போது ஆனந்தம் மட்டும் தழைப்பதில்லை. பெரும்பாலான நேரங்களில் இந்த உலகில் அனாதையாகக் கைவிடப்படும் அவலத்தையும் ஏற்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது” என்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

“பல பிரச்சினைகளுக்கு வழி சொன்னாயே. இதற்கு ஒரு வழி சொல்லேன் பார்ப்போம்” என்று கேட்டான் சோழ மன்னன்.

“இது ஒன்றுதான் எஞ்சியுள்ள பிரச்சினையா...?” என்றுகேட்டான் சாளுக்கிய மன்னன்.

இல்லை என்பதுபோல் தொலைவிலிருந்து விபரீத ஒலியொன்று எழுந்தது.

அதை உற்றுக்கேட்ட அதிராஜேந்திரன், “கெட்டது குடி” என்று பதைபதைத்தான்.

அத்தியாயம் முப்பத்திரண்டு

“குடிமக்கள் தலைவன் எப்படியிருந்தாலும் தலை வன்தான் என்று ஏற்றுக்கொள்கிறவர்களாக இல்லை. காலப்போக்கில் அவர்களும் விழிப்படைந்து வருகிறார்கள். அவர்களுக்காகத் தியாகம் செய்யத் துணியாதவர்களிடம் அவர்கள் கட்டுப்பட்டு பணிய மாட்டார்கள்.”

- அகிலன்

எங்கேயோ கேட்ட ஒலி கேட்டு குடி கெட்டுவிட்ட தாய் சோழ மன்னன் பதை பதைத்ததைக் கண்ட விக்கிரமாதித்தன் காரணம் புரியாமல் சற்றே குழம்பி, “என்ன ஆகிவிட்டது அதிராஜேந்திரரே...?” என்று வினவினான்.

“தொலைவிலிருந்து எழுந்ததே ஓர் ஒலி. அதைக் கேட்டாயா?” என்றான் அதிராஜேந்திரன்.

“ஆமாம்... என்ன அதற்கு...?”

“அது ஒரு விபரீத ஒலி...”

“விபரீத ஒலியா...?”

“ஆம் விக்கிரமா. ஒரு வாத்தியத்தின் ஒலி அது...”

“அதுதான் தெரிகிறதே..”

“துடியின் சத்தம் அது.”

“துடியா...?”

“ஆம், அதை எப்போது பயன்படுத்துவார்கள் தெரியுமா?”

“சொல்லுங்கள்.”

“போர் நடந்து முடிந்திருக்கும் நிலையில் சேதமடைந்துள்ள நகரங்களில் எழுப்புவார்கள். யார் தெரியுமா?”

“சொல்லுங்கள் சோழரே..”

“கொள்ளைக்காரர்கள்...”*

“கொள்கைக்காரர்களா..?”

“ஆம், போர் முடிந்து குற்றயிரும் கொலையுயிருமாய் இருக்கிற நேரங்களில் இத்தகைய வாத்திய சத்தம் எழுந்தால் அது கொள்ளைக்காரர்களின் வரவைக் குறிக்கும். இந்தக் கொள்ளைக்காரர்கள் எதற்கும் அஞ்சாதவர்கள். சந்தர்ப்பங்களைவிட எதையும் முக்கியமானதாகக் கருதாதவர்கள். ஆகவேதான் போர் முடிந்த நேரங்களில் வெளிப்படுகிறார்கள். இங்கே இப்போது போர் ஏதாவது நடந்ததா? இல்லை. ஆனாலும் அவர்கள் வந்திருக்கிறார்களென்றால் அவர்கள் தங்கள் தொழிலுக்கு ஏற்ற சந்தர்ப்பம் கிடைத்து விட்டதாகக் கருதியிருக்கிறார்கள் என்றுதானே பொருள்? குடி கெட்டு விட்டதாகத்தானே அர்த்தம்? இதுவும் மதுராந்தகனின் துண்டுதலால்தான்.”

“இருக்கட்டும். அதனால் ஏன் பதட்டப்பட வேண்டும்? கொள்ளையடிக்க இதுதான் சரியான சந்தர்ப்பம் என்று கொள்ளைக்காரர்கள் நினைத்துக் கொண்டால்

என்ன? அவர்களது நினைப்பு தவறு என்று நாம் நிரூபித்து விட்டால் போகிறது?”

“எப்படி...?”

“தந்திர எண்ணத்துடன், தற்போது செயல்பட்டால் ஒரு குடியும் கெடாது. மதுராந்தகர் உங்கள் மீது மக்களுக்கு ஆத்திரம் உண்டாகப் பாடுபடுகிறார். நீங்களோ அதற்கு முற்றிலும் மாறாக அவர்மீது மக்களுக்கு அன்பு உண்டாக நாடகமாடுங்கள்.”

“என்ன சொல்கிறாய் நீ...?”

“தற்போதைய கொள்ளைக்காரர்களின் இயல்புகளை விவரித்து அவர்கள் தங்கள் கொள்ளைகளுக்கு மதுராந்தகரின் பெயரைச் சொல்லி அவரது பெயரைக் கெடுக்க முயல்வதாக ஊரெங்கும் பறை சாற்றுங்கள். அப்படிச் செய்யும் பட்சத்தில் தங்கள் மீது நல்லெண்ணத்தை உண்டாக்கிக் கொள்ளும் மக்கள் உஷாராவதுடன் கொள்ளைக்காரர்களை மடக்குவதில் துணிவுடன் ஈடுபடுவார்கள். அந்தக் கொள்ளையர்கள் உண்மையில் மதுராந்தகரால் ஏவப்பட்டிருந்தால் மக்களின் பேச்சுக்களையும் நடவடிக்கைகளையும் கண்டு விலகி விடுவார்கள்.”

இதைக் கேட்டதும் விக்கிரமாதித்தனைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்ட சோழ மன்னன், “அன்று சொன்னது போல் என் நண்பனும் வழிகாட்டியும் குருவும் நீதான் விக்கிரமா...” என்று கூறிவிட்டு, “நான் என்னடாவென்றால் நீ என்னுடையே இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன். மதுராந்தகனோ உன்னை என்னிடமிருந்து பிரிக்காமல் விடமாட்டான் போலிருக்கிறது.”

* ‘தொடுத்தால் அடியர் துடிபடக்குழிஇக்..’

“அப்படியா...?”

“ஆம் நண்பனே! உன் கவனத்தைக் கல்யாணபுரத் திற்குத் திருப்பினால் தான் நீ சோழ நாட்டை விட்டுப்போவாய் என்றெண்ணி சோமேஸ்வரனைச் சந்திக்கப் போயிருக்கிறான் அவன்.”

இதைக் கேட்டதுமே விக்ரமாதித்தனிடம் அன்று வரை காணாததோர் உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. திடீர் திகிலுணர்ச்சி அவனைப் பற்றியது. குருதியெல்லாம் உறைந்து விட்டாற் போல் தோன்றியது. ஆழ்ந்த சிந்தனையில் வீழ்ந்தான்.

❁ ❁

கல்யாணபுரம்.

அந்தப்புரத் தடாகத்தில் புலிமுக படித்துறை. கதிரவன் ஒளி வீச புறப்பட்டு விட்ட வேளை. அங்கே நீராட்டத்தை முடித்துவிட்டுத் தன் சீராட்டத் தகுந்த நீண்ட கூந்தல் காட்டை அகிற் புகையில் அளைந்து விட்டபடி அமர்ந் திருந்தான் எழில்நங்கை.

அவளை நெருங்கிய அந்தப்புரச் சேவடியொருத்தி... “தங்களைச் சந்திக்க ஒருவர் வந்து காத்திருக்கிறார் தேவி” என்றாள்.

“யாராம்...?” வினவினாள் தேவி.

“அவரையே கேட்டேன். துரதிர்ஷ்டசாலி என்று சொல்லிக் கொள்கிறார் அவர்.”

“எங்கிருந்து வருகிறாராம்...?”

“சொந்த நாட்டிலிருந்து வருகிறாராம்.”

“இதைக்கேட்டுச் சிரித்துவிட்ட எழில் நங்கை, எதற்காக சந்திக்க வேண்டுமாம்...?” என்றாள்.

“தங்கள் சகோதரரை மரணத்திலிருந்து காப்பாற்றுவாம்.”

எழில் நங்கை மேற்கொண்டு பேசாமல் விடுவிடு வென நடந்து அரண்மனைக் கூடத்தை அடைந்தாள்.

அங்கே அவளைச் சந்திக்கக் காத்திருந்த மதுராந்த களைக் கண்டதும் அவளது முகம் வெறுப்பை வெளிப் படுத்தியது. அவளை எதிர்பார்க்கவும் இல்லை, விரும்பவும் இல்லை. வந்திருந்தவன் இளவரசனைப் போல் இல்லை. இருப்பினை பறி கொடுத்துவிட்டு தேசாந்திரத்திற்குப் புறப்பட்ட பராரியைப் போல் இருந்தான். எழில் நங்கைக்கு அவளது நடவடிக்கைகளே நினைவில் நிறைந்திருந்தால் அவளது தோற்றம் அனுதாபத்தை விளைவிக்கவில்லை.

அவள் தன்னை விரும்ப வழியில்லை என்று தெரிந்திருந்த மதுராந்தகன், “சகோதரி... என்னுடன் பேச நீ விரும்பமாட்டாய் என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் விருப்பத்தையும், வெறுப்பையும் காரணமாகக் கொண்டு உன்னுடன் பேசாமல் இருந்துவிடும் நிலையில் நானில்லை. ஏன் என்பதைச் சொல்லிவிட்டுப் போவதற் காகவாவது எனக்கு அனுமதியளிக்க வேண்டும் - சாளுக்கிய இளவரசி என்ற வகையிலாவது” - என்றான் உருக்கமான குரலில்.

அவள் பேசவில்லை. அவனாகவே பேசத்தொடங்கி...

“நண்பர்களாக இருந்த அதிகாரிகள் என்னைக் கைவிட்டு விட்டார்கள் சகோதரி” என்றான்.

“ம்...” என்றாள் அவள் விருப்பமில்லாமல்.

"எனக்குப் பின்னால் நின்ற குடிமக்களும் என்னை விட்டு விட்டார்கள். அனாதையாக்கி விட்டார்கள்."

"குடிமக்களுக்கு நீங்கள் சாதித்தது என்ன? உங்களை அவர்களால் எப்படி நேசிக்க முடியும்? குடிமக்கள் விழிப்படைந்து வருகிறார்கள். தலைவன் எப்படி இருந்தாலும் தலைவன்தான் என்று ஒப்புக்கொண்டுவிட அவர்கள் தயாராக இல்லை. அவர்களுக்காகத் தியாகம் செய்யத் துணியாதவர்களிடம் அவர்கள் கட்டுப்பட்டு பணிவதில்லை. தலைவன் என்ன செய்கிறான், எப்படி வாழ்கிறான் என்று ஒவ்வொரு குடிமகனும் கண்காணித்து நான் வருகிறான். நீங்கள் செய்தவைகளும் நீங்கள் வாழ்ந்த முறையும் அவர்களுக்குத் தெரிந்து விட்டது. விலகி விட்டார்கள். இதில் வியப்பென்ன இருக்கிறது?" படபடவென பொறிந்தான் அவன்.

மதுராந்தகன் நிதானத்தை இழக்காமல், "சகோதரி, நான் பல கெட்ட காரியங்களைச் செய்திருக்கிறேன். சதி செய்திருக்கிறேன். ஏனென்று உனக்கே தெரியும்" என்றான்.

"என்ன அதற்கு?"

"சோழ அரியணையின் உரிமையைப் பெறவே அத் தனையும் செய்தேன். ஆனால் ஒருவரது குறுக்கீட்டினால் அந்த உரிமையைக் கோர எனக்கு வக்கில்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. அந்த நிரூபணத்திற்குப் பின்னால் என் சதிகள் வீழ்ந்தன, அழிந்தன."

"யார் சொன்னது அப்படி? அதிராஜேந்திரர் முடி சூடிய பின் நீங்கள் கம்மா இருந்து விடவில்லையே? நீங்கள் உண்டாக்கிய குழப்பங்கள் கொஞ்சமா நஞ்சமா?"

இப்போது நீங்கள் இங்கே வந்திருப்பதுகூட நல்ல காரியத்திற்காக என்று தோன்றவில்லை."

"அப்படி மட்டும் நினைத்து என்னை துரதிரஷ்ட சாலியாக்கி விடாதே எழில் நங்கை. நான் தொடர்ந்து சதியில் ஈடுபட்டதென்னவோ உண்மைதான். ஆனால் ஒன்றை உணர்ந்துகொள். எவனுமே குற்றம் செய்து கொண்டேயிருக்கிறான் என்றால் அவற்றின் பயனின்மை யைப் பூரணமாக அறிந்து கொள்ளவில்லை என்றுதான் பொருள். இப்போது நான் அதை அறிந்து கொண்டேன்."

"அதனால் உங்களை நான் நம்பிவிட வேண்டுமாக்கும்...?"

"சகோதரி, எந்த ஒரு தன்மையும் நிரந்தரமானதல்ல. நிரந்தரிவிட்ட பிறகும் ஒருவன் மீது நம்பிக்கை வராமல் போகுமானால், இந்த உலகில் பல விஷயங்களுக்கு பரிகாரமே இல்லாமல் போய்விடும்."

"உங்கள் தத்துவங்களைக் கேட்க நான் தயாராக இல்லை."

"தத்துவமெதுவும் நான் பேசவில்லை."

"எதுவாயிருந்தாலும் சரி."

"காலம் கடந்துவிட்டபின் உணர்ந்து பயனில்லை சகோதரி."

"எனக்கு அது தெரியும்..."

"தெரிந்தும் அலட்சியப்படுத்தாதே... சிறு அலட்சியங்கள் முடிவில் பெரும் அவலச்சனங்களை உண்டாக்கி விடும்."

“நீங்களொன்றும் அதற்காக கவலைப்பட வேண்டியதில்லை.”

“என் கவலை நீ உயிருக்கு உயிராக நேசிக்கும் சோழவள நாட்டைப் பற்றியதம்மா.”

“நம்பவேண்டியதுதான்.”

“நான் பொய் சொல்லவில்லை சகோதரி. என் தாய் மீது ஆணை...”

“சோழ நாட்டை அழிப்பதற்கு சகலவிதமான சதிகளிலும் ஈடுபட்டு விட்டு இன்று அந்நாட்டிற்காகக் கவலைப்படுவதாக ஆணையிட்டுச் சொல்ல உங்களுக்கே சிறிப்பாக இல்லையா...?”

“நீ பழையவற்றையே எண்ணி முடிவு செய்கிறாய். அது தவறு.”

“நல்ல பாம்பிடம் விஷமில்லை என்று யார்தான் ஒப்புக்கொள்வார்கள்...?”

“பாம்பின் பல் பிடுங்கப்பட்டு விட்டபின் கூடவா...?”

இங்கே சற்று தடுமாறிய எழில் நங்கை, “அப்படியே ஒன்றும் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. அதைக் காக்க அதிராஜேந்திரர் இருக்கிறார்” என்றான்.

“அவனுக்கே ஆபத்து உண்டாகிவிட்டது சகோதரி.”

“அவரைக் காக்கச் சாளுக்கிய மன்னர் இருக்கிறார்.”

“இல்லை... இல்லை... இல்லவே இல்லை.”

“எது இல்லை...?”

“சாளுக்கிய மன்னன் அங்கிருப்பது காப்பதற்கல்ல, அழிப்பதற்கு...”

“உளற வேண்டாம்.”

“நான் உளறவில்லை பெண்ணே. சோழ நாட்டில் தற்போது இதுவரை கேட்டிராத அதிசயங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.”

“பெருமைப்படக்கூடிய விஷயமது.”

“நடப்பதெல்லாம் விபரீதங்கள். அதிசயங்கள் போல் தெரிகின்றன.”

“உங்களுக்கு அப்படித்தான் தெரியும்.”

“எழில்நங்கை! வேற்று நாட்டவனும் ஜென்ம விரோதியுமான ஒருவன் சோழ நாட்டில் நாட்கணக்கில் இருந்துகொண்டு உள்நாட்டு விவகாரங்களில் ஒன்று விடாமல் தலையிட்டு அன்னியோன்யமாக உதவியதாக இதுவரை நீ கேள்விப்பட்டதுண்டா...? இவையெல்லாம் அபசகுணங்களாக எனக்குத் தோன்றுகின்றன...”

“வேறெப்படித் தோன்றும் உங்களுக்கு...?”

“சகோதரி, விக்ரமாதித்தன் உன் கணவனாய் இருக்கலாம். ஆனால் சோழ நாட்டைப் பொறுத்தவரை அவனொரு புல்லுருவி.”

“அவரைப்பற்றி என்னிடமே இப்படிப்பேச உங்களுக்கு எவ்வளவு துணிவு...?”

“பயந்து வாழ்பவன் சோழர் குலத்தில் தோன்ற முடியாது எழில் நங்கை.”

“அதிராஜேந்திரரும் சோழர் குலத்தில் பிறந்தவர் தானே...?”

“அதற்கென்ன...?”

“அவருக்கு மட்டும் துணிவிருக்காதா? தன்னை அவரால் காத்துக்கொள்ள முடியாதா...?”

“மடத்தனமாய் பேசாதே. மறைமுகமான ஆபத்து உண்டாகும்போது துணிவிற்கு இடமிருக்காது. உன் சகோதரனைப்பற்றி சுற்றித்திரியும் விக்கிரமாதித்தனால் தான் அவனுக்கு மறைமுக ஆபத்து உண்டாகப் போகிறது.”

“இந்தக் கதையை அவரிடமே நீங்கள் சொல்லியிருக்க லாமே.”

“நீயே என்னை நம்பாதபோது அவனெங்கே நம்பப் போகிறான்...? அவநம்பிக்கையால் அலட்சியம் கொண்டு நஷ்டமடையாதே. நான் சொல்வதை நம்பு.”

“மன்னிக்க வேண்டும். என் நாயகரைப் பற்றியும் சகோதரரைப் பற்றியும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். இல் லாததை இருப்பதாகச் சொல்ல வேண்டாம். தங்கத்தை தகரமென்றும் கூற வேண்டாம். போய்ச் சேருங்கள்.”

எழில் நங்கையின் பிடிவாதமான அவநம்பிக்கை உறுதியாகி விட்டதைக் கண்டதுபோல் மதுராந்தகனின் முகத்தில் அதுவரை உண்டாகாததொரு நிதானம் வெளிப் பட்டு உணர்ச்சிகள் வரண்டன. தன் சதிச் செயல்களால் உண்டான அவமானத்தால் இதிரே நின்றிருந்தவனை ஏறிட்டுப் பார்க்க முடியாதவனாய் - சங்கடப்பிராணியாய் நின்றிருந்த மதுராந்தகன் மறைந்து போய் முற்றிலும் மாறுபட்ட மதுராந்தகனாய் தற்போது காட்சியளித்தான்

அவன். ஏக்கமும் ஆசையும் தோற்றுப்போய் இனி ஒரு பயனுமில்லை என்றதொரு நிலையில் உண்டாகும் மரண உணர்ச்சி பிரதிபலிக்க உறுதியான குரலில் கூறலானான் மதுராந்தகன்...”

“தேவி, முடிவாக நான் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி விடுகிறேன். பிறகு, உன்னிஷ்டப்படி நடந்து கொள். விக்கிரமாதித்தனின் குறுக்கீட்டினால் எனக்கு உரிமை இல்லாமல் போனாலும் அது குறித்த உறுத்தல் என்னிடம் இருக்கவே செய்தது. ஆகவேதான் கலகங்களை விளைவித்தாவது அரியணையைப் பெற முயன்றேன். ஆனால் அந்த முயற்சிகளிலெல்லாம் மண்ணைப் போட்டான் அந்தச் சாளுக்கியன். அவனது நடவடிக்கைகள் என் திட்டங்களில் மண்ணைப் போடுவதற்காக மட்டும் நிகழ்வதாகத் தோன்றவில்லை எனக்கு. அவனுக்கென்று சொந்தத் திட்டம் ஏதோ இருப்பதாகவே நான் சந்தேகப் பட்டேன். அச்சந்தேகம் பலப்படும் தருணமும் வந்தது.

“சாளுக்கிய அரசி! விக்கிரமாதித்தனை விரட்டும் பொருட்டு அவனது கவனத்தை இங்கே திருப்பும் எண்ணத்துடன் சோமேஸ்வரனைச் சந்திக்கத் திட்டம் போட் டேன் நான். இதை அறிந்ததும் பெரிதும் அசதியுற்றான் அவன். அவனது போக்கில் பலவித மாற்றங்கள் தோன்றியதையும் கண்டேன். அடிக்கடி அதிராஜேந்திரனை வேட்டைக்கு அழைத்துச் சென்றதையும் அறிந்தேன்.

“தேவி, இப்போது சொல்கிறேன். இந்த வேட்டை விவகாரத்தில் ஏதோ ஒரு விபரீதம் நடக்கப்போவது உறுதி. அதை அதிராஜேந்திரனுக்கு அறிவுறுத்தி எச்சரிக்க வேண்டியவள் நீ. உன்னால்தான் முடியும். அதை அறிந்துதான் சோமேஸ்வரனைச் சந்திப்பதையும்

விட்டுவிட்டு உன்னைச் சந்திக்க வந்தேன். என் சதிகள் பயனற்றவை என்று புரிந்த போதுதான் விக்கிரமாதித் தனைப் பற்றி எனக்குப் புரிந்தது. உன்னைப்போல் அவநம்பிக்கையாலும் சில்லறை விஷயங்களாலும் முகத்தில் விழிக்காமல் ஒதுங்கிவிட என்னால் முடியவில்லை. அற்ப கௌரவங்களைவிட அரிய நாடு பெரியது என்பதாலேயே தன்மானத்தை விட்டுவிட்டு உன்னிடம் வந்தேன். இங்கிருந்து நான் சோழ நாட்டிற்குத் திரும்பிப் போவேனா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. அப்படியே போனாலும் என்னால் செயல்பட முடியுமா என்பது சந்தேகம்தான்.

“சுதந்திரமாய் செயல்பட்டபோது என்னிடம் நாட்டுப் பற்று வரவில்லை. முறையான நாட்டுப்பற்று உண்டாகியிருக்கும்போது சுதந்திரமாய் செயல்பட முடியாமல் போய்விட்டது. ஆனால் உனக்கு வாய்ப்பிருக்கிறது. ஆகவேதான் உன்னிடம் ஓடிவந்தேன். பெண்புத்தி பின்புத்தி என்பதை நீயும் நிரூபித்து வைக்காதே. விக்கிரமாதித்தன் உன் கணவனாக இருக்கலாம். ஆனால் பிறந்த நாட்டிற்கு முன்னால்தமிழர்கள் வேறு யாரையும் பெரிதாக எண்ணுவதில்லை. இங்கே உன்னை மணந்த விக்கிரமாதித்தன் பெரிதாய்ப் பேசப்படும் அளவிற்கு யோக்கியனுமல்ல. இதை உணர்ந்து கொள்.

அதற்கு இதுதான் நேரம். காலம் கடந்தபின் உணர்ந்து கொள்ள ஒன்றுமிருக்காது.”

விறைப்பாக கொட்டிய மழை போல் பேசிவிட்டுத் திரும்பியும் பார்க்காமல் நடந்து வெளியேறினான் மதுராந்தகச் சோழன்.

வாழ்க்கையில் என்றுமே அடைந்திராத குழப்பத்தை அடைந்தான் எழில் நங்கை. மதுராந்தகன் கடைசியாக பேசிய பேச்சுக்களும் பேச்சின் தோரணையும் அவனிடம் திகிலை உண்டாக்கின. முடிவிற்கு வரமுடியாத நிலையில் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்குப் பயணமானான்.

அதே நேரத்தில் விதி தன் கோர நிகழ்ச்சியை நடத்தத் தயாராகியது.

கங்கைகொண்ட சோழபுர வீதியில் உடல்நலக் குறைவுடன் அதிராஜேந்திரன் தேரில் அமர்ந்திருக்க, அதன் சாரதியாய் விக்கிரமாதித்தன் அமர்ந்து ஓட்டியதை மக்கள் கண்டார்கள்.

“அர்ச்சுனனுக்கு கண்ணன் இப்படித்தான் தேரை ஓட்டியிருப்பான்” என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

உண்மையில் தேரில் அமர்ந்து ஓட்டிச்சென்றவன் கண்ணனல்ல, காலஸ்தான் என்பதை ஒருவரும் அறிந்திருக்கவில்லை.

✧ ✧

அத்தியாயம் முப்பத்துமூன்று

“தன்னை உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தும் முதல் பெண்மணியான தாய் இவ்வுலகில் அவமாண்பட நேர்ந்த பின் பழிபாவங்களுக்கெல்லாம் தயங்காமல் முயன்றாவது அதைத் துடைத்த பின்புதான் உண்மையான புதல்வர்களால் நீதி நெறிகளைப் பற்றியும் தர்ம நியாயங்களைப் பற்றியும் கவலைப்பட முடியும்.”

மதுராந்தகனின் திட்டங்கள் விக்கிரமாதித்தனின் மாற்றுத் திட்டங்களால் ஊளைப் பற்களைப் போல் ஒவ்வொன்றாய் விழுந்த வண்ணமாய் இருந்தாலும் அதிராஜேந்திரனிடமோ நம்பிக்கை வருவதாக இல்லை. தயக்கமும் தாழ்வு மனப்பான்மையும் அவனிடம் தழைத்திருந்ததால் மற்றவர் அளித்த நம்பிக்கைகள் ஒட்டாமலேயே இருந்தன. விளக்குகள் ஆயிரமாயிரமாய் எரிந்தாலும் கண்களைத் திறந்தால்தான் வெளிச்சத்தை அறிய முடியும். அதுபோல் நம்ப முயன்றால்தான் நம்பிக்கையை அடைய முடியும். அதிராஜேந்திரன் தயக்கத்திலேயே நின்றிருந்தானாகையால் சோதனை ஆற்றைக் கடக்கவோ நம்பிக்கைக் கரையை அடையவோ முடியாமலிருந்தான். பலவீன மேகங்கள் அவன் மனத்தில் குழந்திருந்ததால் எதிர்காலம் இருட்டாகவே இருந்தது. ராஜ விவகாரங்களுடன் பூங்கொடியின் காதல் மறுப்பும் சேர்ந்து கொண்டு அவனது உடல் நலத்தையும் கெடுத்தது. பலவித கவலைகளுக்கு ஆளானான். பெரும் கவலையடைந்த அமைச்சர் வைத்தியரை ஏற்பாடு செய்ததோடு சிவாலயங்களிலும் விண்ணகரங்களிலும் மன்னனின் உடல்நலம் தேறிட விசேஷ பூசைகளைச் செய்யலானார். விக்கிரமாதித்தனும் கூட இருந்து சமாதானங்கள் சொல்லியும் தேற்றியும் வந்தான். அதிராஜேந்திரன் பெரிதும் விரும்பிய வேட்டைக்கும் அவ்வப்போது அழைத்துச் சென்றான்.

தற்போதும் வேட்டைக்குச் செல்லவே அரண்மனைக்கு வந்திருந்த விக்கிரமாதித்தன் ஆழ்ந்த திட்டமொன்றின் காரணமாக அது விஷயமாகப் பேசாமல் சற்றுத் தயங்கியபின், "நான் இன்று புறப்படுவதாக இருக்கிறேன் ஐயா" என்று சொன்னான்.

"எங்கே போகப்போகிறாய்? கல்யாணபுரத்திற்கா?" பலவீனமான குரலில் வினவினான் சோழன்.

"ஏனென்று உங்களுக்கே தெரிந்திருக்கும்.."

"தெரியும் விக்கிரமா, தெரியும். சோமேஸ்வரன் விவகாரத்தின் பேரில் செல்கிறாய். என் கட்டாயத்தின் பேரில் இங்கே இருந்து பல உதவிகளைச் செய்த உன்னை உன் நாட்டில் சிக்கல்கள் உண்டாகக்கூடிய நிலையில் இங்கேயே இருக்கச் சொல்வது நியாயமில்லைதான். ஆனாலும் உன்னைப் பிரிந்து எப்படி நான் இருப்பேன்?" என்று உருக்கமாகச் சொன்ன சோழ மன்னன், "போவது தான் போகிறாய். அதற்கு முன் வேட்டையாடிவிட்டு வருவோமேகடைசி முறையாக" என்றான்.

"உடல்நலம் தேறியபின் பார்த்துக் கொள்ளலாம் ஐயா. சோழ நாட்டில் விலங்குகளுக்கொன்றும் பஞ்சமில்லை" என்றான் விக்கிரமாதித்தன். உள்ளும் புறமும் வேறு வேறாக இருந்தது அவனிடம்.

"வனவிலங்குகளுக்குப் பஞ்சமில்லைதான். ஆனால் வேட்டையாடுவதற்கு நான் உயிருடன் இருக்க வேண்டாமா? விக்கிரமா, இருக்கும் உடல்நிலையில் நீண்ட நாள் இருப்பேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை. முடிந்தபோதே விருப்பங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டால் தான் ஆறுதலாகவும் திருப்தியாகவும் இருக்கும். ஆர்வம் இருக்கும்போது கவலைப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை. தடை சொல்லாமல் புறப்படு."

"வேட்டையாடுவதற்கு வெறும் ஆர்வம் போதாது ஐயா. உடல் பலமும், மனத்தெம்பும் வேண்டும்."

“உண்மையான ஆர்வம் சில நேரங்களில் தேவையான தெம்பை அளித்துவிடும்” என்றான் சோழ மன்னன்.

அங்கே இருந்த அமைச்சர் மன்னனின் ஆர்வம் குறித்து சங்கடப்பட்டாலும் மன்னனின் பிடிவாதத்தைக் கண்டு, “போய்விட்டு வாருங்களேன் ஐயா” என்றார் விக்கிரமாதிட்டன்.

தான் எதிர்பார்த்த மாதிரியே நிலைமை உருவாகி வருவதைக் கண்டு மகிழ்ந்த விக்கிரமாதிட்டன் வெளியே அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், “அமைச்சரே, உங்கள் மன்னரைத் திருப்தி செய்வதற்கு எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைக்கிறதென்றால் அது எனக்கு மகிழ்ச்சிதான். ஆனாலும் திருப்தி கிடைக்கிறது என்பதால் உயிரை விடுவதற்கு யாரும் உதவி செய்ய மாட்டார்கள். உடல்நலம் சரியில்லாத நேரத்தில் மன்னரை வேட்டைக்கு அழைத்துச் செல்வதும் அப்படித்தான். மன்னர் கூறியதுபோல் இதுவே கடைசி வேட்டையாக அமையட்டும். இன்றிரவு நான் கல்யாணபுரத்திற்குப் புறப்படுகிறேன்” என்று ரொம்பவும் வேதனையுடன் கூறுவதுபோல் பேசிய அவன், “சரி அமைச்சரே, தேருக்கும் காவல் வீரர்களுக்கும் ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்றான்.

“வேண்டாம் அமைச்சரே, தேர் மட்டும் போதும். காவல் வீரர்கள் அனுப்பி வைக்காதீர். அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட பூங்கொடி என்றைக்குப் பிரிந்து போனானோ அன்றைக்கே அவர்களையும் வெறுத்து விட்டேன். நான் அதோடு ஏகாந்தமாக நிம்மதியாகப் போய்விட்டு வரவே விரும்புகிறேன். அதற்கு நாங்கள் இருவர் போதும்” என்றான் சோழ மன்னன்.

விக்கிரமாதிட்டனின் உள்ளே இருந்த காலன் தன் அதிர்ஷ்டத்தை எண்ணிச் சிரித்தான். அவன் தேரோட்டியாக இருந்து மன்னனை அழைத்துச் சென்றதைக் கண்டவர் களெல்லாம் பரவசப்பட்டார்கள் பாவம்.

திருப்புறம்பிய வனாந்திரத்தை அவர்கள் அடைந்த போது மாலை நேரம் முகிழ்ந்து விக்கிரமாதிட்டனின் மனத்தைப் போலவே சிறிது சிறிதாக இருண்டு வந்தது. தேரை நிறுத்தி தேர்ப்புரவிகள் இரண்டை அவிழ்த்து அதில் அமர்ந்த வண்ணம் இருவரும் புறப்பட்டார்கள். புறப்படு வதற்கு முன்னால் அங்கே தென்பட்ட வனவேடர்கள் சிலரை அழைத்து புனித்த திராட்சை ரசத்தைக் கொண்டு வரும்படிச் சொல்லி அதிராஜேந்திரனை அருந்தச் செய்தான் விக்கிரமாதிட்டன் - அவனது நினைவை அரைகுறையாக்கும் வகையில். அதை அருந்துவதற்கு முன்பாகவே சோழ மன்னனின் நினைவு அரைகுறையாகத்தான் இருந்ததாகையால் தற்போது மேலும் மேலும் சற்று மயக்கம் உண்டாகியது. அவனது மனநிலையை நன்றாகப் புரிந்து கொண்டிருந்த விக்கிரமாதிட்டன், புரவியை மெதுவாகவே இயக்குங்கள் ஐயா” என்றான். இதைக் கேட்டதும், “இங்கே என்ன ஊராவலத்திற்கா வந்திருக்கிறோம்” என்று கூறிய அதிராஜேந்திரன் விக்கிரமாதிட்டன் எதிர்பார்த்த மாதிரியே புரவியை வேகமாக இயக்கலானான். இதே ரீதியில் எதையெல்லாம் செய்ய வேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் செய்ய வேண்டாமென கூறியே, செய்ய வைத்தான் சாளுக்கிய மன்னன். அன்றென்னவோ நெடுநேரம் அலைந்ததும் அவர்கள் வேட்டையாட விலங்குகள் தட்டுப்படவில்லை. ஒருவேளை பெரியதோர் மனித வேட்டை நடைபெறப் போவதை எண்ணி

விலங்குகள் ஓடிவிட்டதோ என்னவோ? ஆடப் போகும் வேட்டை விலங்குகள் மீதல்ல என்பது விக்கிரமனின் திட்டமாதலால் புரவியின் மீதேறி வளத்திற்குள் சென்ற போதெல்லாம் மிருக வேட்டையில் கவனம் செலுத்தாமல் அதிராஜேந்திரனை தளர்ச்சியடைய வைக்க என்னென்ன தேவையோ, அவற்றையெல்லாம் செய்து வைத்தான். இடையிடையே பூங்கொடி பற்றிப் பேசியும் அவனது கவலைகளைக் கிளறினான். முடிவில் ஏமாற்றத்துடன் இருவரும் தேர் இருந்த இடத்திற்குத் திரும்பினார்கள். அவைச்சலுக்கு ஆளாகியிருந்த அதிராஜேந்திரன் தாகத்தால் அவதிப்பட்டான். உடனே விக்கிரமநாதித்தன் பந்தம் ஒன்றினைத் தயார் செய்துகொண்டு தேரில் இருந்த குவளையையும் எடுத்துக்கொண்டு காட்டிற்குள் சென்று திராட்சை ரசத்தைச் சேகரித்தான். வயிற்றையும் குடலையும் ரணமாக்கிக் கிழிக்கவல்ல சிற்றீச்சம் பழச்சாற்றை அதில் கலந்தான். குருதி போல் அவனது கண்கள் கொப்பளித்து மீசை நாட்கள் துடித்தன குவளைக் கலவையைக் கண்ட போது, தன் கிரீடத்திலிருந்த நவரத்தினக் கல்லொன்றை எடுத்துப் பொடித்து அதையும் கலந்தான், தன் உணர்ச்சிகள் மெல்ல மெல்ல கட்டுக்குள் வந்தபின் திரும்பிய அவன் குவளையை அதிராஜேந்திரனிடம் வாஞ்சையுடன் கொடுத்தான். அளவுக்கு மீறிய தளர்ச்சி - மனத்தால் தாங்க முடியாத ஏமாற்றம் - மதுவினால் உண்டாகியிருந்த மயக்கம் - இவற்றில் சிக்கி ஏற்கனவே பாதியாகி விட்டிருந்த அந்த துரதிர்ஷ்டசாலியான சோழ மன்னன் விதியின் வலிக்கு ஆளாகி மீதியையும் இழக்க வேண்டியவனாய் அமுதமென எண்ணி அப்பழரசத்தை அருந்தினான். எந்தக் கரங்களால் பலவித உதவிகளைப் பெற்றானோ அதே கரங்களால் விஷ பாணத்தைப் பெற்றான் அவன். எந்தக்

கண்களில் கருணை நிறைந்திருப்பதாய் எண்ணி மகிழ்ந்து வந்தானோ அதே கண்கள் தற்போது குருரக் கண்களாய் மாறியிருப்பதை அறியாமல் அருந்தினான்.

பிறகு நிகழ்ச்சிகள் துரிதமாய் வந்தன. தேரேறி இருவரும் தலைநகருக்குத் திரும்பினார்கள். மன்னனை மார்பில் தாங்கியபடி அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான் விக்கிரமநாதித்தன். அதில் யாராலும் எந்தவிதமான சந்தேகத்தையும் காண முடியவில்லை. சோழ மன்னனை மஞ்சத்தில் படுக்க வைத்தபின் “மன்னரை யாரும் தொல்லைப்படுத்த வேண்டாம். நிம்மதியாக உறங்கட்டும்” என்று காவலர்களிடம் கூறிய விக்கிரமநாதித்தன் கல்யாணபுரத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

அவன் கூறிய நிம்மதியான உறக்கத்திற்கான பொருளை யாரும் அறியவில்லை. காலையில் குடல் வெடித்து ரத்த வாந்தியெடுத்து சோழ மன்னன் மாளப் போகிறான் என்பதையும் அறிந்துகொள்ள அங்கே எவருமில்லை. காரிய சித்தியுடன் திரும்பிய சாளுக்கிய சத்யாசிரியன் விக்கிரமநாதித்தனுக்கு மட்டுமே அது தெரியும்! அவனோ ஊரெல்லையையே தாண்டிப் போய்விட்டிருந்தான்.

✧ ✧

கல்யாணபுரம்...

“தங்களைப் பார்க்க தேவியார் விரும்பவில்லை யாம்...” என்றாள் அந்தப்புர சேவடி.

“ஏன்..?” கேட்டான் விக்கிரமநாதித்தன்.

“நீங்கள் துரோகியாம்...”

“ம். சோழ நாட்டிலோ எனக்கு என்னென்னவோ பட்டங்கள். சொந்த நாட்டிலோ துரோகிப் பட்டம். சரி... சரி, எழில் நங்கையாவது இருக்கிறாளா...?”

“நேற்று திடீரென கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள்.”

“பாவம்” என்று முணுமுணுத்த விக்கிரமாதித்தன், “அவள்தான் பெருத்த ஏமாற்றமடைவாள்...” என்று சொல்லிக் கொண்டே கடைசி அறையை அடைந்து மூடிக் கிடந்த கதவுகளைத் தட்டி, “அம்மா...” எனக் குரல் கொடுத்தான்.

கதவுகள் நிறந்தன... “யாரது..?” என்ற குரலும் எழுந்தது.

“நான்தான்” உணர்ச்சியில்லாமல் சொன்னான் விக்கிரமாதித்தன்.

“யார் உன்னை உள்ளே விட்டது?”

“எனக்கு ஏன்மர் அனுமதி?” வினயமாகக் கேட்டான் மகன்.

“துரோகிகள் இஷ்டப்படி நுழைவதற்கில்லை” நிர்தாட்சண்யமாகச் சொல்லியபடி வாசலுக்கே வந்தாள் சத்தியவ்லை.

“நான்துரோகியாக வரவில்லை.”

“நீ துரோகியாகி பலகாலமாகி விட்டது.”

“நான் கொண்டு வந்திருப்பது தெரியாமல் பேசுகிறாய்..?”

“நீ கொண்டு வரக்கூடியது அவமானம் ஒன்றுதான்.”

“இல்லை... தட்சிணை கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.”

“தட்சிணையா?”

“ஆம், குருதட்சிணை. கண்ணால் காண முடியாத தட்சிணை” என்று கூறிய விக்கிரமாதித்தனின் குரல் தனிகம்பீரம் பெற்றது. வரண்டு போயிருந்த அவனது முகத்தில் உணர்ச்சிகள் கரைபுரண்டன. புருவங்கள் அகன்று கண்கள் விரிந்தன. வேதனையும் விவேகமும், கோபமும் சாந்தமும் வேகமும் நிதானமும் ஒருசேர பிரதிபலித்தன பார்வையில்.

“என்னம்மா பார்க்கிறாய்? புரியவில்லையா? சொல்கிறேன் கேள். முன்பு உன்னை நான் சந்தித்த போது கூட என்னைப் பாலியென்றும், துரோகி என்றும் தான் சொல்லியிருந்தாய். அந்தப் பாவி அன்றும் சரி, இன்றும் சரி, ஆகவமல்லரின் புதல்வன் என்பதை மறந்துவிடவில்லை. தந்தைக்கு ஏற்ற தனயனாகத்தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

“உன் கணவரும் இந்தச் சாளுக்கிய சாம்ராஜ்யத்தின் ஏக சக்கரவர்த்தியுமான ஆகவமல்லர் சோழப் பதர்களால் பட்ட பாடுகளைக் கண்டு கொதித்தாய் நீ, நான் உன்னைப் போல் கொதிப்படவில்லை என்று சபித்தாய். போரில் அவமானம் விளைவிப்பதென்றில்லாமல் அவமானம் விளைவிப்பதற்கே போர்புரியும் அத்தமிழ்ப் புல்லுருவிகள் இச்சாளுக்கிய நாட்டிற்கும் மக்களுக்கும், மன்னருக்கும், தேவியருக்கும் இழைத்த அவமானங்கள் குறித்து கண்ணீர் விட்டாய். நான் உன்னைப்போல் கண்ணீர் விடவில்லை என்று சீறினாய் நீ. அம்மா, அதற்கெல்லாம் நான் யார்?”

உன்னைப் போல பெண் பிள்ளையா..?" ஆகவமல்லரின் வீரப்புதல்வனம்மா நான். அடைந்து விட்ட பங்கத்திற்கு அறையிலே அமர்ந்து அமுத கோவமாயிருப்பது எப்படிப் பரிகாரமாகாதோ, அப்படித்தான் உணர்ச்சி வசப்படுவதும்."

"என் துரதிர்ஷ்டம் - ஆகவமல்லர் மாண்டதும் முடிசூடிய சோமேஸ்வரன் மக்களால் வெறுக்கப்பட்டான். நான் அவனால் வெறுக்கப்பட்டேன். முடிவில் விரட்டவும் பட்டேன். இந்த நிலையில் நாம் அடைந்த அவமானங்களுக்கெல்லாம் என்ன செய்வதென யோசித்த நான் தந்தையைப் போல் போரிட்டுக் கொண்டிருக்க விரும்பவில்லை. வேறு விதமாக எண்ணியபோது என் தம்பி ஜெயசிம்மன் கைகொடுத்தான். அவன் துணையுடன் சோமேஸ்வரனிடமிருந்து வனவாசியைப் பிடித்தேன்."

"அந்த சோமேஸ்வரனையே மூலமாக வைத்து திட்டமிட்ட நான் அவனையே காரணமாகச் சொல்லி ரோழர்க்கிடம் படையுதவி பெறச் சென்றேன். காஞ்சியில் அதிராஜேந்திரனின் சகோதரி எழில்நங்கை கிடைத்தாள் - அவளது அன்பு கிடைத்தது. அந்த அன்பால் அதிராஜேந்திரனைச் சந்திக்கவும் முடிந்தது. அதுவரையில் நான் பாக்கியசாவிதான்."

"அதிராஜேந்திரனை நான் எடைபோட்டு வைத்திருந்த நேரத்தில்தான் எதிர்பாராத விதத்தில் பில்ஹணரைச் சந்தித்தேன். அவர் திட்டம் ஒன்றையும் சொன்னார். நான் அதை ஏற்கவில்லை - அதற்குக் காரணம், தற்காலிக வெற்றியை நான் விரும்பாததுதான். நம்பிக்கை வேர்களைச் சோழ மண்ணில் ஆழப் பாய்ச்சி வேரோடு கவிழ்க்கவே

விரும்பினேன் நான். அதிராஜேந்திரனைக் கண்டபோது அந்த நம்பிக்கை உண்டாயிற்று எனக்கு."

"பிறகு சோழ இளவரசனிடமிருந்து படையுதவி ஒவை பெற்றுப் புறப்பட்ட நான் காஞ்சியில் மதுராந்தகனால் சிறைப்பட்டேன். சிறை என்பது என்றுமே எனக்கு நிரந்தர மில்லையாதலால் அதுபற்றி நான் கவலைப்படவில்லை. அங்கிருந்து தப்பிய பின் என்ன செய்யலாம் என்பது குறித்துத்தான் யோசனையாக இருந்தது. அதற்கு அந்தப் பேதை எழில் நங்கையையே பயன்படுத்திக் கொண்டேன். என்மீது ஆழ்ந்த காதல் கொண்டிருந்த அவளை வேண்டுமென்றே தாறுமாறாகப் பேசி அனுப்பிவிட்டு நான் தப்பினேன். நான் எதிர்பார்த்தமாதிரியே தன்காதலின் உறுதியைப் புலப்படுத்தத் துடித்த அவள் எனக்கு முன்பாகவே வீரராஜேந்திரனைச் சந்தித்து எனக்காக சிபாரிசு செய்திருந்தாள். எனவே என்னால் இரட்டப்பாடிப் போரை எளிதில் வெல்ல முடிந்தது. எழில் நங்கையையும் மணக்க வேண்டியவனானேன்."

"இலட்சியப் பயணத்தின் பாதிக்கு நான் வந்திருந்த நிலையில்தான் உன் கண்டனங்களுக்கும் சாபங்களுக்கும் ஆளானேன். அவ்வளவு கண்டனங்களுக்கு ஆளாகியும் நான் என் திட்டத்தினை உனக்கோ, மற்றவர்களுக்கோ சொல்லி விடாமல் இதயத்திலேயே வைத்துக்கொண்டு செயல்பட்டேன். இந்த நிலையில் வீரராஜேந்திரன் மாண்டான். மதுராந்தகனைப் பற்றி நான் அறிந்திருந்ததால் வீரராஜேந்திரன் மண்டையைப் போட்டபின் சோழ நாட்டில் குழப்பம் உண்டாகும் என்றெண்ணிக் காத்திருந்தேன். குழப்பம் வந்ததும் மீதிக் கடமையை முடிக்கப் புறப்பட்டேன்."

“அங்கே நிலவிய குழப்பங்களை எப்படித் தீர்த்தேன் என்பதெல்லாம் உனக்குத் தேவையில்லாத விஷயங்கள். திறமையில்லாத அதிராஜேந்திரனைச் சிரமத்துடன் அரியணையில் அமர்த்தி மக்கள் முதலாக அனைவரது மதிப்பிற்கும் நம்பிக்கைக்கும் ஆளானேன். அதேசமயம் முடிசூட்டு விழாவில் விஷக்கவிதை ஒன்றைப் பாடி சோழருடன் அண்டை நாட்டு மன்னர்கள் நட்பு கொள்ள முடியாத நிலையையும் விளைவித்தேன். மதுராந்தகனின் சதிகளை முறியடித்து என்னைச் சந்தேகிக்க ஒருவரும் இல்லாத நிலையை உண்டாக்கினேன். சோழனை வேட்டையில் பழக்கினேன். பூங்கொடி என்னும் சாளுக்கியப் பெண்ணை வைத்து அவனுக்குக் காதல் பலவீனத்தையும் உண்டாக்கினேன். மதுராந்தகன் ஒரு வழியில் திறமைசாலிதான். என் கரம் வலுப்படுவதை அறிந்த அவன் என்னை விரட்ட எண்ணி அதற்குச் சரியாகத் திட்டமிட்டு சோமேஸ்வரனைச் சந்திக்கத் தயாரானான். அந்தச் சந்திப்பிலுள்ள ஆபத்துக்களை அறிந்த நான் என் கடமையின் இறுதிக் கட்டத்தை முடிக்கக் கருதி அதிராஜேந்திரனை வேட்டைக்கு அழைத்துச் சென்றேன்.”

“அந்த விஷயத்தில் எனக்குக் கிடைத்த அதிர்ஷ்டத்தை நினைத்தால்... ஆகா! அதை மறக்கவே முடியாது! அந்த அதிராஜேந்திரன் அர்ச்சுனனாம்... நான் கண்ணனாம்! எவ்வளவு நம்பிக்கை. எவ்வளவு மதிப்பு. எந்த அரிய நாட்டைச் சிதைத்து, அப்பாவி மக்களை வதைத்து அருமைத் தந்தையைத் தோல்விகளில் ஆழ்த்தி, என்னைச் சுமந்து பெற்ற தெய்வத்தை ஊர் சிரிக்க மூக்கரிந்து, பால் தந்து வளர்த்த முலையறுத்து அவமானமிழைத்தார்களோ, அச்சோழர் குலத்தின் கொழுந்தை நன்றாக நம்ப விட்டுப் பூரணமாகத் துரோகத்தால் அழிப்பதுதான் வயிறெறிந்து

நாளும் பொழுதுமாய்ச் சாகும் தாய்க்குப் பரிகாரம் என்று எண்ணித் துணிந்த நான் என்னை நம்பி நண்பனென்றும், வழிகாட்டி என்றும் குருவென்றும் போற்றி, உதவிகள் பல செய்த அதிராஜேந்திரசோழனை பச்சையான துரோகத்தில் நஞ்சினை அளித்தேன் மனத்திருப்தியுடன்.”

“தன்னை உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தும் முதல் பெண்மணியான தாய் இவ்வுலகில் அவமானப்பட நேர்ந்தபின் பழிபாவங்களுக்கெல்லாம் தயங்காமல் முயன்றாவது அதைத் துடைத்த பின்புதான் உண்மையான புதல்வர்களால் நீதிநெறிகளைப் பற்றியும் தர்ம நியாயங்களைப் பற்றியும் கவலைப்படவே முடியும். இந்த உலகில் அவர்கள் நல்லது செய்வதாக இருந்தாலும் சரி, கெட்டது செய்வதாக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் பிறவாமல் அது நடவாது. அந்தப் பிறப்பை அளிப்பவள் தாய். அத்தகையவளை உயர்த்தி வைப்பதில்தான் அவர்களது பிறப்பே அர்த்தமுள்ளதாகிறது. அவளுக்குத் தாழ்வு ஏற்பட்டு விட்டால் பிறப்பின் அர்த்தமும் பயனும் போய் விட்டதாகவே அவர்கள் கருதுவார்கள். நீதி நியாயங்களையும் தர்ம வியாக்கியானங்களையும் உதாசீனப்படுத்தவே செய்வார்கள். பழிபாவங்களுக்குத் தயங்குவதில்லை. யந்திரம் போல் முயல்வார்கள் தாழ்வைப் போக்க. அந்த கைய எந்திரம்போல் கற்றியுள்ளவர்கள் ஊகித்துக்கொள்ள முடியாத அளவிற்கு தந்திரமாக முயன்றேன் நான்.

“கங்கைகொண்ட சோழன் என்ன காரணத்தாலோ மாண்டான். மதுராந்தகனை இன்னேரம் நம்மவர்கள் வளைத்து விட்டிருப்பார்கள். அதிராஜேந்திரன் போய்ச் சேர்ந்து விட்டிருப்பான். சோழ வம்சத்தை முற்றிலுமாக அழித்துவிட்டுச் சோழகுலாந்தகனாக வந்து நிற்கிறேன்

அம்மா இப்போது. இனிச் சோழ நாடு ஆள ஆளில்லாமல் அனாதைபோல் தத்தளிக்கும். அந்த நேரத்தில் நானும் ஜெயசிம்மனும் படையெடுத்துப் போய் சோழ நாட்டை நிர்மூலமாக்குவோம். பரம்பரை அடிமைகளாய் அத்தமிழர்களை அடிப்போம்."

"என் செயல்களின் வெற்றியை அறிந்து கொண்டாயா? குருவென்று கருதி என்னை நம்பிய சோழனின் உயிரை குருதட்சிணையாகப் பெற்று வந்திருக்கிறேனே, உன் இதயம் குவிர்ந்ததா? நான் மகனில்லை என்றும், நீ தாயில்லை என்றுமெல்லாம் பொரிந்தாயே, இப்போது சொல்லுங்கள் தாயே, நான் உன் மகன்தானா...?"

பிரளய காலப் பிரவாகம்போல் வார்த்தைகளைக் கொட்டினான் விக்கிரமாதித்தன்.

"மகனே!" என்று தன் வாழ்நாள் முழுதிற்கும் உரிய ஆனந்தத்தையும் ஆத்ம திருப்தியையும் கண்ணீராக்கி - கண்ணீர் வெள்ளமாக்கி அந்த வெள்ளத்துடன் ஒடிவந்து மகனைக் கட்டித் தழுவினான் சத்தியவ்வை.

மறுகணம் அக்கோரச் சொரூபினியின் பிடி நழுவினது. உடல் தளர்ந்து சரிந்து தரையிலே விழுந்தது. ஆன்மா பிரிந்தது.

கல்லென நின்றான் விக்கிரமாதித்தன்.

அவனுக்குப் பதில் கார்மேகங்கள் வெளியே அழுதன. வானத்தின் இதயம் வெடித்தாற்போல் இடியோசை எழுந்தது. வரலாற்றின் ஒரு பாகத்தை எழுதி முடித்துவிட்ட மாதிரி மின்னல்கள் வானத்தில் பளிச்சென தோன்றி மறைந்தன.

ஒரு வினாக்கம்:

இந்தக் கதையில் சிக்கலாக அமைந்துள்ள பிரச்சினைகள் இரண்டு.

ஒன்று - அதிராஜேந்திரன் முடிசூடிய காலநிலை.

இரண்டு - அதிராஜேந்திரன் மரணமடைந்த விதம்.

இவ்விரண்டு விஷயங்களும் இரு தரப்பினரால் இரண்டு விதமாகப் பேசப்படுகின்றன.

தமிழர் சார்பு நூல்களும், மன்னர் மெய்க்கீர்த்திகளும், இதர சாசனங்களும் அதிராஜேந்திரன் அமைதியான முறையில் முடிசூடினான் என்றும், அவன் வீரராஜேந்திரரின் மைந்தனாதலால் அவன் முடிசூடும்போது சோழ நாட்டில் கலகங்கள் விளைய வாய்ப்பில்லை என்றும், அவன் அமைதியான முறையில் ஆட்சி செய்தான் என்றும், நோய்வாய்ப்பட்டு இயற்கையான மரணமடைந்தான் என்றும் தெரிவிக்கின்றன.

வடமொழிப் புலவர் பில்ஹணர் இயற்றிய 'விக்கிரமாங்கதேவ சரிதம்' என்னும் நூல் அதிராஜேந்திரன் முடிசூடவிருந்தபோது கலகங்கள் நிகழ்ந்தன என்றும், விக்கிரமாதித்தன் வந்து அவற்றைத் தீர்த்து அதிராஜேந்திரனை ஆட்சியில் அமர்த்தினான் என்றும், சோழ நாட்டில் நடந்த உட்கலகத்தில் அதிராஜேந்திரன் கொல்லப்பட்டான் என்றும் கூறுகிறது.

இவ்விருதரப்பு கூற்றுக்களில் ஒன்றை மட்டும் சரியென எடுத்துக்கொள்ள என் மனம் இடம் தரவில்லை.

எனவே குறிப்புக்களை ஆராயலானேன். அதற்கு வீரராஜேந்திரரின் மெய்க்கீர்த்தி உதவி புரிந்தது.

அவரது மெய்க்கீர்த்தியில் வீரராஜேந்திரரது புதல்வர்களாக இருவரைப்பற்றி தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஒருவன் மதுராந்தகன், மற்றொருவன் கங்கைகொண்ட சோழன்.

இவ்விருவருக்கும் சோழேந்திரன், சோழ பாண்டியன் என்று பட்டப்பெயர்கள் அளிக்கப்பட்டிருந்ததே மேலே சொன்ன இரு பெயர்களும் அவர்களின் இயற்பெயர்கள் என்றாகிறது.

இவ்விரு பெயர்கள் இல்லாமல் அதிராஜேந்திரன் என்ற பெயரும் காணப்படுகிறது. அப்பெயர் இயற்பெயராகத்தான் தோன்றுகிறதே தவிர, சிறப்புப் பெயராகத் தோன்றவில்லை.

அதிராஜேந்திரன் என்னும் பெயர் இயற்பெயராக இருக்கும்போது அது மதுராந்தகனுக்கோ, கங்கைகொண்ட சோழனுக்கோ ஆகிவந்த பெயராக இருக்க முடியாது.

எனவே வீரராஜேந்திரரின் புதல்வர்கள் மூவராக இருக்கலாம் என்று தோன்றியது எனக்கு.

அதற்கு ஏற்றாற்போல் வீரராஜேந்திரருக்கு அருள் மொழி நங்கை, உலகமுழுதுடையாள் என்று மனைவியர் இருவர் இருந்தனர் என்ற குறிப்பொன்று கிடைத்தது.

அருள்மொழி நங்கையார் வீரராஜேந்திரரின் ரகசிய மனைவியாய் இருக்கலாம் என்றும், அவருக்குப் பிறந்தவன் அதிராஜேந்திரன் என்றும், அந்த விஷயம் மதுராந்தகன், கங்கைகொண்டசோழன் ஆகியோருக்குத் தெரியாமல் போயிருக்கலாம் என்றும், அப்படித் தெரியாத பட்சத்தில்

வீரராஜேந்திரர் மரணமடைந்த பின் அதிராஜேந்திரன் முடிசூட வந்தபோது, அதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து கலகங்களை விளைவித்திருக்கலாம் என்றும் கருதினேன்.

அது சாத்தியம் என்றே தோன்றியது.

அது சாத்தியமாகும் பட்சத்தில், விக்கிரமாதித்தன் சோழ நாட்டிற்கு வந்து கலகங்களைத் தீர்த்து அதிராஜேந்திரனை அரியணையில் அமர்த்தும் வாய்ப்பிற்கு இடமிருந்தது.

அந்த வகையில் கதையை அமைத்த நான் விக்கிரமாதித்தன் கலகங்களைத் தீர்க்க வந்தது நல்ல நோக்கத் திற்காக அல்ல என்று அமைத்து முடிவில் அவன் மூலமே அதிராஜேந்திரனைக் கொலை செய்வதாக கதையை அமைத்தேன்.

அப்படியொரு செயலைச் செய்ய விக்கிரமாதித்தனுக்குக் காரணம் இருக்கவே செய்தது.

இரண்டாம் ராஜேந்திரர் சாளுக்கியர்களுக்கு விளைவித்த அவமானங்களை விக்கிரமாதித்தனின் தாய்க்கும் சார்த்தினேன்.

அவமானங்களுக்குப் பழிவாங்குபவனாக விக்கிரமாதித்தனின் குணச்சித்திரத்தை அமைத்துக் கதையை முடித்தேன்.

மற்றுமொரு விஷயம். விக்கிரமாங்கதேவ சரிதத்தில் ஆகவமல்லனின் மரணத்திற்குப் பின் அவனது புதல்வர்களான சோமேஸ்வரனுக்கும் விக்கிரமாதித்தனுக்கும் பூசல்கள் உண்டாயின என்று கூறப்பட்டிருந்தது. அதை

உண்மை என்றே எடுத்துக்கொண்டு சகோதரர் இரு வருக்கும் இடையே போரொன்றை நானாக சிருஷ்டி செய்திருக்கிறேன் - கதைப் போக்கிற்கு உதவும் வகையில்.

மொத்தத்தில் தமிழர் - பில்ஹணர் ஆகிய இருவரது கூற்றுக்களையும் பரவலாக்கிக் கதையை அமைத்துருக்கிறேன். அதே சமயம் சோழர் வரலாறு என்னும் பெருமரத்தின் அமைப்பிலிருந்து இக்கதை எந்தவிதத்திலும் வேறுபட்டுப் போய்விடவில்லை என்பதை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

442408/6154695

சோழர் பாண்டியர்

சமீப கால காலம்

சோழன் - 600 002

